

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

3

*Tiểu ngạo
giang hồ*

Tập 3

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Manufacturing & Trading Cultural Goods Corporation.

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

Tập 3

Tái bản lần thứ hai

Người dịch:

Vũ Đức Sao Biển

Trần Hải Linh - Lê Thị Anh Đào

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Hà Nội - 2004

Hồi 41

Diễn Bá Quang thua tài xuống núi

Trời đã xế chiều, Lục Đại Hữu đem cơm lên núi. Lệnh Hồ Xung đem Diễn Bá Quang ra giấu sau tảng đá; Phong Thanh Dương thì ở hậu động. Lệnh Hồ Xung nói:

- Máy ngày nay ta ăn thấy ngon miệng. Lục sư đệ ngày mai mang thêm nhiều cơm rau một chút.

Lục Đại Hữu thấy nét mặt đại sư ca vui tươi, không giống tình trạng như mấy tháng trước u sầu ảm đạm nên hắn rất mừng; lại thấy quần áo trên người của đại sư ca ướt đầm mồ hôi, hắn cho rằng đại sư ca đang khổ luyện kiếm pháp. Hắn nói:

- Được rồi, ngày mai tiểu đệ sẽ đem một thùng cơm lớn.

Sau khi Lục Đại Hữu xuống núi, Lệnh Hồ Xung giải khai huyết đạo cho Diễn Bá Quang, mời hắn và Phong Thanh Dương cùng ăn cơm với mình. Phong

Thanh Dương ăn không đầy nửa bát thì no, còn Điền Bá Quang nổi giận dùng dùng không sao nuốt được. Hắn vừa ăn cơm vừa cầu nhàu thóa mạ, đột nhiên vận kinh lực vào tay trái bóp vỡ cái bát cơm thành chín mươi mảnh; cơm và mảnh bát đổ xuống đầy người hắn.

Lệnh Hồ Xung cười hô hô nói:

- Điền huynh hà tất phải trút nổi giận vào bát cơm như vậy?

Điền Bá Quang tức giận nói:

- Mẹ kiếp! Điền mỗ thua Lệnh Hồ huynh bởi vì Điền mỗ không muốn giết Lệnh Hồ huynh. Khi chúng ta tỉ võ, tiểu tử Lệnh Hồ Xung chỉ tấn công mà không thủ mới chiếm được tiện nghi. Lệnh Hồ huynh nói thử xem có công bằng không? Nếu Điền mỗ không nhường Lệnh Hồ huynh thì trong vòng ba mươi chiêu đã chém bay đầu Lệnh Hồ huynh rồi. Hừ hừ! Mẹ kiếp tiểu ni... tiểu ni...

Điền Bá Quang rõ ràng muốn thóa mạ tiểu ni cô Nghi Lâm, nhưng không hiểu tại sao hắn không dám. Hắn đứng phắt dậy, rút thanh đao ra, lớn tiếng:

- Lệnh Hồ huynh, có ngon thì ra đấu nữa.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Được lắm!

Rồi chống trường kiếm đứng dậy. Lệnh Hồ Xung lại đấu như trước, đối với khoái đao của Điền Bá Quang chàng không thêm chiết giải, cứ dùng tuyệt chiêu đâm hắn. Không ngờ lần này Điền Bá Quang ra tay rất thâm độc, đánh được hơn hai mươi chiêu, choang choang hai tiếng, một đao chém trúng đùi của Lệnh

Hồ Xung, một đao vạch trên cánh tay trái của Lệnh Hồ Xung một đường. Nhưng hấn vẫn hạ thủ lưu tình nên vết thương không nặng lắm. Lệnh Hồ Xung vừa đau đớn vừa kinh hãi, kiếm pháp rối loạn, sau mấy chiêu nữa thì bị Điền Bá Quang đá ngã lăn cù.

Điền Bá Quang kẻ lưỡi đao vào cổ Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Còn đấu nữa hay thôi? Cứ một lần đấu thì Điền mỗ chém lên người Lệnh Hồ huynh mấy đao, dù không giết Lệnh Hồ huynh cũng không để cho thân thể Lệnh Hồ huynh được lành lặn, phải chảy cạn máu mới thôi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Dĩ nhiên là đấu nữa. Dù Lệnh Hồ Xung này đấu không lại Điền huynh, chẳng lẽ Phong thái sư thúc tổ của tiểu đệ khoan tay không ngó ngang tới để mặc cho Điền huynh hoành hành sao?

Điền Bá Quang nói:

- Phong lão gia là bậc cao nhân tiền bối sẽ không động thủ với Điền mỗ đâu.

Điền Bá Quang nói vậy rồi thu đơn đao về, lòng rất hoang mang, sợ mình đả thương Lệnh Hồ Xung thì Phong Thanh Dương sẽ tức giận ra tay. Lão này tuy già quá rồi nhưng không tệ chút nào, thần khí nội liễm, hai mắt sáng rực, hiển nhiên là nội công rất thâm hậu, kiếm thuật cao thâm thì khỏi phải nói. Lão không cần phải vung kiếm giết mình, chỉ cần đuổi mình xuống khỏi núi Hoa Sơn thì hỏng hết.

Lệnh Hồ Xung xé vạt áo buộc hai vết thương lại, đi vào trong động lắc đầu cười gượng nói:

- Thái sư thúc tổ, tên giặc này đã thay đổi sách lược, chém giết thật rồi. Nếu bị hấn chém trúng cánh tay phải thì sử kiếm không được nữa, khó thắng được hấn.

Phong Thanh Dương nói:

- May mà trời đã tối, người hẹn với hấn sáng sớm mai đấu tiếp. Tối nay người đừng ngủ, chúng ta tận lực một đêm, ta dạy người ba chiêu kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ba chiêu thôi sao?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ chỉ có ba chiêu kiếm pháp thì cần gì phải mất một đêm để dạy.

Phong Thanh Dương nói:

- Ta thấy người có vẻ rất thông minh nhưng không biết là thông minh thật hay là thông minh giả. Nếu thông minh thật thì đêm nay có thể học được ba chiêu kiếm pháp này; nếu tư chất người đần độn, hiểu biết tầm thường thì... thì... sáng sớm mai người không cần đấu với hấn nữa, tự mình chịu thua, ngoan ngoãn theo hấn xuống núi thôi.

Lệnh Hồ Xung nghe thái sư thúc tổ nói như vậy, đoán được ba chiêu kiếm pháp này không phải tầm thường, nhất định vô cùng khó học, bất giác nổi lòng ngoan cường hiếu thắng, ngang nhiên nói:

- Thái sư thúc tổ, nếu đồ tôn không thể học xong ba chiêu này trong một đêm thì thà bị hấn chém một đao rồi đời, chứ không thể đầu hàng khuất phục theo hấn xuống núi.

Phong Thanh Dương cười nói:

- Vậy thì hay lắm!

Lão ngược đầu lên trầm tư một lúc nói:

- Trong một đêm sẽ học ba chiêu, phải nói là cường ép người quá. Chiêu thứ hai tạm thời không cần dùng đến, chúng ta chỉ học chiêu thứ nhất và chiêu thứ ba. Nhưng... nhưng... trong chiêu thứ ba có nhiều biến hóa là từ chiêu thứ hai mà ra. Thôi được, chúng ta lược bớt những chỗ biến hóa có liên quan đến chiêu thứ hai, thử xem có được không.

Lão lẩm bẩm, trầm ngâm một lúc lại lắc đầu. Lệnh Hồ Xung thấy lão ra chiều trầm tư nghĩ ngợi như vậy, bất giác lòng rạo rức khôn tả. Chàng biết môn võ công nào càng khó học thì uy lực càng mạnh. Chàng nghe Phong Thanh Dương lẩm bẩm:

- Chiêu thứ nhất có ba trăm sáu mươi chỗ biến hóa, nếu quên một biến hóa thì chiêu thứ ba sẽ sử dụng không đúng. Cái khó là ở chỗ này.

Lệnh Hồ Xung nghe được chiêu thứ nhất có ba trăm sáu mươi chỗ biến hóa, bất giác giật mình kinh hãi. Chỉ thấy Phong Thanh Dương bầm đốt ngón tay nói:

- Quy muội qua Vô vọng, Vô vọng đến Đồng nhân, Đồng nhân sang Đại hữu. Giáp chuyển sang Bính, Bính chuyển sang Canh. Tý Sửu giao nhau, Thìn Ty giao nhau, Ngọ Mùi giao nhau. Phong lôi vừa biến, Sơn trạch vừa biến, Thủy hỏa vừa biến. Càn Khôn tương kích, Chấn Đoài tương kích, Ly Tốn tương kích. Ba thêm thành năm, năm thêm thành chín...

Lão càng đếm càng lo âu, thở dài nói:

- Xung nhi, năm xưa ta học chiêu thứ nhất mất hết ba tháng trời, nay lại muốn người trong một đêm học được hai chiêu, y như là bắt bí người. Người nghĩ xem "Quy muội qua Vô vọng..."

Lão nói đến đây thì không nói nữa, hiển nhiên là lão suy nghĩ không tập trung. Một lúc sau, lão hỏi:

- Vừa rồi ta nói gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vừa rồi thái sư thúc tổ nói Quy muội qua Vô vọng, Vô vọng đến Đồng nhân, Đồng nhân sang Đại hữu...

Phong Thanh Dương giương cặp lông mày nói:

- Người nhớ khá lắm, sau đó thì sao nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thái sư thúc tổ nói: "Giáp chuyển sang Bính, Bính chuyển sang Canh, Canh chuyển sang Quý..."

Lệnh Hồ Xung tiếp tục nhắc lại không sai một chữ nào, những chữ về sau thì càng nhớ rất rõ.

Phong Thanh Dương lấy làm kỳ, hỏi:

- Người đã từng học qua tổng quyết của Độc Cô cửu kiếm này chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đồ tôn chưa học qua, không biết đây gọi là Độc Cô cửu kiếm.

Phong Thanh Dương hỏi:

- Người chưa học qua tại sao đã thuộc?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vừa rồi đồ tôn nghe thái sư thúc tổ lắm lắm như vậy.

Phong Thanh Dương hớn hỡ, vỗ đùi một cái bộp nói:

- Có cách rồi. Trong đêm nay tuy học không hết, nhưng người có thể nhớ lấy. Chiêu thứ nhất người không cần học, chiêu thứ ba chỉ học một nửa thì được. Người nhớ đây: Quy mọii qua Vô vọng, Vô vọng đến Đồng nhân, Đồng nhân sang Đại hữu...

Lão tiếp tục dạy, hơn ba trăm chữ, mới nói:

- Người thử đọc lại xem.

Lệnh Hồ Xung đã vận dụng toàn thần lực ghi nhớ hết, liền dựa theo lời của lão đọc thuộc, chỉ sai khoảng mười chữ. Phong Thanh Dương sửa lại, Lệnh Hồ Xung đọc lại lần thứ hai chỉ sai có bảy chữ, đọc lần thứ ba thì không sai chữ nào.

Phong Thanh Dương cực kỳ cao hứng, nói:

- Hay lắm, hay lắm!

Rồi lão đọc hơn ba trăm chữ khẩu quyết nữa. Lão chờ Lệnh Hồ Xung thuộc lòng, lại truyền thêm hơn ba trăm chữ khác. Tổng quyết của Độc Cô cửu kiếm có hơn ba ngàn chữ, mà nội dung không liên quan với nhau, trí nhớ của Lệnh Hồ Xung tuy đặc biệt hơn người nhưng cũng không tránh khỏi nhớ trước quên sau. Phải mất hơn một canh giờ, được Phong Thanh Dương nhắc lại, chàng mới nhớ không sai một chữ. Phong Thanh Dương bảo chàng đọc lại từ đầu đến cuối ba lần, thấy chàng đã nhớ hết toàn bộ, bèn nói:

- Tổng quyết này là then chốt căn bản của Độc Cô cửu kiếm, bây giờ tuy người đã nhớ được, nhưng vì

muốn mau thành nên cố ghi nhớ chứ không biết đạo lý bên trong, sau này rất dễ quên. Vậy từ hôm nay trở đi, người nên sớm tối đọc luôn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ.

Phong Thanh Dương nói:

- Chiêu thứ nhất của cửu kiếm là Tổng quyết thức, có rất nhiều biến hóa, dùng để phô diễn tổng quyết này, bây giờ chưa vội học. Chiêu thứ hai là Phá kiếm thức, dùng để phá giải kiếm pháp của các môn phái khắp thiên hạ, bây giờ cũng không vội học. Chiêu thứ ba là Phá đao thức, dùng để phá giải đơn đao, song đao, liễu diệp đao, quỷ đầu đao, đại phá đao, trăm mã đao và tất cả các loại đao pháp khác. Điền Bá Quang thi triển phép khoái đao trong đơn đao, tối nay chỉ học chuyên một bộ phận đó để đối phó với đao pháp của hắn.

Lệnh Hồ Xung nghe chiêu thứ hai trong Độc Cô cửu kiếm có thể phá được kiếm pháp của các môn phái trong thiên hạ, chiêu thứ ba có thể phá được các loại đao pháp, lòng vừa kinh hãi vừa vui mừng, bèn nói:

- Độc Cô cửu kiếm này thần diệu như vậy, đồ tôn chưa từng nghe bao giờ.

Lệnh Hồ Xung hưng phấn vô cùng nên giọng nói cũng run run.

Phong Thanh Dương nói:

- Kiếm pháp của Độc Cô cửu kiếm sư phụ người chưa hề thấy qua, nhưng tên gọi của kiếm pháp này

thì hấn đã nghe qua rồi. Chỉ vì hấn không muốn nhắc đến cho các người biết mà thôi.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy kỳ lạ, bèn hỏi:

- Tại sao vậy?

Phong Thanh Dương không trả lời câu hỏi này, bèn nói:

- Trong chiêu thứ ba Phá đao thức này, điều cốt yếu là lấy cái nhẹ chế ngự cái nặng, lấy cái nhanh chế ngự cái chậm. Khoái đao của Điện Bá Quang rất mau lẹ, người còn nhỏ tuổi, muốn nhanh hơn hấn cũng có thể, nhưng không nắm chắc được phần thắng. Còn ta đây đã già khụ, lại muốn nhanh với hấn, chỉ có một cách duy nhất là ra chiêu trước hấn. Người liệu hấn sắp xuất chiêu gì thì phải đoán được và ra chiêu trước. Dịch nhân còn chưa nhắc đao lên thì trường kiếm của người đã chỉ vào chỗ yếu hại của hấn, hấn có nhanh đến đâu cũng không bằng người được.

Lệnh Hồ Xung gật đầu liên tục, nói:

- Dạ, dạ. Đồ tôn nghĩ rằng chiêu này dạy người liệu dịch tiên cơ của đối thủ như thế nào.

Phong Thanh Dương vỗ tay khen:

- Đúng, đúng. Tiểu tử này thật dễ dạy, bốn chữ "liệu dịch tiên cơ" chính là chỗ tinh thâm của kiếm pháp này. Bất cứ người nào xuất chiêu, nhất định có một số dấu hiệu báo trước. Hấn muốn chém vai trái của người thì ánh mắt hấn nhất định sẽ nhìn vào vai trái của người; nếu lúc đó đơn đao của hấn đang ở bên phải phía dưới, tự nhiên hấn sẽ nhắc

đao lên vạch thành nửa vòng tròn rồi từ trên chém xéo xuống.

Rồi lão đem những chỗ biến hóa trong chiêu thứ ba để khắc chế khoái đao lần lượt phân tích ra. Lệnh Hồ Xung nghe xong, lòng sung sướng vô cùng, chẳng khác nào một gã thiếu niên quê mùa đột nhiên được đến chơi chốn hoàng cung nội viện, những điều mắt thấy tai nghe hoàn toàn mới mẻ, lạ lẫm.

Chiêu thứ ba biến hóa phức tạp vô cùng, trong một giờ Lệnh Hồ Xung chỉ lĩnh hội được chừng ba phần mười; ngoài ra, chàng cố ghi nhớ trong lòng. Một người dạy hết sức, một người dụng tâm tận lực để học, không biết thời gian trôi qua bao lâu. Bỗng nghe tiếng Điền Bá Quang ở ngoài động la lên:

- Lệnh Hồ Xung, trời sáng rồi, tỉnh dậy chưa?

Lệnh Hồ Xung ngẩn ra, khẽ nói:

- Chao ôi! Trời sáng rồi ư?

Phong Thanh Dương thở dài nói:

- Đáng tiếc thời khắc quá gấp, nhưng ngươi học được rất nhanh, hơn cả sự mong mỏi của ta nhiều. Bây giờ, ngươi ra đấu với hắn đi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt, ngẫm nhớ lại những điều cốt yếu đã học đêm qua, rồi bỗng mở mắt ra, hỏi:

- Thái sư thúc tổ, đồ tôn còn một chỗ chưa hiểu rõ. Sao các chiêu biến hóa toàn là những chiêu số chỉ tấn công mà không phòng thủ?

Phong Thanh Dương nói:

- Độc Cô cửu kiếm chỉ có tiến mà không có thoái, chiêu nào cũng tấn công, địch không thủ thì không được, đương nhiên mình không cần thủ rồi. Người sáng chế ra bộ kiếm pháp này là Độc Cô Cầu Bại tiên bối, danh tự người được gọi là "Cầu Bại" vì tiên bối lão nhân gia suốt đời chỉ mong muốn được thua một lần mà vẫn không toại nguyện. Kiếm pháp này thì triển ra là thiên hạ vô địch rồi, hà tất còn thủ làm chi nữa? Nếu có người đánh được lão nhân gia hồi kiếm quay về thế thủ thì tiên bối lão nhân gia sẽ sung sướng biết bao nhiêu !

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm nói:

- Độc Cô Cầu Bại, Độc Cô Cầu Bại!

Lệnh Hồ Xung tưởng tượng ra năm xưa, có vị tiên bối chống kiếm đi khắp giang hồ, vô địch thiên hạ, ngay cả tìm một đối thủ bức bách lão quay về thế thủ một chiêu thôi cũng không được, thật khiến cho người ta kinh hãi và khâm phục vô cùng.

Lại nghe tiếng của Điền Bá Quang hô hoán:

- Mau ra đây để Điền mỗ chém Lệnh Hồ huynh hai đao nữa.

Lệnh Hồ Xung nói lớn:

- Tiểu đệ ra đây.

Phong Thanh Dương chau mày nói:

- Bây giờ ngươi ra tiếp chiến với hắn có một điều rất nguy hiểm là nếu hắn vung đao nhắm vào cánh tay phải hoặc cổ tay phải của ngươi mà đả thương thì

người chỉ còn biết mặc hấn muốn giết muốn mổ thế nào cũng không có sức phản kháng được. Điều này thật khiến cho ta lo lắng.

Lệnh Hồ Xung khí thế hiên ngang, ngang nhiên đáp:

- Đồ tôn sẽ tận lực tử đấu, bất luận thế nào quyết không thể phụ lòng thái sư thúc tổ suốt đêm tận tâm dạy bảo.

Lệnh Hồ Xung cầm kiếm ra khỏi động, làm bộ lừ đừ, vươn vai ngáp dài, lại dơ tay lên dụi dụi mắt nói:

- Điền huynh dậy sớm vậy? Đêm qua ngủ không được ư?

Miệng hấn nói vậy nhưng đã tính trong lòng: Mình chỉ cần đun đầy cho qua được lúc này, lại học thêm vài canh giờ thì không còn sợ hấn nữa.

Điền Bá Quang gơ đơn đao lên nói:

- Lệnh Hồ huynh, tiểu đệ thật không có ý đã thương Lệnh Hồ huynh, nhưng Lệnh Hồ huynh quá cố chấp, nói sao cũng không chịu theo Điền mỗ xuống núi. Tử đấu lần này cũng vậy. Điền mỗ buộc phải chém Lệnh Hồ huynh mười đao hai mươi đao, làm cho khắp người Lệnh Hồ huynh bị thương, há không phải vô cùng có lỗi với Lệnh Hồ huynh sao?

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần, nói:

- Cũng không cần chém mười đao hai mươi đao làm chi. Điền huynh chỉ cần cho một đao chặt đứt vai phải của tiểu đệ, hoặc chém trọng thương tay phải của tiểu đệ khiến cho tiểu đệ không sử kiếm được nữa. Lúc đó Điền huynh muốn giết muốn mổ, há không phải tiện lắm sao?

Điền Bá Quang lắc đầu nói:

- Điền mỗ chỉ muốn Lệnh Hồ huynh chịu thua, hà tất phải dả thương vai phải, tay phải của Lệnh Hồ huynh làm gì?

Lệnh Hồ Xung mừng thầm, nhưng vẻ mặt giả bộ rất u buồn, nói:

- Tiểu đệ chỉ sợ Điền huynh miệng tuy nói vậy, nhưng lúc thua nổi giận thì bất cứ độc chiêu dã man nào cũng có thể sử ra.

Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh không cần phải nói khích Điền mỗ. Một là Điền mỗ không thù không oán với Lệnh Hồ huynh, hai là Điền mỗ kính trọng Lệnh Hồ huynh là một hán tử có khí phách, ba là Điền mỗ đánh trọng thương Lệnh Hồ huynh chỉ sợ có người khác làm khó dễ Điền mỗ. Xuất chiêu đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Được lắm, mời Điền huynh.

Điền Bá Quang vung đao thứ nhất ra một hư chiêu, đao thứ hai chém nghiêng, ánh đao lóe lên, khí thế rất dũng mãnh. Lệnh Hồ Xung toan sử chiêu thứ ba trong Độc Cô cửu kiếm biến thức để phá giải, nào ngờ đao pháp của Điền Bá Quang quá mau lẹ. Hắn muốn xuất kiếm thì đao của đối phương đã chuyển biến, nên chậm một chút rồi. Lệnh Hồ Xung sốt ruột la thầm: Hồng rồi, hồng rồi. Kiếm pháp mới học lại hoàn toàn không dùng được, nhất định thái sư thúc tổ đang chửi mình là đồ ngu.

Lệnh Hồ Xung đón đỡ mấy chiêu thức, mồ hôi trán đã chảy ra ròng ròng.

Chàng đâu biết trong mắt của Điền Bá Quang lại thấy kiếm pháp vô cùng lợi hại, mỗi chiêu đều là khắc tinh đao pháp của mình. Điền Bá Quang sợ hãi không ít, thầm nghĩ: Mấy chiêu kiếm pháp này rõ ràng là hấn có thể giết được mình, tại sao lại cố ý đánh chậm một bước? Đúng rồi, hấn hạ thủ lưu tình khiến cho mình biết khó mà rút lui. Nhưng mình tuy biết là khó, mà không thể rút lui được mới khổ, phải cố gắng đánh đến cùng mới được.

Điền Bá Quang nghĩ như vậy nên lúc đơn đao đánh ra, hấn không dám sử hết kinh lực. Hai người cùng có tâm trạng ỷ kỵ nhau, nên chiết giải rất thận trọng.

Đấu một lúc đao pháp của Điền Bá Quang nhanh dần lên, Lệnh Hồ Xung ứng dụng những biến thức trong chiêu kiếm thứ ba của Độc Cô cũng dần dần thuần thục. Đao quang và kiếm quang lấp lánh, giao thủ càng lúc càng nhanh. Bỗng nhiên Điền Bá Quang la lên một tiếng, phóng cước đá vào bụng dưới của Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung ngã người về phía sau, chuyển ý nghĩ rất nhanh: Mình chỉ cần hoãn binh một ngày một đêm nữa là đến mai nhất định có thể chế ngự được hấn.

Lệnh Hồ Xung liền buông kiếm khỏi tay, nhắm hai mắt lại, nín thở giả vờ ngất.

Điền Bá Quang thấy Lệnh Hồ Xung ngất đi, giật mình kinh hãi, nhưng thâm biết hấn rất xảo quyết, lắm mưu nhiều trí, nên không dám cúi người xuống nhìn, sợ hấn đột nhiên tập kích chuyển bại thành

thắng. Hấn cầm ngang thanh đao trước ngực, đi đến gần vài bước, gọi:

- Lệnh Hồ huynh, sao vậy?

Điền Bá Quang kêu mấy lần, mới thấy Lệnh Hồ Xung từ từ tỉnh lại, hơi thở yếu ớt, run run nói:

- Chúng ta... chúng ta đánh nữa.

Lệnh Hồ Xung chống tay muốn đứng dậy, chân trái lại nhũn ra té ngã xuống đất. Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh không khá rồi, chỉ bằng nghỉ ngơi một ngày, sáng mai hãy theo Điền mỗ xuống núi.

Lệnh Hồ Xung không nói năng gì, đưa tay chống xuống đất, ý muốn đứng dậy, miệng thở hồng hộc.

Điền Bá Quang càng không nghi ngờ gì nữa, bước lên một bước, nắm cánh tay phải của Lệnh Hồ Xung đỡ dậy. Nhưng lúc bước tới hấn làm như vô tình đập lên thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung dưới đất, tay phải cầm đao hộ thân, tay trái nắm trúng huyết đạo cánh tay phải của Lệnh Hồ Xung làm cho Lệnh Hồ Xung không còn cách nào sử dụng nguy kế được. Trọng lượng toàn thân của Lệnh Hồ Xung đè lên tay trái của hấn, hiển nhiên hoàn toàn yếu ớt bất lực. Lệnh Hồ Xung nổi giận thóa mạ:

- Tổ mẹ nó! Ai bảo người khéo lấy lòng?

Lệnh Hồ Xung chống kiếm đi cà nhắc vào trong động.

Phong Thanh Dương mỉm cười nói:

- Người dùng cách này để hoãn lại một ngày một đêm, tuy không tốn chút công sức nào nhưng lại có chút dè tiện, vô liêm sỉ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Để đối phó với thứ dè tiện vô liêm sỉ thì phải dùng một chút thủ đoạn dè tiện vô liêm sỉ mới được.

Phong Thanh Dương nghiêm sắc mặt nói:

- Còn đối phó với hạng chính nhân quân tử thì sao?

Lệnh Hồ Xung ngẩn ra rồi nói:

- Chính nhân quân tử ư?

Nhất thời Lệnh Hồ Xung không trả lời được.

Cặp mắt Phong Thanh Dương sáng quắc, trừng trừng nhìn Lệnh Hồ Xung, gằn giọng nói:

- Nếu đối phó với chính nhân quân tử thì sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu hấn đúng là chính nhân quân tử và hấn muốn giết đồ tôn thì đồ tôn cũng không thể cam tâm chịu chết. Gặp lúc bất đắc dĩ, thủ đoạn dè tiện vô liêm sỉ cũng đành đem ra dùng chút đỉnh.

Phong Thanh Dương vui mừng, lớn tiếng nói:

- Hay lắm, hay lắm! Lời người nói rõ ràng không phải là tên ngụy quân tử giả mạo làm điều tốt. Bậc đại trượng phu khi hành sự, thích thế nào thì làm thế đó, hành động như nước chảy mây trôi, theo đúng ý mình, cái gì quy củ vô lâm, giáo điều môn phái, mẹ kiếp, toàn là cứt chó cả.

Lệnh Hồ Xung tủm tủm cười. Những câu này của Phong Thanh Dương thật là trúng tim đen của chàng, nghe mà sững rân cả người. Nhưng lâu nay, sư phụ thường dạy đi dạy lại thà chịu chết quyết không thể vi phạm môn quy, không giữ quy củ võ lâm, để đến nỗi làm bại hoại thanh danh của phái Hoa Sơn, nên chàng không thể công nhiên phụ họa theo những lời của thái sư thúc tổ. Huống hồ “Ngụy quân tử giả mạo làm điều tốt” là những chữ hình như lão đang dùng để chế giễu ngoại hiệu Quân tử kiếm của sư phụ. Cho nên, chàng chỉ tủm tủm cười mà không dám nói hùa theo.

Phong Thanh Dương đưa bàn tay khẳng khiu xoa đầu Lệnh Hồ Xung, mỉm cười nói:

- Môn hạ của Nhạc Bất Quần lại có hạng tài ba như ngươi. Tiểu tử này thật có con mắt, không đến nỗi toàn là đồ bỏ đi.

Lão nói “tiểu tử này”, là chỉ Nhạc Bất Quần.

Phong Thanh Dương vỗ vai Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Thăng bợn con này rất hợp với ta. Nào nào nào, chúng ta đem chiêu kiếm thứ nhất và chiêu kiếm thứ ba của Độc Cô đại hiệp luyện lại một chút.

Lão liền đem chiêu thứ nhất của Độc Cô chọn ra để giảng thuật; đợi sau khi Lệnh Hồ Xung lĩnh ngộ được, lại đem những chỗ biến hóa trong chiêu kiếm thứ ba liên tục giảng giải, ra thí dụ chỉ điểm chi tiết. Trong hậu động còn rất nhiều trường kiếm để lại, hai người đều lấy trường kiếm của phái Hoa Sơn để diễn thử. Lệnh Hồ Xung cố gắng ghi nhớ, gặp chỗ nào chưa hiểu liền hỏi ngay. Khoảng thời gian một ngày

khá rộng rãi, nên học kiếm không bị thúc bách như đêm trước, từng kiếm được diễn lại rất tường tận. Sau khi ăn cơm tối, Lệnh Hồ Xung ngủ được hai canh giờ rồi lại luyện tiếp.

Sáng sớm hôm sau, Điền Bá Quang nghỉ hôm qua Lệnh Hồ Xung bị thương không nhẹ nên không lên tiếng khiêu chiến. Lệnh Hồ Xung cứ ở trong hậu động tiếp tục luyện kiếm, đến cuối giờ Ngọ đầu giờ Mùi, tất cả các biến hóa trong chiêu thứ ba của Độc Cô cửu kiếm đều đã thuần thục. Phong Thanh Dương nói:

- Nếu hôm nay vẫn đánh không lại hắn, cũng không sao. Người học thêm một ngày một đêm nữa bất luận thế nào ngày mai cũng cầm chắc phần thắng.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ, rồi cầm thanh trường kiếm của vị tiền bối bốn phái để lại đi ra khỏi động. Hắn thấy Điền Bá Quang đứng bên sườn núi nhìn xa xăm, giả bộ ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, Điền huynh, sao Điền huynh còn chưa đi?

Điền Bá Quang nói:

- Điền mỗ kính cần mong đợi Lệnh Hồ huynh xuống núi. Ngày hôm qua Điền mỗ đắc tội, hôm nay Lệnh Hồ huynh chắc đỡ nhiều rồi phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không thấy đỡ chút nào cả, bên đùi bị Điền huynh cho một đao đau thấu trời xanh.

Điền Bá Quang cười nói:

- Hôm đấu với nhau ở Hành Dương, vết thương của Lệnh Hồ huynh nặng hơn hôm nay nhiều, mà

miệng không hề than đau nửa câu. Điền mỗ thừa biết Lệnh Hồ huynh đa mưu túc kế, Lệnh Hồ huynh giả bộ đau đớn, cố ý tỏ ra thua sút, để bất ngờ tấn công Điền mỗ. Điền mỗ không bị mắc bẫy đâu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Điền huynh đã bị mắc bẫy rồi, bây giờ có tỉnh ngộ cũng không kịp nữa. Điền huynh, xem chiêu đây!

Lệnh Hồ Xung vừa nói vừa vung kiếm ra, điểm thẳng vào ngực Điền Bá Quang. Điền Bá Quang vội giơ đao lên đỡ nhưng lại đỡ hụt. Lệnh Hồ Xung điểm nhất kiếm thứ hai tới. Điền Bá Quang khen:

- Nhanh thật!

Nói xong Điền Bá Quang giơ ngang đao đón đỡ. Lệnh Hồ Xung phóng chiêu thứ ba, chiêu thứ tư đâm tới, miệng nói:

- Còn nhanh hơn nữa

Chiêu thứ năm, chiêu thứ sáu đâm tới; thế tấn công phát ra từng kiếm liên tục càng lúc càng nhanh, liên miên bất tuyệt, đúng là hần đã học đến chỗ tinh yếu của Độc Cô kiếm pháp, hữu tiến vô thoái nên mỗi chiêu kiếm toàn là thế tấn công.

Lệnh Hồ Xung phát hơn mười kiếm, Điền Bá Quang sợ nhũn người ra, không biết phải đón đỡ như thế nào. Lệnh Hồ Xung phóng một kiếm, hần lùi một bước; phóng hơn mười kiếm thì hần đã lùi đến bên sườn núi. Thế tấn công của Lệnh Hồ Xung dồn dập, choang choang choang choang, liên tiếp phóng bốn kiếm, toàn là đánh vào chỗ hiểm yếu của hần. Điền

Bá Quang cố gắng đỡ được hai kiếm, đến kiếm thứ ba thì không sao đỡ được, chân trái lùi về sau, lại đập vào khoảng không. Hắn biết sau lưng mình là vực sâu thăm thẳm, nếu rơi xuống tất sẽ tan xương nát thịt, tình thế nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc. Hắn dùng hết sức lực chém một đao xuống đất mượn thế để đứng vững. Chiêu kiếm thứ tư của Lệnh Hồ Xung đã chỉ vào yết hầu của hắn. Sắc mặt Điền Bá Quang trắng bệch. Lệnh Hồ Xung không nói tiếng nào, mũi kiếm vẫn không rời khỏi yết hầu của hắn. Một lúc lâu sau, Điền Bá Quang tức giận nói:

- Muốn giết thì giết đi! Con mẹ nó, làm cái trò gì vậy?

Lệnh Hồ Xung rút tay phải lại, lùi phía sau mấy bước rồi nói:

- Điền huynh nhất thời sơ suất bị tiểu đệ chiếm được tiên cơ, không nên dựa vào đó để phân thắng bại. Chúng ta đấu nữa đi.

Điền Bá Quang hừ một tiếng, múa đơn đao như cuồng phong bão táp tấn công Lệnh Hồ Xung, miệng nói lớn:

- Lần này Điền mỗ tấn công trước, không để cho Lệnh Hồ huynh chiếm phần tiện nghi đâu.

Lệnh Hồ Xung thấy cương đao của hắn chém tới mạnh mẽ, liền vung trường kiếm tà tà phóng vào bụng dưới của hắn, vừa nghiêng người né tránh mũi đao của Điền Bá Quang. Điền Bá Quang thấy thế kiếm của Lệnh Hồ Xung phóng tới rất dữ dội, hắn thu đao về để gạt, hy vọng kinh lực mình mạnh hơn, chỉ cần đao kiếm giao nhau thì có thể hất bay trường

kiếm của Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung chỉ mới phóng một chiêu đã chiếm được ưu thế, chiêu kiếm thứ hai thứ ba xuất ra dồn dập, mỗi chiêu đều rất mạnh mẽ chuẩn xác, mũi kiếm vẫn không rời khỏi những chỗ hiểm yếu của Điền Bá Quang. Điền Bá Quang gạt đỡ không kịp đành phải thụt lùi, đấu hơn mười chiêu, Điền Bá Quang lại đập vào vết cũ, thoái lui đến bên sườn núi. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đâm tới ép Điền Bá Quang phải giơ đao ra bảo vệ hạ bàn. Lệnh Hồ Xung giơ tay trái ra, năm đầu ngón tay phóng đến cách huyết Đản trung trước ngực của hắn không đầy hai tấc thì đột nhiên dừng lại.

Điền Bá Quang đã hai lần bị Lệnh Hồ Xung dùng ngón tay điểm trúng huyết Đản trung, nếu lần này hắn bị điểm trúng nữa, thì lúc té ngã không phải còn được hôn mê nằm trên đất mà phải rớt xuống vực thẳm. Ngón tay Lệnh Hồ Xung dừng lại hiển nhiên là có ý lưu tình. Hai người nhìn nhau một lúc, Lệnh Hồ Xung nhảy lùi về phía sau.

Điền Bá Quang đi đến ngồi trên tảng đá, nhắm mắt lại dưỡng thần một lúc, bỗng nhiên hắn gập lên, múa đao xông đến tấn công; lưỡi cương đao vun vút lên xuống, uy thế rất mãnh liệt. Lần này hắn xem đúng phương hướng, quay lưng vào núi, nghĩ bụng dù bị người ép bức thoái lui thì cũng lui vào trong sơn động. Nói gì đi nữa, hắn cũng phải quyết chiến sinh tử.

Bây giờ, Lệnh Hồ Xung đã thuộc hết những chiêu kiếm biến hóa của Độc Cô, đợi cương đao của Điền Bá Quang chém đến thì né người qua phải, mũi trường kiếm nhắm đâm vào tay trái của hắn. Điền Bá Quang

hồi đao gạt ra thì thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đã biến thế đâm vào hông bên trái của hắn. Tay trái của Điền Bá Quang cách hông trái không đầy một thước, chiêu hồi đao này trong cái thủ có cái công, hàm ý phản kích cho nên đường đao đầy kinh lực. Vì cương đao đánh thẳng ra nên lúc cấp thiết không kịp thu đao về để bảo vệ hông, hắn đành phải nghiêng qua phải nửa bước để né tránh. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung nhấc lên đâm vào má trái của Điền Bá Quang. Điền Bá Quang vung đao đỡ, mũi kiếm đã nhắm vào đùi trái của hắn. Điền Bá Quang không còn cách nào đỡ được, hắn phải nhảy sang trái một bước để tránh. Lệnh Hồ Xung phóng kiếm tới tấp, toàn tấn công vào phía trái hắn, ép hắn lùi từng bước từng bước về mé phải. Bước được hơn mười bước thì Lệnh Hồ Xung đã ép hắn đến mé phải góc sườn núi.

Chỗ này có một phiến đá lớn chặn lại, không lùi được nữa. Điền Bá Quang tựa lưng vào phiến đá, múa lên bảy tám đao, mặc cho trường kiếm của Lệnh Hồ Xung tấn công ra sao. Tai hắn chỉ nghe tiếng veo veo, tay áo, ống quần và vạt áo bên trái của hắn đã bị trường kiếm liên tiếp vạch rách sáu kiếm. Sáu kiếm này chỉ làm rách quần áo chứ không làm tổn thương da thịt nhưng Điền Bá Quang biết bất cứ lúc nào, Lệnh Hồ Xung cũng có thể chặt đứt chân hoặc đâm thủng bụng của hắn. Đến nước này, trong phút chốc hắn cảm thấy mọi ý niệm đều tàn lụi, ộc một tiếng, miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Đã ba lần Lệnh Hồ Xung liên tiếp bức bách Điền Bá Quang đến chỗ sanh tử. Mấy ngày trước, hắn sợ võ công của Điền Bá Quang cao hơn mình nhiều, bây giờ sự sống chết của họ Điền lại nằm trong tay hắn,

chiến thắng lại rất dễ dàng không phải tốn nhiều công sức. Mặt Lệnh Hồ Xung không lộ vẻ gì nhưng lòng vui mừng muốn điên lên. Sau khi thấy Điền Bá Quang đại bại thổ ra máu tươi, bất giác hấn sinh lòng thương cảm, nói:

- Điền huynh, thắng bại là chuyện thường tình, hà tất phải đau đớn như vậy? Tiểu đệ đã từng thua dưới tay của Điền huynh nhiều lần rồi.

Điền Bá Quang ném đơn đao, lắc đầu nói:

- Kiếm thuật của Phong lão tiên bối như thần, không ai có thể địch lại, Điền mỗ vĩnh viễn không phải là đối thủ của Lệnh Hồ huynh rồi.

Lệnh Hồ Xung lượm đơn đao của Điền Bá Quang lên, hai tay cầm đưa lại cho hắn, nói:

- Điền huynh nói đúng lắm, tiểu đệ may mắn thắng được là hoàn toàn nhờ Phong thái sư thúc tổ chỉ điểm. Phong thái sư thúc tổ muốn xin Điền huynh đáp ứng cho một chuyện.

Điền Bá Quang không nhận đơn đao, đồng ý nói:

- Tính mạng Điền mỗ đang ở trong tay Lệnh Hồ huynh, có gì cứ nói ra đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phong thái sư thúc tổ ẩn cư đã lâu, không can dự vào thế sự, không thích người phạm tục quấy nhiễu. Sau khi Điền huynh xuống núi, xin đừng nói cho người ngoài biết chuyện của Phong thái sư thúc tổ lão nhân gia, tiểu đệ cảm kích vô cùng.

Điền Bá Quang lạnh lùng nói:

- Lệnh Hồ huynh chỉ cần đâm một kiếm giết người diệt khẩu há không dễ dàng hơn sao?

Lệnh Hồ Xung lùi lại hai bước, tra kiếm vào vỏ nói:

- Hôm trước võ nghệ của Điền huynh cao hơn tiểu đệ rất nhiều, nếu Điền huynh cho một đao giết chết tiểu đệ, thì làm gì có chuyện hôm nay? Tiểu đệ xin Điền huynh đừng tiết lộ hành tung Phong thái sư thúc tổ của tiểu đệ với người ngoài là năn nỉ Điền huynh chớ không dám có ý bức bách.

Điền Bá Quang nói:

- Được, Điền mỗ đồng ý.

Lệnh Hồ Xung xá dài nói:

- Đa tạ Điền huynh.

Điền Bá Quang nói:

- Điền mỗ phụng mệnh đến đây mời Lệnh Hồ huynh xuống núi. Chuyện này Điền mỗ làm không được nhưng chưa xong đâu. Nói về đánh nhau, trong đời của Điền mỗ chỉ đánh không thắng Lệnh Hồ huynh thôi và Điền mỗ cũng chưa chắc chịu dừng ở đây. Tính mệnh của Điền mỗ thuộc về người khác, không thể để thối rữa đến chết, cho nên Lệnh Hồ huynh đừng trách tiểu đệ không dùng đến hành vi của hảo hán. Lệnh Hồ huynh, còn ngày gặp lại.

Điền Bá Quang nói vậy, cung tay chào rồi quay người bỏ đi.

Hồi 42

Bọn khi đồ quấy nhiễu Hoa Sơn

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến chất kịch độc trong người Diên Bá Quang. Xuống núi không bao lâu thì có lẽ chất độc sẽ phát tác khiến y sẽ chết. Lệnh Hồ Xung ác đấu với nhau mấy ngày đã có thân tình với Diên Bá Quang, nhất thời xúc động, hắn toan nói: Tiểu đệ theo Diên huynh xuống núi.

Nhưng Lệnh Hồ Xung liền nghĩ lại, mình bị phạt sám hối trên ngọn núi này, nếu không có mệnh lệnh sư phụ quyết không thể xuống núi một bước, huống chi tên này là một thái hoa đại tặc làm nhiều chuyện ác, bây giờ theo hắn xuống núi, sẽ hòa mình vào dòng dơ dáy như hắn, tương lai sẽ thân bại danh liệt, họa hoạn vô cùng. Lời chàng toan nói ra kịp dừng lại không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung nhìn theo Diên Bá Quang xuống núi cho tới khi mất hút, liền quay về sơn động quỳ trước Phong Thanh Dương bái phục sát đất, nói:

- Thái sư thúc tổ không những cứu được tính mệnh của đồ tôn mà còn truyền kiếm thuật thượng thừa cho đồ tôn. Ân đức này vĩnh viễn không thể báo đáp được.

Phong Thanh Dương mỉm cười nói:

- Kiếm thuật thượng thừa, kiếm thuật thượng thừa. Ha ha, hãy còn xa lắm!

Nụ cười của lão tiếm ẩn vẻ tịch mịch thê lương.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đồ tôn to gan cầu khẩn sư thúc tổ đem kiếm pháp Độc Cô cửu kiếm truyền thụ cho đồ tôn.

Phong Thanh Dương nói:

- Người muốn học Độc Cô cửu kiếm, sau này có hối hận không?

Lệnh Hồ Xung sửng sốt, lòng nghĩ sau này làm sao mà hối hận? Nhưng chàng chuyển đổi suy nghĩ: Đúng rồi, Độc Cô cửu kiếm này không phải là kiếm pháp bốn môn. Thái sư thúc tổ sợ nói ra thì sau này sư phụ biết, sẽ trách phạt mình. Nhưng sư phụ vốn không cấm ta học qua kiếm pháp của phái khác, đã từng nói có thể đập vỡ hòn đá trong núi để lấy ngọc. Vả lại ta đã học không ít kiếm pháp của các phái Hằng Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn, Tung Sơn trong những đồ hình trên vách đá, ngay cả võ công của mười vị trưởng lão Ma giáo cũng đã học không ít. Độc Cô cửu kiếm thần diệu như vậy, quả là diệu kỹ tuyệt thế mà người học võ mơ ước cầu mong được học. Ta được một bậc tiền bối bốn môn truyền thụ chỉ điểm cho, thật là một cơ duyên ngàn năm khó có được.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền lay phục xuống nói:

- Đây là chuyện may mắn nhất trong đời đồ tôn, sau này chỉ có cảm kích, quyết không hối hận.

Phong Thanh Dương nói:

- Được, ta sẽ truyền cho ngươi. Độc Cô cửu kiếm nếu không truyền cho ngươi, qua vài năm nữa thì trên thế gian sẽ vĩnh viễn không còn bộ kiếm pháp này.

Lão nói, nét mặt lộ vẻ tươi cười, hiển nhiên là lão rất vui mừng nhưng nói xong, thần sắc lại chuyển sang vẻ thê lương. Trầm tư một lúc, lão mới nói tiếp:

- Điền Bá Quang sẽ không cam tâm chịu thua như vậy, nhưng dù hắn có quay trở lại thì cũng phải mười ngày hay nửa tháng sau. Võ công của ngươi đã thắng được hắn, âm mưu quỷ kế lại nhiều hơn hắn, ngươi sẽ không còn sợ hắn nữa. Chúng ta có thời gian rộng, nên học lại từ đầu để nắm vững căn bản.

Lão nói xong đem Tổng quyết thức là chiêu thứ nhất trong Độc Cô cửu kiếm theo thứ tự giảng giải khẩu quyết, giải thích từng câu một rồi truyền những biến hóa phụ thuộc vào khẩu quyết.

Trước đây, Lệnh Hồ Xung cố nhớ khẩu quyết, hoàn toàn chưa hiểu rõ ý nghĩa hàm chứa bên trong. Bây giờ, được Phong Thanh Dương tận tâm chỉ điểm, mỗi khắc đều lĩnh ngộ được một số đạo lý của võ học thượng thừa, mỗi khắc đều học được mấy chỗ biến hóa xảo diệu, bất giác lòng vui mừng khôn xiết.

Một già một trẻ ở trên đỉnh núi truyền tập kiếm pháp tinh diệu của Độc Cô cửu kiếm, từ Tổng quyết thức, Phá kiếm thức, Phá đao thức cho đến Phá

thương thức, Phá tiên thức, Phá sách thức, Phá chưởng thức, Phá tiên thức, học cho đến đệ cửu kiếm Phá khí thức. Phép Phá thương thức bao gồm các cách phá giải trường thương, đại kích, xà mâu, tề mi côn, lang nha bổng, bạch lập hãn, thiền trượng, phương tiện sạn... Phá tiên thức là chiêu chuyên phá giải cương đao, thiết giản, điểm huyết quyết, quả tử, Nga Mi thích, trưng thủ, bản phủ, thiết bài, bát giác chùy, thiết tùng... Phá sách thức là phép chuyên phá trường sách, nhuyễn tiên, tam tiết côn, liên tử thương, ngư vông, phi chùy, lưu tinh v.v... Tuy chỉ một chiêu một thức mà lại vô cùng biến hóa. Lệnh Hồ Xung càng học về sau, càng thấm nhuần, oai lực càng tăng.

Ba chiêu kiếm sau cùng rất khó học. Phá chưởng thức là công phu phá giải quyền, cước, chỉ, chưởng của địch nhân nào dám để tay không mà đấu với lợi kiếm của mình. Những loại quyền pháp, cước pháp, chỉ pháp, chưởng pháp trong thiên hạ vô cùng phức tạp; một chiêu kiếm Phá chưởng thức chuyên phá nào là trường quyền đả đoãn, cầm nã điểm huyết, ung trảo hổ trảo, thiết sa thần chưởng đều bao gồm tất cả công phu quyền cước bên trong. Phá khí thức có chữ khí gồm những môn ám khí, lúc luyện chiêu kiếm này thì trước hết phải học thuật nghe và phân biệt các loại ám khí, không những chỉ có thể dùng kiếm đánh gạt các loại ám khí của địch nhân bắn tới mà còn phải mượn sức của đối phương đánh ngược lại, nghĩa là dùng ám khí của địch nhân bắn ngược lại làm tổn thương địch nhân.

Học đến đệ cửu kiếm Phá khí thức, Phong Thanh Dương chỉ truyền khẩu quyết và cách luyện tập. Lão nói:

- Chiêu thức này là để đối phó với địch thủ có võ công thượng thừa, tinh thần minh mẫn, giữ tâm yên tĩnh. Ngày trước Độc Cô tiên bối ôm bộ kiếm pháp này đi khắp giang hồ mong muốn được một lần thất bại mà không được, vì bộ kiếm pháp này tiền bối lão nhân gia đã sử đến độ xuất quỷ nhập thần. Cũng giống như Hoa Sơn kiếm pháp, cùng một chiêu thức nhưng khi sử ra thì oai lực lại mạnh yếu khác nhau, Độc Cô cửu kiếm cũng vậy. Dù người học được kiếm pháp nhưng nếu sử ra không thuần thục, tất địch không lại những cao thủ đương thời. Bây giờ người đã học được đầy đủ. Nếu muốn thắng nhiều bại ít thì phải khổ luyện hai mươi năm nữa mới có thể so tài cao thấp với anh hùng trong thiên hạ.

Lệnh Hồ Xung càng học được nhiều càng cảm thấy trong cửu kiếm biến hóa vô cùng, không biết phải bao nhiêu ngày mới có thể khám phá được toàn bộ bí quyết. Chàng nghe thái sư thúc tổ bảo mình phải khổ luyện hai mươi năm cũng không có chút gì ngạc nhiên, hần liền lay xuống thụ giáo, rồi nói:

- Nếu trong hai mươi năm, đồ tôn có thể thông giải được di ý của Độc Cô lão tiên bối năm xưa sáng chế ra cửu kiếm này là điều sung sướng, mơ ước lớn nhất của đồ tôn.

Phong Thanh Dương nói:

- Người cũng không nên coi thường. Độc Cô đại hiệp là người thông minh tuyệt đỉnh, học kiếm pháp của lão quan trọng nhất là quyết không thể quên chữ "ngộ". Đợi đến khi thông hiểu được kiếm ý của cửu kiếm này thì muốn thi triển thế nào cũng được, dù có quên toàn bộ phép biến hóa chiêu số cũng không sao,

lúc lâm địch người không còn nhớ một chút gì nữa thì càng không bị ràng buộc bởi kiếm pháp đã học. Tư chất người rất thông minh, đúng là người có khả năng để luyện bộ kiếm pháp này. Huống chi trên thế gian này, các nhân vật anh hùng hảo hán tài ba có là bao. Hà hà, ta chỉ e cũng chưa có. Từ này về sau người phải tự mình dụng công cho tốt, ta phải đi đây.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, run run nói:

- Thái sư thúc tổ, thái sư thúc tổ... thái sư thúc tổ đi đâu?

Phong Thanh Dương đáp:

- Ta đã ở sau núi này mấy chục năm rồi. Hôm trước nhất thời cao hứng, ra động truyền thụ người bộ kiếm pháp này, chỉ mong sao bộ võ công tuyệt thế của Độc Cô tiên bối không bị tuyệt diệt mà thôi. Sao ta còn không quay về?

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Thì ra thái sư thúc tổ ở sau núi, còn gì hay hơn. Đồ tôn có thể sớm chiều kề cận để vơi bớt nỗi hiu quạnh của thái sư thúc tổ.

Phong Thanh Dương nghiêm giọng nói:

- Từ nay về sau, ta không muốn trông thấy người trong phái Hoa Sơn nữa, ngay cả người cũng vậy.

Thấy thần sắc Lệnh Hồ Xung hoảng sợ, lão đổi giọng ôn hòa nói:

- Xung nhi, ta với người đã có duyên với nhau, ý hợp tâm đầu. Về già ta được một đệ tử trẻ như người để truyền kiếm pháp, quả thật là sung sướng vô cùng.

Nếu lòng người có quý mến thái sư thúc tổ này, thì từ nay về sau đừng đến gặp ta nữa, đừng làm khó ta nữa.

Lệnh Hồ Xung chưa xót nói:

- Thái sư thúc tổ, tại sao vậy?

Phong Thanh Dương lắc đầu nói:

- Người biết được chuyện của ta, ngay cả đối với sư phụ người, người cũng không được nói ra.

Lệnh Hồ Xung mắt ngấn lệ nói:

- Dạ, đồ tôn sẽ nghe theo lời dạy bảo của thái sư thúc tổ.

Phong Thanh Dương nhẹ nhàng xoa đầu hắn rồi nói:

- Hảo hài tử, hảo hài tử !

Nói xong lão quay người xuống núi. Lệnh Hồ Xung đi theo đến bên sườn núi, nhìn cái bóng khẳng khiu của lão đang bay bay xuống ẩn khuất sau núi, bất giác lòng chàng đau nhói.

Lệnh Hồ Xung và Phong Thanh Dương thân cận hơn mười ngày, tuy chỉ nghe lão bàn luận, chỉ giáo về kiếm pháp nhưng cách nghị luận, tác phong của lão không những khiến hắn ngưỡng mộ kính phục mà còn cảm thấy rất thân thiết gần gũi, ý hợp tâm đầu vô cùng. Phong Thanh Dương là thái sư thúc tổ, cao hơn hắn hai bậc nhưng trong thâm tâm, Lệnh Hồ Xung cảm thấy tiềm ẩn một mối thâm tình tri kỷ, hận mình đã gặp lão quá muộn, so với ân sư Nhạc Bất Quần dường như thân thiết hơn nhiều. Chàng nghĩ bụng: Lúc còn trẻ vị thái sư thúc tổ này e rằng tính tình không khác gì ta, không biết sợ trời sợ đất, chỉ

hành sự theo ý thích của mình. Lúc lão dạy kiếm pháp cho ta, thường căn dặn: “Người sử kiếm pháp chớ không phải kiếm pháp sử người” hay “Người thì sống, kiếm pháp thì chết, người sống không thể bị kiếm pháp chết ràng buộc”. Đạo lý này đúng là chân lý, tại sao sư phụ không hề nói ra?

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm, rồi nghĩ tiếp: Đạo lý này lẽ nào sư phụ không biết? Nhưng sư phụ biết tánh ta tùy tiện thái quá, hề nói đạo lý này với ta, chỉ e ta nghe lọt vào tai nổi hứng làm càn lúc luyện kiếm thì không thể tuân theo quy củ. Đợi đến lúc kiếm thuật của mình kha khá, sư phụ sẽ giải thích tường tận cho mình. Bọn sư đệ sư muội võ công chưa đủ hỏa hầu, tất nhiên càng không thể hiểu rõ được kiếm lý thượng thừa này, có nói với họ cũng vô ích thôi.

Chàng lại nghĩ: Kiếm thuật của thái sư thúc tổ đã luyện đến mức xuất quỷ nhập thần, nhưng đáng tiếc thái sư thúc tổ lão nhân gia từ nay không còn thể hiện thân thủ cho mình mở rộng tầm mắt. So với sư phụ, kiếm pháp của thái sư thúc tổ đương nhiên cao hơn một bậc.

Lệnh Hồ Xung hồi tưởng lại vẻ mặt tiêu tụy của Phong Thanh Dương, rồi nghĩ: Trong mười mấy ngày nay, thỉnh thoảng lão nhè nhẹ thở dài, hiển nhiên có chuyện gì đó rất đau lòng, không biết là vì sao?

Lệnh Hồ Xung thở dài, cầm trường kiếm đi ra ngoài động luyện. Luyện được một lúc, thuận tay sử một kiếm, lại là chiêu Hữu phụng lai nghi trong kiếm pháp của bốn môn, liền ngẩn người ra, lắc đầu cười gượng, lẩm bẩm:

- Sai rồi !

Rồi chàng lại luyện tiếp, không bao lâu, thuận tay xuất ra một chiêu, lại là Hữu phụng lai nghi. Lệnh Hồ Xung không kìm được buồn phiền, bụng bảo dạ: Bởi vì ta luyện kiếm pháp của bốn môn rất thuần thục, đã in sâu vào đầu đến thâm căn cố đế nên lúc sử kiếm cứ thuận theo chiêu kiếm của bốn môn mà lại không phải là Độc Cô kiếm pháp.

Bỗng nhiên, chàng nảy ra một ý nghĩ: Thái sư thúc tổ bảo ta lúc sử kiếm nên quên hết tất cả mà thuận theo tự nhiên, vậy sử kiếm pháp bốn môn cũng có sao đâu? Thậm chí đem kiếm pháp các phái Hành Sơn, Thái Sơn và võ công của mười vị trưởng lão Ma giáo hợp lại chắc cũng không sao cả. Nếu cứ phân biệt loại kiếm pháp này sử được, loại kiếm pháp kia sử không được thì là câu nệ rồi.

Từ đó trở về sau, Lệnh Hồ Xung cứ tùy ý xuất chiêu, thuận tay sử kiếm pháp bốn môn hay những chiêu số trên vách đá xen lẫn nhau thì cảm thấy thích thú vô cùng. Có điều kiếm pháp của Ngũ Nhạc kiếm phái quả nhiên không giống nhau, mười vị trưởng lão Ma giáo dường như vẽ ra sáu bảy loại võ công không giống môn phái nào, muốn đem nhiều đường võ học không giống nhau hợp thành nhất thể cơ hồ không thể được. Chàng luyện rất lâu cũng không sao dung hợp được, bỗng nghĩ: Dung hợp không thành thì phải làm sao? Sao cứ phải miễn cưỡng?

Lúc đó Lệnh Hồ Xung không còn phân biệt chiêu thức gì nữa, hễ vừa nghĩ đến thì tâm muốn nhập vào trong Độc Cô cửu kiếm, nhưng sử đi sử lại nhiều nhất vẫn là chiêu Hữu phụng lai nghi. Lại luyện thêm một hồi nữa, thuận tay phóng một kiếm lại là chiêu Hữu

phụng lai nghi. Tinh thần chàng chấn động: Nếu tiểu sư muội thấy mình đem chiêu Hữu phụng lai nghi sử ra như vậy, không biết tiểu sư muội sẽ nói gì?

Lệnh Hồ Xung dừng kiếm đứng im, nét mặt tươi rói. Mấy ngày nay chàng toàn tâm toàn ý luyện kiếm, trong giấc mộng cũng chỉ là những chiêu biến hóa của Độc Cô cửu kiếm, bây giờ bỗng nhớ đến Nhạc Linh San, không kìm được mỗi tương tư khó quên của mình. Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Không biết cô ta có ngầm ngầm dạy Lâm sư đệ học kiếm nữa không? Sư phụ có nghiêm lệnh nhưng tiểu sư muội vốn to gan lại ý mình được sư nương yêu thương, không chừng lại đang dạy kiếm rồi. Dù không dạy kiếm nhưng sớm chiều gặp nhau, hai người nhất định là càng thân mật hơn.

Nụ cười trên mặt chàng bỗng trở nên gượng gạo, rồi càng về sau ngay cả một nét cười cũng không có.

Lệnh Hồ Xung ỉu xiu từ từ thu kiếm về, bỗng nghe tiếng Lục Đại Hữu gọi:

- Đại sư ca, đại sư ca !

Tiếng gọi rất hoảng hốt. Lệnh Hồ Xung kinh hãi:

- Chao ôi ! Không xong rồi! Diên Bá Quang lại thua xuống núi, chắc là không cam tâm chịu chết. Phải chăng hắn đánh không lại mình lại bắt cóc tiểu sư muội để uy hiếp mình?

Chàng vội chạy đến bên sườn núi, thấy Lục Đại Hữu xách thùng cơm thở hồng hộc vừa chạy lên vừa kêu:

- Đại... đại sư ca... đại... sư ca, có chuyện to rồi.

Lệnh Hồ Xung càng sốt ruột hơn, vội hỏi:

- Sao? Tiểu sư muội làm sao?

Lục Đại Hữu vọt đến đỉnh núi đặt thùng cơm trên tảng đá, nói:

- Tiểu sư muội ư? Tiểu sư muội không sao. Hồng rồi, tiểu đệ thấy sự tình có chuyện khác thường.

Lệnh Hồ Xung nghe nói Nhạc Linh San không sao thì yên tâm được một nửa, bèn hỏi:

- Có chuyện gì không bình thường?

Lục Đại Hữu vừa thở vừa đáp:

- Sư phụ và sư nương về rồi.

Lệnh Hồ Xung vui mừng ngắt lời:

- Ô ! Sư phụ và sư nương về núi rồi thì không phải là chuyện tốt đẹp sao? Sao gọi là có chuyện khác thường. Người chỉ vớ vẩn !

Lục Đại Hữu nói:

- Không phải, không phải, đại sư ca không biết. Sư phụ và sư nương vừa về mới ngồi chưa được mấy canh giờ, thì có mấy người đến bái sơn, trong đó có cả người ba phái Tung Sơn, Hành Sơn và Thái Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái của chúng ta liên minh với nhau, phái Tung Sơn có người đến bái kiến sư phụ cũng là chuyện bình thường.

Lục Đại Hữu nói:

- Không, không... đại sư ca không biết, còn có ba người khác cùng đi với họ. Ba người đó nói họ là

người của phái Hoa Sơn chúng ta nhưng, sư phụ lại không gọi họ bằng sư đệ.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy kỳ lạ nói:

- Có chuyện này sao? Hình dạng ba người đó ra sao?

Lục Đại Hữu nói:

- Một người da mặt vàng khè, tự xưng họ Phong, gọi là Phong Bất Bình gì gì đó, một người là đạo nhân và một người thấp lùn, đều gọi Bất cái gì gì đó. Cả ba là người cùng hàng chữ Bất.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Có lẽ họ là phản đồ của bốn môn, đã sớm bị trục xuất khỏi môn hộ.

Lục Đại Hữu nói:

- Đúng vậy, đại sư ca đoán không sai. Sư phụ vừa thấy họ đã không ưa, nói: "Phong huynh, cả ba vị không còn dính dáng gì với phái Hoa Sơn nữa, đến Hoa Sơn để làm gì? Phong Bất Bình nói: "Nhạc sư huynh mua đứt núi Hoa Sơn rồi sao mà không cho người khác lên núi? Hay là hoàng đế lão tử đã sắc phong hòn núi này cho Nhạc sư huynh rồi ư?". Sư phụ hừ một tiếng rồi nói: "Các vị muốn lên Hoa Sơn du ngoạn đương nhiên là được, nhưng Nhạc Bất Quần không phải là sư huynh của các vị, ba chữ "Nhạc sư huynh" xin gửi lại các vị". Phong Bất Bình nói: "Năm xưa sư phụ của Nhạc sư huynh đã dùng âm mưu quỷ kế chiếm lấy phái Hoa Sơn, món nợ này hôm nay phải thanh toán. Nhạc sư huynh không muốn chúng ta gọi là "Nhạc sư huynh", hừ hừ, sau khi tính sổ xong thì dù Nhạc sư huynh có quỳ xuống đất năn nỉ chúng

ta gọi một tiếng “Nhạc sư huynh” cũng khó khiến cho bọn ta động lòng”.

Lệnh Hồ Xung ô lên một tiếng, nghĩ bụng: Sư phụ gặp chuyện phiền phức thật rồi.

Lục Đại Hữu nói:

- Bọn tiểu đệ nghe vậy đều vô cùng tức giận. Tiểu sư muội là người đầu tiên định lên tiếng quát mắng, không ngờ lần này sư nương lại ôn hòa, không cho tiểu sư muội lên tiếng. Hiển nhiên sư phụ không coi ba người đó ra gì, lạnh lùng nói: “Các vị muốn tính sổ ư? Tính sổ cái gì? Cách tính sổ ra sao?”. Phong Bất Bình lớn tiếng nói: “Nhạc sư huynh cướp đoạt địa vị chương môn phái Hoa Sơn đã hai mươi mấy năm rồi, đến hôm nay chưa thấy đủ sao? Nên nhường ngôi vị lại thôi!”. Sư phụ cười nói: “Các vị đến Hoa Sơn làm mưa làm gió, thì ra là muốn cướp đoạt ngôi vị chương môn của tại hạ, chuyện cũng chẳng có gì là lạ. Nếu Phong huynh tự lượng sức có thể làm được chức chương môn này, đương nhiên tại hạ sẽ phụng kính nhường lại”. Phong Bất Bình nói: “Năm xưa sư phụ của Nhạc sư huynh dùng âm mưu quỷ kế cướp đoạt ngôi vị chương môn của bốn phái, bây giờ tại hạ đã bấm với Tả minh chủ Ngũ Nhạc kiếm phái, vâng theo cờ lệnh, đến chấp chương phái Hoa Sơn”. Hắn nói xong liền rút ra một cây cờ nhỏ phất lên, quả nhiên là Ngũ Nhạc lệnh kỳ.

Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Tả minh chủ đã làm việc quá đáng, chuyện của phái Hoa Sơn chúng ta không cần lão chồn miệng can dự vào. Lão có tư cách gì mà đòi phế ngôi vị chương môn của phái Hoa Sơn?

Lục Đại Hữu nói:

- Đúng vậy. Lúc đó, sư nương cũng nói như vậy nhưng một lão già đầu bạc tên gọi Lục Bách của phái Tung Sơn, lão già mà tiểu đệ đã gặp qua ở phủ Lưu sư thúc thành Hành Sơn, lại cực lực bênh vực Phong Bất Bình, nói là chức chương môn phái Hoa Sơn nên để cho lão họ Phong đảm nhận. Lão và sư nương đã không ngừng cự cãi. Hai người phái Hoa Sơn và Hành Sơn xem ra cũng cùng một đũa với Phong Bất Bình. Ba phái này đã kết bè kết đảng với nhau để đến làm khó dễ phái Hoa Sơn, chỉ trừ phái Hằng Sơn không có người tham dự. Đại... đại sư ca, tiểu đệ thấy tình hình không ổn, nên cấp tốc chạy lên báo tin cho đại sư ca hay.

Lệnh Hồ Xung nói lớn:

- Sư môn gặp nạn, chúng ta là đệ tử, dù chỉ còn một hơi thở cũng phải liều mạng vì sư phụ. Lục sư đệ, chúng ta đi mau !

Lục Đại Hữu nói:

- Đúng ! Sư phụ thấy đại sư ca tận lực vì sư phụ, nhất định sẽ không trách đại sư ca tự tiện xuống núi.

Lệnh Hồ Xung lao nhanh xuống núi, nói:

- Sư phụ có trách phạt cũng chẳng sao. Sư phụ là người quân tử phong nhã, không thích tranh chấp với ai, không chừng sẽ đem ngôi vị chương môn nhân nhượng cho người khác thì thật là nát bét...

Hồi 43

Chúng ta là Đào Cốc Lục Tiên

Trong lúc đang chạy, Lệnh Hồ Xung bỗng nghe có tiếng người gọi:

- Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ Xung, người ở đâu?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ủa, ai kêu ta vậy?

Tiếp theo nghe mấy giọng cùng hỏi:

- Người là Lệnh Hồ Xung ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy !

Bỗng thấy có hai bóng người thoáng qua, đứng chặn giữa đường. Đường núi chật hẹp, một bên là vực thẳm sâu hun hút, hai người này bỗng xuất hiện chặn ngang sơn đạo một cách bất ngờ.

Lệnh Hồ Xung đang lao đến, suýt chút nữa đụng phải hai người, chàng dừng lại thì còn cách hai người

không quá một thước. Lệnh Hồ Xung nhìn thấy mặt hai lão này sần sùi, lại đầy vết nhăn, cảm thấy sợ hãi, quay người nhảy lùi ra sau hơn một trượng, hỏi:

- Các vị là ai?

Lại thấy phía sau lưng cũng có hai gương mặt cực kỳ xấu xí, sần sùi, đầy nếp nhăn, đứng cách chàng không đầy nửa thước, mũi của hai lão như muốn đụng vào mũi của chàng. Lệnh Hồ Xung càng kinh hãi, nhảy sang bên một bước, thấy bên vực thẳm lại có thêm hai lão khác đứng, tướng mạo hai lão này rất giống bốn lão trước. Bỗng nhiên cùng lúc gặp sáu quái nhân, trái tim Lệnh Hồ Xung đập thình thịch, nhất thời cảm thấy tay chân thừa thãi.

Trong phút chốc, Lệnh Hồ Xung đã bị sáu quái nhân bao vây trên con đường nhỏ rộng không đầy ba thước, hơi thở của hai lão trước mặt phả vào mặt chàng, sau cổ cũng thấy nóng nóng, rõ ràng là hơi thở của hai lão phía sau. Lệnh Hồ Xung định đưa tay rút kiếm, ngón tay vừa đụng đến chuôi kiếm thì sáu quái nhân liền áp sát thêm nửa bước, cùng vây quanh, khiến chàng không sao nhúc nhích được. Bỗng nghe tiếng Lục Đại Hữu gọi lớn ở phía sau:

- Ủa, ủa, các người làm gì vậy?

Dù Lệnh Hồ Xung có cơ biến trăm lần nhưng trong lúc này cũng không biết phải làm gì. Sáu người này như ma quỷ yêu quái, dung mạo trông thật đáng sợ, hành động lại càng kỳ quặc. Hai tay Lệnh Hồ Xung đưa về trước muốn đẩy hai lão phía trước ra, nhưng lại bị hai lão nắm chặt, làm sao còn đẩy được nữa?

Chàng nảy ra ý nghĩ: Nhất định đây là bọn ác đồ cùng bè lũ với Phong Bất Bình.

Bỗng nhiên, toàn thân chàng cứng đờ, dường như muốn nghẹt thở. Bốn quái nhân vây chặt lại, chặt đến nỗi xương cốt của Lệnh Hồ Xung kêu răng rắc. Lệnh Hồ Xung không dám mở mắt ra nhìn thẳng quái nhân trước mặt, bèn nhắm tịt mắt lại, chỉ nghe tiếng một lão nói rất danh thếp:

- Lệnh Hồ Xung, chúng ta đưa ngươi đi gặp tiểu ni cô.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: Chao ôi, thì ra là đồng bọn của Điền Bá Quang!

Lệnh Hồ Xung liền nói:

- Các người không thả ta ra thì ta rút kiếm tự sát cho các người coi ! Lệnh Hồ Xung này thà chết...

Bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung cảm thấy hai tay đã bị hai lão nắm chặt, tựa hồ như bị hai chiếc đai sắt lồng vào. Lệnh Hồ Xung đã học Độc Cô cửu kiếm nhưng không thi triển được chút nào, lòng thầm kêu khổ.

Lại nghe một lão nói:

- Tiểu ni cô muốn gặp ngươi, ngươi nên ngoan ngoãn nghe lời một chút. Ngươi vốn là đứa trẻ ngoan mà.

Lại nghe một lão nói:

- Chết không được đâu. Nếu ngươi tự sát, ta sẽ làm cho ngươi chết đi sống lại mới nghe.

Một lão khác lại nói:

- Hắn chết thì đã chết rồi, ngươi còn làm cho hắn chết đi sống lại để làm gì?

Lão trước nói:

- Người muốn dọa hấn thì không nên nói cho hấn biết, hấn đã nghe thấy thì không dọa được nữa.

Lão khác nói:

- Ta dọa gạt hấn, người định làm gì ta nào?

Lão khác nói:

- Ta nghĩ nên khuyên để hấn nghe lời là tốt nhất.

Lão trước nói:

- Ta nói dọa là phải dọa.

Lão khác nói:

- Ta chỉ thích khuyên thôi.

Hai lão cứ cãi qua cãi lại không ngừng.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa tức giận, nghe hai lão cứ cãi nhau như vậy, nghĩ thầm: Sáu quái nhân này tuy võ công cao cường nhưng dường như rất ngu ngốc.

Lệnh Hồ Xung liền nói:

- Hăm dọa cũng bằng thừa, khuyên nhủ cũng vô ích, các người không thả ta ra, ta có thể cắn lưỡi tự sát.

Chàng bỗng cảm thấy hai má đau nhói, một bàn tay nào đó đã bóp chặt miệng. Chỉ nghe tiếng một lão nói:

- Tiểu tử này tính khí rất quật cường, nếu hấn cắn đứt lưỡi sẽ không nói năng được nữa. Tiểu ni cô không thích thứ người đứt lưỡi đâu.

Lại có lão khác nói:

- Cắn đứt lưỡi thì chết, đâu phải chỉ không nói được mà thôi.

Lão khác nói:

- Chưa chắc cắn lưỡi đã chết. Người không tin cứ cắn lưỡi thử xem.

Lão trước nói:

- Ta nói cắn là sẽ chết cho nên ta không thèm cắn; người nói không chết thì cứ cắn thử đi.

Lão kia nói:

- Ta đâu có ngu mà cắn lưỡi của mình? Có rồi, kêu hấn lại đây.

Chỉ nghe Lục Đại Hữu la lên một tiếng thật to, hiển nhiên là hấn bị sáu quái nhân bắt được. Một lão quát:

- Người thử cắn đứt lưỡi của người xem có chết hay không? Cắn nhanh đi, cắn nhanh đi !

Lục Đại Hữu la lên:

- Ta không cắn đâu, cắn thì nhất định phải chết.

Một lão nói:

- Thấy chưa, cắn đứt lưỡi thì nhất định phải chết, ngay cả hấn cũng nói như vậy.

Lão khác nói:

- Nhưng hấn lại chưa chết nên lời nói này không đúng.

Lão khác nói:

- Hắn chưa cắn đứt lưỡi, tất nhiên là không chết chứ hễ đã cắn lưỡi rồi thì phải chết !

Lệnh Hồ Xung vận kinh lực ra hai tay, cố sức giãy giụa, nhưng cổ tay đau buốt đến tận xương tủy, đâu có giãy giụa được chút nào? Trong tình thế nguy cấp, hắn nhanh trí la lớn lên một tiếng rồi giả đồ ngất đi. Sáu quái nhân cùng kinh hãi la lên, lão đang đứng bóp má Lệnh Hồ Xung lập tức buông tay ra. Lão nói:

- Hắn bị dọa sợ quá chết rồi !

Lại một lão nói:

- Hắn bị dọa thì không thể chết được, chết đâu có dễ dàng như vậy.

Lão khác nói:

- Dù hắn chết rồi cũng không phải do bị hãm dọa mà chết.

Lão trước nói:

- Vậy thì tại sao hắn lại chết?

Lục Đại Hữu tướng đại sư ca đã bị bọn họ làm cho chết thật rồi, hắn khóc òa lên.

Một quái nhân nói:

- Ta nói bị hãm dọa là sẽ chết.

Lão khác nói:

- Tại người bóp mạnh quá nên hắn chết rồi.

Lại một lão nói:

- Tóm lại, tại sao hắn chết?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Vì ta tự phong tỏa kinh mạch, tự sát mà chết đó.

Sáu quái nhân bỗng nhiên nghe hắn nói được đều sợ hãi nhảy cẫng lên, rồi lại cùng cười ồ, đồng thanh nói:

- Thì ra hắn chưa chết, hắn chỉ giả bộ chết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không phải ta giả bộ chết nhưng sau khi ta chết, ta sống trở lại.

Một quái nhân nói:

- Người thực sự tự phong tỏa kinh mạch ư? Công phu này khó luyện lắm, người dạy cho ta đi.

Một quái nhân khác nói:

- Phép tự phong tỏa kinh mạch này cao thâm vô cùng, tiểu tử này không biết đâu, hắn phỉnh người đó.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người bảo ta không biết ư? Nếu ta không biết, vừa rồi tại sao ta tự phong tỏa kinh mạch mà chết được?

Quái nhân đó lắc đầu lia lịa nói:

- Cái này... cái này... thật là kỳ lạ.

Lệnh Hồ Xung thấy võ công của sáu quái nhân này rất cao thâm nhưng cái đầu thì rất ngờ nghệch, bèn nói:

- Các người không chịu thả ta ra, thì ta lại tự phong tỏa kinh mạch, lần này sau khi chết thì không sống lại được nữa đâu.

Hai quái nhân nắm chặt cổ tay của Lệnh Hồ Xung liền buông ra rồi cùng nói:

- Người không thể chết, nếu người chết thì chuyện này hư ráo hết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Muốn ta không chết cũng được, các người phải nhường đường cho ta đi, ta có chuyện cần làm ngay.

Hai quái nhân cản trước mặt hắn cùng lắc đầu, họ cùng lắc sang bên trái rồi cùng lắc sang bên phải, đồng thanh nói:

- Không được, không được. Người phải theo chúng ta đi gặp tiểu ni cô.

Lệnh Hồ Xung tròng mắt, vận khí, vọt người lên, toan nhảy qua đầu của hai quái nhân. Không ngờ hai quái nhân cùng nhảy cao hơn, động tác cực kỳ nhanh, hai lão giống như một bức tường bay lên cản trước mặt Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung và hai quái nhân đụng nhau, liền rút lại xuống đất. Lúc thân người còn lơ lửng trên không, Lệnh Hồ Xung đã đưa tay nắm chuôi kiếm toan rút kiếm ra, bỗng nhiên nghe hai đầu vai nặng trĩu. Hai quái nhân đứng đằng sau đã giơ tay đè hai vai chàng xuống, trường kiếm chỉ rút được một thước thì rút ra không được nữa. Hai cánh tay đè lên vai Lệnh Hồ Xung lực đạo nặng đến vài trăm cân, khiến thân người Lệnh Hồ Xung trĩu xuống, đừng nói rút kiếm, ngay cả đứng cũng không thể đứng vững được.

Hai quái nhân đè được Lệnh Hồ Xung, xong cùng cười nói:

- Khiêng hắn đi !

Hai quái nhân đứng trước mặt Lệnh Hồ Xung đưa tay ra nắm chặt chàng toan khiêng lên.

Lục Đại Hữu la lên:

- Ê, ê ! Các người làm gì vậy?

Một quái nhân nói:

- Thằng nhãi này làm ồn ào quá, giết nó đi.

Nói xong lão liền vung chưởng toan đánh xuống đầu Lục Đại Hữu. Lệnh Hồ Xung thét lên:

- Đừng giết, đừng giết !

Quái nhân đó nói:

- Được rồi, ta nghe lời tiểu tử này, không giết thì không giết, chỉ điểm huyết của hắn thôi.

Lão không xoay người lại mà giờ ngón tay đánh véo một tiếng, lão đã điểm Á huyết của Lục Đại Hữu. Hắn đang kêu la, nhưng chỉ mới la được một tiếng thì bỗng nhiên im bật, giống như có người cầm kéo cắt đứt lưỡi hắn. Thân người hắn co rút lại. Lệnh Hồ Xung thấy thủ pháp điểm huyết của lão này rất chuẩn xác, kinh lực cực mạnh, bình sinh chưa thấy bao giờ, bất giác hắn lấy làm khâm phục, trầm trồ khen:

- Hảo công phu !

Quái nhân đó lấy làm đắc ý, cười nói:

- Có gì đâu mà lạ, ta còn có nhiều hảo công phu nữa, bây giờ ta diễn thử vài môn cho người xem nhé.

Nếu là lúc bình thường, Lệnh Hồ Xung đã muốn xem cho mở rộng tầm mắt nhưng bây giờ hắn đang lo cho sự an nguy của sư phụ, lòng nóng như lửa đốt, bèn nói.

- Ta không muốn xem đâu !

Quái nhân đó giận, nói:

- Tại sao ngươi không xem? Ta buộc ngươi phải xem.

Lão nói xong nhảy vọt lên vượt qua đầu Lệnh Hồ Xung và bốn quái nhân, lúc thân người còn lơ lửng trên không, lão lượn ngang giống như chim én, tư thế thật tuyệt mỹ.

Lệnh Hồ Xung không kịp được, buột miệng khen:

- Tuyệt diệu !

Quái nhân đó nhẹ nhàng rơi xuống không một tiếng động, lúc quay người lại, bộ mặt dài như mặt ngựa hơn hở nói:

- Cái này không ăn thua gì, còn có cái khác hay hơn nữa.

Người này ít nhất cũng đã sáu bảy chục tuổi nhưng tính tình giống như đứa trẻ, được người khen một câu thì chỉ muốn khoe tài. Võ công lão cao minh thâm hậu mà tính cách lại rất trẻ con, hai điều này hợp lại thật là tếu ngao căng ngồng.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Sư phụ và sư nương đang bị đại địch làm khó. Đối thủ có cao thủ các phái Tung Sơn, Thái Sơn ra tay hỗ trợ, thì ta có mau đi cứu ứng cũng vô ích. Chi bằng ta gạt mấy quái nhân này cùng đi để giải cứu cho sư phụ và sư nương.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền lắc đầu nói:

- Một chút công phu này mà các người ở đây phô trương thật là kém cỏi lắm.

Quái nhân kia nói:

- Cái gì kém cỏi? Không phải người bị bọn ta bắt được rồi sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ là thằng vô danh tiểu tốt phái Hoa Sơn, muốn bắt được tại hạ thì có gì là hay ho đâu? Bây giờ trên núi đang tụ tập các cao thủ của các phái Hoa Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn, Tung Sơn, các vị có dám đi gây sự với bọn họ không?

Quái nhân kia nói:

- Gây sự thì gây sự, có gì đâu mà không dám? Họ ở đâu?

Một lão khác nói:

- Bọn mình đánh cuộc thắng tiểu ni cô rồi, tiểu ni cô bảo bọn mình đến đây bắt Lệnh Hồ Xung chớ đâu có bảo đi gây sự với cao thủ các phái Tung Sơn, phái Thái Sơn gì gì đâu? Thắng một trận chỉ làm một chuyện, còn làm nhiều chuyện thì phiền phức lắm. Chúng ta đi thôi.

Lệnh Hồ Xung an tâm một chút nghĩ thầm: Thì ra Nghi Lâm tiểu sư muội sai bọn họ đến, không phải là dối đầu với mình. Xem ra họ đánh cuộc thua rồi không thể không đến bắt mình nhưng lại không muốn nói chữ thua nên tự xưng là thắng một trận.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền cười nói:

- Đúng rồi, một tay hảo thủ phái Tung Sơn nói rằng hấn coi khinh sáu lão quái mặt ngựa, da sần sùi như vỏ quýt, hễ bắt gặp thì hấn sẽ đưa tay bóp chết từng người giống như bóp con kiến. Chỉ đáng tiếc là sáu lão quái đó vừa nghe tiếng của hấn đã

lập tức cúp đuôi chạy trốn, có muốn cũng không tìm được họ.

Lục quái nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy liền thét lên, tức giận kêu la ỳ xèo. Bốn lão đang khiêng Lệnh Hồ Xung liền để hấn xuống, rồi mỗi người một câu:

- Thằng cha đó ở đâu? Mau dẫn bọn ta đi tính sổ với hấn.

- Cái gì là phái Tung Sơn, phái Thái Sơn? Đào Cốc lục tiên này có coi chúng ra cái thá gì đâu.

- Hấn không muốn sống nữa sao mà cả gan dám bóp chết Đào Cốc lục tiên như bóp chết mấy con kiến?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị tự xưng là Đào Cốc lục tiên, mà hấn lại luôn miệng thóa mạ là Đào Cốc lục quỷ, có lúc lại nói là Đào Cốc lục tiểu tử. Lục tiên, tại hạ khuyên các vị nên tránh xa bọn họ là hơn. Người này vô công cao cường, các vị đánh không lại hấn đâu.

Một quái nhân lớn tiếng nói:

- Không được, không được, chuyện này phải chơi cho tới nơi tới chốn.

Lão khác nói:

- Ta xem tình hình này không hay rồi. Cao thủ phái Tung Sơn đã khoác lác như vậy, tất hấn có bản lĩnh kinh người. Hấn gọi bọn ta là Đào Cốc lục tiểu tử, vậy nhất định là tiền bối của chúng ta, xem ra chúng ta đấu không lại hấn rồi. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chúng ta mau mau quay về thôi.

Lão khác nói:

- Lục đệ nhất gan lắm, chưa đánh sao đã biết đánh không lại hử?

Quái nhân nhất gan nói:

- Nếu thật sự bị hử bóp chết như con kiến, há không xui xẻo lắm sao? Sau khi đánh, đã bị hử bóp chết rồi, đâu còn có cách nào chạy trốn nữa?

Lệnh Hồ Xung buồn cười, nói:

- Đúng vậy, muốn chạy trốn thì lão mau chạy đi, nếu bị hử biết sẽ đuổi đến nơi thì các vị chạy không nổi đâu.

Quái nhân nhất gan vừa nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy, liền vọt người chạy, thoáng một cái đã không thấy bóng dáng lão đâu nữa. Lệnh Hồ Xung giật mình nghĩ thầm: Khinh công của người này cao thâm không tưởng tượng được.

Lại nghe một quái nhân nói:

- Lục đệ nhút nhát, để y chạy trốn cũng được. Bọn ta đi chơi thử với cao thủ phái Tung Sơn một trận xem.

Bốn quái nhân cùng nói:

- Đi, đi ! Đào Cốc lục tiên này thiên hạ vô địch, tại sao phải sợ hử?

Một quái nhân vỗ nhẹ vai Lệnh Hồ Xung nói:

- Mau dẫn bọn ta đi để xem thử hử làm sao bóp chết bọn ta như bóp chết con kiến.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dẫn các vị đi thì được rồi nhưng Lệnh Hồ Xung ta đường đường là một nam tử, quyết không chịu bị ai áp bức. Bởi tại hạ nghe bọn cao thủ phái Tung Sơn nói năng vô lễ với các vị, không kiên dè gì hết nên lòng tại hạ ôm mối bất bình. Lại thấy võ công của sáu vị rất cao cường, tại hạ vô cùng khâm phục, lúc này tại hạ có ý tưởng nghĩa muốn dẫn các vị đến tìm bọn họ tính sổ. Nếu các vị ý thế đông người mà bắt tại hạ phải làm thế này thế nọ thì Lệnh Hồ Xung chết chứ quyết không nghe theo.

Năm quái nhân cùng vỗ tay nói:

- Hay lắm, người rất có khí phách, lại có con mắt tinh đời nên mới thấy được võ công của sáu huynh đệ chúng ta rất cao cường. Bọn lão nghe cũng rất khâm phục người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được vậy thì tại hạ sẽ dẫn các vị đi, có điều lúc gặp hấn, các vị đừng ăn nói tào lao bát xế, hành sự tầm bậy tầm bạ để khỏi bị các anh hùng hảo hán trong võ lâm cười nhạo Đào Cốc lục tiên là thứ nông cạn ấu trĩ, không hiểu thế sự. Nhất thiết, lục vị nên nghe lời tại hạ dặn dò, nếu không thì các vị làm mất mặt tại hạ, mà các vị cũng chẳng vinh dự gì.

Những câu của Lệnh Hồ Xung chỉ có ý thăm dò, không ngờ sau khi ngũ quái nghe xong thì không ai cãi vả gì hết, mà cùng nói:

- Vậy cũng được, chẳng sao cả. Chúng ta quyết không thể để người ta nói Đào Cốc lục tiên là bọn nông cạn ấu trĩ, không hiểu thế sự nữa.

Xem ra tám chữ chê bai "Nông cạn ấu trĩ, không hiểu thế sự" Đào Cốc lục tiên đã được nghe qua nhiều lần, thâm tâm rất lấy làm xấu hổ. Lệnh Hồ Xung nói như vậy là đã đánh trúng tim đen của bọn họ:

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Được, xin mời các vị theo tại hạ.

Lúc đó Lệnh Hồ Xung thuận đường chạy nhanh, năm quái nhân chạy theo sau.

Chạy chưa được vài dặm đã thấy quái nhân nhất gan đang nấp sau tảng đá lấp ló nhìn ra. Lệnh Hồ Xung nghĩ nên khích lệ tinh thần lão, liền nói:

- Vô công của tên cao thủ phái Tung Sơn còn thua xa lão, chẳng việc gì phải sợ hấn. Tất cả chúng ta đi tìm hấn tính sổ, lão nên cùng đi thôi.

Quái nhân nhất gan vui mừng nói:

- Được, ta cũng đi.

Nhưng lập tức lão lại hỏi:

- Người nói vô công của tên đó thua ta xa, tóm lại là ta cao hơn nhiều hay hấn cao hơn nhiều?

Lão này đã nhất gan mà lại vô cùng cẩn thận. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đương nhiên là lão cao hơn nhiều. Vừa rồi lão thoát thân phóng đi, khinh công cực kỳ cao minh, tên cao thủ phái Tung Sơn có giỏi cỡ nào cũng không đuổi kịp lão đâu.

Quái nhân đó lấy làm cao hứng, đến bên cạnh Lệnh Hồ Xung, nhưng lão cũng chưa yên tâm, lại hỏi:

- Nếu hắn đuổi kịp ta thật thì làm sao đây?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ và lão không rời nhau nửa bước, hắn dám to gan đuổi theo lão ư? Hừ, hừ !

Tay Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm ra khỏi vỏ nửa thước, rồi cách một tiếng, lại đẩy kiếm vào vỏ, nói:

- Tại hạ sẽ cho hắn một kiếm toi mạng.

Quái nhân đó vui mừng, la lên:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu ! Người đã nói vậy thì ta không thể không đi tính sổ với hắn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tất nhiên phải như vậy. Nhưng nếu hắn đuổi không kịp lão thì tại hạ không cần giết hắn.

Quái nhân cười nói:

- Đúng vậy, hắn đuổi không kịp ta thì người không cần giết hắn làm cái cóc gì.

Lệnh Hồ Xung cười thầm trong bụng, nghĩ: Lão này mà vất chân chạy trốn, có muốn đuổi kịp lão cũng thật không dễ.

Hắn lại nghĩ: Sáu lão già này tính tình thật chất phác, không phải là loại người xấu xa, có thể kết giao được.

Lệnh Hồ Xung bèn nói:

- Tại hạ nghe đại danh của sáu vị đã lâu tựa như sấm sét bên tai. Hôm nay vừa thấy sáu vị, quả nhiên

danh bất hư truyền, nhưng không biết cao danh quý tách của các vị là gì?

Lời của hắn nói nghe ra rất mâu thuẫn. Nhưng sáu lão vừa mới nghe hắn nói "nghe đại danh của sáu vị đã lâu tựa như sấm sét bên tai", lão nào cũng nở phồng mũi. Một lão nói:

- Ta là đại ca, tên gọi là Đào Căn Tiên.

Một lão khác nói:

- Ta là nhị ca, gọi là Đào Cán Tiên.

Lại một lão nói:

- Ta không biết mình là lão tam hay lão tứ, nhưng tên gọi là Đào Chi Tiên.

Nói xong lão chỉ một quái nhân khác nói:

- Hắn cũng không biết hắn là lão tam hay lão tứ, tên gọi là Đào Diệp Tiên.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ hỏi:

- Các vị ai là tam ca, ai là tứ ca, sao ngay cả mình cũng không biết?

Đào Chi Tiên nói:

- Không phải hai chúng ta không biết, mà tại gia gia má má của chúng ta đã quên mất.

Đào Diệp Tiên nói xen vào:

- Lúc má má sanh người ra, nếu sanh người trước thì người mới chỉ là một em bé còn khóc oa oa, làm sao người biết được trên đời này có hay không có ta?

Lệnh Hồ Xung nín cười, gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! May mà gia gia má má tại hạ nhớ được lúc sinh tại hạ ra.

Đào Diệp Tiên nói:

- Có thật vậy không?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao gia gia má má của các vị lại quên?

Đào Diệp Tiên nói:

- Lúc gia gia má má sinh hai huynh đệ chúng ta ra, đã nhớ được ai lớn ai nhỏ, nhưng qua vài năm thì quên mất, cho nên cũng không biết rốt cuộc ai là lão tam, ai là lão tứ.

Lão chỉ Đào Chi Tiên nói:

- Hấn nhất định muốn tranh làm lão tam, nhưng ta không gọi hấn là tam ca, hấn liền kiếm chuyện đánh nhau với ta nên ta đành phải nhường hấn.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thì ra hai vị là huynh đệ song sinh.

Đào Chi Tiên nói:

- Đúng vậy, bọn ta là lục huynh đệ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: Phụ mẫu ngớ ngẩn như vậy tất phải sinh ra sáu người con ngớ ngếch. Chàng nhìn hai người kia nói:

- Còn hai vị này xưng hô ra sao?

Quái nhân nhất gan nói:

- Ta là lục đệ, gọi là Đào Thực Tiên. Ngũ ca của ta gọi là Đào Hoa Tiên.

Lệnh Hồ Xung không nhìn được nữa bỗng phì cười, nghĩ: Tướng mạo Đào Hoa Tiên xấu xí như quỷ, hai chữ “Đào Hoa” bất luận thế nào cũng không thể tương xứng được. Đào Hoa Tiên thấy Lệnh Hồ Xung mỉm cười, vui vẻ nói:

- Trong sáu huynh đệ, chỉ có tên của ta là nghe hay nhất, tên ai cũng không đẹp bằng.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ba chữ Đào Hoa Tiên nghe hay thật, nhưng Đào Căn, Đào Cán, Đào Chi, Đào Diệp, Đào Thực, năm cái tên này cũng đều nghe rất hay. Tuyệt diệu, tuyệt diệu! Nếu tại hạ cũng có cái tên đẹp và hay như vậy thì tại hạ sung sướng đến chết đi được.

Đào Cốc lục tiên sướng như mở cờ trong bụng, khoa chân múa tay, cảm thấy Lệnh Hồ Xung là con người tốt bậc nhất trong thiên hạ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chúng ta phải đi thôi. Xin một vị Đào huynh đi giải đùm huyết đạo cho sư đệ của tại hạ. Thủ pháp điểm huyết của các vị quá cao, tại hạ không thể giải khai được.

Đào Cốc lục tiên lại được tăng bốc thêm một lần nữa, liền lập tức tranh giành đi giải khai huyết đạo cho Lục Đại Hữu.

Từ trên đỉnh núi sám hồi đến Chính Khí đường của phái Hoa Sơn, đường núi dài khoảng mười một dặm, ngoài Lục Đại Hữu ra, tất cả đều phì thân rất nhanh, trong khoảnh khắc đã tới nơi.

Vừa đến ngoài Chính Khí đường, Lệnh Hồ Xung đã thấy bốn Lao Đức Nặc, Lương Phát, Thi Đới Tử, Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi, mấy chục tên sư đệ sư muội đều đứng ngoài sảnh đường, vẻ mặt ai cũng lo âu. Mọi người thấy đại sư ca đến đều mừng quýnh cả lên.

Lao Đức Nặc chạy ra đón rồi nói khẽ:

- Đại sư ca, sư phụ và sư nương đang tiếp khách ở nội sảnh.

Lệnh Hồ Xung quay sang Đào Cốc lục tiên vẫy tay ra hiệu bảo họ đứng đó đừng lên tiếng, rồi khẽ nói:

- Sáu vị này là bạn của ta, mặc kệ họ. Ta muốn vào xem sao.

Lệnh Hồ Xung đi đến cửa sổ phòng khách nhìn qua khe cửa. Theo quy củ, khi Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân tiếp khách, đệ tử quyết không được lấp ló bên ngoài, nhưng bây giờ bốn phái đang gặp nguy nan nên đối với hành động này của Lệnh Hồ Xung bọn đệ tử ai cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Hồi 44

Lục tiên trùng trị Thành Bất Ưu

Lệnh Hồ Xung nhìn vào nội sảnh, thấy một lão già gầy đét, thân người rất cao ngời ở đầu ghế tân khách, tay phải cầm cây cờ lệnh của Ngũ Nhạc kiếm phái, chính là Tiên hạc thủ Lục Bách của phái Tung Sơn. Ngồi mé dưới lão là một đạo nhân trung niên và một lão già khoảng năm mươi tuổi, nhìn sắc phục có thể phân biệt được ngay là người của hai phái Hành Sơn và Thái Sơn. Ngồi phía dưới nữa có ba người đều khoảng năm mươi tuổi, lưng mang trường kiếm phái Hoa Sơn. Lão thứ nhất mặt đầy phần nộ, da mặt vàng khè, chắc là lão Phong Bất Bình gì gì mà Lục Đại Hữu đã nói. Sư phụ và sư nương ngồi ghế chủ vị tiếp họ. Trên bàn đặt ấm chén trà và thức ăn nhẹ.

Lão già phái Hành Sơn nói:

- Nhạc huynh, chuyện môn hộ của quý phái, chúng ta là người ngoài vốn không nên xen vào. Nhưng Ngũ

Nhạc kiếm phái ta kết minh liên thủ, đồng vinh cộng nhục, nếu có một phái xử sự không hay thì sẽ khiến đồng đạo giang hồ chê cười, bốn phái còn lại cũng bị xấu hổ lây. Vừa rồi Nhạc phu nhân nói ba phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn ta không nên nhàn rỗi mà can dự vào, câu nói này sai rồi.

Đôi mắt của lão già này vàng khè giống như người bị bệnh gan. Lệnh Hồ Xung hơi yên tâm, nghĩ:

- Thì ra họ vẫn đang tranh cãi chuyện này, sư phụ vẫn không chịu khuất phục nhường ngôi vị.

Nhạc phu nhân nói:

- Lỗ sư huynh nói như vậy là cho rằng phái Hoa Sơn xử sự không hay làm liên lụy đến thanh danh của quý phái ư?

Lão già họ Lỗ phái Hành Sơn cười nhạt nói:

- Thường nghe Ninh nữ hiệp phái Hoa Sơn là thái thượng chương môn, trước đây tại hạ cũng không tin, hôm nay gặp mới biết, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhạc phu nhân nổi giận nói:

- Lỗ sư huynh là khách đến Hoa Sơn, hôm nay tiểu muội không tiện đắc tội. Nhưng đã là một vị anh hùng phái Hành Sơn mà không ngờ lại ăn nói hồ đồ như vậy, lần sau gặp Mạc Đại tiên sinh, tiểu muội sẽ hỏi chuyện với lão.

Lão họ Lỗ cười nhạt nói:

- Vì tại hạ là khách nên Nhạc phu nhân mới không thể đắc tội, nếu đây không phải là Hoa Sơn thì chắc

Nhạc phu nhân đã vung kiếm chém bay đầu tại hạ rồi phải không?

Nhạc phu nhân đáp:

- Tiểu muội đầu dám, phái Hoa Sơn tiểu muội sao dám xía vào chuyện môn đồ của quý phái? Người trong quý phái câu kết với Ma giáo tất có Tả minh chủ phái Tung Sơn giải quyết rồi, đâu cần tẹ phái nhúng tay vào.

Lưu Chính Phong phái Hành Sơn và Ma giáo trưởng lão Khúc Dương đã cùng chết ở ngoại thành Hành Sơn, trên giang hồ đều biết là do phái Tung Sơn giết. Bà đề cập đến chuyện này, một là khơi dậy vết nhơ của phái Hành Sơn, hai là châm biếm lão họ Lỗ này không nghĩ đến mối thù sư huynh bốn môn bị giết mà ngược lại đã về hòa với người phái Tung Sơn đến làm khó dễ vợ chồng bà. Lão họ Lỗ biến sắc, lớn tiếng nói:

- Từ xưa đến nay, phái nào mà chẳng có hạng dè tử phản nghịch? Hôm nay, bọn ta đến Hoa Sơn chính là để chủ trì công đạo, giúp đỡ Phong đại ca thanh lý bọn gian tà trong phái Hoa Sơn đây.

Nhạc phu nhân để tay lên trường kiếm, ngang nhiên nói:

- Ai là bọn gian tà? Choát phu Nhạc Bất Quần ngoại hiệu được mọi người xưng là Quân tử kiếm, còn ngoại hiệu của các hạ gọi là gì?

Mặt lão họ Lỗ đỏ lên, gương cặp mắt vàng khè nhìn trừng trừng vào Nhạc phu nhân một cách giận dữ, không trả lời.

Lão là nhân vật đời thứ nhất của phái Hành Sơn, trên giang hồ lại có nhiều ngoại hiệu. Lệnh Hồ Xung

không biết lai lịch của hấn, hấn quay sang hỏi Lao Đức Nặc:

- Lão này là ai? Ngoại hiệu của lão gọi là gì?

Lệnh Hồ Xung biết Lao Đức Nặc có võ nghệ rồi mới đầu sư môn, trước khi vào phái Hoa Sơn, hấn qua lại trên giang hồ đã lâu, biết nhiều chuyện trong võ lâm. Quả nhiên Lao Đức Nặc biết, khẽ trả lời:

- Lão này tên là Lỗ Liên Vinh, ngoại hiệu chính thức gọi là Kim nhãn điều. Nhưng lão lắm mồm lắm miệng, khiến ai cũng không ưa lão. Người trong võ lâm sau lưng đều gọi lão là Kim nhãn ô nha (con quạ đen mắt vàng).

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười, nghĩ thầm: Cái ngoại hiệu bất nhã này không ai dám gọi trước mặt nhưng lâu ngày sẽ truyền đến tai lão. Khi sư nương hỏi ngoại hiệu của lão, thì lão biết rõ là không phải chỉ ngoại hiệu chính thức là Kim nhãn điều mà là Kim nhãn ô nha.

Lại nghe Lỗ Liên Vinh lớn tiếng nói:

- Hừ, cái gì là Quân tử kiếm? Trước hai chữ quân tử chỉ sợ có thêm chữ "Ngụy".

Lệnh Hồ Xung nghe lão sỉ nhục sư phụ mình vô mặt như vậy, không nhịn được cơn tức giận, lớn tiếng nói:

- Hạt nhãn ô nha (Quạ đen đui mắt), có ngon thì ra đây chơi tay đôi với ta !

Nhạc Bất Quần đã nghe tiếng Lệnh Hồ Xung đối đáp với Lao Đức Nặc ở bên ngoài, lão nghĩ: Sao Xung nhi lại xuống núi?

Lão liên ngắt lời:

- Xung nhi không được vô lễ. Lão sư bá là tân khách từ xa đến đây, sao ngươi lại nói năng hỗn xược như vậy?

Lỗ Liên Vinh phần nộ, cặp mắt như muốn tóe lửa. Chuyện Lệnh Hồ Xung, đại đệ tử phái Hoa Sơn làm náo loạn thành Hành Sơn lão đã được nghe người khác nói lại, liên lớn tiếng thóa mạ:

- Ta tưởng ai, té ra là tiểu tử ngu với kỹ nữ trong thành Hành Sơn! Môn hạ phái Hoa Sơn quả nhiên là có đủ nhân tài.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đúng vậy. Tại hạ đã ngu với kỹ nữ trong kỹ viện thành Hành Sơn và đã quán quýt với một cô nương họ Lỗ.

Nhạc Bất Quần giật dử quát:

- Ngươi... ngươi còn nói tầm bậy nữa hả?

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ nổi giận thì không dám nói nữa, nhưng trên sân đường bọn Lục Bách và Phong Bất Bình không kìm được, tùm tùm cười.

Lỗ Liên Vinh quay người lại, chân trái giơ lên, bình một tiếng, lão đã đá văng một cánh cửa sổ. Lão không biết mặt Lệnh Hồ Xung nên chỉ vào đám đệ tử phái Hoa Sơn quát:

- Vừa rồi tên súc sinh nào nói bậy?

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn không trả lời. Lỗ Liên Vinh lại thóa mạ:

- Tổ mẹ nó, vừa rồi tên súc sinh nào phun ra đó?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Vừa rồi là chính lão nói, làm sao tại hạ biết ai là tên súc sinh?

Lỗ Liên Vinh tức giận cực độ, hét to lên một tiếng, hướng về phía Lệnh Hồ Xung phóng ra một kiếm.

Lệnh Hồ Xung thấy thế đánh của lão hung hãn, liền nhảy lùi lại phía sau. Bỗng nhiên, từ trong sảnh đường một người vọt ra, chiếc bóng thấp thoáng, đã thấy ngân quang lấp lánh, có tiếng choang choang, người đó đã đấu với Lỗ Liên Vinh. Đó chính là Nhạc phu nhân. Bà lao ra khỏi sảnh, rút kiếm đỡ chiêu rồi phản kích liên một mạch, tư thế cực kỳ đẹp mắt, tuy cực nhanh nhưng trong mắt người khác lại không thấy nhanh mà chỉ thấy đẹp thôi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Chúng ta là người một nhà, có gì từ từ mà nói, hà tất phải dùng đến đao kiếm làm chi?

Lão thần nhiên bước ra khỏi sảnh, thuận tay rút trường kiếm sau lưng Lao Đức Nặc, nhẹ nhàng xoay chuyển chiêu kiếm rồi đề xuống hai thanh trường kiếm của Nhạc phu nhân và Lỗ Liên Vinh. Lỗ Liên Vinh vận kinh lực vào tay, dùng sức hất lên, không ngờ chẳng động đậy được chút nào. Mặt lão đỏ bừng vì xấu hổ, lại vận khí tiếp.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái đồng khí liên chi thì như người một nhà, Lỗ sư huynh bất tất để bụng lời nói của bọn con nít làm gì.

Lão nói vậy rồi quay sang Lệnh Hồ Xung, nói tiếp:

- Người nói năng hỗn xược, mau đến xin lỗi Lỗ sư bá đi.

Lệnh Hồ Xung nghe lời sư phụ, đến trước mặt Lỗ Liên Vinh cúi người hành lễ rồi nói:

- Lỗ sư bá, đệ tử có mắt mà không có tròng, không biết phải trái, như loài quạ đen thói tha kêu oang oác, làm ô uế thanh danh của cao nhân võ lâm, thật không bằng loài súc sinh. Xin Lỗ sư bá lão nhân gia đừng giận nữa, không phải đệ tử chửi Lỗ sư bá đâu. Loài quạ thói tha kêu la ồm tỏi, chúng ta chỉ việc bỏ mặc kệ nó.

Lệnh Hồ Xung nói ngắn nói dài cứ lặp lại loài quạ đen thói tha không ngớt. Ai cũng biết là hắn đang chửi xéo Lỗ Liên Vinh, nên không nhìn được. Nhạc Linh San phì một tiếng cười phá lên.

Nhạc Bất Quần cảm thấy Lỗ Liên Vinh liên tiếp ba lần vận kinh lực, lão mỉm cười, thu trường kiếm lại trả cho Lao Đức Nặc. Gia lực trên kiếm của Lỗ Liên Vinh không còn nữa, cánh tay lão bật lên trên, chỉ nghe hai tiếng cách cách, hai đoạn kiếm gãy ra rơi xuống đất, trong tay Lỗ Liên Vinh và Nhạc phu nhân chỉ còn lại một đoạn kiếm ngắn. Lỗ Liên Vinh cố xuất lực để đối kháng với Nhạc Bất Quần, cho nên lão vận kinh lực rất mãnh liệt. Đoạn kiếm gãy bay lên trên suýt đánh trúng vào trán của lão, may mà nội lực của lão rất mạnh nên mới kịp thu lại. Nhưng việc xảy ra đã làm cho tay chân lão luống cuống, đổ mặt tía tai vì xấu hổ.

Lão lắp bắp quát:

- Người... người... hai người đánh một !

Nhưng lão liên nghĩ lại, trường kiếm của Nhạc phu nhân cũng bị nội lực của Nhạc Bất Quần đè gãy. Lão thấy bọn Lục Bách, Phong Bất Bình đã ra khỏi sảnh xem trận đấu; ai cũng thấy Nhạc Bất Quần chỉ khuyên can mong hai người ngừng tay, không hề thiên vị. Nhưng trường kiếm của Nhạc phu nhân bị trường kiếm của chồng đánh gãy thì chẳng sao, còn Lỗ Liên Vinh bị thua như vậy thì nhục nhã vô cùng.

Lão lại lấp bắp:

- Người... người...

Lão dậm mạnh chân phải, cầm đoạn kiếm gãy vội chạy nhanh xuống núi không ngoái đầu lại.

Lúc Nhạc Bất Quần đè gãy trường kiếm của hai người đã nhìn thấy Đào Cốc lục tiên đứng sau lưng Lệnh Hồ Xung. Lão cảm thấy tướng mạo sáu người này kỳ dị khác thường, liền vòng tay nói:

- Sáu vị quang lâm Hoa Sơn, tại hạ chưa kịp nghênh tiếp, xin được miễn thứ.

Đào Cốc lục tiên trừng mắt nhìn Nhạc Bất Quần, đã không thềm đáp lễ mà cũng không nói lời nào. Lệnh Hồ Xung nói:

- Vị này là sư phụ của tại hạ, là Nhạc tiên sinh chương môn phái Hoa Sơn...

Lệnh Hồ Xung chưa nói hết câu thì Phong Bất Bình nói xen vào:

- Là sư phụ của người thì đúng nhưng không phải là chương môn phái Hoa Sơn. Nhạc sư huynh, Nhạc sư huynh biểu diễn Tử hà thần công thật tuyệt, nhưng chỉ dựa vào môn khí công này thì chưa chắc có thể chấp

chưởng môn hộ phái Hoa Sơn. Ai cũng biết phái Hoa Sơn là một trong Ngũ Nhạc kiếm phái, mà đã nói đến kiếm phái tất nhiên phải lấy kiếm làm chủ. Nhạc sư huynh chỉ luyện khí, thì đã đi vào ma đạo mà bỏ quên không luyện tâm pháp chính tông của bốn môn rồi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Phong huynh nói thật quá đáng. Ngũ Nhạc kiếm phái đều sử dụng kiếm tất nhiên là đúng, nhưng bất luận môn nào phái nào cũng nghiên cứu đạo lý "Lấy khí chế ngự kiếm". Kiếm thuật là cái học bên ngoài, khí công là cái học bên trong, nên phải tu luyện cả hai thì võ công mới thành tựu được một chút. Theo lời nói của Phong huynh, nếu chỉ chuyên luyện kiếm thuật, khi gặp phải tay cao thủ nội gia, thì sẽ nhận lấy thất bại.

Phong Bất Bình cười nhạt nói:

- Chưa chắc vậy đâu. Cái tinh túy nhất trong thiên hạ không có gì bằng Cửu lưu Tam giáo, Y bốc Tinh tướng, Tứ thư Ngũ kinh, Thập bát ban võ nghệ, nhưng làm sao từng cái đều có thể tinh thông hết. Đạo pháp cũng tốt, thương pháp cũng tốt, không ai mà không muốn hơn người. Nhưng tuổi thọ con người chỉ có hạn, sao có thể luyện nhiều môn như Nhạc sư huynh nói được? Một người chuyên luyện kiếm pháp đã khó đạt đến chỗ tinh thâm, làm sao lại có thể phân tâm đi luyện một thứ công phu khác. Tiểu đệ không phải nói luyện khí là không tốt nhưng võ học chính tông của phái Hoa Sơn chúng ta vẫn là kiếm thuật. Nếu Nhạc sư huynh muốn chuyển sang luyện công phu bằng môn tả đạo thì cũng chẳng sao đâu, lại muốn luyện Hấp tinh đại pháp của Ma giáo, người ngoài cũng không ai quản Nhạc sư huynh được hưởng hồ là luyện khí? Nhưng

người bình thường mình làm mình chịu. Bây giờ, Nhạc sư huynh chấp chương phái Hoa Sơn lại đi vào đường rẽ, di họa cho đệ tử con cháu, hậu hoạn vô cùng.

Lệnh Hồ Xung nảy ra một ý nghĩ: Phong thái sư thúc tổ chỉ dạy mình luyện kiếm, có lẽ... có lẽ người thuộc phe Kiếm tông. Mình học kiếm với Phong thái sư thúc lão nhân gia, vậy... vậy là sai rồi sao? Hấn rùng mình, trán toát mồ hôi hột. Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Di họa cho đệ tử con cháu, hậu hoạn vô cùng, cũng chưa chắc đâu.

Lão lùn đứng bên cạnh Phong Bất Bình lớn tiếng nói:

- Tại sao lại chưa chắc? Nhạc sư huynh dạy đệ tử toàn thứ bỏ đi như vậy, còn không phải là “Di họa cho đệ tử con cháu, hậu hoạn vô cùng” ư? Phong sư huynh nói công phu luyện khí của Nhạc sư huynh đi vào bàng môn tả đạo, không xứng đáng làm chương môn phái Hoa Sơn không sai một tí nào. Tóm lại, Nhạc sư huynh chủ động nhường ngôi vị hay rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, để người khác lòi cổ xuống?

Lúc này Lục Đại Hữu đã đến, thấy đại sư ca đang nhìn lão lùn với vẻ mặt ngạc nhiên. Gã bèn nói nhỏ:

- Tiểu đệ nghe bọn họ đối đáp với sư phụ mới biết lão lùn này tên gọi là Thành Bất Ưu.

Nhạc Bất Quần nói:

- Thành huynh, phe Kiếm tông của các vị cách đây hai mươi lăm năm đã rời khỏi bốn môn, tự nhận không còn là đệ tử phái Hoa Sơn nữa, có sao hôm nay

lại đến đây sinh sự? Nếu các vị tự cho rằng công phu của mình cao thâm, có thể tự lập môn hộ để nở mày nở mặt trong võ lâm, đề bệ phái Hoa Sơn thì Nhạc mỗ rất khâm phục. Nhưng hôm nay, các vị chỉ thừa gió bẻ măng, ngoài việc làm tổn thương hòa khí ra thì nào có được lợi ích gì?

Thành Bất Ưu lớn tiếng nói:

- Nhạc sư huynh, tại hạ và Nhạc sư huynh không thù không oán thì đáng lẽ không nên làm tổn thương hòa khí. Nhưng Nhạc sư huynh chiếm cứ ngôi vị chương môn phái Hoa Sơn, lại dạy bọn đệ tử luyện khí mà không luyện kiếm để đến nổi thanh danh phái Hoa Sơn ngày một tàn tạ đi, thì sư huynh không thể chối cãi tội lỗi này được. Thành mỗ đã từng là đệ tử của phái Hoa Sơn, không thể khoanh tay đứng nhìn, bỏ mặc không ngó ngàng tới. Vả lại năm xưa, Khí tông truất phế Kiếm tông đã dùng thủ đoạn không trong sáng, tru diệt không quang minh chính đại, Thành mỗ là đệ tử Kiếm tông không khâm phục chút nào. Bọn ta đã chịu nhứt nhục hai mươi lăm năm rồi, hôm nay phải tính sổ cho xong chuyện này.

Nhạc Bất Quần nói:

- Chuyện tranh chấp giữa Khí tông và Kiếm tông của bốn môn đã xảy ra lâu rồi. Ngày đó hai tông đã tỉ kiếm trên ngọn Ngọc Nữ, thắng bại đã quyết, phải trái phân minh. Chuyện cách đây hai mươi lăm năm, ba vị còn bới móc lại thì có ích gì đâu?

Thành Bất Ưu nói:

- Năm xưa tỉ kiếm thắng bại ra sao, nào ai biết được? Ba chúng ta đều là đệ tử Kiếm tông nhưng

chẳng ai thấy cả. Nói tóm lại, Nhạc sư huynh chiếm được ngôi vị chương môn không rõ ràng minh bạch, nếu không thì Tả minh chủ là thủ lĩnh của Ngũ Nhạc kiểm phái vì sao lại ban cờ lệnh yêu cầu Nhạc sư huynh nhường ngôi vị?

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Ta nghĩ trong chuyện này tất có điều kỳ quái. Tả minh chủ xưa nay là người phân xét rất công minh, thấu tình đạt lý, quyết không đột ngột hạ cờ lệnh yêu cầu phái Hoa Sơn thay đổi chương môn.

Thành Bất Ưu chỉ cờ lệnh Ngũ Nhạc kiểm phái nói:

- Chẳng lẽ cờ lệnh này là giả ư?

Nhạc Bất Quần nói:

- Cờ lệnh thì không giả nhưng nó cam, không biết nói nên lời.

Lục Bách nãy giờ chỉ quan sát chứ không nói, bây giờ nói lên tiếng:

- Nhạc sư huynh nói cờ lệnh Ngũ Nhạc kiểm phái là cam, chẳng lẽ Lục mỗ cũng cam luôn hay sao?

Nhạc Bất Quần nói:

- Không dám ! Chuyện này là chuyện trọng đại, tại hạ phải gặp Tả minh chủ thì mới quyết định được.

Lục Bách gần giọng nói:

- Nói như vậy có nghĩa là Nhạc sư huynh không tin vào lời nói của Lục mỗ sao?

Nhạc Bất Quần nói:

- Không dám ! Dù cho Tả minh chủ có ý đó thật, thì Tả minh chủ lão nhân gia cũng không thể chỉ nghe lời nói phiến diện của một bên rồi truyền cờ lệnh ra mà còn phải nghe tại hạ nói mới được. Hơn nữa, Tả minh chủ làm minh chủ Ngũ Nhạc kiếm phái, quản lý đại sự của ngũ phái. Chuyện môn hộ riêng của bốn phái Thái Sơn, Hằng Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn thì tất có chủ môn nhân của bốn phái làm chủ.

Thành Bất Ưu nói:

- Sao lắm lời vậy? Tóm lại, Nhạc sư huynh không chịu nhường ngôi vị chủ môn nhân có phải vậy không?

Sau khi lão nói năm chữ “không chịu nhường ngôi vị”, soạt một tiếng, kiếm đã cắm trong tay. Lúc nói đến chữ “có”, lão phóng ra một kiếm; nói đến chữ “phải” cũng phóng ra một kiếm, lúc nói đến chữ “vậy” cũng phóng ra một kiếm; nói đến chữ “không” cuối cùng lại phóng ra một kiếm nữa. Lão nói liền một mạch “có phải vậy không” thì liên tục phóng ra bốn kiếm.

Lão xuất ra bốn chiêu này thần tốc vô cùng, bốn kiếm đâm liên tục rất lợi hại, biến ảo. Kiếm thứ nhất xuyên qua vai áo trái của Nhạc Bất Quần; kiếm thứ hai xuyên qua vai áo phải; kiếm thứ ba đâm qua vạt áo bên hông phải. Bốn kiếm đều thông từ trước ra sau, khiến cho áo bị đâm thủng tám lỗ, lưới kiếm đâm chệch qua da Nhạc Bất Quần, cách da không đầy nửa tấc, không làm cho lão bị thương chút nào. Chiêu kiếm của bốn thức này rất tuyệt diệu, xuất thủ rất nhanh nhưng vô cùng chuẩn xác, thế kiếm mãnh liệt, không ai không công nhận đây là bậc cao thủ hạng nhất. Ngoài Lệnh Hồ Xung ra,

bọn đệ tử Hoa Sơn đều thất sắc, nghĩ: Bốn chiêu kiếm này đều là kiếm pháp của bốn phái, chưa bao giờ thấy sư phụ sử qua. Cao thủ Kiếm tông quả nhiên phi phàm.

Nhưng bọn Lục Bách, Phong Bất Bình lại khâm phục Nhạc Bất Quần hơn. Thành Bất Ưu liên tiếp phóng ra bốn chiêu, mỗi kiếm đều là chiêu sát thủ, từng kiếm có thể lấy mạng Nhạc Bất Quần nhưng Nhạc Bất Quần vẫn lộ vẻ tươi cười, thản nhiên chấp nhận; công phu hàm dưỡng này của lão thật phi thường. Bọn Thành Bất Ưu đến Hoa Sơn, rõ ràng là muốn đoạt chức trưởng môn, nhưng con người Nhạc Bất Quần lại tử tế, nếu là người bình thường không thể không đề phòng bị người sát thương nhưng lão không né tránh cũng không lùi lại, thản nhiên nhận bốn kiếm. Dường như lão đoán biết trước, chỉ cần Thành Bất Ưu có ý đồ gia hại thì lão chắc có cách khắc chế. Trong thời gian đường tơ kẽ tóc, lão vẫn có thể ra tay hộ thân và khắc chế địch thì suy ra võ công của lão cao hơn Thành Bất Ưu nhiều. Tuy lão chưa ra tay nhưng oai lực ấy đã khiến người khác phải khiếp sợ, chẳng khác gì chưa đánh mà đã thắng.

Lệnh Hồ Xung thấy bốn chiêu kiếm này của Thành Bất Ưu đúng là những chiêu thức trong kiếm pháp phái Hoa Sơn đã khắc trên vách đá ở hậu động. Lão đem một chiêu biến hóa thành bốn chiêu, dường như bốn chiêu khác nhau nhưng kỳ thực chỉ là một chiêu thôi. Hắn thầm nghĩ: Chiêu số của Kiếm tông có cao thâm đến đâu cũng không vượt khỏi những gì đã được vẽ trong các đồ hình trên vách đá.

Nhạc phu nhân nói:

- Thành huynh, choát phu đều coi các vị là khách ở xa đến nên nhường nhịn mấy phần. Thành huynh đã đâm bốn kiếm lên áo của choát phu mà không biết điều thì phái Hoa Sơn dù tôn kính khách đến đâu cũng không nể nang nữa đâu.

Thành Bát Ưu nói:

- Cái gì khách ở xa đến nên nhường nhịn mấy phần? Nhạc phu nhân, chỉ cần Nhạc phu nhân phá được bốn chiêu kiếm này của Thành mỗ, Thành mỗ sẽ ngoan ngoãn xuống núi ngay, trọn đời không dám bước một bước lên ngọn Ngọc Nữ nữa.

Tuy Thành Bát Ưu tự phụ, cho kiếm pháp của mình thuộc loại đệ nhất thiên hạ nhưng thấy sắc mặt Nhạc Bất Quần vẫn thản nhiên, lão cũng không dám khiêu chiến với Nhạc Bất Quần. Lão nghĩ Nhạc phu nhân tuy thanh danh không nhỏ nhưng vẫn là hạng nữ lưu, vừa rồi thấy bốn chiêu kiếm này của lão thì lộ vẻ kinh hãi, chỉ cần khích cho bà ra tay, nhất định có thể chế ngự được bà. Lúc đó, Nhạc Bất Quần hoặc bị ức chế phải chịu khuất phục hoặc kiếm pháp rối loạn, thì Phong Bất Bình mới chiếm được cơ hội. Lão nghĩ vậy liền đứng đứng trường kiếm, lớn tiếng nói:

- Mời Nhạc phu nhân ! Ninh nữ hiệp là cao thủ Khí tông phái Hoa Sơn, thiên hạ đều nghe tiếng. Hôm nay Thành Bát Ưu phe Kiếm tông xin lĩnh giáo Khí tông Ninh nữ hiệp.

Lão nói như vậy rõ ràng muốn gọi đây là cuộc chiến đấu giữa hai phe Kiếm tông và Khí tông của phái Hoa Sơn.

Tuy Nhạc phu nhân thấy bốn chiêu thức vừa rồi của Thành Bất Ưu tinh diệu, chính bà cũng chưa chắc nắm phần thắng, nhưng nghe lão khiêu khích như vậy, bà làm sao có thể nhìn được? Soạt một tiếng, bà rút trường kiếm ra.

Lệnh Hồ Xung nói xen vào:

- Sư nương, pháp môn luyện công của Kiếm tông đã đi lạc vào đường tà, sao lại có thể tỷ đấu với võ học chính tông của bốn môn được? Hãy để đệ tử tương đấu với Thành sư phó trước, nếu khi công của đệ tử không luyện được đến nơi đến chốn, thì sư nương đấu với sư phó cũng chưa muộn.

Lệnh Hồ Xung không đợi Nhạc phu nhân ưng thuận, đã vọt người ra cản trước mặt bà, thuận tay cầm một cây chổi cùn dựng bên tường vung lên. Lệnh Hồ Xung cầm chổi quét một đường về hướng Thành Bất Ưu, nói:

- Thành sư phó, Thành sư phó đã không phải là người trong bốn môn, nên xin miễn cho cách xưng hô sư bá sư thúc. Nếu Thành sư phó biết ra khỏi con đường mê muội, quay trở lại với bốn môn cũng không biết sư phụ của tại hạ có chấp nhận hay không. Nếu sư phụ của tại hạ chấp thuận thì theo quy luật của bốn môn, người nhập sư môn trước sẽ làm lớn, Thành sư phó cũng phải gọi tại hạ bằng ba tiếng "Đại sư ca". Xin mời !

Nói xong Lệnh Hồ Xung trở cán chổi, chỉ vào Thành Bất Ưu. Thành Bất Ưu tức giận quát:

- Tiểu tử thói tha ăn nói xằng bậy ! Chỉ cần người đỡ được bốn chiêu kiếm vừa rồi của ta, Thành Bất Ưu này sẽ bái người làm sư phụ.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Lệnh Hồ Xung ta không nhận Thành sư phó làm đồ đệ...Chàng nói câu này chưa xong, Thành Bất Ưu đã quát:

- Rút kiếm ra mà lãnh cái chết đi !

Lệnh Hồ Xung nói:

- Khi chân khí nổi lên thì cây cỏ đều làm lợi kiếm được. Đối phó với mấy chiêu mèo què của Thành sư phó hà tất phải dùng đến kiếm?

Thành Bất Ưu nói:

- Được, tại người tự cao tự đại, đừng trách ta ra tay tàn nhẫn.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân biết võ công của Thành Bất Ưu cao hơn Lệnh Hồ Xung rất nhiều; hấn dùng cây chổi cùn thì càng vô dụng, chẳng khác nào lấy tay không mà chống đỡ lợi kiếm, liền đồng thanh quát:

- Xung nhi lui ra!

Nhưng ánh bạch quang lóe lên, Thành Bất Ưu đã phóng kiếm đâm về hướng Lệnh Hồ Xung, quả nhiên là một trong bốn chiêu mà vừa rồi lão đã đâm Nhạc Bất Quần. Lão không cần biến chiêu thức, một là những chiêu này vốn là những tuyệt chiêu của lão, hai là lão đã nói trước, ba là lão sử lại chiêu thức cũ hiển nhiên là để đối phương có cơ hội chuẩn bị. Song phương đều có lợi chứ không phải lão muốn chiếm ưu thế vì trong tay có trường kiếm.

Lúc Lệnh Hồ Xung khiêu chiến với lão đã sớm có ý định, nghĩ ra được cách chiết chiêu theo các đồ hình

khắc trên vách đá trong hậu động, lấy cán chổi kỳ cục này để phá kiếm. Nếu chàng sử kiếm mà lúc này chưa luyện xong Độc Cô cửu kiếm thì không nắm chắc được phần thắng. Lệnh Hồ Xung dùng cây chổi cùn này giả làm lõi đỉnh đáng để chống chọi, thấy Thành Bất Ưu phóng kiếm đâm tới, liền cầm cây chổi cùn nhảm vào mặt lão mà quét.

Lúc này Lệnh Hồ Xung lại gặp nguy hiểm vô cùng. Lõi đỉnh đáng được đúc bằng thép nguyên chất mà quét trúng đối phương thì đối phương không chết cũng bị thương nặng. Nếu như trong tay chàng là cây lõi đỉnh đáng thật thì cái quét này tuyệt diệu vô cùng, đối phương buộc phải hồi kiếm hộ thân, nhưng đây là cây chổi cùn thì có uy lực gì mà địch lại đối phương? Nội lực của chàng cũng bình thường, cái gì "Khi chân khí nổi lên thì cây cỏ đều làm lợi kiếm được" là lời ba hoa thôi. Cây chổi cùn này có quét trúng mặt Thành Bất Ưu thì nhiều lắm cũng vạch vài đường rỉ máu, có gì đáng ngại đâu? Nhưng lưới kiếm này của Thành Bất Ưu thì lại có thể đâm xuyên qua ngực đối phương. Lệnh Hồ Xung đoán rằng đối thủ vốn là bậc tiền bối nổi danh, quyết không chịu để cây chổi cùn quét phân gà và đất cát quét lên mặt lão, cho dù lão có đâm một kiếm giết hấn cũng khó mà rửa được nỗi nhục bị chổi cùn quét lên mặt.

Mọi người kinh hãi la lên, Thành Bất Ưu đã nghiêng người né tránh, hồi kiếm lại chém vào cây chổi.

Lệnh Hồ Xung hất chổi lên để tránh lưới kiếm. Thành Bất Ưu bị chàng mới ra một chiêu đã bức lão phải hồi kiếm tự cứu mình, bất giác mặt lão nóng

bừng. Lão có biết đâu Lệnh Hồ Xung cầm chổi quét một cái coi như không, kỳ thực chiêu này đã được hơn mười vị cao thủ trưởng lão Ma giáo bỏ ra nhiều thời gian cùng tâm huyết mới sáng chế ra được một chiêu tuyệt diệu mà hắn đang dùng để khắc chế lão. Thành Bất Ưu cứ nghĩ Lệnh Hồ Xung múa chổi tán loạn mà phá giải được chiêu kiếm của lão, nên lão tức giận vô cùng. Chiêu kiếm thứ hai phóng ra. Chiêu này lão không theo thứ tự vì đây là chiêu thứ tư mà vừa rồi lão đâm vào nách của Nhạc Bất Quần.

Lệnh Hồ Xung nghiêng người, đưa chổi sang tay trái giống như né tránh chiêu kiếm của lão, cây chổi lại nhanh như chớp phóng nhanh vào ngực Thành Bất Ưu. Chổi dài kiếm ngắn, tuy chổi phóng sau nhưng lại đến trước, trường kiếm của Thành Bất Ưu chưa xoay chuyển thì mấy cọng nan chổi tre đã đâm đến ngực lão. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Trúng rồi !

Véo một tiếng, trường kiếm đã chém đứt đầu cây chổi rớt xuống. Nhưng những cao thủ bàng quan ai ai cũng thấy rõ qua chiêu này Thành Bất Ưu đã thua rồi, nếu Lệnh Hồ Xung không phải đang cầm cây chổi tre mà là các loại lời đình đáng, đình ba chín răng, nguyệt nha sạn bằng thép đúc, thì ngực của Thành Bất Ưu đã bị trọng thương.

Nếu đối phương là cao thủ hạng nhất, thì Thành Bất Ưu chỉ còn buông kiếm chịu thua, không thể gắng gượng lâu nữa. Nhưng Lệnh Hồ Xung rõ ràng chỉ là đệ tử đời thứ hai, lão bại dưới cây chổi của hắn thì còn thể diện gì? Lão liên tục phóng ra ba kiếm, toàn là tuyệt chiêu của phái Hoa Sơn, trong ba chiêu này

thì có hai chiêu khắc trên vách đá ở hậu động, còn một chiêu Lệnh Hồ Xung chưa thấy qua. Nhưng từ khi chàng học được chiêu Phá kiếm thức trong Độc Cô cửu kiếm bao gồm cách phá giải các loại chiêu kiếm trong thiên hạ, trong đầu đã có những cách phá giải. Lệnh Hồ Xung né tránh chiêu kiếm của đối phương, liền sử dụng cách phá kiếm bằng côn bồng trên vách đá, lấy cán chổi thay côn bồng, đánh vào trường kiếm của Thành Bất Ưu, tiếp theo vung côn lên nhắm vào mũi kiếm của Thành Bất Ưu nổi thành một đường thẳng.

Nếu trong tay Lệnh Hồ Xung cầm côn thì côn cứng mà kiếm mềm, kinh lực hai bên đụng nhau thì trường kiếm lập tức bị gãy ngay, người sử kiếm không còn đường nào để tự giải cứu. Không ngờ trong lúc nguy cấp Lệnh Hồ Xung thuận tay sử ra lại là cây cán chổi; cán chổi mà gặp lợi kiếm thì đúng là tạo thế chẻ tre. Roạt một tiếng, trường kiếm đã cắm sâu vào cán chổi ngập đến tận chuôi.

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh, tay phải thuận thế đánh ra một chưởng tạt ngang vào cán chổi và trường kiếm cắm trong cán chổi; cả hai cùng bị đánh văng đi.

Thành Bất Ưu vừa xấu hổ vừa tức giận. Lão xoay chưởng trái, đánh trúng ngực Lệnh Hồ Xung chát một tiếng. Lão đã tu luyện mấy chục năm còn Lệnh Hồ Xung chẳng qua chỉ thuần thục vài chiêu kiếm biến hóa, về công phu quyền cước không thể là đối thủ của lão được. Lệnh Hồ Xung té nhào, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Bỗng nhiên có bóng người chuyển động, hai tay hai chân Thành Bất Ưu bị nhắc bổng lên. Chỉ nghe

lão rú lên một tiếng đau đớn, máu tươi chảy ra lênh láng, nội tạng văng tung tóe đầy mặt đất. Thành Bát Ưu đã bị xé ra thành bốn mảnh. Bốn quái nhân tướng mạo xấu xí mỗi người cầm một tay hay một chân của Thành Bát Ưu. Đó chính là Đào Cốc tứ tiên đã phanh thây Thành Bát Ưu.

Việc xảy ra chớp nhoáng, khiến mọi người đều kinh hoàng. Nhạc Linh San thấy thảm trạng máu thịt bầy nhầy, liền ngất đi. Ngay đến bọn Nhạc Bát Quân, Lục Bách đều là những tay cao thủ biết nhiều hiểu rộng trong võ lâm cũng không khỏi kinh hãi, sững sốt.

Trong lúc Đào Cốc tứ tiên xé xác Thành Bát Ưu thì Đào Hoa Tiên và Đào Thực Tiên đã vọt đến ôm lấy Lệnh Hồ Xung đang nằm ở dưới đất lao nhanh xuống núi. Nhạc Bát Quân và Phong Bất Bình đều phóng kiếm nhằm đâm vào lưng của Đào Hoa Tiên và Đào Diệp Tiên. Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên cùng rút đoản thiết bồng gạt hai thanh kiếm. Tứ tiên triển khai khinh công, vọt thẳng không ngoái đầu lại.

Trong chớp mắt, bóng dáng của lục quái và Lệnh Hồ Xung đều mất dạng, chẳng còn thấy nữa.

Bọn Lục Bách, Nhạc Bát Quân và Phong Bất Bình ngơ ngác nhìn nhau, trước mắt thấy sáu quái nhân này khinh công thần tốc, có muốn đuổi cũng đuổi không kịp. Mọi người nhìn máu tươi và những mảnh thi thể của Thành Bát Ưu dưới đất vừa kinh hãi vừa xấu hổ. Lục Bách lắc đầu, Phong Bất Bình cũng lắc đầu.

Hồi 45

Sáu anh trị bệnh kiêu “sờ voi”

Lệnh Hồ Xung bị Thành Bất Ưu đánh một chưởng trọng thương, được Đào Cốc nhị tiên khiêng chạy xuống núi, hôn mê li bì. Lúc tỉnh dậy, hắn chỉ thấy hai gương mặt dài như mặt ngựa đang chăm chú nhìn mình, đây vẻ quan hoài, ra chiều thân thiết.

Đào Hoa Tiên thấy Lệnh Hồ Xung mở mắt thì vui mừng nói:

- Tỉnh rồi, tỉnh rồi, tiểu tử này chết sao được.

Đào Thực Tiên nói:

- Đương nhiên là không thể chết được. Hắn bị người ta đánh một chưởng thì làm sao mà chết được?

Đào Hoa Tiên nói:

- Người nói vậy thì quá tâm thương. Một chưởng này nếu đánh vào người tất nhiên không sao nhưng đánh vào tiểu tử này thì có thể hắn sẽ chết.

Đào Thực Tiên nói:

- Rõ ràng là hấn không chết. Sao ngươi lại nói là hấn sẽ chết?

Đào Hoa Tiên nói:

- Đâu phải ta nói nhất định hấn chết, ta chỉ nói "có thể hấn sẽ chết".

Đào Thực Tiên nói:

- Hấn đã sống lại, thì dứt khoát không thể nói "có thể hấn sẽ chết" được.

Đào Hoa Tiên nói:

- Lời ta nói thì đã nói rồi, ngươi còn bắt bẻ gì nữa?

Đào Thực Tiên nói:

- Ta chỉ muốn chứng minh ngươi nhìn không đúng, có thể nói là ngươi không có con mắt.

Đào Hoa Tiên nói:

- Còn ngươi có con mắt, biết hấn không thể chết, tại sao vừa rồi ngươi lại than ngán thở dài, mặt buồn rười rượi?

Đào Thực Tiên nói:

- Một là ta than ngán thở dài không phải vì lo hấn chết mà là vì lo tiểu ni cô thấy hấn ra nông nổi này thì sẽ phiền muộn. Hai là chúng ta đã đánh cuộc thắng tiểu ni cô, thỏa thuận đến Hoa Sơn mời Lệnh Hồ Xung đến gặp cô ta, bây giờ mời được Lệnh Hồ Xung rồi mà hấn lại sống dở chết dở như thế này, chỉ sợ tiểu ni cô không bằng lòng.

Đào Hoa Tiên nói:

- Người đã biết rằng hần nhất định không chết, thì có thể khuyên nhủ tiểu ni cô không cần lo lắng; tiểu ni cô đã không lo lắng thì người còn lo lắng nỗi gì?

Đào Thục Tiên nói:

- Một là ta bảo tiểu ni cô không lo lắng nhưng chưa chắc cô ta đã chịu nghe ta nói; dù cho cô ta có nghe lời ta, giả bộ không lo lắng nhưng thực sự vẫn lo lắng trong bụng. Hai là tuy tiểu tử này không chết, nhưng thương thế của hần không nhẹ, không chừng khó bình phục, cho nên ta cũng phải có một chút lo lắng.

Lệnh Hồ Xung nghe hai anh em lão tranh luận không ngừng nghỉ, tuy lời lẽ rất buồn cười nhưng rõ ràng hết lòng quan tâm đến sự sống chết của mình, khiến chàng không khỏi xúc động. Lại nghe hai lão nhắc đi nhắc lại việc "Tiểu ni cô lo lắng vì mình", hần nghĩ ngay tiểu ni cô chắc chắn là Nghi Lâm tiểu sư muội phái Hằng Sơn.

Chàng liền mỉm cười nói:

- Hai vị yên tâm, Lệnh Hồ Xung này không chết được đâu.

Đào Thục Tiên vui mừng nói với Đào Hoa Tiên:

- Thấy chưa, chính hần nói hần không chết đâu mà vừa rồi người còn dám nói hần có thể sẽ chết.

Đào Hoa Tiên nói:

- Lúc ta nói câu này, hần chưa mở miệng nói được câu nào.

Đào Thực Tiên nói:

- Hắn đã mở mắt trừng trừng ra rồi, đương nhiên sẽ mở miệng nói được, ai cũng hiểu như vậy.

Lệnh Hồ Xung nghĩ hai lão này tranh luận hoài như vậy thì không biết đến bao giờ mới thôi, bèn cười nói:

- Tại hạ vốn muốn chết lắm, nhưng nghe hai vị mong tại hạ đừng chết, tại hạ nghĩ oai danh của Đào Cốc lục tiên lưng lẩy, tên tuổi chấn động giang hồ... Các vị muốn tại hạ không chết thì tại hạ làm sao dám chết được?

Đào Hoa Tiên và Đào Thực Tiên nghe vậy thì sượng rơn, cùng nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Tiểu tử này nói vô cùng có lý! Chúng ta đi nói lại cho bọn đại ca biết đi.

Cả hai quái nhân cùng chạy đi.

Lúc này Lệnh Hồ Xung cảm thấy mình đang nằm trên một chiếc giường, tấm rèm trên đầu giường đã cũ và rách. Hắn không biết đây là đâu, nhẹ nhẹ quay đầu thử thì cảm thấy ngực đau buốt nên đành phải nằm yên lại.

Không bao lâu, cả bọn sáu lão đều đi vào phòng. Cả sáu lão tranh nhau mỗi người nói một câu huyền thoại không ngớt, lão thì tự khoe công lao của mình, lão thì khen ngợi Lệnh Hồ Xung không chết là rất giỏi, có lão thì nói lúc này cứu người là việc khẩn cấp, không huân để đi tính sổ với lão chó má phái Tung Sơn được, nếu không thì cũng đi xé lão ra thành bốn mảnh, xem lão còn có thể bóp chết Đào Cốc lục tiên như bóp chết sáu con kiến không.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng tinh thần, muốn góp phần cao hứng với Đào Cốc lục tiên nhưng chỉ cười nói với bọn họ được mấy câu rồi lại ngắt đi.

Trong lúc mơ màng, Lệnh Hồ Xung nghe ngực nhộn nhạo, khí huyết toàn thân chạy ngược khó chịu vô cùng. Một lúc lâu sau, thần trí chàng dần dần hồi phục, cảm thấy toàn thân giống như đang bị thiêu trong lò đại hỏa, chịu không nổi rên lên. Chợt nghe có tiếng người la:

- Đứng lên tiếng !

Lệnh Hồ Xung mở bừng mắt, thấy trên bàn để ngọn đèn nhỏ như hạt đậu, toàn thân chàng trần truồng nằm dưới đất, hai tay hai chân bị bốn lão chia nhau nắm chặt, còn hai lão khác thì một lão đưa tay đặt lên bụng dưới, lão kia đưa tay đặt lên huyết Bách hội trên đầu. Lệnh Hồ Xung kinh hãi, cảm thấy có một luồng khí nóng từ giữa lòng bàn chân trái đưa lên, truyền lên bụng dưới rồi tới ngực, qua cánh tay phải, xuống đến lòng bàn tay phải. Một luồng khí nóng khác từ giữa lòng bàn tay trái đi lên cánh tay trái, qua ngực, xuống bụng rồi tới chân phải, xuống đến lòng bàn chân phải. Hai luồng khí này giao nhau khiến toàn thân chàng nóng hầm hập, mồ hôi nhễ nhại vô cùng khó chịu.

Lệnh Hồ Xung biết Đào Cốc lục tiên đang dùng nội công thượng thừa để trị nội thương cho mình, lòng rất cảm kích. Chàng ngấm ngấm vận nội công tâm pháp của phái Hoa Sơn mà sư phụ đã truyền cho để tăng thêm một phần lực đạo, không ngờ luồng nội tức vừa từ trong huyết Đan điền bốc lên thì bỗng nhiên bụng dưới đau đớn chẳng khác nào bị lưỡi trủy thủ đâm vào. Chàng ọe lên một tiếng, ộc máu tươi ra.

Đào Cốc lục tiên kinh hải cùng la lên:

- Không xong rồi !

Đào Diệp Tiên xoay tay đánh một chưởng lên đầu Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ Xung liền ngất đi.

Từ đó về sau Lệnh Hồ Xung cứ hôn mê, người lúc lạnh lúc nóng, hai luồng khí nóng không ngừng chạy quanh trong bách cốt tứ chi, có lúc mấy luồng khí này đụng nhau, càng phát tác càng thấy khó chịu.

Không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên đầu óc chàng tỉnh táo trở lại, nghe Đào Cốc lục tiên đang tự biện hộ cho mình. Lệnh Hồ Xung mở mắt ra, nghe Đào Cấn Tiên nói:

- Các người nhìn kìa, mồ hôi hần ướt đẫm, mắt cũng đã mở ra, phải chăng là nhờ thủ pháp của ta? Luồng chân khí của ta đi từ huyết Trung độc đến Phong thị, Hoàn khiêu, rồi trở về Uyên dịch, tất có thể trị được nội thương của hần.

Đào Cấn Tiên nói:

- Người còn ba hoa chích chòe cái gì nữa. Hôm trước nếu không dùng cách của ta đưa chân khí truyền vào các mạch ở Túc quyết âm can kinh của hần thì tiểu tử này đã chết từ lâu rồi, đâu còn đến phiên người hôm nay chữa trị cho hần?

Đào Chi Tiên nói:

- Đúng vậy, phương pháp của đại ca dù trị được nội thương cho hần nhưng hai chân của hần không thể đi được nữa, như vậy thì chưa đủ, còn phải nhờ đến phương pháp của tiểu đệ bổ sung mới được. Nội

thương của tiểu tử này là ở chỗ màng tim nên phải thúc đẩy chân khí thông vào Tam tiêu của hắn.

Đào Căn Tiên tức giận nói:

- Người chưa chui vào trong người hắn thì làm sao biết được nội thương của hắn nhất định là ở màng tim? Thật là ba hoa xích đế.

Cả ba lão cãi nhau om sòm, tranh luận quyết liệt không thôi.

Đào Diệp Tiên bỗng nói:

- Như vậy cách truyền chân khí vào Uyên dịch cho hắn là không ổn rồi. Hay hơn cả là phải trị Túc thiếu âm thận kinh cho hắn trước đã.

Lão không đợi ai đồng ý hay không, liền đưa tay đặt lên huyệt Âm cốc ở đầu gối bên phải của Lệnh Hồ Xung, một luồng khí nóng theo huyệt đạo truyền vào. Đào Căn Tiên cả giận quát:

- Ê ! Người lại đối chọi với ta rồi. Vậy thì chúng ta thử coi rốt cuộc xem ai đúng.

Nói xong lão thúc đẩy nội lực, tăng cường chân khí.

Lệnh Hồ Xung vừa muốn nôn oẹ vừa muốn thổ huyết, lòng thầm kêu khổ:

- Tiêu rồi, tiêu rồi ! Sáu lão này có hảo tâm muốn cứu tính mạng ta, nhưng ý kiến của sáu lão bất đồng, lão nào cũng theo phương pháp riêng để trị cho ta. Lệnh Hồ Xung thật là xui xẻo !

Lệnh Hồ Xung muốn lên tiếng ngăn cản, bảo lục tiên dừng tay nhưng khổ nỗi miệng không mở ra được.

Đào Căn Tiên nói:

- Ngực hấn trúng chưởng, bị nội thương dĩ nhiên phải trị Thủ thái dương phế kinh cho hấn. Ta dùng chân khí đưa vào các huyết Trung phủ, Xích trạch, Khổng tối, Liệt khuyết, Thái uyên, Thiếu thương của hấn là đúng nhất.

Đào Căn Tiên nói:

- Đại ca, chuyện khác thì tiểu đệ khâm phục đại ca nhưng việc dùng chân khí làm căn bản để trị thương thì đại ca không bằng tiểu đệ rồi. Tiểu tử này sốt rất cao, đúng là dương khí quá vượng, nên phải trị Thủ thái dương kinh ở tay của hấn. Ý tiểu đệ muốn đả thông các huyết đạo Thương dương, Hợp cốc, Thủ tam lý, Khúc trì, Nghinh hương cho hấn.

Đào Chi Tiên lắc đầu nói:

- Sai rồi, sai rồi, sai bét rồi!

Đào Căn Tiên tức giận nói:

- Người biết cái mẹ gì? Tại sao nói ta sai bét?

Đào Căn Tiên lại vô cùng cao hứng, cười nói:

- Tóm lại qua cách lý luận về y học của tam đệ, rõ ràng là ta đúng còn nhị đệ thì sai.

Đào Diệp Tiên nói:

- Nhị ca đương nhiên sai rồi nhưng đại ca cũng sai bét. Các vị xem kìa, hai mắt của tiểu tử này trợn trắng, môi mấp máy mà chẳng muốn nói...

Lệnh Hồ Xung mắng thầm: Sao ta lại chẳng muốn nói? Tại các người dùng nội lực chân khí thúc

đẩy vào người ta tán loạn, làm sao ta còn nói được nữa?

Đào Diệp Tiên nói tiếp:

- Dĩ nhiên đầu óc hần đang mê man, tâm trí lộn xộn nên ta phải trị Dương minh vị kinh cho hần mới được.

Lệnh Hồ Xung chửi thắm: Cái đầu của các người mới ngu muội, tâm trí các người mới lộn xộn.

Đào Diệp Tiên vừa dứt lời thì Lệnh Hồ Xung cảm thấy huyết Tử bạch trong khoeo mắt đau nhói, huyết Địa thương trên góc miệng cũng buốt lên; tiếp theo là huyết Địa nghinh, huyết Phiến xa trên má cho đến các huyết trên đầu như Hạ quan, Đầu duy đều bị đau đốn kịch liệt, ngứa ngáy khó chịu. Da mặt hần nhăn nhúm lại, không ngừng co giật.

Đào Thực Tiên nói:

- Người cứ trị tới trị lui mà hần vẫn không nói được thì theo ta, bệnh của hần không phải ở não, mà là do đầu lưỡi của hần cứng đơ. Đó chính là chứng phong hàn bên trong, ta phải dùng nội lực để trị các huyết đạo Âm bạch, Công tôn, Thái bạch, Thương khâu, Địa cơ của hần. Nhưng... nhưng... nếu trị không khỏi thì các người cũng đừng trách ta.

Đào Cán Tiên nói:

- Trị không khỏi thì tính mạng của người ta bị chết uổng trong tay người, không trách người sao được?

Đào Thực Tiên nói:

- Người biết rõ là hần bị cứng đầu lưỡi, nếu không trị Túc thái dương tỳ kinh cho hần, không phải là thấy chết mà không cứu ư?

Đào Chi Tiên nói:

- Nếu trị không đúng thì hỏng bét.

Đào Hoa Tiên nói:

- Trị sai cũng không được mà trị không khỏi cũng không được. Chúng ta đã mất nhiều thời giờ mà vẫn trị không được, ta đoán chắc là hẳn nhất định bị tâm bệnh, nên phải thúc đẩy nội lực từ lòng bàn tay vào cơ thể hẳn theo bốn huyết đạo quan trọng là Thiếu hải, Thông lý, Thần môn, Thiếu xung.

Đào Thực Tiên nói:

- Hôm qua người nói trị Túc thiếu âm thận kinh cho hẳn, hôm nay lại nói phải trị Thủ thiếu dương tâm kinh. Thiếu dương là dương khí bắt đầu thịnh, Thiếu âm là âm khí mới phát sinh. Một âm một dương, cả hai tương phản thì phương pháp nào là đúng?

Đào Hoa Tiên nói:

- Vì âm sinh ra dương, là hai mặt của một sự vật, vẫn là một thể thống nhất mà ý lại phân ra làm hai. Thái cực sinh ra Lưỡng nghi, Lưỡng nghi hợp lại thành Thái cực, có lúc phân ra làm hai, có lúc hợp lại làm một. Thiếu âm, Thiếu dương tương hỗ như bên trong và bên ngoài, không thể luận theo một chiều được đâu.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm than khổ: Người ở đây mà cường từ đoạt lý, ăn nói vớ vẩn rồi lại đem tính mạng của ta ra làm thí nghiệm bậy bạ.

Đào Căn Tiên nói:

- Thử tới thử lui cũng không xong, cứ để cho ta quyết tâm một mình trị bệnh cho hẳn.

Cả bọn năm lão cùng nói:

- Đại ca trị bằng cách nào?

Đào Cấn Tiên nói:

- Rõ ràng đây là một kỳ chứng, mà đã là kỳ chứng thì phải đưa kinh ngoại kỳ huyết vào. Ta phải dùng cách lằng lự để điểm lên các huyết Ấn đường, Kim tân, Ngọc dịch, Ngư yêu, Bách lao và mười một tỉnh huyết.

Bọn Đào Cấn Tiên cùng nói:

- Đại ca không trị theo cách đó được, rất nguy hiểm.

Đào Cấn Tiên lớn tiếng nói:

- Cái gì mà không trị được? Nếu ta không ra tay trị thì tiểu tử này mất mạng như chơi.

Lệnh Hồ Xung bỗng cảm thấy các huyết đạo Ấn đường, Kim tân... giống như bị lưỡi dao đâm vào, đau buốt không thể chịu nổi, lúc sau thì không còn phân biệt được huyết đạo nào bị đau nữa. Chàng há miệng muốn kêu to nhưng kêu không ra tiếng. Ngay lúc này một luồng khí nóng từ trong các huyết đạo thuộc Túc thái âm tỳ kinh chuyển động rần rần, kế tiếp là từ trong các huyết đạo Thiếu âm dương kinh cũng xuất ra một luồng khí nóng, hai luồng chân khí hỗ tương xung kích nhau. Trái qua không biết bao lâu lại có ba luồng khí nóng không giống nhau chui vào các huyết đạo của chàng.

Lệnh Hồ Xung đau đớn vô cùng, khó chịu khôn tả. Lúc trước Đào Cốc lục tiên trị loạn xạ lên người, trong lúc hôn mê không biết gì thì cũng chẳng sao; khổ nỗi bây giờ thần trí tỉnh táo, sáu lão quái muốn

làm gì thì làm mà Lệnh Hồ Xung lại hoàn toàn bất lực. Chàng chỉ cảm thấy sáu đường chân khí hoành hành, xung đột loạn xạ trong cơ thể mình; gan, mật, phổi, tim, tỳ, vị, đại trường, tiểu trường, bàng quang, tâm bao, tam tiêu, lục phủ ngũ tạng, khắp nơi trở thành đấu trường cho sáu luồng nội lực của sáu lão đánh nhau. Lệnh Hồ Xung cảm hận tột bậc, quát thẳm trong bụng: Lần này nếu ta không chết thì sau này nhất định sẽ băm sáu tên cầu tặc các ngươi ra làm trăm mảnh.

Trong thâm tâm Lệnh Hồ Xung cũng biết Đào Cốc lục tiên hoàn toàn có ý tốt, vả lại các lão dùng chân khí để trị thương như vậy thật tốn hao không ít nội lực của bản thân, nếu không vì có mối giao tình thì dễ gì đã chịu làm như vậy. Nhưng bây giờ người chàng như bị ném vào dầu sôi lửa bỏng, quấy trên than hồng, thống khổ vô cùng. Nếu Lệnh Hồ Xung có thể mở miệng lên tiếng được thì chắc sẽ chửi ra những lời ác độc nhất thiên hạ.

Một mặt Đào Cốc lục tiên vừa vận chân khí theo ý của riêng mình để trị thương cho Lệnh Hồ Xung, mặt khác các lão cứ tranh luận ỏm tỏi huyền thiên mà lại không tự biết đã thi nhau làm cho tâm mạch trong nội thể của Lệnh Hồ Xung lộn xộn cả lên đến nông nổi này. Từ nhỏ Lệnh Hồ Xung đã rèn luyện nội công thượng thừa của phái Hoa Sơn, tuy công lực chưa được cao thâm, nhưng cái học đó lại là công phu nội gia của danh môn chính phái nên có căn bản rất thâm hậu. Cũng nhờ vậy nên chàng mới kéo dài được chút hơi tàn, không bị kiểu trị bệnh tào lao của Đào Cốc lục tiên làm cho mất mạng.

Đào Cốc lục tiên vẫn vận chân khí hơn một canh giờ, thấy tâm mạch của Lệnh Hồ Xung yếu ớt, hơi thở càng lúc càng trầm xuống, có thể tắt thở trong phút chốc, lão nào cũng lo lắng. Đào Thục Tiên rút tay ra, nói:

- Ta không trị cho hần nữa đâu, cứ tiếp tục trị nữa thì sẽ làm hần chết. Tiểu tử này sẽ biến thành hồn ma cứ quần quýt quanh ta, hăm dọa ta, khiến ta sợ quá mà chết mất.

Đào Thục Tiên kêu to một tiếng rồi phóng qua cửa sổ đông tuốt.

Bọn Đào Cán Tiên, Đào Chi Tiên đều rút tay về, người thì chau mày, người lắc đầu, không ai biết phải làm thế nào mới được.

Đào Diệp Tiên nói:

- Xem ra tiểu tử này không sống nổi rồi, làm thế nào bây giờ?

Đào Cán Tiên nói:

- Các ngươi về nói lại với tiểu ni cô là hần bị gã thấp lùn đánh cho một chưởng, chịu đựng không nổi nên chết rồi. Bọn ta vì hần mà báo thù và đã xé xác gã lùn đó ra thành bốn mảnh.

Đào Cán Tiên nói:

- Có nên kể lại chuyện bọn ta dùng chân khí trị thương cho hần không?

Đào Cán Tiên nói:

- Chuyện này vạn lần không được nói.

Đào Cán Tiên nói:

- Nhưng nếu tiểu ni cô hỏi tại sao bọn ta không tìm cách trị thương cho hấn thì phải trả lời sao đây?

Đào Cấn Tiên nói:

- Bọn ta chỉ nói trị thì cũng đã trị rồi nhưng trị không khỏi vì hấn bị nội thương nặng quá.

Đào Cấn Tiên nói:

- Tiểu ni cô chắc sẽ mắng bọn Đào Cốc lục tiên toàn là đồ vô dụng, không bằng sáu con chó.

Đào Cấn Tiên cả giận, nói lớn:

- Tiểu ni cô chửi bọn ta là sáu con chó ư? Thật là vô lý.

Đào Cấn Tiên nói:

- Tiểu ni cô không chửi, ta chỉ đoán vậy thôi.

Đào Cấn Tiên vẫn còn giận, nói:

- Tiểu ni cô sẽ không chửi thì tại sao người dám đoán vậy?

Đào Cấn Tiên nói:

- Cũng không chừng cô ta sẽ chửi cũng nên.

Đào Cấn Tiên nói:

- Cũng không chừng sẽ chửi, người dám nói càn như vậy sao?

Đào Cấn Tiên nói:

- Hễ tiểu tử này chết thì tiểu ni cô sẽ vô cùng tức giận, chắc cô ta sẽ chửi.

Đào Cấn Tiên nói:

- Ta đoán tiểu ni cô nhất định sẽ khóc to lên và sẽ không chửi đâu.

Đào Căn Tiên nói:

- Theo ta thì thà cô ta chửi chúng ta là sáu con chó chứ ta không muốn thấy cô ta khóc rống lên.

Đào Căn Tiên nói:

- Cũng chưa chắc cô ta sẽ chửi chúng ta là sáu con chó.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Vậy thì chửi con gì?

Đào Căn Tiên nói:

- Bộ sáu huynh đệ chúng ta giống chó lắm ư? Ta thấy không giống chút nào cả nên không chừng cô ta sẽ chửi chúng ta là sáu con mèo!

Đào Diệp Tiên xen vào:

- Sao lại chửi kỳ vậy? Chẳng lẽ chúng ta giống mèo lắm ư?

Đào Hoa Tiên cũng nhảy vào cuộc khẩu chiến:

- Lời chửi người đâu cần phải giống con gì. Sáu huynh đệ chúng ta là người, nếu tiểu ni cô nói sáu chúng ta là người, thì sẽ khỏi phải chửi.

Đào Chi Tiên nói:

- Còn như tiểu ni cô chửi sáu người chúng ta đều là người ngu xuẩn, người hư đốn thì đó cũng là một kiểu chửi.

Đào Hoa Tiên nói:

- Tóm lại, tốt hơn hết là cứ chửi chúng ta là sáu con chó.

Đào Chi Tiên nói:

- Nếu sáu con chó này là lục đại cao cầu, thông minh cầu, năng can cầu, uy phong cầu, anh hùng hảo hán cầu trong võ lâm thì sao? Tóm lại bị chửi là người tốt hơn hay là chó tốt hơn?

Lệnh Hồ Xung nằm trên giường thở thoi thóp, nghe họ tranh luận vớ vẩn như vậy, không kìm được tức cười. Không biết từ đâu một luồng chân khí xông lên, bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung có thể nói được, liền lên tiếng:

- Sáu con chó còn hay hơn các vị nhiều.

Đào Cốc ngũ tiên vô cùng kinh ngạc, chưa nói được tiếng nào thì đã nghe tiếng Đào Thực Tiên ở bên ngoài cửa sổ hỏi vào:

- Tại sao sáu con chó lại hay hơn bọn ta?

Đào Cốc ngũ tiên cùng hỏi:

- Đúng vậy, tại sao sáu con chó lại hay hơn bọn ta?

Lệnh Hồ Xung chỉ muốn mở miệng lớn tiếng chửi bới cho hả nhưng không còn một chút khí lực nào cả. Chàng nói đứt đoạn:

- Các... các vị đưa tại hạ... đưa giúp tại hạ về núi Hoa Sơn đi. Chỉ... chỉ có sư phụ của tại hạ mới có thể cứu... cứu được tính mạng của tại hạ...

Đào Căn Tiên nói:

- Sao? Chỉ có sư phụ của người mới có thể cứu

được tính mạng của người thổi ư? Đào Cốc lục tiên cứu không được chắc?

Lệnh Hồ Xung gật đầu, há to miệng ra nhưng không nói được nữa.

Đào Diệp Tiên nói:

- Có lý nào như vậy được? Sư phụ người có gì hay đâu? Lẽ nào lão còn lợi hại hơn cả Đào Cốc lục tiên này sao?

Đào Căn Tiên nói:

- Hừ, sư phụ của hần có giỏi hãy đến đây tỷ đấu với bọn chúng ta xem.

Đào Cán Tiên nói:

- Bốn người chúng ta cứ nắm chặt hai tay hai chân của sư phụ hần xé một cái, sư phụ hần sẽ biến thành bốn mảnh ngay.

Đào Thực Tiên nhảy vào phòng nói:

- Tất cả mọi người trên núi Hoa Sơn lần lượt bị xé từng người thành bốn mảnh.

Đào Hoa Tiên nói:

- Tất cả chó, mèo, heo, dê, gà, vịt, rùa đen, cá, tôm trên núi Hoa Sơn cứ nắm bốn chân từng con xé thành bốn mảnh.

Đào Chi Tiên nói:

- Cá đâu có chân? Làm sao nắm được bốn chân?

Đào Hoa Tiên ngăn người ra, nói:

- Cứ nắm đầu đuôi, trên dưới của con cá, không phải là bốn chỗ ư?

Đào Chi Tiên nói:

- Đầu cá đâu phải là tứ chi của cá?

Đào Hoa Tiên nói:

- Cũng có sao đâu? Không phải tứ chi thì cứ cho đại là tứ chi đi.

Đào Chi Tiên nói:

- Đương nhiên là phải có sao chớ, đã không phải là tứ chi thì chứng tỏ câu nói đầu tiên của ngươi sai rồi.

Đào Hoa Tiên biết mình bị hấn chặn họng rồi nhưng vẫn cố cãi bướng:

- Ta nói câu đầu tiên sai cái gì?

Đào Chi Tiên đáp:

- Ngươi nói: "Tất cả chó mèo, heo, dê, gà, vịt, rùa đen, cá, tôm trên núi Hoa Sơn cứ nắm bốn chân từng con xé thành bốn mảnh". Ngươi có nói qua câu đó chưa?

Đào Hoa Tiên nói:

- Đúng, ta đã nói qua câu này nhưng câu này không phải là câu đầu tiên ta nói. Hôm nay, ta đã nói mấy ngàn câu rồi, sao ngươi dám nói câu nói này của ta là câu đầu tiên? Nếu tính từ lúc mới lọt lòng mẹ, không biết ta đã nói qua mấy vạn câu rồi thì càng không phải câu này là câu đầu tiên nữa.

Đào Chi Tiên cứng họng không nói nên lời. Đào Cán Tiên hỏi:

- Ngươi nói rùa đen ư?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Đúng vậy, rùa đen có chân trước chân sau, dĩ nhiên có bốn chi.

Đào Cán Tiên hỏi:

- Nhưng nếu chia chân trước chân sau của rùa đen cho bốn người chúng ta nắm thì làm sao có thể xé nó thành bốn mảnh được?

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Vì sao không được? Rùa đen là cái thá gì mà chống cự được cái xé của bốn huynh đệ chúng ta?

Đào Cán Tiên đáp:

- Xé con rùa đen thành bốn mảnh là chuyện nhỏ, nhưng còn cái mai cứng ngắt thì sao? Người làm sao có thể nắm được bốn chân của con rùa đen xé ra mà cả cái mai cứng ngắt của nó cũng bị xé thành bốn mảnh? Nếu không xé cái mai cứng được thì con rùa biến thành năm mảnh chứ không phải bốn.

Đào Hoa Tiên nói:

- Mai rùa là một miếng chứ không phải là một mảnh, người nói năm mảnh là cũng sai luôn rồi.

Đào Cán Tiên nói:

- Mai rùa tổng cộng có mười ba miếng, nói bốn mảnh cũng sai mà năm mảnh cũng sai tuốt.

Đào Cán Tiên cãi:

- Ta nói là xé thành năm mảnh chứ đâu có nói cả cái mai rùa có năm miếng đâu. Sao đại ca cứ cà riêng cà tôi không hiểu như vậy?

Đào Cán Tiên nói:

- Người chỉ nói là xé rùa đen thành bốn mảnh, mà không nói đến việc xé cái mai của rùa đen, cho nên chỉ có thể nói xé thành bốn mảnh cộng thêm một cái mai cứng không thể xé được. Vì vậy, người nói “xé thành bốn mảnh” là diễn đạt không chính xác, không những người dùng từ không sát nghĩa mà căn bản là người sai lầm.

Đào Diệp Tiên nói:

- Đại ca, đại ca nói vậy cũng không đúng. Đại ca đã nhầm lẫn cách “dùng từ không sát nghĩa” và “căn bản sai lầm” rồi. Căn bản sai lầm không phải là dùng từ không sát nghĩa. Hai cụm từ này không giống nhau, làm sao có thể gộp chung lại với nhau được?

Lệnh Hồ Xung nghe bọn Đào Cốc lục tiên tranh biện châm chích mãi không thôi, nếu tánh mạng của chàng không như ngàn cân treo sợi tóc thì chàng đã cười một trận. Sáu lão này nói năng thật buồn cười nhưng càng nghe càng phát bực. Rồi chàng nghĩ lại bỗng nhiên được tương ngộ với sáu quái nhân là chuyện hi hữu nhất chưa bao giờ xảy ra trong đời. Tạo hóa trở duyên mới gặp gỡ được. Con người sống ở đời cuộc sống như phù du; được như vậy kể cũng không uống.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, bất giác cao hứng la lên:

- Tại hạ... tại hạ muốn uống rượu.

Đào Cốc lục tiên vừa nghe vậy liền vui mừng reo lên:

- Tuyệt lắm, tuyệt lắm ! Hắn muốn uống rượu là không chết nữa rồi.

Lệnh Hồ Xung rên rỉ:

- Chết... cũng được... không chết... cũng được, cứ uống... uống rượu trước... uống cho thỏa thích rồi hãy tính sau.

Đào Chi Tiên nói:

- Phải, phải ! Ta đi lấy rượu đây.

Không bao lâu thì lão bê một hũ rượu lớn vào phòng. Lệnh Hồ Xung ngửi thấy mùi rượu, tinh thần phấn chấn nói:

- Lão rót dùm cho tại hạ uống đi.

Đào Chi Tiên kê hũ rượu vào miệng Lệnh Hồ Xung từ từ rót. Lệnh Hồ Xung uống một hơi cạn sạch hũ rượu, đầu óc thêm tỉnh táo, nói:

- Sư phụ tại hạ... thường nói: "Đại anh hùng... trong thiên hạ, lợi hại nhất là Đào... Đào... Đào...".

Đào Cốc lục tiên sốt ruột cùng hỏi:

- Đại anh hùng trong thiên hạ lợi hại nhất là Đào gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Là Đào... Đào... Đào...

Lục tiên cùng nói:

- Đào Cốc lục tiên !

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy. Sư phụ tại hạ còn nói là người ân hận vì chưa được cùng uống với Đào Cốc lục tiên vài bát rượu, kết giao bằng hữu. Người còn mời sáu vị... sáu vị đại... đại...

Đào Cốc lục tiên đồng thanh nói:

- Sáu vị đại anh hùng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy. Sư phụ muốn nói sáu vị đại anh hùng đến trước mặt bọn đệ tử bốn môn biểu diễn thân thủ, thi triển... thi triển... tuyệt chiêu...

Bọn Đào Cốc lục tiên thi nhau nói:

- Vậy thì làm sao?

- Sao sư phụ người biết bản lĩnh của bọn ta cao cường?

- Chương môn phái Hoa Sơn là người chơi được, chúng ta không nên đụng đến một cành cây ngọn cỏ của phái Hoa Sơn.

- Dĩ nhiên rồi, đứa nào muốn đụng đến một cành cây ngọn cỏ của phái Hoa Sơn thì ta quyết không thể để cho hấn yên thân đâu.

- Bọn ta tình nguyện kết giao bằng hữu với sư phụ của người. Bây giờ ta lên núi Hoa Sơn đi.

Lệnh Hồ Xung liền tiếp lời:

- Đúng vậy, bây giờ ta lên núi Hoa Sơn đi.

Đào Cốc lục tiên liền khiêng Lệnh Hồ Xung lên đường đến Hoa Sơn. Đi được nửa ngày, bỗng Đào Cốc Tiên la lên:

- Chao ôi ! Không được rồi. Tiểu ni cô bảo chúng ta đem tiểu tử này về gặp cô ta, sao lại khiêng hấn ngược lên núi Hoa Sơn? Nếu không đưa tiểu tử này đi gặp tiểu ni cô, há không phải là chúng ta lại... lại...

lại thắng thêm một trận nữa ư? Liên tiếp thắng liên hai trận mà không thấy xấu hổ sao?

Đào Cán Tiên nói:

- Lần này đại ca nói đúng quá, chúng ta đem hân về gặp tiểu ni cô trước rồi hấy lên núi Hoa Sơn sau để khỏi bị thắng thêm một trận nữa.

Sáu người liền quay người lại đi về hướng Nam. Lệnh Hồ Xung sốt ruột, hỏi:

- Tiểu ni cô muốn gặp người sống hay muốn gặp người chết?

Đào Cán Tiên nói:

- Đương nhiên là muốn gặp tiểu tử còn sống nhần, không cần gặp tiểu tử đã chết ngủm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị không đưa tại hạ lên núi Hoa Sơn thì tại hạ lập tức tự vận nội lực cho đứt hết kinh mạch chết luôn.

Đào Thục Tiên vui mừng nói:

- Hay lắm, phép luyện nội công cao thâm để làm đứt hết kinh mạch như vậy là cái mà ta muốn học hỏi cho được.

Đào Cán Tiên nói:

- Hễ người luyện thành môn công phu này thì lúc đó tự người sẽ chết. Vậy thì luyện nó để làm gì?

Lệnh Hồ Xung thở hồng hộc nói:

- Môn này cũng có ích lắm, nếu bị người... bị người bức bách, sống không bằng chết, khổ não vô cùng, chỉ

bằng tự vận nội công cắt đứt kinh mạch... chết như vậy mới sướng.

Đào Cốc lục tiên biến sắc, cùng hạ giọng an ủi:

- Tiểu ni cô muốn gặp người quyết không có ác ý gì đâu. Bọn ta cũng đâu có bức bách người.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Tuy sáu vị có hảo tâm nhưng tại hạ chưa nắm rõ với sư phụ để được sư phụ lão nhân gia cho phép, vậy thì tại hạ thà chết chứ không nghe theo các vị. Vả lại, sư phụ và sư nương của tại hạ vẫn muốn gặp sáu vị... sáu vị... vô địch... vô địch... đương thời... đương thời... đại... đại... đại...

Đào Cốc lục tiên đồng thanh nói:

- Đại anh hùng.

Lệnh Hồ Xung gật đầu.

Đào Căn Tiên nói:

- Được ! Bọn ta đưa người về Hoa Sơn một chuyến.

Hồi 46

Phái Hoa Sơn bỏ núi chạy lấy người

Vài canh giờ sau, cả bọn bảy người đã đến Hoa Sơn.

Bọn đệ tử Hoa Sơn thấy bảy người đến liền chạy nhanh về bẩm báo cho Nhạc Bất Quần. Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần biết sáu quái nhân này đã cướp Lệnh Hồ Xung mang đi nay lại quay về thì không khỏi kinh hãi, liền dẫn bọn đệ tử ra đón. Đào Cốc lục tiên đi rất nhanh, hai vợ chồng Nhạc Bất Quần vừa ra khỏi Chính Khí đường thì đã thấy sáu người đang đi trên con đường rải đá xanh tiến vào. Hai người trong bọn khiêng một cái giá dài, Lệnh Hồ Xung đang nằm trên giá.

Nhạc phu nhân vội chạy ra xem, thấy hai má của Lệnh Hồ Xung sâu hoắm, da mặt vàng vọt. Bà đưa tay ra xem mạch của hắn, cảm thấy dường như mạch đập tán loạn, tính mệnh rất nguy hiểm. Bà kinh hãi gọi:

- Xung nhi, Xung nhi !

Lệnh Hồ Xung mở mắt ra, gọi khẽ:

- Sư... sư... sư nương!

Mất Nhạc phu nhân nhòa lệ, nói:

- Xung nhi, sư nương sẽ báo thù cho ngươi.

Soạt một tiếng, bà rút trường kiếm ra khỏi vỏ, toan nhắm vào Đào Hoa Tiên đang khiêng giá mà đâm.

Nhạc Bất Quần vội la lên:

- Khoan đã !

Lão cung tay hướng về Đào Cốc lục tiên nói:

- Sáu vị đại giá quang lâm Hoa Sơn, tại hạ không kịp ra nghinh tiếp, xin miễn thứ cho. Không biết cao danh quý tính của sáu vị là gì, thuộc môn phái nào?

Đào Cốc lục tiên nghe lão hỏi vậy vừa tức giận vừa thất vọng vô cùng. Họ đã nghe Lệnh Hồ Xung nói rằng Nhạc Bất Quần vô cùng ngưỡng mộ sáu huynh đệ họ, nào ngờ câu đầu tiên lão nói ra khỏi miệng là hỏi cao danh quý tính, rõ ràng là lão không biết cái cóc gì về Đào Cốc lục tiên cả. Đào Căn Tiên nói:

- Nghe nói người vô cùng khâm phục ngưỡng mộ sáu huynh đệ chúng ta, chẳng lẽ chuyện này không đúng sao? Chẳng lẽ người ít hiểu biết vậy sao?

Đào Căn Tiên nói:

- Người đã từng nói đại anh hùng trong thiên hạ lợi hại nhất là Đào Cốc lục tiên. A ha, đúng rồi ! Nhất định là người đã ngưỡng mộ đại danh Đào Cốc lục tiên đã lâu như sấm dậy bên tai, lại chưa nhận

biết chúng ta là Đào Cốc lục tiên, thôi thì cũng không trách được.

Đào Chi Tiên nói:

- Nhị ca, hần đã nói là ân hận chưa được cùng với Đào Cốc lục tiên uống vài bát rượu, kết giao bằng hữu. Bây giờ sáu huynh đệ chúng ta đã đến Hoa Sơn vậy mà hần không tỏ ra vui mừng, lại không thêm mời chúng ta uống rượu, thì ra hần đã nghe danh của lục tiên nhưng không biết mặt. Ha ha ! Thật là buồn cười.

Nhạc Bất Quần nghe vậy cũng chẳng hiểu ắt giáp gì, lão lạnh lùng nói:

- Các vị là Đào Cốc lục tiên, Nhạc mỗ là kẻ phạm phu tục tử, đâu dám kết giao với sáu vị tiên nhân.

Đào Cốc lục tiên lộ vẻ hờn hờ. Đào Chi Tiên nói:

- Cái đó không thành vấn đề. Lục tiên chúng ta là bằng hữu với đồ đệ của người, có kết giao bằng hữu với người cũng không sao.

Đào Thục Tiên nói:

- Tuy võ công của người không cao lắm, chúng ta cũng sẽ không coi thường người đâu, người cứ yên tâm.

Đào Hoa Tiên nói:

- Người còn có điều gì không rõ về võ nghệ thì cứ thỉnh giáo, bọn ta sẵn lòng chỉ điểm cho.

Nhạc Bất Quần cười nhạt nói:

- Xin đa tạ !

Đào Cán Tiên nói:

- Không cần phải đa tạ. Đào Cốc lục tiên chúng ta đã là bằng hữu với người, dĩ nhiên là biết nhau thì chẳng thể nào không nói, mà chịu nói rồi thì không bao giờ nói không hết lời.

Đào Thực Tiên nói:

- Để ta thi triển vài chiêu ở đây cho mọi người phái Hoa Sơn từ trên xuống dưới cùng được mở rộng tầm mắt, người thấy thế nào?

Nhạc phu nhân không biết sáu lão thật thà, ngộ nghệ, không hiểu việc đời. Những lời của sáu lão nói với cả tấm lòng chân thành, bà lại cho rằng sáu lão ăn nói bừa bãi, nên phần nộ vô cùng. Không nhẫn nại được nữa, bà giơ trường kiếm lên, chỉ mũi kiếm vào ngực Đào Thực Tiên quát:

- Được, để ta lĩnh giáo công phu của lão.

Đào Thực Tiên cười nói:

- Xưa nay, Đào Cốc lục tiên động thủ với ai cũng không bao giờ đụng đến đao kiếm; người đã nói là ngưỡng mộ công phu của chúng ta, tại sao lại không biết điều này?

Nhạc phu nhân cho là lão cố ý sỉ nhục, bà nói:

- Ta không biết.

Đột nhiên bà phóng trường kiếm ra.

Chiêu kiếm này xuất ra rất nhanh, thế kiếm lợi hại vô cùng. Đào Thực Tiên không hề có chút thù địch gì với bà, lão hoàn toàn không ngờ bà nói đâm là đâm. Với võ công của lão thì lão dư sức né tránh nhưng vì lão là người cực kỳ nhất gan. Lão sợ hãi run

lên, soạt một tiếng, trường kiếm đã đâm trúng ngực lão.

Đào Chi Tiên tiến lên đánh một chưởng vào vai Nhạc phu nhân. Nhạc phu nhân loạng choạng, thối lui hai bước, buông trường kiếm ra, thanh trường kiếm vẫn còn cắm vào ngực Đào Thực Tiên không ngớt rung động.

Bọn Đào Cốc ngũ tiên cùng la hoảng lên. Đào Chi Tiên vội ôm lấy Đào Thực Tiên chạy vọt đi. Bốn lão còn lại nháy mắt tới, nhanh như chớp mỗi người nắm chặt tay chân của Nhạc phu nhân nhắc lên.

Nhạc Bất Quân biết bốn lão này sẽ ra tay xé Nhạc phu nhân thành bốn mảnh. Tuy lão là người lúc lâm trận rất bình tĩnh, nhưng gặp tình cảnh này, lão vội vàng chỉ trường kiếm hướng về Đào Căn Tiên và Đào Diệp Tiên tấn công thì cổ tay đã phát run lên.

Lệnh Hồ Xung đang nằm trên giá, thấy sư nương lâm vào tình thế nguy hiểm, hấn vội nhồm dậy quát to:

- Không được làm hại sư nương ta, nếu không ta sẽ vận nội lực cho đứt kinh mạch mà chết.

Lệnh Hồ Xung vừa nói xong thì ộc ra một ngụm máu tươi, rồi ngất đi.

Đào Căn Tiên né chiêu kiếm của Nhạc Bất Quân, la lớn:

- Tiểu tử này muốn tự tử, không nên làm vậy. Buông mụ ta ra !

Bốn người thả Nhạc phu nhân xuống, lo cho tính mạng của Đào Thực Tiên nên vội đuổi theo Đào Chi Tiên và Đào Thực Tiên.

Nhạc Bất Quần và Nhạc Linh San cùng chạy đến bên Nhạc phu nhân, đưa tay ra đỡ bà dậy. Nhạc phu nhân đứng lên, vừa kinh hãi vừa tức giận tột bậc; mặt không còn chút máu, người run lẩy bẩy. Nhạc Bất Quần nói khẽ:

- Sư muội không nên tức giận, chúng ta nhất định sẽ trả thù. Sáu tên này là những tay đại địch, may mà sư muội đã giết được một tên.

Nhạc phu nhân nghĩ lại thảm trạng Thành Bất Ưu hôm kia bị Đào Cốc lục tiên xé xác, tim bà đập càng nhanh hơn, run run nói:

- Chuyện này... chuyện này... chuyện này.

Bà run lên bần bật, không nói được lời nào nữa.

Nhạc Bất Quần biết vợ kinh hoàng quá mức, lão nói với con gái:

- San nhi, ngươi đưa má má vào phòng nghỉ đi.

Lão cúi xuống thăm thương thế Lệnh Hồ Xung, thấy mặt và ngực hằn dấn đầy máu tươi, hơi thở yếu ớt, thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít, xem chừng khó sống nổi.

Nhạc Bất Quần đưa tay đặt lên huyệt Linh đài sau lưng Lệnh Hồ Xung, muốn dùng nội công thâm hậu của mình để kéo dài tính mệnh của hắn, nhưng lão vừa vận khí thì cảm thấy mấy luồng nội lực kỳ bí trong người Lệnh Hồ Xung đánh ngược lại, suýt chút nữa bàn tay của lão bị đánh văng ra. Lão không kìm được sự kinh ngạc khi phát hiện mấy luồng nội lực kỳ quái trong cơ thể Lệnh Hồ Xung đang tự vận hành hỗ tương, xung đột nhau quyết liệt.

Lão lại đưa tay ra đặt lên huyệt Đan trung ở ngực Lệnh Hồ Xung, thấy lòng bàn tay chấn động kịch liệt, ngực mình phát đau râm ran. Nhạc Bất Quần càng kinh hãi hơn khi lão cảm thấy mấy luồng chân khí trong cơ thể Lệnh Hồ Xung chạy xuôi chạy ngược. Rõ ràng đây là loại nội công vô cùng thâm hậu của bàng môn tả đạo. Mỗi luồng chân khí này tuy kém hơn Tử hà thần công của lão một chút nhưng chỉ cần hai luồng nhập lại làm một hoặc phân ra để hợp kích thì lão chống đỡ không nổi. Lão nhận định kỹ hơn thì thấy được trong nội thể Lệnh Hồ Xung tổng cộng có sáu luồng chân khí; mỗi luồng đều rất kỳ quái. Nhạc Bất Quần không dám để tay lâu, liền rút tay về, suy nghĩ: Sáu luồng chân khí này chắc là của sáu lão quái truyền vào người Xung nhi. Tâm địa của sáu lão quái này thật hiểm ác, chúng đem sáu luồng nội lực của mình để tra tấn Xung nhi cho Xung nhi đau khổ, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.

Lão chau mày lắc đầu, bảo Cao Căn Minh và Lục Đại Hữu khiêng Lệnh Hồ Xung vào nội đường, rồi đi thăm Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân vừa trải qua một trận kinh hồn, ngồi ở góc giường nắm tay con gái, sắc mặt vẫn còn xám xanh; lòng hồi hộp bất an. Vừa thấy Nhạc Bất Quần vào, bà liền hỏi:

- Xung nhi thế nào? Thương thế có đáng ngại không?

Nhạc Bất Quần đem tình trạng sáu luồng chân khí bàng môn xung đột với nhau trong người Lệnh Hồ Xung ra kể lại. Nhạc phu nhân nói:

- Bây giờ cần phải hóa tán từng luồng một của sáu luồng chân khí bàng môn nhưng không biết có còn kịp nữa không?

Nhạc Bất Quần ngẩng đầu trầm ngâm, một lúc sau mới nói:

- Sư muội, sư muội nghĩ thử xem sáu lão quái này hành hạ Xung nhi như vậy là có dụng ý gì?

Nhạc phu nhân nói:

- Xem ra bọn họ muốn Xung nhi khuất phục chịu thua, hoặc là bức bách để tra hỏi điều cơ mật gì đó của phái ta. Xung nhi thà chết chứ không khuất phục, nên sáu lão quỷ sứ này dùng hình phạt thảm khốc để tra tấn.

Nhạc Bất Quần gật đầu nói:

- Có thể là như vậy, nhưng phái ta đâu có điều gì cơ mật, mà sáu lão quái này không hề quen biết vợ chồng ta, lại cũng không thù oán gì. Chúng bắt Lệnh Hồ Xung đem đi rồi lại đem về là tại làm sao?

Nhạc phu nhân nói:

- Chỉ e là...

Bà liền cảm thấy nhận định của mình cũng không đúng nên lắc đầu nói:

- Cũng chưa chắc đúng.

Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần nhìn nhau không nói, mỗi người cùng chau mày suy nghĩ. Nhạc Linh San nói xen vào:

- Tuy phái ta không có điều gì cơ mật nhưng võ công Hoa Sơn thiên hạ đều biết đến. Sáu lão quái

này bắt giữ đại sư ca có thể là để bức bách hỏi những điều tinh yếu của kiếm pháp và khí công của phái ta.

Nhạc Bất Quần nói:

- Điều này ta cũng đã nghĩ qua nhưng nội công của Xung nhi luyện chưa cao thâm, còn sáu lão quái này nội công rất thâm hậu, nhìn là biết ngay. Còn về ngoại công thì đường lối võ công của sáu lão quái không ăn nhập chút nào với Hoa Sơn kiếm pháp, nên không thể vì điều này mà chúng hao hơi tổn sức bức hỏi Xung nhi. Vả lại, nếu muốn bức hỏi thì nên đưa hấn rời xa Hoa Sơn rồi dùng hình phạt mà bức bách, tại sao bọn chúng lại mang hấn về lại Hoa Sơn.

Nhạc phu nhân nghe giọng nói của chồng càng lúc càng khẳng định. Hai vợ chồng đã chung sống nhiều năm nên bà biết lão đã giải tỏa được mối nghi ngờ, liền hỏi:

- Tóm lại là vì lý do gì?

Về mặt Nhạc Bất Quần nghiêm nghị, chậm rãi nói:

- Bọn họ muốn mượn thương thế của Xung nhi để làm hao tổn nội công của ta.

Nhạc phu nhân giật nảy người, nói:

- Đúng vậy ! Đại ca vì muốn cứu tính mạng của Xung nhi tất nhiên sẽ dùng nội công hóa tán sáu luồng chân khí của chúng. Đợi đến lúc đại công sắp hoàn thành, sáu lão quái sẽ đột ngột hiện thân, dùng kế dĩ dật đãi lao để đưa chúng ta vào chỗ chết.

Bà ngừng một lúc lại nói tiếp:

- May mà bây giờ chỉ còn lại ngũ quái. Sư ca, vừa rồi rõ ràng chúng đã bắt được tiểu muội, sao vừa nghe Xung nhi quát một tiếng thì bọn chúng thả tiểu muội ra?

Bà nghĩ đến sự việc hiểm nguy vừa rồi, lòng vẫn chưa hết sợ, giọng nói vẫn còn run.

Nhạc Bất Quần nói:

- Ta cũng đã nghĩ đến nguyên nhân của chuyện này. Tiểu muội đã giết một người của chúng, mối thâm thù đại hận này không thể bỏ qua. Nhưng chúng lại sợ Xung nhi vận nội lực làm đứt hết kinh mạch để tự tử nên chúng liền tha hiền muội ra. Hiền muội nghĩ xem, nếu không phải bọn chúng có mưu đồ trọng đại, thì lục quái hà tất phải tiếc mạng sống của Xung nhi?

Nhạc phu nhân lẩm bẩm: Thật là nham hiểm ! Thật là độc ác ! Bà nghĩ: Bốn quái vật này đã xé xác Thành Bất Ưu, chúng ra tay tàn nhẫn, thật hiếm thấy trong võ lâm, hai ngày nay nhớ lại mà tim vẫn còn đập loạn xạ. Chúng vừa đến quấy nhiễu thì đã ngăn chặn được chuyện Phong Bất Bình muốn cướp đoạt ngôi vị chưởng môn và đồng thời quét luôn được bọn Lục Bách xuống núi. Sáu lão quái này tạm thời giải quyết được một sự phiền phức cho phái Hoa Sơn, nào ngờ chúng lại lên Hoa Sơn sinh sự khiêu chiến. Sư ca có liệu đoán được điều đó không?

Bà nói:

- Sư ca không thể dùng nội lực để trị thương cho Xung nhi được. Tuy nội lực của tiểu muội không bằng sư ca nhưng hy vọng cũng có thể tạm thời giúp hấn giữ lại được tính mạng.

Bà nói xong liền đi ra khỏi phòng. Nhạc Bất Quần gọi:

- Sư muội!

Nhạc phu nhân quay lại. Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Không được, vô ích thôi. Chân khí bàng môn của bọn lục quái rất thâm hậu.

Nhạc phu nhân nói:

- Chỉ có Tử hà công của sư ca mới có thể giải trừ được phải không? Vậy thì phải làm sao?

Nhạc Bất Quần nói:

- Chỉ còn cách dọ dẫm từng bước. Trước tiên phải làm cho Xung nhi giữ lại được hơi thở rồi hãy tính tiếp, như vậy mới không tổn phí nhiều nội lực.

Ba người đi vào phòng Lệnh Hồ Xung đang nằm. Nhạc phu nhân thấy hơi thở của hần chỉ còn thoi thóp, không kìm được nước mắt tuôn rơi, toan đưa tay ra bắt mạch hần. Nhạc Bất Quần liền đưa tay ra cản, lão lắc đầu rồi buông tay bà ra. Lão áp hai bàn tay vào hai bàn tay của Lệnh Hồ Xung, từ từ truyền nội lực vào. Nội lực của lão và các luồng chân khí trong người Lệnh Hồ Xung đụng nhau, toàn thân Nhạc Bất Quần bị chấn động, mặt lão bừng lên sắc tía. Lão lùi lại một bước. Bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung mở miệng nói:

- Lâm... Lâm sư đệ đâu?

Nhạc Linh San lấy làm lạ hỏi:

- Đại sư ca tìm Tiểu Lâm tử để làm gì?

Lệnh Hồ Xung vẫn nhắm nghiền mắt nói:

- Phụ thân hần... lúc lâm chung, có lời muốn ta chuyển... chuyển cho hần. Ta... ta vẫn chưa nói lại với hần... Ta sắp chết rồi, mau... mau gọi hần đến đây.

Nhạc Linh San nước mắt đầm đìa, ôm mặt chạy ra khỏi phòng. Bọn đệ tử phái Hoa Sơn đều đứng ở ngoài cửa. Lâm Bình Chi vừa nghe Nhạc Linh San gọi liền chạy vào phòng, đến bên giường Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư ca, mong đại sư ca bảo trọng thân thể.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lâm sư đệ đó ư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Chính là tiểu đệ đây.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh... lệnh tôn lúc sắp qua đời, ta ở... ở bên cạnh. Lệnh tôn muốn ta nói... với người... nói... nói...

Lệnh Hồ Xung nói đến đây thì hơi thở đã yếu dần. Mọi người nín thở, trong phòng không có một tiếng động. Qua một lúc lâu, Lệnh Hồ Xung từ từ hít vào một hơi rồi nói tiếp:

- Lệnh tôn nói có một vật ở... trong ngôi nhà cũ... ngôi nhà cũ... ngõ Hướng... ngõ Hướng Dương, muốn... muốn người giữ gìn cho tốt, nhưng... nhưng không được mở... mở ra xem, nếu không... nếu không họa hoạn vô cùng...

Lâm Bình Chi ngạc nhiên hỏi:

- Ngôi nhà cũ ở ngõ Hướng Dương ư? Chỗ đó không còn ai ở nữa, không có vật gì quan trọng cả. Gia gia bảo tiểu đệ không thể mở ra xem vật gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta không biết. Gia gia ngươi... chỉ nói hai câu như vậy... Hai câu này... muốn ta nói lại cho ngươi, ngoài ra không còn nói gì nữa... Họ đã... đã chết rồi...

Thanh âm của Lệnh Hồ Xung càng nhỏ đi. Bốn người đợi một lúc lâu, Lệnh Hồ Xung vẫn không nói thêm được lời nào. Nhạc Bất Quần thở dài, nói với Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San:

- Hai người ở đây chăm sóc đại sư ca, nếu thương thế của hắn có thay đổi thì hãy bẩm báo cho ta ngay.

Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San cùng dạ.

Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần quay về phòng riêng, nghĩ đến trọng thương khó trị của Lệnh Hồ Xung đều buồn bã, hai hàng nước mắt chảy dài trên má Nhạc phu nhân.

Nhạc Bất Quần nói:

- Tiểu muội đừng buồn nữa. Chúng ta phải trả mối thù cho Xung nhi.

Nhạc phu nhân nói:

- Lục quái đã dùng độc kế như vậy, thì nhất định sẽ quay trở lại. Nếu chúng ta chạm trán với chúng tuy chưa chắc bị thua, nhưng bất trắc có thể xảy ra...

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Bốn chữ "Chưa chắc bị thua" nói sao dễ quá? Nếu vợ chồng ta địch với ba lão thì cũng tạm tạm, còn địch với bốn lão có lẽ sẽ thua. Cả năm lão cùng xông lên... Lão vừa nói vừa lắc đầu.

Nhạc phu nhân vốn thừa hiểu hai vợ chồng bà không phải là địch thủ của năm quái nhân này, nhưng bà biết chồng mình mấy năm gần đây đã luyện được Tử hà thần công thì công lực đã tăng tiến rất nhiều, có thể may ra dựa vào đó để chống đỡ. Nghe lão nói như vậy, bà rất lo lắng, hỏi:

- Vậy... vậy chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ đành bó tay chịu chết?

Nhạc Bất Quần nói:

- Sư muội đừng thôi chí. Bậc đại trượng phu phải biết khi nào tiến khi nào lùi, sự thắng bại không thể tính toán trong nhất thời. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca nói chúng ta nên trốn đi ư?

Nhạc Bất Quần nói:

- Không phải là chạy trốn mà là tạm thời lẩn tránh. Địch nhiều, ta ít, vợ chồng chúng ta chỉ có hai người, làm sao địch nổi năm người liên thủ? Hướng chi tiểu muội đã giết chết một lão quái là chúng ta đã chiếm được thượng phong rồi, có tạm thời lẩn tránh cũng không làm mất oai danh của phái Hoa Sơn. Vả lại, chỉ cần chúng ta không ai nói ra thì người ngoài làm sao biết được chuyện này.

Nhạc phu nhân ngẹn ngào nói:

- Tuy tiểu muội đã giết một lão quái nhưng tính mạng của Xung nhi khó bảo toàn, cũng... cũng coi như huê. Xung nhi... Xung nhi...

Bà ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Theo như sư ca nói thì chúng ta cùng đem Xung nhi đi, rồi từ từ tìm cách trị thương cho hắn.

Nhạc Bất Quần trầm ngâm không nói. Nhạc phu nhân sốt ruột hỏi:

- Sư ca không muốn đem Xung nhi đi ư?

Nhạc Bất Quần nói:

- Thương thế của Xung nhi rất nặng, chúng ta phải đi nhanh mà đem hắn theo thì không được nữa. Canh giờ, hắn đã mất mạng rồi.

Nhạc phu nhân nói:

- Vậy... vậy phải làm sao? Không còn cách nào để cứu Xung nhi sao?

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Ôi, hôm đó ta đã muốn truyền Tử hà thần công cho hắn, đâu ngờ hắn lại loạn tưởng tâm tư, lạc vào ma đạo của phe Kiếm tông. Lúc đó nếu hắn luyện được bộ bí cấp này, cho dù chỉ luyện được một hai trang thì bây giờ đã có thể tự điều khí để trị thương, không đến nỗi bị sáu luồng chân khí bàng môn làm cho sống dở chết dở.

Nhạc phu nhân đứng ngay dậy, nói:

- Chuyện này không nên chậm trễ. Sư ca lập tức đi truyền Tử hà thần công cho hắn đi, dù hắn đang bị trọng thương, không cách nào lãnh ngộ được hết, cũng còn hơn là không truyền. Còn không thì ta để lại Tử hà bí cấp cho hắn, để hắn dựa theo đó mà luyện.

Nhạc Bất Quần kéo tay bà, ôn tồn nói:

- Sư muội, ta thương yêu Xung nhi cũng không kém gì sư muội. Nhưng sư muội nghĩ xem, bây giờ hấn đang bị trọng thương như vậy, làm sao có thể nghe được khẩu quyết và pháp môn luyện công mà truyền? Nếu ta đem Tử hà bí cấp đưa cho hấn để lúc thần trí tỉnh táo hấn dựa theo sách mà tự luyện thì chẳng mấy chốc năm lão quái vật sẽ quay lại, Xung nhi không còn sức lực tự vệ, bộ nội công bí cấp bảo bối trấn sơn của phái Hoa Sơn chúng ta sẽ lọt vào tay của bọn ngũ quái thì sao? Bọn bàng môn tả đạo này mà luyện được nội công tâm pháp của bốn phái như hổ thêm cánh, sẽ gây họa khắp thiên hạ, không còn ai có thể khắc chế được. Nhạc Bất Quần sẽ trở thành thiên cổ tội nhân.

Nhạc phu nhân nghĩ những lời nói của trượng phu rất có lý. Bà không kìm được nỗi đau xót, nước mắt lại tuôn rơi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Bọn ngũ quái hành sự rất nhanh chóng, khó ai đoán được. Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường.

Nhạc phu nhân nói:

- Chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc Xung nhi ở lại, mặc cho năm quái nhân muốn làm gì thì làm ư? Tiểu muội sẽ ở lại bảo vệ hấn.

Bà nói xong, biết mình nhất thời nêu ra ý kiến của nhi nữ thường tình, không xứng với thân phận Hoa Sơn nữ hiệp của mình. Nếu bà ở lại thì chỉ uống phí thêm một mạng, làm sao có thể bảo vệ cho Lệnh Hồ Xung nổi? Huống hồ nếu bà đòi ở lại thì trượng phu và con gái làm sao chịu xuống núi? Bà vừa sốt

ruột vừa đau lòng, không dần được cơn xúc cảm, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Nhạc Bất Quần lắc đầu thở dài. Lão mở cái gói, lấy ra một cái hộp thiếc đẹp đẹp, bật nắp hộp ra lấy một cuốn sách bìa gấm, cất vào trong túi trước ngực rồi đẩy cửa đi ra.

Thấy Nhạc Linh San đứng ngoài cửa nói:

- Gia gia, đại sư ca dường như... dường như không xong rồi.

Nhạc Bất Quần kinh hãi nói:

- Sao?

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca luôn miệng nói lắm nhảm, thần trí đã mê man.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Hắn nói lắm nhảm cái gì?

Mặt Nhạc Linh San ửng đỏ, cô nói:

- Hài nhi nghe không rõ đại sư ca nói lắm nhảm cái gì nữa.

Nguyên trong người Lệnh Hồ Xung bị sáu luồng chân khí của Đào Cốc lục tiên giao đấu kịch liệt, trong lúc mơ màng, thấy Nhạc Linh San đứng trước mặt, chàng không kìm chế được nổi lòng nên buột miệng nói:

- Tiểu sư muội, ta... ta đau khổ vì nhớ tiểu sư muội quá. Có phải tiểu sư muội yêu Lâm sư đệ, nỡ bỏ mặc ta ư?

Nhạc Linh San vạn lần không ngờ Lệnh Hồ Xung lại hỏi cô câu này trước mặt Lâm Bình Chi, bất giác hai má cô ửng hồng, vô cùng thẹn thùng. Lệnh Hồ Xung lại nói tiếp:

- Tiểu sư muội, từ thuở nhỏ ta và tiểu sư muội cùng lớn lên, cùng vui chơi, cùng luyện kiếm, ta... ta không biết có điều gì có lỗi với tiểu sư muội mà tiểu sư muội giận ta. Tiểu sư muội muốn đánh muốn chửi ta thì... thì cứ lấy kiếm đâm lên người ta vài nhát, ta sẽ không một lời oán hận. Chỉ xin tiểu sư muội đừng lạnh nhạt, không ngó ngang gì đến ta...

Đã mấy tháng nay, chàng chất chứa những lời ấy trong lòng, không biết đã đắn đo nghĩ đi nghĩ lại bao nhiêu lần. Khổ nỗi lúc thần trí tỉnh táo, dù có gặp chỉ một mình Nhạc Linh San, chàng cũng quyết không dám nói ra. Bây giờ, chàng hoàn toàn không tự kìm chế được, thổ lộ lòng mình ra hết.

Lâm Bình Chi rất bẽn lẽn, nói khẽ:

- Tiểu đệ đi ra ngoài một chút.

Nhạc Linh San nói:

- Không, không, người nên ở đây chăm sóc cho đại sư ca.

Cô mở cửa chạy đến bên ngoài phòng của phụ mẫu, nghe song thân đang nói tới chuyện dùng Tử hà thần công trị thương cho đại sư ca. Cô không dám vào làm gián đoạn câu chuyện của phụ mẫu, bèn đứng ngoài cửa đợi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Người đi truyền hiệu lệnh của ta, bảo mọi người tập hợp ở Chính khí đường.

Nhạc Linh San đáp:

- Dạ, còn đại sư ca thì sao? Ai trông nom đại sư ca?

Nhạc Bất Quần nói:

- Người bảo Lục Đại Hữu chăm sóc cho hần.

Nhạc Linh San dạ rồi liền đi truyền hiệu lệnh.

Trong phút chốc bọn đệ tử phái Hoa Sơn đã xếp hàng theo thứ tự đứng ở Chính khí đường.

Nhạc Bất Quần ngồi vào ghế chính giữa, Nhạc phu nhân ngồi ở bên cạnh. Nhạc Bất Quần đảo mắt nhìn, thấy bọn đệ tử đều tụ họp đầy đủ trừ Lệnh Hồ Xung và Lục Đại Hữu ra, lão nói:

- Trong các vị tiền bối đời trước của phái ta, có những vị lúc luyện công đã lầm đường lạc lối, cứ mê muội chuyện luyện kiếm pháp mà xao lãng khí công. Họ không biết võ công thượng thừa trong thiên hạ đều phải lấy khí công làm căn bản, nếu luyện khí công không đến nơi đến chốn thì dù kiếm pháp có tinh thâm đến đâu đi nữa cũng không thể đạt đến đỉnh cao được. Nhưng đáng buồn là các bậc tiền bối này cố chấp, mê muội không chịu tỉnh ngộ, tự làm theo ý mình, còn tự lập thành một tông gọi là Hoa Sơn Kiếm tông. Trong khi đó, công phu chính tông của phái ta là Hoa Sơn Khí tông. Hai phe Khí tông và Kiếm tông tranh chấp nhau mấy chục năm, làm trở ngại việc phát dương quang đại của phái ta, thật đáng buồn.

Lão nói đến đây rồi thở dài. Nhạc phu nhân thầm nghĩ: Chẳng mấy chốc năm lão quái đó sẽ đến đây,

vậy mà sư ca còn chậm rãi kể lại chuyện xưa làm gì? Bà liếc trượng phu một cái chứ không dám nói xen vào, thuận mắt nhìn ba chữ lớn “Chính khí đường” trên tấm biển treo ở sảnh, thầm nghĩ: Năm xưa, khi ta mới vào học kiếm ở Hoa Sơn, tấm biển trên sảnh đường đề bốn chữ lớn “Kiếm khí xung tiêu”. Bây giờ đổi lại là “Chính khí đường”, còn tấm biển kia không biết biến đâu mất rồi. Ôi, lúc đó ta mới chỉ là một tiểu a đầu mười ba tuổi, bây giờ... bây giờ.

Lại nghe Nhạc Bất Quần nói tiếp:

- Nhưng phải trái chính tà cuối cùng rồi cũng phân minh. Hai mươi lăm năm về trước, phe Kiếm tông thất bại thê thảm, ra khỏi phái Hoa Sơn, để sư phụ chấp chương chúc chương môn cho đến ngày nay. Không ngờ mấy hôm trước lại có bọn khí đồ Phong Bất Bình, Thành Bất Ưu không biết dùng thủ đoạn gì để lừa gạt lòng tin của Tả minh chủ, mình chủ Ngũ Nhạc kiếm phái, lấy được cờ lệnh đến đòi trả lại chúc chương môn bốn phái, nhiều việc rắc rối nảy sinh. Ngũ phái mà họp lại thì chỉ thêm lăm lờ. Từ lâu ta đã muốn nhường ngôi vị cho người hiền tài để yên tâm thanh nhàn nghiên cứu tâm pháp khí công thượng thừa của bốn phái nhưng đâu có ai chịu gánh cái gánh nặng khó nhọc thay ta. Ấu đó là chuyện có cầu cũng không được.

Lão nói đến đây lại ngừng một lúc. Cao Căn Minh tiếp lời:

- Sư phụ, bọn khí đồ Phong Bất Bình của phe Kiếm tông đã đi vào đường tà thì chẳng khác chi bọn giáo đồ của Ma giáo. Họ muốn trở lại gia nhập bốn môn thì vạn lần không được, làm sao có thể để mặc cho họ mê muội tiếp nhận chương môn của bốn phái?

Bọn Lao Đức Nặc, Lương Phát, Thi Đới Tử đồng thanh nói:

- Quyết không để bọn cuồng vọng to gan này đạt được mục đích, mưu đồ.

Nhạc Bất Quần thấy tinh thần của bọn đệ tử mạnh mẽ, liền mỉm cười nói:

- Việc ta làm hay không làm chức chưởng môn thực sự chỉ là chuyện nhỏ nhưng nếu bọn khí đồ tà đạo của phe Kiếm tông dẫn dắt bốn phái, đem võ học tinh thâm từ mấy trăm năm truyền lại của phái Hoa Sơn hủy diệt trong sớm tối thì khi chúng ta chết đi, còn mặt mũi nào dám nhìn liệt đại tiên bối của bốn phái. Mà tên tuổi của phái Hoa Sơn từ nay trên giang hồ cũng không ai thềm đếm xỉa đến nữa.

Bọn Lao Đức Nặc cùng nói:

- Dạ phải, dạ phải ! Vậy thì làm thế nào mới được?

Nhạc Bất Quần nói:

- Chỉ vài tên lẻ tẻ cỡ khí đồ Phong Bất Bình phe Kiếm tông thì cũng chẳng ngại gì nhưng vì chúng đã xin được cờ lệnh của Ngũ Nhạc kiếm phái, lại cấu kết với những nhân vật của các phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn thì chúng ta không thể xem thường được. Cho nên...

Lão ngừng lại đưa mắt nhìn bọn đệ tử rồi nói tiếp:

- Chúng ta phải lập tức lên đường, đến Tung Sơn gặp Tả minh chủ để cùng lý luận với lão.

Bọn đệ tử nghe lão nói mà phát nóng lạnh. Phái Tung Sơn là thủ lĩnh của Ngũ Nhạc kiếm phái, Tả

Lãnh Thiên, chưởng môn phái Tung Sơn là nhân vật đệ nhất trong võ lâm đương thời, võ công của lão đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, mưu trí lại cơ biến hơn người. Giang hồ hễ nghe đến ba chữ “Tả minh chủ” thì không ai không khò kiêng dè. Trong võ lâm mà nói đến hai chữ “công bằng” thì không thể nhận xét một vài câu là xong chuyện; lời nói mà không hợp nhau thì thường phải dùng đến đao kiếm để giải quyết.

Bọn đệ tử đều nghĩ: Tuy võ công của sư phụ cao cường nhưng cũng chưa chắc là đối thủ của Tả minh chủ, huống hồ các sư đệ của Tả minh chủ có hơn mười người, được võ lâm xưng tụng là “Tung Sơn thập tam thái bảo”. Đại tung đương thủ Phí Bán tuy đã chết rồi nhưng còn lại đến mười hai người; mười hai người này đều là những cao thủ võ công trác tuyệt, bọn đệ tử đời thứ hai của phái Hoa Sơn quyết không phải là đối thủ của họ. Chúng ta thiếu suy nghĩ mà lên núi Tung Sơn sinh sự, há không phải là liều lĩnh lắm ư?

Tuy bọn đệ tử nghĩ như vậy nhưng không ai dám mở miệng lên tiếng. Nhạc phu nhân nghe trượng phu nói, ngấm ngấm khen là diệu kế, bà nghĩ: - Kế này của sư ca thật là tuyệt diệu. Chúng ta vì tránh Đào Cốc ngũ quái mà bỏ núi Hoa Sơn chạy đi thì ngày sau giang hồ biết được chuyện này, phái Hoa Sơn ta còn mặt mũi nào nữa? Nhưng nếu lên Tung Sơn hỏi lý hỏi lẽ thì người ngoài biết được sẽ khâm phục chúng ta có dũng khí, nhận thức đúng đắn. Tả minh chủ không phải là người ngu ngốc, không hiểu lý lẽ, lên Tung Sơn chưa chắc đã phải chết, không chừng còn có đường để quay về. Bà liền nói:

- Đúng vậy, bọn Phong Bất Bình cầm cờ lệnh của Ngũ Nhạc kiểm phái lên Hoa Sơn gây rắc rối, biết đâu cờ lệnh này do chúng ăn trộm mà có. Dù cho cờ lệnh này đúng là do Tả minh chủ ban ra đi nữa nhưng chuyện môn hộ của phái Hoa Sơn chúng ta, phái Tung Sơn bất tất phải quan tâm. Tuy phái Tung Sơn người đông thế mạnh, Tả minh chủ võ công tuyệt thế nhưng phái Hoa Sơn chúng ta thà chịu chết chứ không chịu khuất phục. Nếu ai nhát gan sợ chết cứ ở lại đây cũng được.

Bọn đệ tử không ai chịu thừa nhận mình nhát gan sợ chết nên đều nói:

- Sư phụ và sư nương có mệnh hệ gì, đệ tử dẫu nhảy vào dầu sôi lửa bỏng quyết cũng không từ.

Nhạc phu nhân nói:

- Vậy thì tốt lắm ! Chuyện này không nên chậm trễ, tất cả đi thu xếp, trong vòng nửa canh giờ nữa chúng ta lập tức xuống núi.

Bà liền đi thăm Lệnh Hồ Xung, thấy hắn thở thoi thóp, có thể chết trong khoảnh khắc. Bà rất đau lòng, nhưng Đào Cốc ngũ tiên không biết lúc nào sẽ trở lại, nên không thể vì một mình Lệnh Hồ Xung mà khiến cho toàn phái Hoa Sơn bị tuyệt diệt. Bà gọi Lục Đại Hữu đem Lệnh Hồ Xung vào trong tiểu xá ở phía sau để chăm sóc. Bà nói:

- Đại Hữu, chúng ta vì chuyện tôn vong của bốn phái, phải lên Tung Sơn đấu lý với Tả minh chủ một phen. Chuyến đi này rất nguy hiểm, chỉ mong sao sư phụ người chủ trì được chính nghĩa bình an trở về. Thương thế của Xung nhi rất trầm trọng, người phải cố gắng chăm sóc y. Nếu có ngoại địch đến, các người

phải nhẫn nhục nhường nhịn, đừng để uống phí tính mạng.

Lục Đại Hữu dạ một tiếng, đôi mắt đảm lệ.

Hồi 47

Quyết tâm không học Tử Hà công

Lục Đại Hữu đứng ở cửa tiền sư phụ, sư nương và sư huynh sư đệ xuống núi, rồi buồn rầu trở về tiểu xá nơi Lệnh Hồ Xung nằm. Đỉnh núi Hoa Sơn rộng lớn bây giờ chỉ còn lại đại sư ca đang mê man và một mình hần đơn độc. Trước mắt, đêm dần buông xuống, bất giác hần thấy kinh hãi vô cùng.

Lục Đại Hữu xuống bếp nấu một nồi cháo, múc một bát rồi đỡ Lệnh Hồ Xung dậy dứt cho hần được hai muỗng, đến muỗng thứ ba thì Lệnh Hồ Xung nôn ra hết. Cháo trắng biến thành màu đỏ do máu từ trong miệng nôn ra. Lục Đại Hữu rất hoảng sợ, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy màn đêm mịt mù. Hần thần thờ như người mất hồn. Không biết ngồi như vậy bao lâu, bỗng nhiên hần nghe từ xa có tiếng cú mèo vọng lại. Hần ngẫm nghĩ: - Cú mèo kêu ban đêm là đang đếm lông mi của người bệnh. Nếu chúng đếm xong số lông mi thì người bệnh sẽ chết. Hần liền lấy ngón tay

quẹt chút nước miếng bôi lên hai mí mắt của Lệnh Hồ Xung để cú mèo khó đếm rõ được.

Bỗng nghe trên đường lên núi có tiếng bước chân nhè nhẹ vọng lại. Lục Đại Hữu vội thổi tắt đèn, rút trường kiếm, đứng thủ ở đầu giường Lệnh Hồ Xung. Tiếng chân bước dần dần đến gần, lại đi thẳng về phía tiểu xá. Lục Đại Hữu sợ đến nổi trái tim dường như muốn nhảy vọt ra ngoài. Hắn thầm nghĩ: Địch nhân biết đại sư ca đang ở đây dường như thương thì thật là tai hại, ta phải làm sao để có thể bảo vệ chu toàn cho đại sư ca được?

Bỗng hắn nghe tiếng một cô gái gọi khẽ:

- Lục hầu nhi, Lục sư ca có ở trong đó không?

Đó chính là giọng của Nhạc Linh San. Lục Đại Hữu vui mừng đáp:

- Tiểu sư muội phải không? Ta... ta đang ở trong này.

Lục Đại Hữu vội đốt đèn lên, hắn mừng quá, đưa luôn bàn tay vào đèn dầu làm dầu văng ra tung tóe.

Nhạc Linh San đẩy cửa vào hỏi:

- Đại sư ca thế nào rồi?

Lục Đại Hữu đáp:

- Lại thổ huyết rất nhiều.

Nhạc Linh San đi đến bên giường đưa tay sờ lên trán Lệnh Hồ Xung, thấy trán nóng như lửa. Cô chau mày hỏi:

- Tại sao lại thổ huyết?

Lệnh Hồ Xung đột nhiên lên tiếng:

- Tiểu... tiểu sư muội đấy ư?

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca, đại sư ca cảm thấy thế nào rồi?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cũng... cũng không... cũng không sao...

Nhạc Linh San lấy từ trong người ra một cái bọc vải, cô nói khẽ:

- Đại sư ca, đây là Tử hà bí cấp, gia gia nói...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời hỏi:

- Tử hà bí cấp ư?

Nhạc Linh San nói:

- Đúng vậy, gia gia nói trong người đại sư ca đang bị nội lực của các cao thủ bàng môn hoành hành, phải lấy nội công tâm pháp chí cao vô thượng của bốn môn mới hóa giải được. Lục hầu nhi, Lục sư ca sẽ đọc từng chữ cho đại sư ca nghe đi, nhưng Lục sư ca không được phép luyện, nếu không gia gia mà biết được thì Lục sư ca tự biết hậu quả thế nào rồi.

Lục Đại Hữu vui mừng vội nói:

- Ta là cái thá gì mà dám lên luyện nội công tâm pháp chí cao vô thượng của bốn môn? Tiểu sư muội cứ yên tâm đi, ân sư vì muốn cứu mạng đại sư ca mà phá lệ truyền thụ bí cấp; tính mạng đại sư ca có thể được cứu rồi.

Nhạc Linh San nói khẽ:

- Chuyện này Lục sư ca không được nói với bất cứ ai. Bộ bí cấp này là do tiểu muội lấy cắp ở dưới gối của gia gia đó.

Lục Đại Hữu kinh hãi hỏi:

- Tiểu sư muội ăn cấp nội... nội công bí cấp của sư phụ ư? Sư phụ lão nhân gia mà phát hiện ra thì làm sao?

Nhạc Linh San nói:

- Cái gì phải làm sao? Chẳng lẽ gia gia giết tiểu muội ư? Nhiều lắm là chửi tiểu muội vài trận, đánh tiểu muội một trận. Giả tử chuyện này mà cứu được đại sư ca thì gia gia má má nhất định vui mừng, không thể kết tội sư muội... quá nặng được.

Lục Đại Hữu nói:

- Phải, phải, trước mắt cứu tính mạng đại sư ca là cần thiết nhất.

Lệnh Hồ Xung bồng nói:

- Tiểu sư muội, tiểu sư muội đem về đi, trả... trả lại cho sư phụ đi.

Nhạc Linh San ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy? Tiểu muội đã liều lĩnh đánh cắp được bí cấp, trong đêm tối vượt mấy chục dặm đường núi về đây, tại sao đại sư ca lại từ chối? Đây không phải là lên học công phu mà nhằm mục đích cứu tính mạng đại sư ca.

Lục Đại Hữu cũng nói:

- Đúng vậy, đại sư ca, đại sư ca cũng không cần phải luyện hết, chỉ cần luyện đủ để hóa giải tà khí của lục quái rồi đem bí cấp trả lại cho sư phụ; lúc đó chắc sư phụ cũng sẽ đem bí cấp này truyền lại cho đại sư ca. Đại sư ca là đại đệ tử của chuồng môn, bộ Tử hà bí cấp này không truyền cho đại sư ca thì truyền cho ai? Chẳng qua không truyền sớm thì truyền muộn, chứ có gì đâu mà lo lắng?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta... ta thà chết chứ không làm trái sư mệnh. Sư phụ đã nói rồi, ta không thể... luyện Tử hà thần công này. Tiểu... tiểu sư muội, tiểu... tiểu sư muội...

Lệnh Hồ Xung gọi được hai tiếng rồi không thở được nữa, lại ngắt đi.

Nhạc Linh San sờ lên mũi Lệnh Hồ Xung, thấy hơi thở vẫn còn nhưng rất yếu ớt, cô thở dài nói với Lục Đại Hữu:

- Tiểu muội phải quay về đây, nếu trời sáng mà chưa về đến miếu thì gia gia má má lo lắng lắm. Lục sư ca cố gắng khuyên đại sư ca, dù thế nào đi nữa cũng phải nghe lời tiểu muội mà luyện bộ Tử hà bí cấp này. Đừng... đừng phụ lòng... tiểu muội...

Cô nói đến đây, then đỏ mặt rồi nói tiếp:

- Suốt đêm tiểu muội đã bồn ba vất vả...

Lục Đại Hữu nói:

- Ta nhất định sẽ khuyên đại sư ca. Tiểu sư muội, bây giờ sư phụ và các sư huynh sư đệ đang ở đâu?

Nhạc Linh San nói:

- Tối nay mọi người nghỉ ở miếu Bạch Mã.

Lục Đại Hữu nói:

- Ủ, miếu Bạch Mã cách đây khoảng ba mươi dặm đường núi, tiểu sư muội bồn ba đi về hết sáu mươi dặm đường đêm, đại sư ca sẽ không bao giờ quên tấm lòng của tiểu sư muội đâu.

Đôi mắt Nhạc Linh San đỏ hoe, cô ghen ngào nói:

- Tiểu muội chỉ mong sao đại sư ca có thể hồi phục thì đã thỏa nguyện rồi; chuyện này đại sư ca có nhớ hay không thì đâu có gì quan trọng.

Cô nói xong, hai tay cầm Tử hà bí cấp để ở đầu giường Lệnh Hồ Xung, nhìn Lệnh Hồ Xung một chút rồi ra đi.

Trải qua hơn một canh giờ, Lệnh Hồ Xung mới tỉnh lại, mắt chưa mở ra thì đã gọi:

- Tiểu... sư muội, tiểu sư muội !

Lục Đại Hữu nói:

- Tiểu sư muội đi rồi.

Lệnh Hồ Xung hỏi lớn:

- Đi rồi ư?

Đột nhiên, Lệnh Hồ Xung ngồi bật dậy, nắm ngực Lục Đại Hữu. Lục Đại Hữu sợ hãi, giật thót người, nói:

- Dạ, tiểu sư muội xuống núi rồi, tiểu sư muội nói phải về trước lúc trời sáng vì sợ sư phụ và sư nương lo lắng. Đại sư ca nằm xuống nghỉ đi.

Lệnh Hồ Xung dường như không nghe lời của Lục Đại Hữu, hần nói:

- Tiểu sư muội... tiểu sư muội đi rồi. Tiểu sư muội đi cùng Lâm sư đệ rồi ư?

Lục Đại Hữu đáp:

- Tiểu sư muội đang ở cùng sư phụ và sư nương.

Cặp mắt Lệnh Hồ Xung trừng lên, mặt nhăn nhu lại. Lục Đại Hữu nói khẽ:

- Đại sư ca, tiểu sư muội rất lo lắng cho đại sư ca, nửa đêm canh ba từ miếu Bạch Mã chạy về núi. Tiểu sư muội là một tiểu cô nương mà phải suốt đêm bốn ba sáu chục dặm đường cả đi lẫn về, tình nghĩa này đối với đại sư ca thật là tha thiết. Lúc tiểu sư muội sắp đi còn dặn đi dặn lại mong muốn đại sư ca thế nào cũng phải luyện bộ bí cấp này. Mong đại sư ca đừng phụ lòng tiểu sư muội... thiết tha với đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư muội nói vậy ư?

Lục Đại Hữu nói:

- Đúng vậy, chẳng lẽ tiểu đệ còn dám nói đối với đại sư ca nữa hay sao?

Lệnh Hồ Xung không còn chút khí lực nào nữa, bật ngã ra sau, bình một tiếng, đầu đập mạnh vào thành giường mà không biết đau.

Lục Đại Hữu sợ hãi giật nảy người nói:

- Đại sư ca, để tiểu đệ đọc cho đại sư ca nghe.

Lục Đại Hữu cầm bộ Tử hà bí cấp lên, mở chương đầu tiên ra đọc:

- "Võ công trong thiên hạ lấy việc luyện khí làm chính. Khí mãnh liệt là vốn trời cho, chỉ người bình thường mới không thích nuôi dưỡng nó, mà ngược lại còn dùng tính đại khí. Cái họa của người luyện võ là ở tính tàn bạo, tính kiêu ngạo, tính xa hoa, tính dâm dăng. Tàn bạo thì thần nhiều khí loạn, kiêu ngạo thì xa rời thực tế, xa hoa thì mất đi lòng nhân, dâm dăng thì lòng dạ lang thú. Bốn điều này, đều là đao búa chém vào tính khí con người..."

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người đọc cái gì vậy?

Lục Đại Hữu đáp:

- Đây là chương thứ nhất của Tử hà bí cấp. Phía dưới viết là...

Lục Đại Hữu tiếp tục đọc:

- "Phá bỏ bốn tính này, mà trở lại ôn hòa; chế ngự cái tàn bạo, xa hoa mà nuôi dưỡng chính khí. Đánh trống nhà trời, uống nước giếng ngọc, thơ thần ao hoa, gõ vào xà vàng, cứ thế mà hành động, sẽ có được chút thành công".

Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Đây là bí cấp bất truyền của bốn phái mà người đem ra đọc như vậy là đại phạm, mau cắt ngay đi.

Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca, bậc đại trượng phu ngộ biến phải biết tùng quyền, câu nệ tiểu tiết làm chi? Trước mắt, việc cứu tính mạng là quan trọng nhất. Tiểu đệ đọc tiếp cho đại sư ca nghe đây.

Lục Đại Hữu đọc phần tiếp theo, giảng giải rõ tình tiết, phương pháp luyện khí công thượng thừa, nào là đánh trống trời, uống nước giếng ngọc, nào là thơ thần xa hoa, gõ vào xà vàng làm sao...

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng quát:

- Câm đi !

Lục Đại Hữu chưng hửng, ngẩng đầu lên nói:

- Đại sư ca, đại sư ca... làm sao vậy? Có chỗ nào khó chịu?

Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Ta nghe người đọc... nội công bí cấp của sư phụ, toàn thân đều thấy khó chịu. Người muốn hãm hại ta trở thành người... người bất nghĩa phải không?

Lục Đại Hữu sửng sốt nói:

- Đâu có, đâu có, làm sao bất trung bất nghĩa được?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bộ Tử hà bí cấp này đã được sư phụ cầm lên ngọn núi sám hối, muốn truyền cho ta. Nhưng sư phụ phát hiện ra đường lối luyện công của ta không hợp, tư chất... tư chất ta không bình thường nên mới thay đổi ý định... ý định...

Lệnh Hồ Xung nói đến đây thì hơi thở phì phò, rất mệt. Lục Đại Hữu nói:

- Lần này là vì cứu mạng chứ không phải là học lén võ công, vậy... vậy thì hoàn toàn khác lần trước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta là đệ tử, tính mạng của mình quan trọng hay ý chỉ của sư phụ quan trọng?

Lục Đại Hữu đáp:

- Sư phụ sư nương đều mong đại ca thoát chết, đó là điều quan trọng nhất, hướng hồ... hướng hồ, tiểu sư muội bên ba trong đêm tối, tình ý sâu nặng mà đại ca lại nở phụ lòng tiểu sư muội sao?

Lệnh Hồ Xung nghe lòng chua xót, nước mắt tuôn trào. Hắn nói:

- Chính là vì cô ta... vì cô ta đem đến cho ta... Lệnh Hồ Xung này đường đường là một bậc trượng phu, há chịu để cho người ta thương hại?

Lệnh Hồ Xung vừa nói câu này, bất giác toàn thân chấn động, thầm nghĩ: - Xưa nay Lệnh Hồ Xung không phải là người câu nệ, không biết quyền biến, để cứu tính mạng mình thì luyện chút ít nội công của sư môn cũng đâu có sao? Thì ra, ta không chịu luyện Tử hà công là vì giận hờn tiểu sư muội, tận thâm tâm ta vẫn còn oán ghét tiểu sư muội và Lâm sư đệ vì cô ta đã lạnh nhạt với mình. Lệnh Hồ Xung hỏi Lệnh Hồ Xung, sao người nhỏ nhen ích kỷ đến như vậy?

Nhưng Lệnh Hồ Xung lại nghĩ đến chuyện sáng mai, Nhạc Linh San cùng với Lâm Bình Chi họp mặt, cùng sánh vai nhau đi trên con đường dài đến Tung Sơn, không biết họ sẽ nói với nhau bao nhiêu lời, hát không biết bao nhiêu khúc sơn ca. Ngực Lệnh Hồ Xung đau nhói, nước mắt lại chảy dài trên má.

Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca, đại sư ca sai rồi. Từ thuở nhỏ tiểu sư muội đã cùng lớn lên bên cạnh đại sư ca; hai người... hai người giống như sư huynh sư muội ruột thịt...

Lệnh Hồ Xung nói lảm bảm:

- Ta đâu muốn như sư huynh sư muội ruột thịt với tiểu sư muội đâu, nhưng điều này thật khó nói ra.

Lục Đại Hữu nói tiếp:

- Tiểu đệ đọc tiếp đây, đại sư ca nghe từ từ, nhất thời nhớ không được thì tiểu đệ đọc qua nhiều lần. "Võ công trong thiên hạ lấy việc luyện khí làm chính, chí khí mãnh liệt là vốn trời cho..."

Lệnh Hồ Xung hét:

- Đừng đọc nữa!

Lục Đại Hữu nói:

- Dạ, đại sư ca. Bữa nay tiểu đệ đành không thể vâng lời đại sư ca được. Tiểu đệ xin gánh hết tội lỗi phản bội sư mệnh về mình. Đại ca không nhìn một chữ trong pho Tử hà bí cấp này thì không có tội lỗi gì ráo. Đại ca nằm liệt giường, cái đó gọi là không tự chủ được mình. Đây là Lục Đại Hữu bức bách đại ca phải nghe để luyện công. "Võ công trong thiên hạ lấy việc luyện khí làm chính... cái họa ở người luyện võ là tính tàn bạo, tính kiêu ngạo, tính xa hoa, tính dâm dăng..."

Hắn đọc một tràng dài. Lệnh Hồ Xung dù không muốn nghe nhưng chữ nào chữ nấy cứ lọt vào tai. Lục Đại Hữu đọc từ đầu đến cuối một lượt, Lệnh Hồ Xung đã quyết không chịu luyện nhưng lại nghĩ nghe đọc kiểu này gần như là coi trộm sách rồi. Giả tử thương tích hắn nặng nề mà chết thì cũng không ai biết hắn chịu luyện Tử hà công, cứ nghĩ là hắn luyện không thành mà cười cho sái quai hàm. Lục Đại Hữu muốn cứu mạng hắn mà hắn phụ lòng thì thật là bất nghĩa.

Lệnh Hồ Xung rên lên đau đớn. Lục Đại Hữu kinh hãi, hỏi:

- Đại sư ca, đại sư ca thấy trong người ra sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người kê đầu ta lên cao một chút.

Lục Đại Hữu dạ, đưa hai tay nâng đầu đại sư ca lên. Lệnh Hồ Xung ngưng tụ chân khí, đột ngột phóng chỉ ra trúng huyết đản trung trước ngực Lục Đại Hữu. Lệnh Hồ Xung tuy khí lực suy kiệt nhưng phóng một chỉ thì trúng liền. Lục Đại Hữu không kêu lên được tiếng nào, người nhũn ra nằm xuống cạnh lò sưởi.

Lệnh Hồ Xung cười nhắc nhỏ:

- Lục sư đệ, tiểu huynh xin lỗi sư đệ. Lục sư đệ hãy nằm nghỉ, chỉ vài giờ là huyết đạo tự giải khai.

Chàng gượng dậy bước xuống khỏi giường, mắt không nhìn bộ Tử hà bí cấp, cầm cây rổng cửa làm gậy bước ra ngoài.

Hồi 48

Tướng sắp chết nắm tay kết bạn

Lệnh Hồ Xung chống gậy đi được hơn mười trượng thì dừng lại thở một lúc rồi gắng sức đi hơn nửa canh giờ được hơn nửa dặm. Hắn cảm thấy hoa cả mắt, trời đất như đảo lộn, muốn té ngã, bỗng nghe trong bụi cỏ ở phía trước có tiếng người rên. Lệnh Hồ Xung run lên, hỏi:

- Ai đó?

Người kia lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ huynh đó phải không? Điền Bá Quang đây. Ủi chao ôi !

Rõ ràng là hắn rất đau đớn. Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Điền... Điền huynh, Điền huynh... làm sao vậy?

Điền Bá Quang nói:

- Diên mỗ sắp chết rồi. Lệnh Hồ huynh, xin Lệnh Hồ huynh giúp cho một chuyện. Ui chao... mau giết Diên mỗ đi.

Diên Bá Quang vừa rên đau, nhưng giọng nói vẫn rất to.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Diên huynh... Diên huynh... bị thương ư?

Hai đầu gối Lệnh Hồ Xung mềm nhũn ra, hấn té nhào xuống bên đường.

Diên Bá Quang kinh hãi nói:

- Lệnh Hồ huynh cũng bị thương ư? Ui chao, ai hại huynh vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chuyện dài lắm. Diên... huynh bị ai đã thương vậy?

Diên Bá Quang nói:

- Không biết.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao lại không biết?

Diên Bá Quang đáp:

- Diên mỗ đang đi trên đường, bỗng nhiên hai tay hai chân bị ai đó nắm chặt, nhấc lên cao, Diên mỗ không nhìn ra được ai mà giỏi như vậy...

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thì ra là Đào Cốc lục tiên... Chao ôi, không phải Diên huynh là đồng bọn với họ sao?

Điền Bá Quang hỏi:

- Cái gì là đồng bọn?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vì Điền huynh đến mời tiểu đệ đi gặp Nghi... Nghi Lâm tiểu sư muội, bọn... họ cũng đến mời tiểu đệ đi gặp... cô ta...

Lệnh Hồ Xung nói đến đây thì thở phì phì.

Điền Bá Quang bò từ trong bụi cỏ ra, lắc đầu chữ:

- Tổ mẹ nó, đâu phải là đồng bọn. Bọn chúng lên Hoa Sơn tìm một người, hỏi Điền mỗ người này ở đâu. Điền mỗ hỏi lại bọn chúng muốn tìm ai; bọn chúng nói bọn chúng đã bắt được Điền mỗ nên bọn chúng có quyền hỏi Điền mỗ chứ Điền mỗ không được hỏi bọn chúng. Nếu Điền mỗ bắt được bọn chúng thì Điền mỗ được quyền hỏi bọn chúng chứ bọn chúng không được hỏi Điền mỗ. Bọn chúng... ui chao... bọn chúng nói nếu Điền mỗ có ngon bắt được bọn chúng lại thì... thì mới được hỏi bọn chúng.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả. Hắn cười được vài tiếng thì nghẹt thở, rồi cười không được nữa. Điền Bá Quang nói:

- Tắm thân Điền mỗ bị nhấc bổng lên, mặt úp sấp xuống đất, dầu có bản lãnh bằng trời cũng không thể bắt chúng được. Tổ mẹ nó, thật là quân lấu cá.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sau đó thì sao?

Điền Bá Quang nói:

- Điền mỗ nói: "Ta đâu có muốn hỏi các người, chính các người hỏi ta chứ. Mau thả ta xuống". Một tên trong bọn chúng nói: "Đã bắt được người rồi, nếu không xé người thành bốn mảnh, há không tổn thương oai danh của sáu vị đại anh hùng bọn ta sao?". Một tên khác nói: "Sau khi xé hấn thành bốn mảnh thì hấn còn nói được nữa không?".

Điền Bá Quang chửi mấy tiếng nữa rồi thở hắt hển một lúc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sáu lão này miệng nói thiên hô bách sát, cãi vớ cãi vẩn, Điền huynh cũng không cần... không cần kể thêm nữa.

Điền Bá Quang nói:

- Hừ, tổ mẹ nó. Một tên nói: "Người mà bị xé thành bốn mảnh thì đương nhiên không nói được. Sáu huynh đệ chúng ta xé xác người ra thành bốn mảnh, không được một ngàn thì cũng đã tám trăm rồi. Sau khi bị xé xác, có nghe ai nói cái gì đâu". Một tên khác nói: "Sở dĩ sau khi người bị xé thành bốn mảnh mà không nói được là vì chúng ta không hỏi hấn. Nếu có chuyện cần hỏi hấn, thì chắc hấn cũng không dám không trả lời". Một tên khác nói: "Hấn đã bị xé thành bốn mảnh thì còn sợ cái gì nữa? Còn gì nữa mà dám hay không dám? Chẳng lẽ hấn còn sợ chúng ta xé hấn thành tám mảnh ư?". Tên trước nói: "Xé thành tám mảnh, môn công phu này thật là khó luyện, trước đây chúng ta đã biết nhưng về sau đều quên hết rồi".

Diễn Bá Quang thuật lại từng đoạn rời rạc, tuy hẳn bị trọng thương nhưng lại có thể nhớ được rõ ràng những câu nói vớ vẩn của bọn Đào Cốc lục tiên.

Lệnh Hồ Xung thở dài:

- Sáu vị nhân huynh này thật hiếm có trên đời. Tiểu đệ... tiểu đệ cũng bị chúng làm cho ra nông nỗi này.

Diễn Bá Quang kinh hãi nói:

- Thì ra Lệnh Hồ Xung cũng bị thương dưới tay bọn chúng ư?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Đúng vậy.

Diễn Bá Quang nói:

- Thân người của Diễn mỗ lơ lửng trên không, không giấu gì Lệnh Hồ huynh, lúc đó Diễn mỗ sợ quá. Diễn mỗ lớn tiếng nói: "Nếu xé ta thành bốn mảnh thì nhất định ta không nói đâu, dù cho cái miệng có nói được nhưng lòng ta tức giận thì cũng quyết không nói". Một tên nói: "Sau khi xé người ra thành bốn mảnh ; cái bụng ở một nơi, cái miệng ở một nơi khác; cái bụng nghĩ và cái miệng nói làm sao có thể ăn khớp nhau được?". Diễn mỗ bị chúng làm rối cả lên, liền nói to: "Có gì mau hỏi đi, ta không nín được nữa, ta sẽ phóng độc khí ra bây giờ". Một tên hỏi: "Cái gì là phóng độc khí?". Diễn mỗ nói: "Ta mà phóng một phát trung tiện thì thôi lắm, sau khi hít phải thì ba ngày ba đêm ăn cơm không được, còn cơm của ba ngày trước cũng bị nôn ra hết. Ta cảnh cáo để các ngươi đừng trách ta sao không nói trước".

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Không chừng bọn chúng lại tin mấy câu này.

Diễn Bá Quang nói:

- Bốn tên nắm Diễn mỗ vừa nghe, không hện mà cùng thét to lên, liệng mạnh Diễn mỗ xuống đất, rồi nhảy tránh xa. Diễn mỗ đứng phất dậy, thấy sáu lão già cực kỳ cổ quái; lão nào cũng đưa tay bịt mũi, rõ ràng là chúng sợ Diễn mỗ phóng khí độc. Lệnh Hồ huynh, Lệnh Hồ huynh nói sáu tên này gọi cái gì là Đào Cốc lục tiên ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy. Ôi, đáng tiếc là tiểu đệ không thông minh như Diễn huynh, lúc đó không biết dùng kế... phóng trung tiện, để chúng sợ mà rút lui. Kế này của Diễn huynh không thua gì kế Không thành của Gia Cát Lượng năm xưa đã khiến Tư Mã Ý sợ hãi mà rút lui.

Diễn Bá Quang cười hai tiếng khô khan, chửi hai câu "tổ mẹ nó" rồi nói:

- Diễn mỗ biết sáu lão già chết tiệt này cũng không vừa, nhưng vì để quên cây đao trên đỉnh núi sám hối của Lệnh Hồ huynh nên lúc đó định bôi dầu dưới chân để chuồn nhanh. Không ngờ sáu lão này tay bịt mũi mà sắp thành hàng ngang như một bức tường cản trước mặt Diễn mỗ. Hi hi, không lão nào dám đứng sau lưng Diễn mỗ. Diễn mỗ thấy không xông về phía trước được, lập tức quay người, nào ngờ sáu lão quái giống như ma quỷ, không biết đã xoay người cách nào mà trong nháy mắt đã cản trước mặt Diễn mỗ. Diễn mỗ liên tục xoay mấy lần cũng không tránh được, liền thụt lùi từng bước, sau cùng dừng

phải vách núi. Sáu quái vật khoái chí vô cùng, cười lên ha hả rồi hỏi: "Hắn đang ở đâu? Hắn ở chỗ nào?".

Diễn mở hỏi: "Các người muốn tìm ai?". Sáu lão cũng nói: "Bọn ta bao vây được người rồi, người không còn đường trốn thoát nữa, phải trả lời bọn ta". Một lão nói: "Nếu người bao vây được bọn ta, làm cho bọn ta không còn đường nào chạy trốn thì lúc đó người có quyền hỏi bọn ta, bọn ta phải ngoan ngoãn trả lời". Một lão khác nói: "Hắn chỉ có một mình, làm sao bao vây được sáu người bọn ta?". Lão trước nói: "Giả tí hắn có bản lĩnh cao cường, lấy một mà thắng sáu thì sao?". Một lão khác nói: "Vậy thì chỉ có thể gọi là thắng bọn ta chứ không phải là bao vây được bọn ta". Người trước nói: "Nhưng nếu hắn dồn bọn ta vào trong một sơn động, đứng giữ ở cửa động không cho bọn ta ra, vậy không phải là đã bao vây được bọn ta rồi sao?". Một lão khác nói: "Vậy là nhốt lại chứ không phải là bao vây". Lão trước nói: "Nhưng nếu hắn dang hai tay ra, ôm chặt bọn ta lại, há không phải là bao vây sao?". Lão khác nói: "Một là, người trên đời này không có ai có tay dài như vậy; hai là, dù cho trên đời này thật sự có người như vậy, thì ít nhất người trước mắt bọn ta không có tay dài như vậy; ba là, dù cho hắn có ôm được sáu người bọn ta, thì cũng chỉ gọi là ôm chứ đâu phải bao vây?". Về mặt lão trước thộn ra, không còn cái vớ gì được nữa, nhưng lại không chịu thua. Lão thộn mặt ra một lúc rồi bỗng nhiên cười to lên, nói: "Có rồi, nếu hắn phóng trung tiện khiến bọn ta không dám chạy trốn, hắn dùng khí độc đó bao vây chúng ta, chẳng lẽ không phải là bao vây sao?". Bốn lão kia cùng vỗ tay, cười nói: "Đúng rồi, tiểu tử này có cách bao vây được chúng ta".

Điền mỗ liền nhanh trí, co giò chạy ngay, rồi nói: “Ta... ta muốn bao vây các người đây”. Điền mỗ nghĩ bọn chúng sợ Điền mỗ phóng khí nên không đuổi theo. Nào ngờ sáu quái vật này ra tay rất nhanh, Điền mỗ chưa chạy được hai bước đã bị chúng bắt được, đặt Điền mỗ ngồi trên một tảng đá lớn, giữ chặt lại, khiến cho Điền mỗ có muốn phóng trung tiện cũng không thể lọt hơi thúi ra ngoài được.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả, nhưng hần cười được vài tiếng thì cảm thấy máu trong ngực chột nhột nhạo, không cười được nữa.

Điền Bá Quang kể tiếp:

- Sau khi sáu quái nhân này giữ chặt Điền mỗ rồi, một lão hỏi: “Đánh rắm có từ đâu?”. Lão khác nói: “Đánh rắm từ ruột mà ra, dĩ nhiên thuộc Dương minh đại trường kinh; điểm các huyệt Thương dương, Hợp cốc, Khúc trí, Nghênh hương”. Lão vừa nói, tay vừa điểm lên bốn huyệt đạo đó của Điền mỗ. Lão ra tay cực nhanh, nhận huyệt chuẩn xác, trong đời Điền mỗ ít thấy có ai như vậy, thật khiến cho người ta phải phục lẫn. Sau khi lão điểm xong huyệt đạo, sáu quái vật đều thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, đều nói: “Hơi thúi này có muốn phóng cũng không ra được nữa”. Lão điểm huyệt lại hỏi: “Này, rốt cuộc người đó ở đâu? Nếu người không nói, thì không bao giờ ta giải huyệt cho người đâu, khiến cho người không đánh rắm được thì bụng sẽ phình to ra cho mà coi”. Tiểu đệ nghĩ sáu lão quái này võ công cao cường như vậy lại đến Hoa Sơn tức không phải để tìm kiếm kẻ tâm thường. Lệnh Hồ huynh, vợ chồng tôn sư Nhạc tiên sinh

không có ở trên núi, dù họ đã về núi tất nhiên ở trong Chính khí đường nên hễ kiếm là gặp ngay. Diên mỗ nghĩ đi nghĩ lại, người mà sáu lão quái muốn tìm nhất định là thái sư thúc tổ Phong lão tiên bối của Lệnh Hồ huynh.

Lệnh Hồ Xung giật mình, vội hỏi:

- Diên huynh có tiết lộ không?

Diên Bá Quang bực mình, tức giận nói:

- Hừ, Lệnh Hồ huynh xem Diên mỗ là hạng người gì? Diên mỗ đã hứa với Lệnh Hồ huynh quyết không tiết lộ hành tung của Phong lão tiên bối, chẳng lẽ Diên mỗ đường đường là một đấng nam nhi mà lời nói lại như chó ỉa sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải, phải, tiểu đệ lỡ lời, xin Diên huynh đừng trách.

Diên Bá Quang nói:

- Nếu Lệnh Hồ huynh coi thường Diên mỗ thì tình nghĩa cắt đứt từ đây, từ nay về sau đừng nhìn nhau là bằng hữu nữa.

Lệnh Hồ Xung lặng yên, nghĩ thầm: Người là tên thái hoa dâm tặc mà người trong võ lâm ai cũng khinh bỉ, sao ta lại muốn kết làm bằng hữu với người? Chỉ vì mấy lần người nương tay không giết ta, coi như ta nợ người mấy món ân tình.

Trong bóng đêm, Diên Bá Quang không nhìn thấy mặt Lệnh Hồ Xung, cho rằng hắn đã đồng tình với mình, nói tiếp:

- Bọn lục quái cứ hỏi đi hỏi lại hoài, Diên mỗ bực mình quát: "Ta biết chỗ ở của người này nhưng ta không nói đâu; dãy Hoa Sơn núi non trùng điệp, hang cốc không biết bao nhiêu mà kể, nếu ta không nói, các người cả đời cũng không tìm ra được hấn". Sáu lão quái tức giận, hành hạ cho Diên mỗ đau đớn, từ đó Diên mỗ để mặc họ muốn làm gì thì làm không thèm để tâm tới nữa. Lệnh Hồ huynh, võ công của sáu lão quái này phô trương kỳ dị, Lệnh Hồ huynh mau đi bấm báo với Phong lão tiên bối; tuy tiên bối lão nhân gia kiếm pháp cao thâm nhưng cũng phải đề phòng chúng mới được.

Diên Bá Quang nói câu: "Sáu lão quái tức giận, hành hạ cho Diên mỗ đau đớn" một cách thần nhiên nhưng Lệnh Hồ Xung hiểu được trong câu nói này hàm chứa không biết bao nhiêu khổ hình cay độc, biết bao sự dọa dầy khó hình dung nổi. Đối với mình, sáu lão quái có lòng tốt muốn trị thương mà mình bây giờ ra nông nổi này, vậy thì chúng dùng thủ đoạn bức bách Diên Bá Quang có thể hiểu là tàn bạo hơn nhiều. Lòng hấn cảm thấy thương cảm Diên Bá Quang, bèn nói:

- Diên huynh thà chết chứ không chịu tiết lộ hành tung Phong thái sư thúc tổ của tiểu đệ, thực là người biết giữ chữ tín hiếm có trong thiên hạ. Nhưng... nhưng người mà Đào Cốc lục tiên muốn tìm là tiểu đệ chứ không phải là Phong thái sư thúc tổ của tiểu đệ đâu.

Diên Bá Quang giật mình nói:

- Muốn tìm Lệnh Hồ huynh ư? Bọn chúng tìm Lệnh Hồ huynh để làm gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bọn chúng cũng giống như Điền huynh, cũng nhận sự ủy thác của Nghi Lâm tiểu sư muội đến tìm tiểu đệ để đi gặp... đi gặp cô ta.

Điền Bá Quang há hốc miệng không nói nên lời. Qua một lúc sau, Điền Bá Quang mới nói:

- Nếu sớm biết người mà lục quái muốn tìm là Lệnh Hồ huynh thì Điền mỡ lập tức nói cho chúng biết ngay, sáu lão quái này mới được Lệnh Hồ huynh đi, Điền mỡ chỉ việc đi theo sau thì không đến nỗi bị kịch độc phát tác mà bỏ mạng ở Hoa Sơn này. Ôi, Lệnh Hồ huynh đã rơi vào tay sáu lão quái mà sao chúng không khiêng Lệnh Hồ huynh đi gặp tiểu sư thái?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Nói ra thì dài dòng vãn tự lắm. Điền huynh, Điền huynh nói là kịch độc phát tác, phải bỏ mạng ở Hoa Sơn ư?

Điền Bá Quang nói:

- Điền mỡ đã sớm nói với Lệnh Hồ huynh rồi, Điền mỡ bị người ta điểm vào tử huyệt, hạ kịch độc, lệnh cho Điền mỡ trong vòng một tháng phải mời cho được Lệnh Hồ huynh đến tương hội với tiểu sư thái thì sẽ giải huyệt và giải độc cho Điền mỡ. Trước mắt, Điền mỡ không mời được Lệnh Hồ huynh, đánh cũng không lại, đã vậy còn bị sáu lão quái vật hành hạ đến nỗi khắp người đầy thương tích. Đếm đầu ngón tay thì còn không quá bảy ngày nữa chất độc sẽ phát tác.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nghi Lâm tiểu sư muội đang ở đâu? Từ đây đến đó phải đi hết mấy ngày đường?

Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh chịu đi rồi ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Điền huynh đã mấy lần tha chết cho tiểu đệ, tuy những hành vi của Điền huynh không được đàng hoàng, nhưng Lệnh Hồ Xung này cũng không thể trượng mắt nhìn Điền huynh vì tiểu đệ mà bị bỏ mạng. Hôm đó, Điền huynh ý mạnh mà bức bách tiểu đệ, nên tiểu đệ thà chết chứ không chịu khuất phục nhưng bây giờ tình thế lại không giống như trước nữa.

Điền Bá Quang nói:

- Tiểu sư thái ở Sơn Tây. Ôi... nếu hai người chúng ta khỏe mạnh, cưỡi ngựa phóng nhanh thì phải mất sáu bảy ngày lặn lội mới đến nơi. Bây giờ hai chúng ta đều ra nông nổi này thì còn làm gì được nữa?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dù tiểu đệ có ở trên núi cũng chờ chết, chỉ bằng theo Điền huynh đi một chuyến xem sao. Không chừng trời xanh sẽ giúp chúng ta xuống núi thuê được xe nhanh ngựa tốt, trong vòng mười ngày đến được Sơn Tây.

Điền Bá Quang cười nói:

- Bình sinh Điền mỗ làm nhiều chuyện ác nghiệt, không biết đã hại chết bao nhiêu người tốt, thì việc gì ông trời phải giúp Điền mỗ? Trừ phi ông trời không có mắt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện trời không có mắt... ha ha, thì... thì cũng có đấy. Dù sao cũng phải chết thì cứ thử xem sao.

Điền Bá Quang vỗ tay nói:

- Đúng vậy, Điền mỗ bị chết trên đường hay chết ở trên núi Hoa Sơn thì có gì khác gì đâu? Xuống núi đi tìm một ít thức ăn là điều cần thiết nhất. Điền mỗ bị chôn chân ở đây, mỗi ngày chỉ ăn lương khô thật là chán ngán. Lệnh Hồ huynh có thể đứng dậy được không? Để Điền mỗ đến đỡ Lệnh Hồ huynh dậy.

Miệng Điền Bá Quang nói "Điền mỗ đỡ Lệnh Hồ huynh dậy" nhưng chính hần cục cựa mãi vẫn chưa đứng dậy được. Lệnh Hồ Xung muốn đưa tay đỡ hần dậy nhưng cánh tay không còn chút khí lực nào cả. Cả hai cục cựa một hồi lâu vẫn không tự đứng dậy nổi, bỗng nhiên không hện mà cùng bật cười ha hả.

Điền Bá Quang nói:

- Điền mỗ tung hoành trên giang hồ, cả đời không có một người tri kỷ, nay được cùng Lệnh Hồ huynh chết ở đây thì cũng mãn nguyện lắm rồi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ngày sau sư phụ của tiểu đệ mà thấy được hai cái xác của chúng ta thì nhất định sẽ cho rằng chúng ta đã đấu với nhau một trận ác liệt rồi cùng kiệt sức mà chết. Không ai ngờ được trước khi hai chúng ta sắp chết vẫn còn xưng huynh gọi đệ.

Điền Bá Quang đưa tay ra nói:

- Lệnh Hồ huynh, chúng ta hãy nắm chặt tay nhau rồi cùng chết.

Lệnh Hồ Xung không khỏi chần chừ. Điền Bá Quang nói vậy, rõ ràng là muốn kết giao sinh tử với hần, nhưng họ Điền là một kẻ thái hoa đại tặc thanh

danh tàn tạ, còn hấn là cao đồ của một danh môn, làm sao có thể kết giao được? Ngày hôm đó trên ngọn núi sám hối, đã mấy lần thắng mà hấn không giết mình, có thể nói là mình đã báo đền ân đức hấn mấy lần tha chết. Đến hôm nay cả hai còn gặp gỡ với nhau thì còn suy nghĩ gì nữa. Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, liền đưa tay phải ra, nhưng đưa nửa chừng thì dừng lại.

Điền Bá Quang cứ ngỡ Lệnh Hồ Xung bị thương quá nặng, ngay cả cánh tay không cử động được, bèn lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ huynh, Điền Bá Quang này đã kết giao bằng hữu với Lệnh Hồ huynh, nếu Lệnh Hồ huynh bị trọng thương mà chết trước thì Điền mỗ quyết sẽ không sống một mình đâu.

Lệnh Hồ Xung nghe hấn nói rất thành thật, lòng xúc động nghĩ: Người này kết giao được đây.

Lệnh Hồ Xung liền đưa tay ra, nắm tay phải của Điền Bá Quang cười nói:

- Điền huynh, Điền huynh và tiểu đệ kết giao bằng hữu với nhau, chết cũng không đến nỗi cô quạnh.

Hồi 49

Bất giới trị bệnh cho rể quý

Lệnh Hồ Xung vừa nói dứt lời, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng cười nhạt, rồi tiếp theo là tiếng người nói:

- Đại đệ tử phe Khí tông phái Hoa Sơn sa đọa đến mức đi kết giao với một tên dâm tặc mặt lư trên giang hồ ư?

Điền Bá Quang quát:

- Ai đó?

Lệnh Hồ Xung than thầm: Ta bị trọng thương khó trị thể này, có chết cũng không sao, nhưng lại làm liên lụy đến danh dự của sư phụ, thật là nát bét.

Trong bóng đêm, chỉ thấy một bóng người lơ mờ đứng trước mặt. Người này cầm trường kiếm, ánh thanh quang lấp lánh, hần cười nhạt nói tiếp:

- Lệnh Hồ Xung, bây giờ ngươi hối hận hãy còn kịp. Ngươi cầm trường kiếm giết tên dâm tặc họ Điền này đi thì không ai có thể trách ngươi đã kết giao với hắn được.

Vụt một tiếng, thanh trường kiếm cắm xuống đất. Lệnh Hồ Xung thấy thanh trường kiếm này lưỡi lớn, biết là kiếm của phái Tung Sơn, bèn hỏi:

- Tôn giá là vị nào của phái Tung Sơn?

Người đó nói:

- Ngươi tinh mắt đó. Ta là Dịch Tu thuộc phái Tung Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra là Dịch sư huynh, tiểu đệ chưa gặp mặt. Không biết tôn giá đến tề sơn có việc gì?

Dịch Tu nói:

- Chưởng môn sư bá lệnh cho ta đến tuần tra phái Hoa Sơn để xem bọn đệ tử Hoa Sơn có tề hại như lời đồn đại bên ngoài không? Hi hi, không ngờ vừa lên đến Hoa Sơn thì nghe được những lời nói tâm huyết của ngươi và tên dâm tặc này kết giao với nhau.

Điền Bá Quang chửi:

- Đồ cầu tặc, phái Tung Sơn ngươi là cái thá gì? Ngươi không tự xem xét lại thân mình mà rồi hơi chõ mũi vào việc người khác.

Dịch Tu nhắc chân lên, bình một tiếng, gã đá một cước mạnh vào đầu Điền Bá Quang rồi quát:

- Ngươi chết đến gáy rồi mà miệng còn nói bậy bạ!

Điền Bá Quang chửi không ngừng nghỉ:

- Đồ cầu tặc, đồ thối tha, đồ chó đẻ!

Nếu Dịch Tu muốn giết hần thì dễ như lấy đồ trong túi. Nhưng hần muốn làm nhục Lệnh Hồ Xung một trận nên cười nhạt nói:

- Lệnh Hồ Xung, ngươi và tên dâm tặc thối tha này ý hợp tâm đầu nên ngươi quyết không giết hần ư?

Lệnh Hồ Xung tức giận, lớn tiếng nói:

- Ta có giết hay không giết hần thì mắc mớ gì đến ngươi? Ngươi có ngon thì rút kiếm giết Lệnh Hồ Xung này đi, còn chết nhất thì ngoan ngoãn cút khỏi núi Hoa Sơn ngay.

Dịch Tu nói:

- Ngươi quyết không chịu giết để kết bằng hữu với tên dâm tặc này ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta kết giao bằng hữu với ai cũng được cả trừ chuyện kết giao bằng hữu với cái thứ như ngươi.

Điền Bá Quang lớn tiếng khen:

- Tuyệt diệu ! Lời nói nghe thật sướng lỗ tai !

Dịch Tu nói:

- Ngươi muốn chọc giận ta để ta cho mỗi đứa một kiếm rồi đời nhưng trong thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng như vậy. Ta muốn lột trần truồng hai người, cột vào nhau rồi điểm Á huyết, lôi đi rêu rao khắp giang hồ nói là một tên râu rậm, một tên mặt trắng đang làm chuyện đồi bại thì bị ta bắt được. Ha ha, lão Nhạc

Bất Quần giả nhân giả nghĩa phái Hoa Sơn thường làm ra vẻ là một tay đạo cao đức trọng để lừa bịp người từ nay về sau còn dám tự xưng là Quân tử kiếm nữa hay không?

Lệnh Hồ Xung nghe hắn nói tức quá ngất đi. Điền Bá Quang chửi:

- Đồ chó đẻ...

Địch Tu giơ chân đá trúng huyệt đạo trên lưng Điền Bá Quang. Y cười hì hì, đưa tay ra định cởi đồ của Lệnh Hồ Xung, bỗng nghe sau lưng có tiếng nói trong trẻo của một nữ nhân:

- Này, vị đại ca này đang làm cái gì vậy?

Địch Tu giật mình, quay đầu lại. Trong ánh sáng mờ mờ, hắn thấy một bóng người con gái liền hỏi:

- Người đến đây làm gì?

Điền Bá Quang nghe giọng nói của cô gái này chính là Nghi Lâm, liền mừng rỡ lớn tiếng nói:

- Tiểu... tiểu sư phụ, tiểu sư phụ đến thật là đúng lúc. Tên chó đẻ này muốn... muốn hại Lệnh Hồ đại ca của tiểu sư phụ đó.

Điền Bá Quang vốn định nói là: "Tên chó đẻ này muốn hại ta" nhưng hắn vội chuyển đổi ý nghĩ, cái chữ "ta" của hắn ở trong lòng Nghi Lâm chẳng có chút tác dụng gì hết, nên hắn liền đổi thành "Lệnh Hồ đại ca của tiểu sư phụ".

Nghi Lâm nghe nói người đang nằm dưới đất là Lệnh Hồ Xung thì nôn nóng vô cùng, cô vội vọt người lên gọi:

- Lệnh Hồ đại ca, đại ca đó ư?

Địch Tu thấy cô chỉ tập trung tinh thần vào Lệnh Hồ Xung, với mình không có chút đề phòng. Hắn liền phóng tay trái ra, ngón trỏ toan điểm vào huyệt bên hông của Nghi Lâm. Ngón tay hắn sắp đụng vào áo cô thì bỗng nhiên gáy của hắn bị ai đó nắm chặt lại, nhấc bổng người hắn lên cách mặt đất vài thước. Địch Tu kinh hãi, thúc khuỷu tay phải về phía sau nhưng chỉ đánh vào khoảng không, kế tiếp hắn đá chân trái về phía sau, lại đá vào khoảng không. Hắn càng kinh hãi hơn, xoay hai tay lại ra chiêu cầm nã thì cổ họng đã bị một bàn tay bóp chặt làm hắn muốn nghẹt thở, toàn thân không còn chút khí lực.

Lệnh Hồ Xung dần dần tỉnh lại, nghe được tiếng cô gái đang gọi rất hoảng hốt:

- Lệnh Hồ đại ca, Lệnh Hồ đại ca !

Dường như là tiếng của Nghi Lâm. Lệnh Hồ Xung mở bừng mắt ra. Dưới ánh sao mờ mờ, một gương mặt trái xoan trắng như tuyết hiện ra, không phải Nghi Lâm thì là ai nữa?

Bỗng nghe tiếng nói oang oang của một người cất lên:

- Lâm nhi, con quỷ bệnh hoạn này là Lệnh Hồ Xung đó ư?

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói, bất giác kinh hãi. Hắn thấy một hòa thượng vô cùng cao to, béo mập đứng trước mặt giống như một ngọn tháp. Thân người lão hòa thượng này cao ít nhất bảy thước, tay trái đưa ra nhấc bổng Địch Tu

lên không, tứ chi của Dịch Tu xuội đơ, không nhúc nhích, không biết là hấn chết hay còn sống.

Nghi Lâm nói:

- Gia gia, đây... đây... chính là Lệnh Hồ đại ca, không phải là con quỷ bệnh hoạn đâu.

Lúc cô ta nói, hai mắt vẫn chăm chăm nhìn Lệnh Hồ Xung, ánh mắt biểu lộ bao niềm yêu thương. Dường như cô muốn đưa tay ôm má Lệnh Hồ Xung nhưng lại không dám.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ, nghĩ thầm: Cô ta là tiểu ni cô sao lại gọi đại hòa thượng này là gia gia? Hòa thượng có con gái đã là một điều kỳ, mà con gái là một tiểu ni cô thì càng kỳ hơn.

Lão hòa thượng to béo cười ha ha nói:

- Người ngày đêm thương nhớ Lệnh Hồ Xung, ta ngỡ rằng đó là một trang anh hùng hảo hán phi thường, nhưng gặp mặt thì ra là một cái bị thịt đang nằm ở dưới đất, bị người ta sỉ nhục mà không thể làm gì được. Ta không muốn nhận con quỷ bệnh hoạn này làm con rể đâu. Chúng ta cứ mặc kệ hấn, đi thôi.

Nghi Lâm vừa then vừa sốt ruột. Cô nói:

- Ai ngày đêm thương nhớ? Gia gia... gia gia nói gì kỳ cục vậy. Gia gia muốn đi thì gia gia tự đi một mình, gia gia không muốn... không muốn...

Mấy chữ tiếp theo "không muốn nhận hấn làm con rể" thì cô không dám nói ra.

Lệnh Hồ Xung nghe lão chửi mình là "con quỷ bệnh hoạn" rồi lại chửi là "cái bị thịt", liền tức giận nói:

- Lão đi thì đi đi, ai thềm lý luận với lão?

Điền Bá Quang vội nói:

- Đừng đi, đừng đi !

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao đừng đi?

Điền Bá Quang nói:

- Tử huyết của Điền mỗ phải để lão giải, thuốc giải chất kịch độc ở trên người lão. Nếu lão đi mất thì đời Điền mỗ toi liền.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sợ cái gì? Tiểu đệ đã nói là cùng chết với Điền huynh. Điền huynh độc phát thân vong thì tiểu đệ lập tức tự tử là xong.

Lão hòa thượng to béo cười ha ha làm chấn động cả sơn cốc. Lão nói:

- Hay lắm, hay lắm, hay lắm ! Thì ra tiểu tử này là một hán tử có khí phách. Lâm nhi, hấn hợp nhãn ta lắm, nhưng có một chuyện ta còn chưa hỏi cho rõ, hấn có biết uống rượu hay không?

Nghi Lâm chưa kịp trả lời thì Lệnh Hồ Xung đã lớn tiếng nói:

- Đương nhiên là biết uống, tại sao lại không uống? Lão tử sáng cũng uống, chiều cũng uống, nằm mơ cũng uống. Lão mà thấy cách uống rượu của ta thì bảo đảm sẽ tức chết khi nghĩ đến những giới cấm như ăn chay, uống rượu, sát sinh, vọng ngữ của đại hòa thượng.

Lão hòa thượng to béo cười ha hả nói:

- Lâm nhi, người nói cho hấn biết pháp danh của gia gia là gì đi.

Nghi Lâm mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ đại ca, gia gia của tiểu muội có pháp danh là Bất Giới, tuy gia gia thân gửi cửa Phật nhưng Phật môn quá nhiều thanh quy giới luật nên một giới gia gia cũng không giữ, cho nên pháp danh là Bất Giới. Lệnh Hồ đại ca đừng cười, gia gia lão nhân gia uống rượu, ăn mặn, giết người, trộm tiền... cái gì cũng không từ, mà còn... mà còn sinh... sinh ra tiểu muội nữa.

Cô nói đến đây, không nhịn được nữa liền bật cười hích hích. Lệnh Hồ Xung cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Hòa thượng như vậy mới khiến cho người ta khoan khoái !

Hấn nói vậy rồi gắng gượng muốn đứng dậy, nhưng lực bất tòng tâm. Nghi Lâm vội đưa tay đỡ hấn dậy.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Lão bá, lão bá cái gì cũng đã làm, mà sao không hoàn tục, còn mặc tấm áo cà sa làm cái giống gì?

Bất Giới nói:

- Chuyện này người không hiểu được đâu. Chính vì cái gì ta cũng đều làm được nên mới làm hòa thượng. Ta cũng giống như người, đi yêu một ni cô xinh đẹp...

Nghi Lâm chen vào nói:

- Gia gia lại nói kỳ cục nữa rồi.

Lúc cô nói câu này, mặt ửng đỏ, may mà trong bóng tối, người khác không thể nhìn được. Bất Giới nói:

- Bậc đại trượng phu làm chuyện gì cũng phải quang minh lỗi lạc; làm thì làm, ai cười cũng được mà ai trách mắng cũng chẳng sao. Ta, Bất Giới hòa thượng, đường đường là một nam tử thì còn sợ ai nữa?

Lệnh Hồ Xung và Điền Bá Quang cùng reo lên:

- Đúng vậy !

Bất Giới nghe hai người khen thì cao hứng nói tiếp:

- Ta đã yêu một ni cô xinh đẹp, là má má của con nhỏ này.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Thì ra gia gia của Nghi Lâm tiểu sư muội là hòa thượng, má má là một ni cô.

Bất Giới kể tiếp:

- Lúc đó ta là một tên đồ tể, đã yêu má má của con nhỏ này mà má má của con nhỏ này không thèm đếm xỉa đến ta. Ta không còn cách nào khác đành phải cạo đầu đi làm hòa thượng. Lúc đó ta nghĩ, hòa thượng ni cô là người một nhà, ni cô không yêu đồ tể thì chắc có lẽ sẽ yêu hòa thượng.

Nghi Lâm xen vào:

- Gia gia, gia gia nói năng không có chừng mực, tuổi đã lớn mà nói chuyện như một đứa con nít.

Bất Giới nói:

- Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Nhưng lúc đó ta chưa nghĩ đến việc làm hòa thượng thì không thể tương hợp với phụ nữ, ngay cả ni cô cũng không được. Muốn tương hợp với má má của con nhỏ này lại càng khó hơn, nên ta không muốn làm hòa thượng nữa. Không ngờ sư phụ của ta nói ta có căn tu cái gì gì đó,

có thể là đệ tử Phật môn chân chính nên không cho ta hoàn tục. Má má của con nhỏ này cũng cảm động bởi tấm chân tình của ta nên cũng nhắm mắt xuôi tay, cứ như vậy mới sinh ra tiểu ni cô này. Xung nhi, ngày nay người dễ dàng hơn, muốn cùng với con gái tiểu ni cô của ta tượng hợp thì không cần phải cạo đầu làm hòa thượng nữa.

Lệnh Hồ Xung vô cùng lúng túng, trầm nghĩ: Trong lúc Nghi Lâm tiểu sư muội bị Điền Bá Quang làm khó dễ, ta thấy chuyện bất bình mới rút kiếm ra giúp đỡ. Cô ta là nữ ni chốn thanh tu phái Hằng Sơn, làm sao có thể ràng buộc tình duyên với người phạm tục được? Cô ta sai Điền Bá Quang và Đào Cốc lục tiên đến mời ta đến gặp mặt, chỉ e cô ta là thiếu nữ, lần đầu gần gũi nam tử nên động lòng phạm tục. Ta cần phải mau mau tránh xa, nếu làm tổn hại thanh danh của hai phái Hoa Sơn và Hằng Sơn thì dù ta có chết, sư phụ và sư nương cũng vẫn quở trách, còn Linh San tiểu sư muội sẽ coi thường ta.

Nghi Lâm nũng nịu nói:

- Gia gia, Lệnh Hồ đại ca đã sớm... đã sớm có ý trung nhân rồi, không còn để ý đến người khác nữa. Gia gia... gia gia... từ nay về sau đừng nhắc đến chuyện này nữa để người ta khỏi phải chê cười.

Bát Giới tức giận nói:

- Tiểu tử này đã có ý trung nhân rồi ư? Tức chết đi được, tức chết đi được !

Lão đưa bàn tay phải to tướng túm lấy ngực Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung đứng cũng không vững, làm sao có thể né được, nên bị lão túm chặt nhắc lên. Tay

trái Bất Giới hòa thượng túm gáy Dịch Tu, tay phải túm ngực Lệnh Hồ Xung, hai cánh tay dang ra giống như đang gánh hai người.

Lệnh Hồ Xung vốn không nhúc nhích nổi, rồi bị lão nhắc lên, hần giống như một cái túi vải rũ xuống.

Nghi Lâm vội la lên:

- Gia gia, mau thả Lệnh Hồ đại ca xuống, gia gia mà không buông thì hài nhi giận cho mà coi.

Bất Giới vừa nghe con gái nói đến bốn chữ “giận cho mà coi” thì dường như rất sợ. Lão liền thả Lệnh Hồ Xung xuống, miệng lẩm bẩm:

- Hần lại say mê một tiểu ni cô xinh đẹp nào khác rồi sao? Lẽ nào lại như vậy được?

Chính lão đã yêu một ni cô xinh đẹp nên nghĩ trên thế gian này ngoài ni cô xinh đẹp ra thì không còn hạng người nào khả ái để có thể yêu nữa.

Nghi Lâm nói:

- Ý trung nhân của Lệnh Hồ đại ca là sư muội của y, tức Nhạc tỷ tỷ.

Bất Giới gầm lên một tiếng khiến tai ai cũng bị ù. Lão quát:

- Cô nương họ Nhạc chứ gì? Mẹ nó, không phải là tiểu ni cô xinh đẹp sao? Có gì khả ái đâu mà yêu? Lần sau nếu để ta thấy mặt thì ta sẽ bóp mũi cho chết tươi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Bất Giới hòa thượng là một tên thất phu lỗ mãng, lão và Đào Cốc lục tiên tuy không cùng phe nhưng giống nhau ở chỗ làm càn. Lão nói được là làm được, nếu quả thực lão muốn làm

tổn thương tiểu sư muội thì phải đề phòng thế nào đây?

Nghi Lâm sốt ruột nói:

- Gia gia, Lệnh Hồ đại ca đang bị trọng thương, gia gia mau tìm cách trị thương cho Lệnh Hồ đại ca đi. Còn chuyện khác từ từ nói sau.

Bất Giới nghe lời nói của con gái thì coi như là mệnh lệnh của trời, lão nói:

- Trị thương thì trị thương, có gì khó đâu?

Lão liền ném Dịch Tu về phía sau, lớn tiếng hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Người bị thương ở đâu?

Chỉ nghe Dịch Tu liên tục rên rỉ. Hắn bị rơi từ trên sườn núi xuống.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ bị người ta đánh một chưởng trúng ngực cũng không sao...

Bất Giới nói:

- Ngực bị trúng thương, nhất định là bị chấn thương ở Nhâm mạch...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ bị Đào Cốc...

Bất Giới nói:

- Trong Nhâm mạch, thì làm gì có huyết Đào cốc? Nội công của phái Hoa Sơn người không tinh thâm, không biết chuyện này. Trong các huyết của con người

tuy có huyết Hợp cốc, nhưng nó thuộc vào Thủ dương minh đại trường kinh, là ở chỗ giao nhau giữa ngón trở và ngón cái, không liên can gì với Nhâm mạch. Được, để ta trị thương ở Nhâm mạch cho người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không, không, bọn Đào Cốc lục...

Bất Giới nói:

- Cái gì Đào Cốc lục, Đào Cốc thất? Huyết đạo toàn thân chỉ có Thủ tam lý, Túc tam lý, Âm lăng tuyền, Ty không trúc, đâu có Đào Cốc lục, Đào Cốc thất gì? Người đừng nói vớ vẩn nữa.

Tiền tay lão điểm vào Á huyết của Lệnh Hồ Xung, rồi nói:

- Ta dùng nội lực tinh thuần dẫn thông các huyết Thừa tướng, Thiên đột, Dẫn trung, Cửu vĩ, Cự khuyết, Trung quân, Khí hải, Thạch môn, Quan nguyên, Trung cực trong Nhâm mạch của người, bảo đảm nội lực đến đâu, bệnh hết đến đó, nghỉ ngơi bảy tám ngày thì người sẽ lập tức biến thành con rồng thiêng tha hồ mà vùng vẫy.

Lão xòe hai bàn tay to tướng ra, tay phải đặt lên huyết Thừa tướng ở hàm dưới, tay trái đặt lên huyết Trung cực của Lệnh Hồ Xung, hai luồng chân khí từ hai huyết đạo truyền vào. Bỗng nhiên hai luồng chân khí của lão đụng phải sáu luồng chân khí của Đào Cốc lục tiên đang tung hoành trong người Lệnh Hồ Xung, hai tay lão bị chấn động suýt bị văng ra. Bất Giới giật mình kinh hãi, lớn tiếng thét. Nghi Lâm vội hỏi:

- Gia gia, thế nào rồi?

Bất Giới nói:

- Trong cơ thể của hần có mấy luồng chân khí cổ quái, một hai, ba, bốn, tất cả bốn luồng. Không đúng, lại thêm một luồng nữa, tất cả là năm luồng, năm luồng chân khí này... trời ơi, lại thêm một luồng nữa. Mẹ nó, lại có đến sáu luồng chân khí của con mẹ nó ! Thử xem, cuối cùng ai lợi hại hơn. Ha ha, đây là một cuộc náo nhiệt ! Vui quá, vui quá ! Chỉ có sáu luồng, tổ mẹ nó, Bất Giới hòa thượng ta lại đi sợ lũ cầu tặc này sao?

Hai tay lão ấn mạnh vào hai huyệt đạo của Lệnh Hồ Xung, trên đầu lão dần dần bốc lên làn khí trắng. Lúc đầu lão còn khua môi múa mép, càng về sau càng vận nội kinh nhiều nên một câu cũng không nói ra được. Lúc này trời đã gần sáng, trên đỉnh đầu của lão khí trắng bốc ra mỗi lúc mỗi dày đặc, giống như một vòng mây mù vây kín đỉnh đầu.

Qua một lúc lâu sau, Bất Giới nhấc hai tay ra, cười ha hả. Bỗng nhiên tiếng cười im bặt, phịch một tiếng, lão ngã lộn ra đất.

Nghi Lâm sợ hãi, gọi:

- Gia gia, gia gia!

Cô vội dựng lão dậy, nhưng thân người Bất Giới quá nặng, cô chỉ đỡ nửa chừng thì cả hai cùng ngồi phệt xuống. Toàn thân Bất Giới quần áo đều ướt đầm mồ hôi. Lão thở hồng hộc, run run nói:

- Ta... ta... mẹ kiếp nó... ta... ta... mẹ kiếp nó...

Nghi Lâm nghe lão chửi được, mới yên tâm một chút. Cô hỏi:

- Gia gia sao vậy? Gia gia mệt lắm phải không?

Bất Giới chửi:

- Tổ mẹ nó, trong người của tiểu tử này có sáu luồng chân khí rất lợi hại, muốn đấu... đấu với lão gia. Tổ mẹ nó, lão gia huy động chân khí, đè bẹp sáu luồng tà môn quái khí, hì hì, người yên tâm đi, tiểu tử này không chết được đâu.

Nghi Lâm yên lòng, quay mặt lại, quả nhiên thấy Lệnh Hồ Xung từ từ đứng dậy.

Điền Bá Quang cười, nói nịnh:

- Chân khí của đại hòa thượng thật lợi hại, chỉ trong khoảnh khắc đã trị khỏi trọng thương của Lệnh Hồ huynh.

Bất Giới nghe Điền Bá Quang khen ngợi, rất khoái chí, lão nói:

- Người là thứ nhãi nhép đã làm nhiều chuyện ác, ta đã muốn bóp chết người. Nhưng coi như người đã tìm được thằng nhỏ Lệnh Hồ Xung này, cũng có một chút công lao; ta tha mạng cho người, ngoan ngoãn cút ngay cho khuất mắt ta.

Điền Bá Quang tức giận chửi:

- Cái gì là ngoan ngoãn cút ngay cho khuất mắt ta? Tổ mẹ đại hòa thượng, người có phải là con người không? Người đã nói trong vòng một tháng tìm được Lệnh Hồ Xung cho người thì người sẽ giải khai tử huyệt cho ta, còn cho ta thuốc giải độc nữa, bây giờ lại trở mặt. Người không giải tử huyệt và giải độc cho ta thì người chỉ là một tên hòa thượng thú tha, nhân phẩm không bằng con heo con chó.

Diên Bá Quang chửi thậm tệ như vậy mà Bất Giới không chút tức giận. Lão cười nói:

- Tên tiểu tử thúi tha này sợ chết, tưởng Bất Giới đại sư ta nói bịp, không cho người thuốc giải. Tổ mẹ nó tiểu tử thúi tha, thuốc giải cho người đây.

Lão nói xong, đưa tay vào túi lấy thuốc giải; nhưng vừa rồi lão sử dụng sức lực quá độ nên tay lão run lẩy bẩy, cầm lọ thuốc lên mấy lần rồi làm rớt lại. Nghi Lâm giúp lão, thò tay vào lấy ra, mở nắp bình. Bất Giới nói:

- Đưa cho hần ba viên, sau khi uống một viên thì cách ba ngày sau uống thêm một viên nữa, cách sáu ngày sau thì uống viên thứ ba. Trong vòng chín ngày, nếu hần bị ai giết cũng không liên can gì đến đại hòa thượng đâu.

Diên Bá Quang lấy thuốc giải từ tay Nghi Lâm rồi nói:

- Đại hòa thượng, người ép ta uống thuốc độc, bây giờ lại cho thuốc giải, ta không mắng người là đã biết điều lắm rồi, chẳng việc gì phải tạ ơn người. Còn tử huyết trên người ta thì sao?

Bất Giới cười ha hả nói:

- Ta điểm huyết đạo của người, sau bảy ngày thì huyết đã tự giải khai rồi. Nếu đại hòa thượng này điểm tử huyết của người thật thì người còn có thể sống đến ngày nay được sao?

Diên Bá Quang kiểm tra, biết huyết đạo trên người đã tự giải từ lâu rồi nhưng nghe câu nói của Bất Giới thì hần yên tâm hơn. Diên Bá Quang vừa cười vừa chửi:

- Tổ mẹ nó, lão hòa thượng bịp bợm.

Điền Bá Quang quay sang Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ huynh, Lệnh Hồ huynh và tiểu sư thái chắc có nhiều lời muốn nói. Điền mẫu đi đây, sau này chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Điền Bá Quang cung tay chào, quay người theo đường lớn xuống núi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Điền huynh hãy khoan đi.

Điền Bá Quang hỏi:

- Sao vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Điền huynh, Lệnh Hồ Xung đã mấy lần được Điền huynh tha chết, kết giao bằng hữu với Điền huynh nhưng có một chuyện tiểu đệ muốn khuyên Điền huynh. Nếu Điền huynh không sửa đổi thì tình bằng hữu của chúng ta có thể không bền vững.

Điền Bá Quang cười nói:

- Lệnh Hồ huynh không nói, Điền mẫu cũng biết rồi. Lệnh Hồ huynh khuyên Điền mẫu từ nay không nên quan tâm tới phụ nữ lương thiện chứ gì. Được, Điền mẫu nghe lời Lệnh Hồ huynh. Trong thiên hạ, hạng đàn bà dám dăng rất nhiều, Điền mẫu tham hoa hiếu sắc cũng không cần phải đi cưỡng bức phụ nữ con nhà lành, làm tổn thương tính mạng họ. Hô hô, Lệnh Hồ huynh, Quần Ngọc viện thành Hành Sơn còn lắm nhả thú mà.

Lệnh Hồ Xung và Nghi Lâm nghe hần nhắc đến Quần Ngọc viện thành Hành Sơn đều thẹn đỏ mặt. Diên Bá Quang cười ha hả rồi bước đi, bồng chân hần nhũn ra, té nhào, lăn lông lốc xuống sườn núi khá xa. Hần gắng gượng ngồi dậy, lấy viên thuốc giải ra bỏ vào miệng uống, nghe bụng đau buốt, liền ngồi xuống đất, nhất thời không nhúc nhích được. Hần biết đây là hiện tượng hiệu ứng của thuốc giải trị kịch độc nên cũng không sợ hãi gì.

Vừa rồi, được Bất Giới hòa thượng đưa hai luồng chân khí cực mạnh truyền vào người áp chế sáu luồng chân khí của bọn Đào Cốc lục tiên, Lệnh Hồ Xung cảm thấy bao nhiêu sự bức bối khó chịu ở ngực đều tan biến hết, kinh lực dưới chân ngấm ngấm phát sinh. Hần rất vui mừng, đi đến trước mặt Bất Giới cung kính xá dài nói:

- Đa tạ đại sư đã cứu tính mạng vãn bối.

Bất Giới cười hì hì nói:

- Không cần đa tạ. Sau này chúng ta là người một nhà, ngươi là con rể của ta, ta là cha vợ của ngươi thì đa tạ cái mẹ gì?

Nghi Lâm thẹn đỏ mặt nói:

- Gia gia lại nói kỳ cục rồi.

Bất Giới lấy làm lạ nói:

- Ủa, tại sao lại nói kỳ cục? Ngươi ngày đêm thương nhớ hần, chẳng lẽ không muốn làm vợ của hần ư? Dù ngươi không muốn lấy chồng đi nữa lẽ nào cũng không muốn cùng với hần sinh ra một tiểu ni cô xinh đẹp hay sao?

Nghi Lâm bữu môi nói:

- Già mà không nên nết, ai lại.. ai lại...

Ngay lúc đó, bỗng nghe có tiếng bước chân vọng lại, hai người cùng lên núi, chính cha con Nhạc Bất Quần và Nhạc Linh San. Lệnh Hồ Xung thấy họ thì vừa kinh hãi vừa vui mừng, hấn vội ra nghinh đón, gọi:

- Sư phụ, tiểu sư muội, các vị về rồi, còn sư nương đâu?

Nhạc Bất Quần bỗng thấy tinh thần Lệnh Hồ Xung phấn chấn, không giống như bộ dạng ẻo lả ngày hôm qua thì rất vui mừng. Lão không vội trả lời câu hỏi của hấn mà quay qua Bất Giới hòa thượng cung tay hỏi:

- Không biết phải xưng hô đại sư thế nào? Đại sư quang lâm tề xứ, chẳng hay có điều chi dạy bảo?

Bất Giới đáp:

- Cứ gọi ta là Bất Giới hòa thượng. Ta quang lâm tề xứ là để tìm thằng con rể.

Lão nói vậy rồi chỉ vào Lệnh Hồ Xung. Lão xuất thân là đồ tử nên không hiểu lời nói khách sáo kiểu cách; Nhạc Bất Quần khiêm xưng là "quang lâm tề xứ", lão cũng bắt chước theo đó mà nói "quang lâm tề xứ".

Nhạc Bất Quần không hiểu rõ lão, lại nghe lão nói cái gì "tìm thằng con rể" thì cho rằng lão có ý giễu mặt mình. Lòng rất tức giận nhưng mặt lão vẫn không biến sắc, lạnh lùng nói:

- Đại sư khéo nói chơi.

Nhạc Bất Quần thấy Nghi Lâm đến hành lễ thì nói:

- Nghi Lâm sư diệt không cần đa lễ. Sư diệt đến Hoa Sơn là phụng mệnh tôn sư phải không?

Mặt Nghi Lâm ứng hồng, nói:

- Không phải, đệ tử... đệ tử...

Nhạc Bất Quần không hỏi thêm nữa, quay sang Điền Bá Quang nói:

- Điền Bá Quang, hừ ! Người lớn gan thật.

Điền Bá Quang nói:

- Ta rất nhớ đồ đệ Lệnh Hồ Xung của lão nên gánh hai vò rượu lên núi để cùng với hần uống cho thỏa thích. Có phải lớn gan gì đâu.

Nhạc Bất Quần nghiêm sắc mặt hỏi:

- Rượu đâu?

Điền Bá Quang hỏi:

- Đã cùng với hần uống sạch sành sanh trên ngọn núi sám hồi rồi.

Nhạc Bất Quần quay qua Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Hần nói có đúng không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sư phụ, trong chuyện này có nguyên nhân lắt léo, nói ra dài lắm; đồ nhi sẽ từ từ bẩm cáo sau.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Điền Bá Quang đến Hoa Sơn đã mấy ngày rồi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cũng khoảng nửa tháng.

Nhạc Bất Quần nói:

- Trong khoảng nửa tháng nay, hắn vẫn ở trên núi Hoa Sơn ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ.

Nhạc Bất Quần gần giọng nói:

- Sao ngươi không bấm rõ cho ta biết?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lúc đó sư phụ và sư nương không có trên núi.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Ta và sư nương ngươi đi đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hai vị đến quanh vùng Trường An để truy tìm Diên quân.

Nhạc Bất Quần hừ một tiếng nói:

- Diên quân, hừ, Diên quân ! Ngươi đã biết tên này tội ác cao như núi, sao không rút kiếm ra giết hắn, dù đầu không lại hắn cũng để hắn giết đi cho rồi. Sao ngươi tham sống sợ chết mà còn kết giao với hắn?

Diên Bá Quang ngồi dưới đất, vẫn không cách nào dậy được, hắn nói xen vào:

- Đó là ta không muốn giết Lệnh Hồ huynh, Lệnh Hồ huynh đâu còn cách nào nữa? Chẳng lẽ Lệnh Hồ huynh đầu không thắng ta thì đứng trước mặt ta rút kiếm tự sát ư?

Nhạc Bất Quần nói:

- Trước mặt ta mà người còn khua môi múa mép nữa ư?

Lão quay sang Lệnh Hồ Xung nói:

- Người giết hắn đi!

Nhạc Linh San không nhịn được nói xen vào:

- Gia gia, đại sư ca đang bị trọng thương, làm sao có thể đấu với hắn được?

Nhạc Bất Quần nói:

- Chẳng lẽ hắn không bị thương sao? Người lo cái gì, chẳng lẽ ta đang ở đây, lại có thể để tên ác tặc này làm tổn thương đệ tử của ta sao?

Lão biết rõ Lệnh Hồ Xung lắm mưu nhiều kế, bình sinh ghét bọn ác ôn như kẻ thù, trước đây không lâu hắn đã bị thương dưới đao của Điền Bá Quang. Nếu nói hắn đi kết giao bằng hữu với tên dâm tặc này thì quyết không thể nào xảy ra chuyện ấy. Lão đoán rằng hắn đấu sức không thắng thì đấu trí. Trước mặt Điền Bá Quang đang bị trọng thương, chắc do tên đại đệ tử của lão hạ thủ, vì vậy tuy lão nghe nói Lệnh Hồ Xung và tên dâm tặc này kết giao bằng hữu, lão cũng không thực sự tức giận. Lão ra lệnh cho Lệnh Hồ Xung giết hắn để diệt trừ một đại họa trên giang hồ là tạo cơ hội cho đại đệ tử của lão nổi danh. Lão nghĩ rằng Điền Bá Quang bị trọng thương, dù cho có thể đánh bại Lệnh Hồ Xung nhưng không thể đỡ nổi một cái búng ngón tay của lão.

Lão không ngờ Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Sư phụ, Điền huynh đã hứa với đệ tử tử nay sửa đổi lỗi lầm, không làm ô nhục phụ nữ nhà lành nữa.

Đệ tử biết Điền huynh rất trọng chữ tín, chỉ bằng...

Nhạc Bất Quần cúi gắt:

- Người... sao người biết hần trọng chữ tín? Tên đại ác này tội đáng chết vạn lần mà còn nói chuyện trọng hay không trọng chữ tín nữa hay sao? Lưỡi dao của hần đã sát hại không biết bao nhiêu người vô tội. Loại người này mà không giết thì học võ để làm gì? San nhi, đưa kiếm cho đại sư ca đi !

Nhạc Linh San đáp:

- Dạ !

Cô rút trường kiếm ra, đưa chuôi kiếm về phía Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung khó xử vô cùng. Xưa nay, hần chưa bao giờ dám trái mệnh sư phụ, nhưng trước khi tưởng mình sắp chết, hần đã nắm tay Điền Bá Quang kết giao bằng hữu rồi. Huống chi, Điền Bá Quang đã hứa sửa đổi tội lỗi; hần trước nay không phải không làm ác nhưng lời hần đã hứa thì nhất định phải giữ. Bây giờ giết hần thì không tránh khỏi bị mang tiếng bất nghĩa. Lệnh Hồ Xung nhận kiếm từ tay Nhạc Linh San, quay người lao đảo đi về hướng Điền Bá Quang. Hần đi được hơn mười bước, giả bộ còn bị trọng thương, bỗng nhiên hai chân không còn sức lực, đầu gối trái quỵ xuống, thân người ngã nhào về phía trước, soạt một tiếng, trường kiếm đâm vào bắp chân trái của hần.

Sự việc diễn ra nhanh như vậy nên không ai đoán được, đều kinh hãi la hoảng.

Nghi Lâm và Nhạc Linh San cùng chạy đến bên Lệnh Hồ Xung. Nghi Lâm chỉ chạy được vài bước thì

dừng lại, tự nghĩ mình là đệ tử của Phật môn, sao có thể bày tỏ lòng thân thiết với một người nam trước mặt mọi người được? Nhạc Linh San chạy đến bên Lệnh Hồ Xung, hốt hoảng gọi:

- Đại sư ca, đại sư ca sao vậy?

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt không trả lời. Nhạc Linh San nắm chặt chuôi kiếm, rút trường kiếm ra, vết thương phun máu tươi. Thuận tay cô lấy từ trong túi ra Kim thương được của bốn môn, bôi lên vết thương của Lệnh Hồ Xung. Ngẩng đầu lên, cô bỗng thấy Nghi Lâm nét mặt không còn chút máu, thần trí đầy lo âu đang chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung. Nhạc Linh San giật mình nghĩ: Tiểu ni cô này sao lại quan tâm tới đại sư ca như vậy?

Cô cầm kiếm đứng dậy nói:

- Gia gia, để hài nhi giết tên ác tặc này cho.

Nhạc Bất Quần nói:

- Nếu người giết tên ác tặc này thì không khỏi làm bại hoại thanh danh của mình. Đưa kiếm cho ta !

Diên Bá Quang nổi tiếng là một dâm tặc khắp thiên hạ đều biết, nếu tiểu thư của Nhạc gia giết hắn tất sau này trên giang hồ sẽ đồn đãi, sẽ có kẻ dâm mắm thêm muối, nói những lời bậy bạ ảnh hưởng đến danh tiết của cô. Nhạc Linh San nghe phụ thân nói liền đưa chuôi kiếm cho phụ thân.

Nhạc Bất Quần không nhận kiếm, tay trái phát một cái về hướng cây trường kiếm. Bất Giới hòa thượng thấy vậy bèn la lên:

- Đừng giết hắn!

Lão cởi hai chiếc giày cầm hai tay, thấy Nhạc Bất Quần vận lực ở tay áo, thanh trường kiếm phóng về hướng Điền Bá Quang hơn mười trượng. Bất Giới đã liệu đoán trước, lão vận kinh lực vào hai tay, ném hai chiếc tăng hài phân ra trái phải bay vụt đi.

Kiểm nặng mà hài nhẹ, kiếm phóng ra trước; hai chiếc tăng hài của Bất Giới tuy phóng ra sau nhưng lại lên trước, quay trở lại đón đầu trường kiếm, rồi phân ra hai bên bám chặt lấy chuôi kiếm, đẩy trường kiếm bay trở lại mấy trượng rồi cắm xuống đất. Hai chiếc tăng hài vẫn còn dính vào chuôi kiếm lắc lư không ngừng.

Bất Giới la lên:

- Hồng bát, hồng bát ! Lâm nhi, hôm nay gia gia vì trị thương cho con rể đã tổn hao nhiều nội lực nên thanh trường kiếm chỉ bay được nửa chừng thì rớt xuống. Đáng lẽ nó phải bay đến cách sư phụ của con rể hai thước mới rơi xuống để cho lão hết hôn. Ôi ! Gia gia hòa thượng của người mất mặt quá rồi, nhục đến chết được.

Nghi Lâm thấy vẻ mặt của Nhạc Bất Quần rất khó coi, liền nói khẽ:

- Gia gia đừng nói nữa.

Cô bước nhanh đến lấy hai chiếc tăng hài trên trường kiếm rồi mới cầm trường kiếm lên, lòng chần chừ. Cô biết ý của Lệnh Hồ Xung không muốn giết Điền Bá Quang, nếu cô trả trường kiếm lại cho Nhạc Linh San thì không chừng cô ta sẽ đi giết Điền Bá Quang, há không phải là làm phật ý Lệnh Hồ Xung sao?

Nhạc Bất Quần vận nội lực vào tay áo phóng trường kiếm đi cốt đâm xuyên qua tim của Điền Bá Quang,

vạn lần không ngờ được hai chiếc tăng hài của Bất Giới hòa thượng lại có kinh lực như vậy, mà kinh lực lại tuyệt diệu dị thường. Hòa thượng cứ la lối ồm tỏi, tự xưng với tiểu ni cô là gia gia, gọi Lệnh Hồ Xung là con rể, ăn nói loạn xạ cả lên, rõ ràng là một lão tăng điên rồ, nhưng võ công của lão thật cao thâm. Lão còn khoe vừa rồi đã trị thương cho Lệnh Hồ Xung nên tổn hao nhiều nội lực, nếu không phải trị thương thì càng lợi hại hơn sao? Nhạc Bất Quần phát tay áo nhưng chưa dùng đến Tử hà thần công, nếu đã sử ra thì chưa chắc thua lão hòa thượng. Nhưng danh gia cao thủ chỉ đánh một đòn không được thì thôi, làm sao có thể đánh lại lần thứ hai? Lão liền cung tay nói:

- Khâm phục, khâm phục. Đại sư đã có ý che chở cho tên ác tặc này thì hôm nay tại hạ cũng không hạ thủ nữa. Ý đại sư như thế nào?

Nghi Lâm nghe lão nói hôm nay sẽ không giết Điền Bá Quang nữa, hai tay cầm trường kiếm đi đến trước mặt Nhạc Linh San, khē cúi người nói:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ...

Nhạc Linh San hừ một tiếng, cầm lấy trường kiếm mà không thềm ngược nhìn Nghi Lâm. Soạt một tiếng, cô tra trường kiếm vào vỏ, thủ pháp cực kỳ điêu luyện.

Bất Giới hòa thượng cười ha hả nói:

- Hảo cô nương, thủ pháp này rất tuyệt.

Lão quay sang Lệnh Hồ Xung nói:

- Con rể, chúng ta đi thôi. Tiểu sư muội của người xinh xắn quá, người mà ở đây với cô ta thêm nữa thì ta không an tâm chút nào.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư nói đùa làm tổn thương đến thanh danh hai phái Hoa Sơn và Hằng Sơn. Xin đại sư đừng nói vậy nữa.

Bất Giới ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì? Bộ dễ tìm được người sao? Ta cứu sống cái mạng của người, người lại không chịu lấy con gái ta ư?

Lệnh Hồ Xung nghiêm nét mặt nói:

- Ân đức cứu mạng của đại sư, suốt đời Lệnh Hồ Xung này không dám quên. Nghi Lâm sư muội ở phái Hằng Sơn môn quy rất nghiêm, đại sư lại nói những lời cà rỡn như vậy thì sư thái Định Dật và Định Nhân chắc không vừa lòng đâu.

Bất Giới gãi đầu nói:

- Lâm nhi, người... người... người có biết thành rề này muốn nói cái gì vậy? Ta... ta chẳng hiểu gì cả!

Nghi Lâm đưa hai tay bưng mặt nói:

- Gia gia đừng nói nữa, đừng nói nữa ! Lệnh Hồ đại ca là Lệnh Hồ đại ca; hải nhi là hải nhi; có... có... có liên can gì đâu?

Cô khóc òa lên rồi chạy nhanh xuống núi. Bất Giới hòa thượng vò đầu, ngây người ra một lúc rồi nói:

- Kỳ lạ, kỳ lạ ! Lúc không thấy hấn thì đòi cho được gặp hấn, lúc gặp được hấn thì không muốn gặp nữa. Nó giống y chang như má má nó, tâm sự của tiểu ni cô thật ông trời cũng không đoán nổi.

Lão thấy con gái đã chạy xa, liền đuổi theo.

Hồi 50

Nhạc Bất Quân nghi ngờ đệ tử

Điền Bá Quang chống tay đứng dậy, nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Non xanh còn đỏ, nước biếc vẫn đầy.

Nói xong, hắn quay người loạng choạng xuống núi. Nhạc Bất Quân đợi Điền Bá Quang đi xa rồi mới nói:

- Xung nhi, người đối với tên ác tặc này cũng có nghĩa khí lắm nhỉ? Thà tự đâm mình một kiếm chứ không chịu giết hắn.

Lệnh Hồ Xung xấu hổ, biết cái nhìn của sư phụ rất sắc bén, vừa rồi động tác giả của hắn không qua được mắt lão, đành cúi đầu nói:

- Sư phụ, tuy hành động của hắn không đoan chính nhưng một là hắn đã hứa cải ác tòng thiện, hai là hắn đã mấy lần chế ngự được đệ tử nhưng lại nương tình không giết.

Nhạc Bất Quần cười nhạt nói:

- Cái thứ tặc tử lòng lang dạ sói đó mà còn đối xử theo đạo nghĩa thì đời người còn gặp nhiều chuyện phiền não nữa.

Xưa nay Nhạc Bất Quần rất yêu thương đại đệ tử, thấy hấn bị trọng thương mà không chết thì lòng rất vui mừng. Vừa rồi, hấn giả bộ té ngã tự đâm kiếm vào đùi mình rõ ràng lão biết hết. Từ nhỏ, hấn đã rất tinh ranh, Nhạc Bất Quần đã biết như vậy nên cũng không tra cứu nữa, vả lại vừa rồi Lệnh Hồ Xung ứng đối với Bất Giới hòa thượng những lời rất vừa ý lão nên vụ Điền Bá Quang lão cũng tạm gác lại. Lão đưa tay ra nói:

- Sách đâu?

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ và sư nương đi rồi trở về thì biết ngay chuyện sư muội ăn cắp sách đã bị phát giác nên sư phụ quay về núi truy tìm. Đây là chuyện mà hấn mong muốn nên nói:

- Sách ở chỗ Lục sư đệ. Tiểu sư muội vì nóng lòng muốn cứu tính mạng của đệ tử, xin sư phụ lượng thứ cho. Vì chưa có lệnh của sư phụ nên đệ tử có gan bằng trời cũng không dám đưa tay đụng đến bí cấp đó; thần công ghi chép trên bí cấp một chữ cũng không dám nhìn.

Về mặt Nhạc Bất Quần hiền hòa lại. Lão mỉm cười nói:

- Thì ra là vậy. Đâu phải ta không muốn truyền cho người, nhưng vì bốn môn đang gặp nhiều chuyện rắc rối, cần giải quyết gấp không thư thả để chỉ điểm cho người, còn cứ để mặc người tự luyện chỉ sợ người đi vào đường tà, sẽ gặp nhiều bất trắc hậu hoạn khôn lường.

Lão ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Lão Bất Giới hòa thượng diên khùng mà nội công lại rất cao thâm. Lão đã hóa giải sáu luồng tà khí trong người của ngươi rồi phải không? Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp: ..

- Những khó chịu bứt rứt trong người đệ tử đã hết, bao nhiêu cái khổ vì chột nóng chột lạnh đều đã tiêu trừ, nhưng người thì không còn chút sức lực nào.

Nhạc Bất Quần nói:

- Ngươi bị trọng thương mới khỏi, tất nhiên vẫn còn kiệt sức. Cái ơn cứu mạng của Bất Giới đại sư chúng ta phải báo đáp mới được.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ !

Nhạc Bất Quần quay về Hoa Sơn vẫn lo gặp phải bọn Đào Cốc lục tiên, bây giờ không thấy tung tích bọn họ đâu, lão mới yên tâm một chút. Nhưng lão cũng không muốn ở lại đây lâu, bèn nói:

- Chúng ta đến chỗ Đại Hữu rồi cùng đi lên Tung Sơn. Xung nhi, ngươi có thể lặn lội đường xa được không?

Lệnh Hồ Xung vui mừng đáp:

- Dạ được, dạ được, dạ được !

Ba người đến tiểu xá bên cạnh Chính khí đường. Nhạc Linh San chạy đến trước, đẩy cửa đi vào, bỗng la lên một tiếng thất thanh, tiếng la đầy vẻ kinh hoàng.

Nhạc Bát Quân và Lệnh Hồ Xung cùng chạy đến, trông thấy Lục Đại Hữu vẫn nằm bất động ở dưới đất. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư muội đừng sợ, đó là do ta điểm huyết hần.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca làm tiểu muội hết hồn. Sao phải điểm huyết Lục hầu nhi?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hần có hảo ý, thấy ta không chịu xem bí cấp, thì đọc kinh văn trên bí cấp cho ta nghe. Ta cần không được, đành phải điểm huyết hần.

Bỗng nhiên, Nhạc Bát Quân ủa một tiếng, cúi người sờ lên mũi Lục Đại Hữu, rồi bắt mạch hần. Lão kinh hãi la lên:

- Sao hần... chết rồi? Lệnh Hồ Xung, người điểm huyết đạo nào của hần?

Lệnh Hồ Xung nghe nói Lục Đại Hữu đã chết rồi, hần sợ đến nổi hồn xiêu phách tán, thân người loạng choạng suýt chút nữa ngã đi, run run nói:

- Đệ tử... đệ tử...

Lệnh Hồ Xung đưa tay sờ lên má Lục Đại Hữu thấy lạnh như băng. Hần đã chết từ bao giờ. Lệnh Hồ Xung không tìm được, bật khóc gọi:

- Lục... Lục sư đệ, Lục sư đệ chết rồi ư?

Nhạc Bát Quân hỏi:

- Cuốn sách đâu?

Nước mắt đầm đìa, Lệnh Hồ Xung không thấy bộ Tử hà bí cấp đâu, cũng tự hỏi:

- Sách đâu?

Lệnh Hồ Xung vội đưa tay mò vào túi trên người Lục Đại Hữu, cũng không thấy sách, hắn nói:

- Lúc đệ tử điểm huyết hắn, đệ tử nhớ cuốn bí cấp đó còn mở ra đặt trên bàn. Sao bây giờ không thấy đâu?

Nhạc Linh San tìm kiếm khắp bàn, góc cửa, dưới ghế, trên giường cũng không thấy Tử hà bí cấp đâu cả.

Cuốn Tử hà bí cấp là điển tịch vô thượng nội công của phái Hoa Sơn bỗng nhiên biến mất, Nhạc Bất Quần không lo lắng sao được? Lão xem xét tỉ mỉ thi thể của Lục Đại Hữu không thấy một vết thương nào, bèn đi quan sát một lượt từ phía trước ra phía sau tiểu xá cũng không thấy một chút dấu vết chứng tỏ có người ngoài đến. Lão trầm nghĩ:

- Đã không có người ngoài đến thì chắc không phải là Đào Cốc lục tiên hay Bất Giới hòa thượng lấy đi.

Lão gằn giọng hỏi:

- Xung nhi, người đã điểm huyết nào?

Lệnh Hồ Xung quỳ sụp hai gối trước mặt sư phụ nói:

- Đệ tử nghĩ mình đang bị trọng thương, tay không một chút khí lực nên đã điểm yếu huyết Đan trung, không ngờ... không ngờ lại lỡ tay hại chết Lục sư đệ.

Lệnh Hồ Xung xoay tay rút trường kiếm ở lưng Lục Đại Hữu, toan đâm vào cổ mình. Nhạc Bất Quần giơ tay búng một cái, trường kiếm văng ra xa, lão nói:

- Muốn chết thì phải tìm cho được Tử hà bí cấp đã. Người giấu bí cấp ở đâu?

Lệnh Hồ Xung tê tái, trầm nghĩ: Sư phụ đem lòng nghi ngờ mình cất giấu Tử hà bí cấp. Lệnh Hồ Xung ngăn người ra, nói:

- Sư phụ, cuốn bí cấp nhất định bị người ta ăn cắp rồi, nói gì đi nữa đệ tử cũng phải truy tìm cho bằng được không thiếu một trang để trả lại cho sư phụ.

Nhạc Bất Quần lòng dạ rối bời, lão nói:

- Nếu bị ai sao chép hay học thuộc lòng thì dù có lấy sách về được không thiếu một trang, võ công thượng thừa của bốn môn từ nay cũng không còn là bí cấp độc tôn nữa.

Nhạc Bất Quần lặng yên một lúc rồi ôn hòa nói:

- Xung nhi, nếu người lỡ tay thì đưa ra đây, sư phụ không trách phạt người đâu.

Lệnh Hồ Xung ngậy người nhìn gương mặt Lục Đại Hữu rồi lớn tiếng nói:

- Sư phụ, hôm nay đệ tử lập lời trọng thệ: trên đời này nếu có người xem trộm Tử hà bí cấp của sư phụ, có mười tên thì đệ tử giết mười tên, có một trăm tên thì đệ tử giết một trăm tên. Nếu sư phụ vẫn còn đem lòng nghi ngờ đệ tử đã ăn cắp thì xin sư phụ cứ vung chưởng đánh chết đệ tử đi.

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Người đứng lên đi ! Người đã nói không lấy tức là không lấy rồi. Người và Đại Hữu xưa nay chơi thân với nhau, đương nhiên là người không phải cố ý giết hấn. Vậy bộ bí cấp này bị ai lấy cắp?

Nhạc Bất Quần nhìn ra ngoài cửa sổ, ngơ ngẩn xuất thần. Nhạc Linh San rơi lệ nói:

- Gia gia, mọi điều chỉ tại hài nhi. Hài nhi... tự cho mình thông minh, ăn trộm bí cấp của gia gia, nào ngờ đại sư ca quyết ý không chịu xem, mà lại hại chết Lục sư ca. Hài nhi... hài nhi nói sao đi nữa cũng phải đi tìm cho được bí cấp về.

Nhạc Bất Quần nói:

- Chúng ta thử tìm lại bốn phía lần nữa xem.

Lần này cả ba người tìm kiếm rất kỹ trong ngoài tiểu xá, vẫn không thấy bí cấp đâu, cũng không phát hiện ra dấu vết gì khả nghi. Nhạc Bất Quần nói với con gái:

- Chuyện này không để tiết lộ ra ngoài, ta sẽ nói rõ cho mẫu thân người nghe, còn với ai cũng không thể đề cập. Chúng ta chôn cất Đại Hữu rồi xuống núi.

Lệnh Hồ Xung nhìn gương mặt Lục Đại Hữu thương xót. Hắn nghĩ:

- Trong các sư đệ đồng môn, Lục sư đệ đối với ta tình nghĩa sâu nặng hơn cả, nào ngờ ta lỡ tay điểm huyết làm cho Lục sư đệ chết. Chuyện này thực sự vạn lần không ngờ được, dù ta không bị thương thì cái điểm huyết như vậy cũng quyết không thể làm cho hắn chết được. Chẳng lẽ vì trong người của ta có sáu luồng chân khí tà môn của Đào Cốc lục tiên nên điểm huyết có kinh lực khác thường? Tại sao Tử hà bí cấp lại không cánh mà bay? Trong chuyện này có điều kỳ quái, thật không sao hiểu nổi. Sư phụ nghĩ ngờ ta, ta có biện minh cũng vô ích thôi. Nói gì, ta cũng phải điều tra chuyện này cho rõ ràng, rồi sau đó sẽ tự tử để tạ tội với Lục sư đệ.

Lệnh Hồ Xung lau nước mắt, đi tìm cây cuốc, đào huyết chôn thi thể Lục Đại Hữu. Cả người hấn ướt đầm mồ hôi, thở hồng hộc, phải nhờ Nhạc Linh San giúp đỡ mới an táng xong.

Ba thầy trò đi đến miếu Bạch Mã. Nhạc phu nhân thấy tính mạng của Lệnh Hồ Xung không còn đáng ngại nữa, bà vui mừng khôn xiết. Nhạc Bất Quần nói nhỏ với bà biết tin Lục Đại Hữu chết và Tử hà bí cấp bị mất, Nhạc phu nhân buồn rầu sa lệ. Tuy Tử hà bí cấp mất là chuyện lớn nhưng bà nghĩ trượng phu đã luyện thành thực thì có giữ hay không giữ bí cấp cũng không quan trọng lắm. Nhưng Lục Đại Hữu là môn hạ phái Hoa Sơn đã lâu, ngoan ngoãn hòa nhã, bị chết thảm khiến bà thương xót vô cùng. Bọn đệ tử không biết chuyện gì; chỉ thấy sư phụ, sư nương, đại sư ca và tiểu sư muội, cả bốn người ai cũng đau khổ nên không tên nào dám lớn tiếng cười nói.

Nhạc Bất Quần sai Lao Đức Nặc thuê hai cỗ xe lớn, một cỗ cho Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San ngồi và một cỗ cho Lệnh Hồ Xung nằm dưỡng thương. Tất cả lên đường tiến về hướng Đông, lên núi Tung Sơn.

Một hôm, khi đi đến trấn Vi Lâm thì trời đã gần tối, trong trấn chỉ có một khách điếm đã chật khách, cả đoàn phái Hoa Sơn có phụ nữ nên thuê trọ không tiện. Nhạc Bất Quần nói:

- Chúng ta đi một đoạn nữa, tìm một trấn khác rồi hãy tính.

Nào ngờ đi không được ba dặm đường thì xe của Nhạc phu nhân bị sút trục, không cách nào đi được nữa. Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San đành phải xuống xe đi bộ. Thi Đới Tử chỉ về hướng Đông Bắc nói:

- Sư phụ, trong khu rừng bên kia có một ngôi miếu cũ, chúng ta qua bên đó tá túc có được không?

Nhạc phu nhân nói:

- Xem ra có phụ nữ không tiện.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đới Tử, người qua hỏi xem, nếu hòa thượng trong miếu không chịu thì thôi, không cần phải cầu xin.

Thi Đới Tử đáp dạ rồi ra đi. Không bao lâu hắn trở lại, từ xa xa đã kêu lên:

- Sư phụ, đó là ngôi miếu hoang, không có hòa thượng.

Mọi người mừng rỡ. Bọn đệ tử trẻ tuổi như Đào Điếu, Anh Bạch La, Thư Kỳ đều tranh nhau chạy trước.

Lúc bọn Nhạc Bất Quần, Nhạc phu nhân đến ngoài miếu, thì ở phía Đông, mây đen ùn ùn kéo đến, trong phút chốc trời đã tối sầm lại. Nhạc phu nhân nói:

- May mà ở đây có một ngôi miếu, nếu không thì phải chịu trận mưa lớn này rồi.

Nhạc phu nhân đi vào đại điện, thấy trên điện có một pho tượng thần sơn xanh, mình khoát lá cây, tay cầm cỏ khô. Đây là Dược vương Bồ Tát Thần Nông đang ném bách thảo.

Nhạc Bất Quần dẫn bọn đệ tử đến trước tượng thần hành lễ, mọi người chưa bỏ nón ra, thì bốn bề sấm sét ầm ầm, tiếp theo những hạt mưa to như hạt đậu đổ xuống mái ngói tạo nên những âm thanh rào rào liên tục.

Ngôi miếu bị dột khắp nơi, mọi người không gỡ nón ra, tự đi tìm chỗ khô ráo để ngồi. Cao Căn Minh,

Lương Phát và ba tên nữ đệ tử đi nấu cơm. Nhạc phu nhân nói:

- Đầu năm mưa sớm như vậy, e rằng năm nay không tốt.

Lệnh Hồ Xung ngồi tựa vào cái giá chuông trên ghế trong góc điện, nhìn ra ngoài thêm thấy nước mưa đổ xuống như trút. Chàng nghĩ: Nếu Lục sư đệ có ở đây cùng mọi người nói cười thì vui biết mấy.

Trên đường đi, Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San ít chuyện trò với nhau, có lúc thấy cô ta đi cạnh Lâm Bình Chi thì chàng càng tránh xa ra, lòng thương nghĩ: Tiểu sư muội liễu thân chịu để sư phụ trách mắng, ăn cấp Tử hà bí cấp đem đến để trị thương cho ta, đủ thấy tình nghĩa cô ta đối với ta rất thấm thiết. Ta chỉ mong cho cô ta suốt đời hạnh phúc. Sau khi ta tìm được bí cấp thì sẽ tự tử để tạ lỗi với Lục sư đệ, còn quyến luyến cô ta làm gì nữa? Cô ta và Lâm sư đệ đúng là một đôi người ngọc, ta chỉ mong cô ta quên luôn ta đi, sau khi ta chết cô ta đừng vì ta mà rơi lệ.

Tuy lòng Lệnh Hồ Xung nghĩ như vậy nhưng mỗi khi thấy cô ta và Lâm Bình Chi sánh vai đồng hành, cười nói chuyện trò với nhau thì lòng chàng đau xót vô ngần.

Lúc này ngoài miếu Dược vương mưa như trút nước; Nhạc Linh San đi tới đi lui trên điện, giúp nấu cơm nấu nước. Ánh mắt của cô mỗi lần chạm phải ánh mắt Lâm Bình Chi thì cả hai đều lộ vẻ hân hoan. Hai người đều cho rằng không ai chú ý đến họ, nhưng mỗi lần họ mỉm cười thì không lọt qua ánh mắt của Lệnh Hồ Xung. Hai người cứ cười tình với nhau thì lòng Lệnh Hồ Xung lại nhói đau. Chàng muốn quay mặt đi

không nhìn nữa, nhưng mỗi lần Nhạc Linh San đi qua, không kìm được tình cảm, phải liếc nhìn cô ta một cái.

Ăn cơm tối xong, mỗi người tự đi tìm chỗ nằm. Mưa vẫn xối xả lúc lớn lúc nhỏ không tạnh. Lệnh Hồ Xung buồn bã, nhất thời không ngủ được, nghe trên đại điện những tiếng ngáy o o vang lên; mọi người đều đã ngủ say.

Hồi 51

Trong miếu hoang, phái Hoa Sơn bị nhục

Bỗng nghe phía Đông - Nam có tiếng vó ngựa vọng lại, ước khoảng hơn hai mươi kỵ mã, đang theo đường lớn chạy đến. Lệnh Hồ Xung giật mình nghĩ bụng:

- Trong đêm tối, tại sao có người phi ngựa đi trong mưa? Chẳng lẽ họ đến kiếm phái mình?

Lệnh Hồ Xung ngồi dậy, nghe Nhạc Bất Quần khẽ nói:

- Mọi người đừng lên tiếng..

Không bao lâu mười mấy kỵ mã đã chạy đến ngoài miếu. Lúc này mọi người phái Hoa Sơn đều tỉnh dậy, mỗi người đều cầm kiếm trong tay phòng địch. Lại nghe tiếng vó ngựa vượt qua khỏi miếu, từ từ xa dần, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Họ toan nằm xuống thì tiếng vó ngựa trở lại. Hơn mười mấy kỵ mã chạy đến ngoài miếu, cùng dừng lại.

Nghe tiếng một người gọi oang oang:

- Nhạc tiên sinh phái Hoa Sơn có ở trong miếu không? Chúng ta có chuyện xin thỉnh giáo.

Lệnh Hồ Xung là đại đệ tử của bốn môn, xưa nay thường ra mặt ứng phó với người ngoài. Chàng liền đi rút then gài cửa, mở cửa ra nói:

- Đang đêm khuya khoắt mà các bằng hữu đến thăm ư?

Lệnh Hồ Xung nhìn ra thấy mười lăm kỵ mã xếp thành hàng ngang đứng ngoài miếu, có sáu bảy người cầm đèn bão cùng chiếu vào mặt Lệnh Hồ Xung.

Trong bóng đêm, sáu bảy ngọn đèn cùng chiếu vào mặt khiến Lệnh Hồ Xung không khỏi bị lóa mắt. Hành động này thật vô lễ, cái kiểu chiếu đèn như vậy chứng tỏ người đến không thân thiện gì. Lệnh Hồ Xung giương mắt lên nhìn, thấy trên đầu người nào cũng quán vãi đen, chỉ để lộ hai mắt. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Những người này nếu không phải quen biết với chúng ta thì cũng sợ bị chúng ta nhớ mặt.

Người bên trái nói:

- Mời Nhạc tiên sinh ra đây.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Các hạ là ai? Xin cho biết cao danh quý tính để tiện bẩm báo với sư trưởng tệ phái.

Người đó nói:

- Bọn ta là ai ư? Người không cần hỏi nhiều. Đi nói với sư phụ người chúng ta nghe nói phái Hoa Sơn

đã kiếm được Tịch tà kiếm phổ của Phước Oai tiêu cục, chúng ta muốn mượn xem chơi.

Lệnh Hồ Xung tức giận xông lên phía trước nói:

- Phái Hoa Sơn tự có võ công của bốn môn, lấy Tịch tà kiếm phổ của người khác làm gì? Đừng nói bọn ta không có kiếm phổ, dù có lấy được đi nữa mà các hạ ăn nói vô lễ ngang ngạnh như vậy thì trong mắt các hạ còn có phái Hoa Sơn không?

Người đó cười ha hả, mười bốn người còn lại cũng cười hùa theo, tiếng cười trong đêm khuya vang rất xa, giọng cười vang dội, hiển nhiên nội công của người nào cũng cao cường. Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm kinh hãi: Đêm nay gặp phải kình địch, xem ra mười lăm tên này ai ai cũng là cao thủ, nhưng không biết lai lịch của chúng thế nào?

Bọn chúng chưa dứt tràng cười, một người lớn tiếng nói:

- Nghe nói tiểu tử họ Lâm của Phước Oai tiêu cục đã đầu nhập làm môn hạ phái Hoa Sơn. Bọn ta vốn biết Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh phái Hoa Sơn kiếm thuật thần thông, độc bộ võ lâm, đối với Tịch tà kiếm phổ chắc không cần để mắt đến. Bọn ta là hạng vô danh tiểu tốt trên giang hồ, cả gan xin Nhạc tiên sinh cho mượn kiếm phổ xem một chút.

Tiếng cười của mười bốn tên kia vẫn ha hả liên tục nhưng lời nói của gã này vẫn lẩn át, nghe rất rõ, không hề bị ảnh hưởng tạp âm, đủ thấy nội công của gã cao thâm hơn người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Rốt cuộc các hạ là ai? Các hạ...

Lệnh Hồ Xung nói được mấy tiếng mà ngay cả chính mình cũng không cách nào nghe được. Chàng sợ hãi, tự hỏi: Chẳng lẽ mình luyện nội công mười mấy năm nay lại không còn một chút nào ư?

Sau khi xuống núi Hoa Sơn, Lệnh Hồ Xung đã mấy lần cố luyện tâm pháp nội công của bốn môn, nhưng vừa vận khí thì bao nhiêu luồng nội lực phức tạp cuộn cuộn dâng lên không cách nào chế ngự được. Hắn càng muốn kiềm chế thì càng bức bối khó chịu, nếu không lập tức dừng vận nội lực thì bị ngất ngay. Lệnh Hồ Xung thử mấy lần, lần nào cũng bị như vậy, liền thỉnh giáo sư phụ nhưng Nhạc Bất Quần chỉ liếc nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng, không trả lời.

Lúc đó Lệnh Hồ Xung nghĩ: Nhất định sư phụ nghi mình "nuốt" trọn Tử hà bí cấp làm của riêng để tự luyện, thôi cũng chẳng cần biện minh. Dù sao tính mạng của mình không còn bao lâu nữa, đi luyện nội công này làm cóc gì?

Từ đó về sau Lệnh Hồ Xung không thêm luyện nữa, không ngờ bây giờ hắn dễ khi dễ nói chuyện thì bị tiếng cười của đối phương lấn át hết, một chút âm giọng cũng không truyền ra được.

Lại nghe tiếng oang oang của Nhạc Bất Quần từ trong miếu vọng ra:

- Các vị đều là nhân vật thành danh trong võ lâm, sao lại tự khiêm cho mình là hạng vô danh tiểu tốt? Nhạc mỗ xưa nay không bịp người, Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm không có ở chỗ chúng ta.

Lúc nói mấy câu này, lão đã vận Tử hà thần công để lấn át tiếng cười to của bọn người ngoài miếu, trong ngoài miếu ai cũng nghe rõ. Lão nói rất nhẹ nhàng chẳng khác gì nói bình thường nhưng so với bọn người kia vận khí lớn tiếng nói thì rõ ràng là lão hơn nhiều.

Tiếng một người khác ồm ồm nói:

- Tiên sinh nói Tịch tà kiếm phổ không có ở đây, vậy thì nó ở đâu?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Các hạ lấy quyền gì mà hỏi câu này?

Người kia nói:

- Chuyện thiên hạ thì người thiên hạ đều có quyền quan tâm đến.

Nhạc Bất Quần cười khẩy không trả lời. Người đó lớn tiếng nói:

- Họ Nhạc kia, rốt cuộc người có chịu giao ra hay không? Rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, người không giao ra, bọn ta đành phải động thủ, xông vào lục soát.

Nhạc phu nhân nói khẽ:

- Các nữ đệ tử đứng tựa vào nhau một chỗ, các nam đệ tử rút kiếm ra !

Soạt soạt, mọi người đều rút trường kiếm ra.

Lệnh Hồ Xung đứng trước cửa, tay nắm chuôi kiếm, chưa rút kiếm ra, đã có hai người nhảy xuống ngựa xông đến. Lệnh Hồ Xung né người, toan rút kiếm ra, chỉ nghe một người quát:

- Tránh ra !

Hắn giơ chân đá Lệnh Hồ Xung lộn nhào lăn ra xa.

Lệnh Hồ Xung bị đá văng ra ngoài mấy trượng, rớt xuống một bụi rậm. Đầu óc chàng hỗn loạn, thậm chí: Cái đá của tên này cũng không lợi hại mấy, tại sao hạ bàn của ta lại không còn một chút khí lực nào?

Chàng gắng gượng ngồi dậy, bỗng trước ngực máu nóng trào lên, bảy tám luồng chân khí xung đột, đấu tranh nhau trong người, khiến chàng muốn nhúc nhích một ngón tay cũng không được.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi, mở miệng kêu lại không phát ra được thanh âm nào. Tình cảnh này chẳng khác nào người nằm mộng thấy mộc đề, đầu óc rất tỉnh táo nhưng không nhúc nhích được. Tai hắn nghe tiếng binh khí giao nhau choang choảng không dứt; sư phụ, sư nương và bọn sư đệ đã xông ra ngoài miếu đấu với bảy tám người bịt mặt. Còn mấy tên bịt mặt khác thì xông vào trong miếu, tiếng quát tháo ồm ồm từ trong miếu truyền ra, hòa lẫn với tiếng hô hoán của bọn nữ đệ tử.

Lúc này, mưa lại càng to hơn, mấy cái đèn bão bị ném dưới đất phát ra những tia sáng nhợt nhạt khiến cho kiếm quang lấp loáng, bóng người lay động.

Không bao lâu, từ trong miếu truyền ra tiếng kêu la thê thảm của bọn nữ đệ tử, Lệnh Hồ Xung càng sốt ruột. Dịch nhân đều là nam tử, tiếng nữ đệ tử kêu la thê thảm dĩ nhiên là bọn sư muội đã bị thương. Hắn thấy sư phụ đang múa trường kiếm, một mình lão địch với bốn tên; còn sư nương bị hai tên địch vây bám. Hắn biết sư phụ và sư nương kiếm thuật cao thâm, tuy lấy ít địch nhiều, nhưng cũng không dễ bị

thất bại. Nhị sư đệ Lao Đức Nặc la lối om sòm, cũng lấy một chống lại hai, hai tên địch đều sử đơn đao, nghe qua tiếng đao kiếm giao nhau, cũng biết sức lực của hai tên đó rất mạnh. Nếu đấu thêm một lúc nữa, thì Lao Đức Nặc khó mà chống đỡ được.

Trước mắt, chàng thấy ba người bên phái mình phải chống chọi với tám tên địch, tình thế rất nguy hiểm, tình cảnh trong miếu càng nguy hiểm hơn. Tuy sư đệ sư muội đông nhưng lại không có một cao thủ, nghe tiếng kêu la thê thảm liên tục chắc đã có mấy người bị hạ thủ rồi. Lệnh Hồ Xung càng nóng ruột, càng không vận được một chút khí lực. Hắn không ngừng cầu khẩn:

- Xin trời đất phù hộ, giúp cho đệ tử có được nửa canh giờ hồi phục khí lực. Lệnh Hồ Xung này chỉ mong vào trong miếu để bảo vệ cho tiểu sư muội được chu toàn, thì dù đệ tử bị địch nhân chém thành muôn đoạn, thân chịu cực hình thảm khốc cũng cam tâm.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng cử động, lại vận nội tức, bỗng nhiên sáu luồng chân khí cùng xông lên ngực, tiếp theo có hai luồng chân khí từ trên đè sáu luồng chân khí này xuống. Toàn thân hắn nhẹ bỗng dường như lục phủ ngũ tạng đều biến mất hết, cả da thịt huyết mạch cũng đều tiêu tan không còn cảm giác gì. Lòng chàng lạnh như băng, la thầm: Thôi rồi, thôi rồi, thì ra là như vậy !

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới biết chân khí mà Đào Cốc lục tiên dùng trị thương cho mình là sáu luồng chân khí truyền từ các kinh mạch khác nhau vào, cố nhiên nội thương chưa trị khỏi mà sáu luồng chân khí vẫn tồn tại, tích tụ lại. Chàng lại gặp phải Bất Giới hòa thượng có nội công cao thâm nhưng tính tình lại

nóng nảy thúc đẩy hai luồng chân khí để đè bẹp sáu luồng chân khí của Đào Cốc lục tiên. Trong lúc đó, nhất thời chàng thấy dường như nội thương đã khỏi nhưng thực ra thì có thêm hai luồng chân khí lạ nữa đưa vào cơ thể; tám luồng chân khí này xung khắc nhau khiến cho nội công tu luyện bấy lâu chẳng còn giữ lại được chút nào, chàng đã trở thành phế nhân. Lòng chàng đau đớn, thầm nghĩ: Ta gặp phải chuyện bất trắc này thì chẳng khác gì bị phế truất toàn bộ võ công; hôm nay sư môn gặp nạn, ta lại không xuất được một chút khí lực. Lệnh Hồ Xung thân làm đại đệ tử phái Hoa Sơn mà lại nằm phệt dưới đất giương mắt, lắng tai nghe sư phụ và sư nương bị người ta sỉ nhục, sư muội sư đệ bị người ta hăm hại, thật chẳng đáng làm người. Được, ta sẽ đi vào miếu cùng chết với tiểu sư muội một chỗ.

Lệnh Hồ Xung biết chỉ cần vận khí một chút thì tám luồng chân khí trong cơ thể dấy động lên, toàn thân không thể nào cử động được. Chàng liền nạp khí xuống huyết Đan điền, không vận một chút nội tức nào, thì quả nhiên có thể cử động được tứ chi. Lệnh Hồ Xung liền từ từ đứng dậy, rút trường kiếm ra, từng bước chậm chạp đi vào trong miếu.

Lệnh Hồ Xung vừa bước đến cửa miếu thì ngửi thấy mùi máu tanh xông lên mũi, trên bàn thờ có hai ngọn đèn bảo chiếu sáng, thấy bọn Lương Phát, Thi Đới Tử, Cao Căn Minh mình đầy máu tươi đang khổ chiến với địch và mấy tên sư đệ sư muội nằm dưới đất, không biết đã chết hay còn sống. Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi đang cùng đấu với một tên địch nhân bịt mặt.

Đầu tóc Nhạc Linh San bung xỏa ra, Lâm Bình Chi cầm kiếm tay trái, hiển nhiên là tay phải đã bị

đơn đao đã thương. Gã bịt mắt cầm một cây đoản thương, thương pháp mạnh mẽ linh hoạt, Lâm Bình Chi liên tiếp sử ba chiêu Thương tòng nghênh khách mới đỡ nổi thế tấn công của gã. Khổ nỗi kiếm pháp của Lâm Bình Chi học được chỉ có hạn, chỉ thấy đoản thương của địch nhân vung lên, những tua đỏ trên thương phát phơ liên tục khiến Lâm Bình Chi hoa cả mắt. Soạt một tiếng, vai phải Lâm Bình Chi đã bị trúng thương. Nhạc Linh San vội phóng hai kiếm, bức bách địch nhân thối lui một bước, cô la lên:

- Tiểu Lâm tử, mau vào trong dưỡng thương.

Lâm Bình Chi nói:

- Không cần đâu.

Lâm Bình Chi phóng ra một kiếm, chân đã bước loạng choạng. Tên địch nhân bịt mắt cười dài, xoay ngang cây thương, bốp một tiếng, gã đánh vào lưng Nhạc Linh San. Tay phải của Nhạc Linh San bị rút kiếm, cô đau quá sụm người xuống.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi, lập tức cầm kiếm xông đến, đề khí phóng kiếm đâm tới. Mũi kiếm chỉ phóng ra một thước thì nội tức của hắn xông lên, cánh tay phải nhũn ra rũ xuống. Gã bịt mắt thấy kiếm phóng tới định né người tránh, sau đó đâm thương trả, nào ngờ kiếm của hắn phóng không được một thước, thì cánh tay đã rũ xuống. Gã bịt mắt cảm thấy kỳ dị, không cần nghĩ ngợi gì nữa, chân trái quét ngang một cái, đá Lệnh Hồ Xung từ cửa miếu bay ra ngoài.

Bịch một tiếng, Lệnh Hồ Xung rơi vào một vũng nước ở ngoài miếu. Mưa vẫn tầm tã; miệng, mắt, mũi, tai của Lệnh Hồ Xung dính đầy bùn đất, nhất thời

không cách gì cử động được. Chàng thấy Lao Đức Nặc đã bị đánh ngã, hai tên địch đối chiến với Lao Đức Nặc đã chia ra vây hai bên tấn công vợ chồng Nhạc Bất Quần. Một lúc sau, lại có hai địch nhân từ trong miếu vọt ra tham gia nên cục diện thay đổi, một mình Nhạc Bất Quần phải đấu với bảy tên, Nhạc phu nhân chống cự với ba tên.

Bỗng nghe Nhạc phu nhân và một địch nhân cùng la hoảng lên, dùi của cả hai người cùng bị thương. Gã địch nhân phải lùi lại, Nhạc phu nhân tuy chém được một tên địch nhưng dùi bà bị chém một đao khá nặng. Bà chiết thêm được vài chiêu nữa thì đầu vai lại bị địch nhân chém trúng một sống đao, bà ngồi phịch xuống đất. Hai tên địch nhân bật mặt cười ha hả, điểm mấy huyết đạo sau lưng bà.

Bọn đệ tử Hoa Sơn trong miếu liên tục bị thương, từng tên bị chế phục. Bọn địch đến tấn công rõ ràng là có mưu đồ nên chỉ đánh cho bọn đệ tử phái Hoa Sơn bị thương hoặc điểm huyết chứ không giết người nào.

Mười lăm tên địch vây vòng tròn quanh Nhạc Bất Quần, tám tên cao thủ đứng ở tám hướng đối chiến, bảy tên còn lại mỗi tên cầm đèn bão chiếu vào mặt lão. Tuy nội công chưởng môn phái Hoa Sơn thâm hậu, kiếm thuật cao thâm nhưng phải đối chiến với tám địch nhân đều là cao thủ và bị bảy luồng ánh sáng đèn chiếu thẳng vào mặt nên lão bị lóa mắt. Nhạc Bất Quần biết hôm nay phái Hoa Sơn đã thất bại thảm hại, mọi người trong miếu Dục vương đều bị trọng thương, nhưng lão vẫn vùng kiếm bảo vệ môn hộ; khí lực vẫn sung mãn, kiếm pháp tinh nghiêm, lúc bị ánh đèn chiếu vào, lão liền rũ mắt xuống, tám tên địch nhân nhất thời chưa làm gì được lão.

Một tên bịt mặt lớn tiếng quát:

- Nhạc Bất Quần, ngươi có đầu hàng hay không?

Nhạc Bất Quần lớn tiếng nói:

- Nhạc mỗ thà chết chứ không chịu nhục, muốn giết thì cứ giết đi.

Gã đó nói:

- Ngươi không chịu đầu hàng thì ta chém vào vai phải của vợ ngươi trước.

Gã nói vậy rồi giơ thanh quý đầu đao sống dày lưỡi mỏng, dưới ánh đèn chiếu xuống, lưỡi đao phát ra những tia sáng lấp lánh, lăm le toan chém xuống vai Nhạc phu nhân.

Nhạc Bất Quần hơi do dự, lão nghĩ: Chẳng lẽ để mặc chúng chém vào vai sư muội? Nhưng lão lại nghĩ: Nếu mình bỏ kiếm đầu hàng, sẽ bị bọn chúng hiếp đáp sỉ nhục, khiến cho thanh danh mấy trăm năm của phái Hoa Sơn bị mất trong tay mình ư?

Bỗng nhiên lão hít một hơi, mặt nổi sắc tía, vung kiếm đâm về hướng tên bịt mặt bên trái. Tên bịt mặt đó vung đao đỡ, đầu ngón chiêu kiếm này của Nhạc Bất Quần đã vận Tử hà thần công, luồng kinh lực cực mạnh, thanh đao lại bị trường kiếm bức ngược trở lại, một đao một kiếm đồng thời chém lên cánh tay phải của gã. Cánh tay phải của gã bị chém đứt hai đoạn, máu tươi rướm ra bốn phía. Gã thét lên rồi ngã lăn ra đất.

Nhạc Bất Quần ra một chiêu đắc thủ, soạt một tiếng kiếm lại đâm vào đùi trái một tên địch thủ, tên này ngoác miệng cười rồi lùi lại phía sau. Thế là lão đã loại bớt được hai tên nhưng tình thế cũng không dễ

dàng hơn cho lão chút nào. Bỗng hự một tiếng, lưng lão bị trúng một chùy, lão liên tiếp tấn công ba kiếm, mới đánh lui được bọn địch. Lão kìm không nổi, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Bọn địch cùng hoan hô:

- Nhạc lão nhi bị thương rồi, một bỏ hơi tai vì lão!

Sáu tên đối chiến với lão thấy nắm chắc phần thắng nên nới rộng vòng vây ra, lúc này Nhạc Bất Quần khó tìm được cơ hội để đả thương chúng.

Địch nhân bịt mắt có cả thấy mười lăm tên, ba tên trong bọn chúng bị vợ chồng Nhạc Bất Quần đả thương, chỉ có một tên bị chém cánh tay, thương thế rất nặng còn hai tên kia bị thương ở đùi, không có gì đáng ngại. Bọn chúng tay cầm đèn, miệng không ngừng thóa mạ Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần nghe khẩu âm của chúng đều có lẫn phương Nam phương Bắc, võ công phức tạp, rõ ràng là chúng không cùng một môn phái, nhưng đường lối tiến thoái rất ăn ý, chứ không phải nhất thời tụ họp lại. Lại lịch bọn chúng thế nào thực khó đoán được. Điều kỳ lạ là cả mười lăm tên này không có tên nào yếu kém, dựa vào sự hiểu biết rộng lớn của lão trên giang hồ thì không thể có phe phái nào có đến mười lăm tên cao thủ mà ngay chỉ một tên lão cũng không nhận ra. Lão chỉ biết những người này chưa bao giờ giao thủ với lão, lão tuyệt đối không có thù oán gì với chúng, chẳng lẽ đúng là vì Tịch tà kiếm phổ mới kéo nhau đến đây sinh chuyện với phái Hoa Sơn?

Nhạc Bất Quần nghĩ thầm trong lòng nhưng tay kiếm vẫn không để chút sơ hở. Lão vận Tử hà thần công thi triển, mũi kiếm ẩn hiện phát ra tia sáng

chối lợi. Sau mười mấy chiêu kiếm, lại thêm một tên bị trúng kiếm của lão ở vai, cương đao trong tay rơi xuống đất. Một tên che mặt khác ở vòng ngoài nhảy vào thay thế cho gã đó. Gã này tay cầm thanh loan đao, là thứ binh khí rất nặng, mũi đao không ngừng móc lấy trường kiếm trong tay Nhạc Bất Quần. Nội lực của Nhạc Bất Quần vẫn sung mãn, tinh thần càng đánh càng hăng. Đột nhiên lão xoay tay trái phóng chưởng, đánh trúng ngực một tên. Rắc một tiếng, lão đã đánh gãy hai xương sườn, hai tay gã cầm cây tân thiết và hoài trượng liền bị chấn động rơi xuống đất.

Không ngờ gã này dũng mãnh phi thường, gã bị gãy xương sườn đau thấu tim gan mà vẫn hung dữ. Gã lần tới dang hai tay ôm chặt lấy chân trái của Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần giật mình kinh hãi, lão vung kiếm chém xuống lưng gã, đồng thời gạt hai thanh đơn đao đang phóng tới. Trường kiếm của Nhạc Bất Quần chưa chém xuống được thì chân phải của lão đã đá vào đầu gã. Gã này là một tên cao thủ về môn cầm nã, tay trái gã dang ra ôm luôn chân phải của Nhạc Bất Quần rồi lăn đi. Võ công của Nhạc Bất Quần dù có cao thâm đến đâu cũng không cách nào đứng vững được, liền ngã xuống.

Trong khoảnh khắc, đơn đao, đoản thương, liên tử chùy, trường kiếm cùng đồng thời phóng đến đầu, mặt, yết hầu, ngực và các chỗ hiểm yếu của Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần thở dài, ném trường kiếm xuống nhắm mắt chờ chết. Lão cảm thấy các huyết đạo trên lưng, dưới sườn, cổ họng, vú bên trái đều bị chúng điểm, tiếp theo hai tên bịt mặt kéo lão đứng dậy.

Một tên già nua nói:

- Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh võ công trác tuyệt, quả nhiên danh bất hư truyền. Bọn ta hợp lực đến mười lăm người để đối phó một mình lão mà còn bị thương hết bốn năm người mới bắt được lão. Hì hì, khâm phục, khâm phục ! Già này mà đơn đả độc đấu với lão thì đấu không lại rồi. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, bọn ta có mười lăm người còn bọn các người có hơn hai mươi tên, so ra thì phái Hoa Sơn các người người đông thế mạnh, tối nay bọn ta lấy ít địch nhiều mà vẫn đánh bại phái Hoa Sơn, cái thắng này cũng không dễ có được. Đúng không?

Mấy tên bị mặt cùng nói:

- Đúng vậy, thắng thật không dễ.

Lão già nói tiếp:

- Nhạc tiên sinh, bọn ta với tiên sinh không thù không oán, tối nay bọn ta mạo muội đến đắc tội với quý phái chẳng qua là chỉ muốn mượn Tịch tà kiếm phổ xem thử. Kiếm phổ này vốn không phải là của phái Hoa Sơn, tiên sinh đã dùng trăm phương ngàn kế để thu nạp gã thiếu niên họ Lâm của Phước Oai tiêu cục làm môn hạ, dĩ nhiên là có mưu đồ chiếm đoạt bộ kiếm phổ này. Chuyện không quang minh chính đại chút nào, đồng đạo võ lâm nghe tin ai cũng vô cùng căm phẫn. Già này đã nói lời khuyên nhủ, tiên sinh nên đưa ra thôi.

Nhạc Bất Quần tức giận nói:

- Nhạc mỗ đã rơi vào tay các người, muốn giết thì cứ giết, lăm lăm làm gì? Nhạc Bất Quần này là người như thế nào thì mọi người trên giang hồ đều nghe biết, các người muốn giết Nhạc mỗ thì dễ còn muốn

làm bại hoại danh dự của Nhạc mỗ thì có nằm mơ cũng không được đâu.

Một tên bịt mặt cười ha hả rồi lớn tiếng nói:

- Làm bại hoại danh dự của người thật không dễ ư? Phu nhân, con gái và mấy tên nữ đệ tử của người đều có dung mạo cũng khá đấy; nếu bọn ta chia ra mỗi người lấy một cô làm vợ nhỏ, ha ha, vậy thì Nhạc tiên sinh trong võ lâm oai danh lừng lẫy lắm.

Gã vừa nói dứt lời thì cả bọn cùng cười rộ lên, tiếng cười đầy ý dâm dăng. Nhạc Bất Quần tức quá, cả người phát run. Mấy tên che mặt thúc đẩy các nam, nữ đệ tử từ trong miếu đi ra. Bọn đệ tử đều bị điểm trúng huyết đạo, có tên mặt đầy máu, có tên vừa ra ngoài miếu thì té ngã, rõ ràng là chân, đùi đã bị thương.

Lão già che mặt nói:

- Nhạc tiên sinh, có lẽ tiên sinh đã đoán được lai lịch của bọn ta ba phần. Bọn ta không phải là anh hùng hảo hán phe bạch đạo trong võ lâm, không có chuyện gì mà không làm được. Huynh đệ ta có người có thói hiếu sắc, nếu đắc tội với tôn phu nhân và lệnh ái thì tiên sinh còn mặt mũi nào mà vênh vang nữa.

Nhạc Bất Quần la lên:

- Thôi, thôi, các hạ đã không tin thì cứ lục soát trên người Nhạc mỗ xem có Tịch tà kiếm phổ gì không?

Một tên bịt mặt cười nói:

- Ta khuyên người nên tự đưa ra là hơn. Lục soát từng người thì phải lục soát đến phu nhân và các cô khuê nữ, khó coi lắm.

Lâm Bình Chi lớn tiếng nói:

- Tất cả tai họa này đều do Lâm Bình Chi mà ra. Ta nói cho các vị biết, Lâm gia ở Phúc Kiến xưa nay không có Tịch tà kiếm phổ gì hết, tin hay không là tùy ở các vị.

Lâm Bình Chi nói vậy rồi lượm cây hoai trượng dưới đất, dùng lực đập mạnh vào trán mình. Nhưng hai cánh tay hắn đã bị điểm huyết đạo, nên ra tay không có chút khí lực nào, bốp một tiếng, hoai trượng đập lên đầu chỉ thấy da chứ không chảy máu.

Nhưng người nào cũng hiểu được dụng ý hành động này của Lâm Bình Chi. Lâm Bình Chi muốn hy sinh tính mạng để chứng minh không có kiếm phổ gì đó lọt vào tay phái Hoa Sơn.

Lão gia che mặt cười nói:

- Lâm công tử, người rất có nghĩa khí. Bọn ta cùng với gia gia của người có mối giao tình, Nhạc Bất Quần đã hại gia gia, nuốt mất bộ Tịch tà kiếm phổ gia truyền của người nên hôm nay bọn ta ôm mối bất bình mà đến đây. Sư phụ của người chỉ có hư danh quân tử chứ không phải là quân tử thật đâu. Chi bằng người quay lại làm môn hạ của ta, ta bảo đảm dạy người thành một người đầy đủ công phu ngang dọc giang hồ.

Lâm Bình Chi nói lớn:

- Gia gia và má má của ta bị Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong ám hại, nào có liên can gì đến sư phụ ta? Ta đường đường là môn đồ của phái Hoa Sơn, sao lại có thể gặp lúc nguy nan mà tham sống sợ chết?

Lương Phát reo lên:

- Nói hay lắm ! Phái Hoa Sơn ta...

Lương Phát nói chưa dứt lời thì một tên bịt mặt quát:

- Phái Hoa Sơn người thế nào?

Gã vừa nói vừa vung đao lên chém một đao vào đầu Lương Phát, máu tươi phun ra, tám chín đệ tử phái Hoa Sơn cùng kinh hãi la hoảng lên.

Trong đầu Nhạc Bất Quần nổi lên hàng loạt ý nghĩ nhưng lão vẫn nghĩ không ra lai lịch của những tên này. Nghe lời lão già nói, có lẽ chúng là cường nhân trong hắc đạo, hoặc là những tên giặc tụ họp thành bang hội. Các nhân vật nổi danh trong hắc đạo và bạch đạo ở bốn châu Tần, Tấn, Xuyên, Dự, dù không quen biết hết, nhưng lão cũng có nghe biết, tuyệt không có một bang hội hay sơn trại nào có nhiều cao thủ đến như vậy. Tên sử đao chém đầu Lương Phát hạ thủ tàn độc thật hiếm thấy trong võ lâm. Trên giang hồ việc động võ giết người là chuyện bình thường, nhưng đối phương đã bị bắt, rất hiếm khi bị vung đao chém đầu.

Gã đó chém Lương Phát xong thì cười lên một tràng man rợ, đi đến trước mặt Nhạc phu nhân. Gã giơ cây đao đầy máu chém dứ vài cái vào không khí, hướng vào đầu Nhạc phu nhân không đầy nửa thước. Nhạc Linh San thét lên:

- Dừng... đừng giết má má ta !

Cô nói xong liền ngắt xiú. Nhạc phu nhân là một trang hào kiệt trong giới nữ, không một chút sợ hãi, bà nghĩ bị gã chém một đao để khỏi bị sỉ nhục chính là điều bà mong mỏi. Bà ngẩng đầu mắng:

- Tên giặc chó má kia, có giỏi thì giết ta đi.

Giữa lúc đó, bỗng nghe tiếng vó ngựa ở phía Đông Bắc vọng lại, mấy chục kỵ mã phóng nhanh đến. Lão già bịt mắt la lên:

- Người nào vậy ? Đi xem coi !

Hai tên bịt mắt cùng “dạ” rồi nhảy phóc lên ngựa vọt đi. Tiếng vó ngựa càng lúc càng lại gần, tiếp theo là tiếng binh khí va chạm loảng choảng, có người la:

- Ủi chao !

Hiển nhiên bọn người đến và hai tên bịt mắt đã giao thủ với nhau, có người bị thương.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần và bọn đệ tử phái Hoa Sơn biết là có cứu tinh đến, ai cũng vui mừng. Chỉ thấy dưới ánh đèn mờ mờ, ba bốn chục kỵ mã chạy trên đường lớn, nước bắn lên tung tóe, trong khoảnh khắc đã dừng cương ngựa đứng thành một vòng ngoài miếu. Một người ngồi trên lưng ngựa nói lớn:

- Các vị là bằng hữu phái Hoa Sơn. Ủa ! Đây không phải là Nhạc huynh sao?

Nhạc Bất Quần nhìn lên mặt người nói đó, bất giác lão rất lúng túng. Thì ra người này là đệ tam thái bảo Tiên hạc thủ Lục Bách phái Tung Sơn, mấy ngày trước đây đã từng cầm cờ lệnh Ngũ Nhạc kiểm phái lên đỉnh Hoa Sơn. Bên phải lão là một người cao to vạm vỡ, là đệ nhị thái bảo Đình Miễn phái Tung Sơn. Đứng sừng sững bên trái lão là Phong Bất Bình phe Kiếm tông, phần tông phần đồ của phái Hoa Sơn. Ngoài ra, các cao thủ các phái Thái Sơn, Hành Sơn ngày hôm đó đã đến Hoa Sơn đều ở trong đám

người này, có điều nhiều hơn lần lên núi hôm trước. Dưới ánh đèn bão mờ ảo, nhất thời lão không nhận ra được mọi người. Lục Bách nói:

- Nhạc huynh, hôm trước Nhạc huynh không tiếp cờ lệnh của Tả minh chủ, Tả minh chủ rất lấy làm khó chịu, nay phái Đinh sư ca và Dương sư đệ của tại hạ phụng cờ lệnh lên Hoa Sơn hỏi lại. Không ngờ trong đêm khuya lại gặp nhau ở đây. Thật là không ngờ được.

Nhạc Bất Quần im lặng không đáp. Lão già đứng đầu bọn bịt mặt reo lên:

- Thì ra là ba vị Đinh nhị hiệp, Lục tam hiệp, Dương thất hiệp của phái Tung Sơn đến đây. Thật là hân hạnh, hân hạnh !

Đệ thất thái bảo Dương Anh Ngạc nói:

- Không dám, cao danh quý tính các hạ là gì? Vì sao không để bộ mặt thật tương kiến?

Lão già bịt mặt đáp:

- Bọn sư huynh sư đệ chúng ta đều là hạng vô danh tiểu tốt trong hắc đạo, phỉ hiệu rất khó nghe, nếu đem nói ra e làm dơ tai các vị cao nhân võ lâm. Bọn tại hạ đối với Nhạc phu nhân và Nhạc tiểu thư không dám vô lễ, nhưng có một chuyện, tại hạ muốn xin các vị chủ trì công đạo võ lâm cho.

Dương Anh Ngạc nói:

- Chuyện gì xin cứ mạnh dạn nói ra cho mọi người nghe.

Lão già bịt mặt nói:

- Nhạc Bất Quần tiên sinh đây có ngoại hiệu gọi là Quân tử kiếm, nghe nói trước đây lúc nào tiên sinh cũng nói chuyện đạo đức nhân nghĩa, giảng giải quy củ võ lâm, nhưng gần đây lại có một chuyện. Phước Oai tiêu cục ở Phúc Châu bị người cướp phá, vợ chồng Lâm Chấn Nam bị hại, các vị chắc đã sớm biết rồi?

Dương Anh Ngạc nói:

- Đúng vậy, nghe nói vụ đó do phái Thanh Thành ở Tứ Xuyên gây ra.

Lão già liên tục lắc đầu nói:

- Giang hồ đồn đại như vậy nhưng tình thật thì chưa chắc đã là như vậy đâu. Bọn ta xin nói toạc ra cho mọi người đều biết nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục có bộ Tịch tà kiếm phổ tổ truyền, trong kiếm phổ ghi chép kiếm pháp tinh vi ảo diệu, sau khi luyện thành công, có thể trở thành thiên hạ vô địch. Sở dĩ vợ chồng Lâm Chấn Nam bị hại là vì có người cố ý dòm ngó bộ Tịch tà kiếm phổ này.

Dương Anh Ngạc hỏi:

- Vậy thì sao nữa?

Lão già nói tiếp:

- Vợ chồng Lâm Chấn Nam rốt cuộc bị ai hãm hại, người ngoài không biết rõ sự tình. Chúng ta chỉ nghe nói, vị Quân tử kiếm này ngấm ngấm sử dụng nguy kế, gạt con trai của Lâm Chấn Nam đầu nhập làm môn hạ phái Hoa Sơn, bộ kiếm phổ đó dĩ nhiên lọt vào tay phái Hoa Sơn. Vì vậy mọi người cần nhắc suy đoán đều nói mưu kế của Nhạc Bất Quần cường đoạt không thành thì dùng xảo kế để lấy cho bằng được.

Thử nghĩ lại tiểu tử họ Lâm được bao nhiêu tuổi, có được bao nhiêu hiểu biết? Sau khi đầu nhập phái Hoa Sơn, có khác gì một món đồ chơi để cho con cáo già này lung lạc, ngoan ngoãn hai tay đem Tịch tà kiếm phổ dâng lên cho lão rồi.

Dương Anh Ngọc nói:

- Ta e rằng cũng chưa chắc vậy đâu. Kiếm pháp phái Hoa Sơn tinh diệu, Tử hà thần công của Nhạc tiên sinh độc bộ vô lâm, là môn nội công thần kỳ nhất, sao lại còn tham lam mưu đồ kiếm pháp của phái khác nữa?

Lão già ngẩng mặt lên trời cười ha hả rồi nói:

- Dương lão anh hùng lấy cái tâm của người quân tử để đo cái bụng kẻ tiểu nhân rồi. Nhạc Bất Quần có kiếm pháp tinh diệu gì đâu? Sau khi phái Hoa Sơn của lão phân ra làm hai phe Khí tông và Kiếm tông, phe Khí tông chiếm cứ Hoa Sơn, chỉ nghiên cứu luyện khí, còn kiếm pháp thì tầm thường, thậm chí còn cực kỳ ấu trĩ. Ba chữ "phái Hoa Sơn" chấn động giang hồ chỉ là hư danh, có người còn cho rằng họ có bản lĩnh thật sự, nhưng kỳ thực thì ... hà hà, hà hà...

Lão cười nhạt vài tiếng rồi nói tiếp:

- Theo lý mà nói, Nhạc Bất Quần là chương môn phái Hoa Sơn, kiếm thuật rất cao thâm, nhưng các vị thấy tận mắt đấy, lão vừa bị mấy tên vô danh tiểu tốt bòn tạt hạ bắt được. Bọn tạt hạ một là không sử dụng độc dược, hai là không sử dụng ám khí, ba là không ý nhiều thắng ít, chỉ đem bản lĩnh thật sự đấu với nhau đã hạ được bọn sư đồ phái Hoa Sơn. Vô công phe Khí tông phái Hoa Sơn ra sao không cần suy nghĩ cũng rõ rồi, cho

nên ta có thể hiểu Nhạc Bất Quần tự biết mình thế nào nên lão muốn cấp tốc luyện cho được Tịch tà kiếm pháp thật tinh thâm để khỏi mang tiếng là kẻ chỉ có hư danh. Không ngờ vừa đến bước quan trọng thì bị lộ tẩy.

Dương Anh Ngạc gật đầu nói:

- Những lời này cũng có lý.

Lão già lại nói:

- Bọn tại hạ là hạng vô danh tiểu tốt trong hắc đạo, nói đến công phu, dưới mắt của các vị danh gia thì chẳng ra gì, đối với Tịch tà kiếm phổ đó cũng không khỏi tâm tham lam làm gì. Chẳng qua mười mấy năm về trước, bọn chúng ta từng được Lâm tổng tiêu đầu ở Phước Oai tiêu cục có lòng trọng vọng, mỗi năm đều tặng hậu lễ, tiêu xa của lão đi qua núi bọn tại hạ thì các huynh đệ đều nể mặt không đụng đến. Lần này nghe nói Lâm tổng tiêu đầu vì bộ kiếm phổ này mà bị nạn nhà tan cửa nát, huynh đệ chúng ta không khỏi động lòng cảm phần nên đến đây tính sổ với Nhạc Bất Quần.

Lão nói đến đây, ngừng một lúc, nhìn quanh mọi người trên ngựa rồi nói tiếp:

- Đêm nay các vị đều là anh hùng hảo hán lừng danh trong võ lâm đã giá đáo đến đây, còn có cả cao thủ Ngũ Nhạc kiếm phái kết minh với phái Hoa Sơn, vụ này rốt cuộc nên xử trí cách nào, xin các vị chỉ đạo cho, bọn tại hạ nhất nhất tuân theo.

Dương Anh Ngạc nói:

- Vị huynh đài này là bằng hữu tốt, chúng ta linh hội mỗi giao tình này. Đinh sư ca, Lục sư ca, hai sư ca xem chuyện này nên xử trí thế nào?

Đinh Miễn nói:

- Ngồi vị chủ võ môn nhân của phái Hoa Sơn, theo Tả minh chủ nói, nên để Phong tiên sinh chấp chương. Hôm nay, Nhạc Bất Quần lại làm chuyện đê hèn vô liêm sỉ này thì để Phong tiên sinh tự thanh lý môn hộ thôi.

Mọi người trên ngựa đồng thanh nói:

- Đinh nhị hiệp nói phải lắm. Chuyện của phái Hoa Sơn nên để chủ võ môn nhân phái Hoa Sơn tự xử lý, bằng hữu trên giang hồ khỏi nói chúng ta đa quản nhân sự.

Phong Bất Bình nhảy xuống ngựa cung tay vái dài mọi người một vòng, nói:

- Các vị làm cho tại hạ hãnh diện, thật cảm kích vô cùng. Tộc phái bị Nhạc Bất Quần tranh đoạt chức chủ võ môn; khiến cho trời người đều oán giận, mà thanh danh của bốn phái trên giang hồ cũng mất hết, hôm nay lại bày ra chuyện giết phụ thân của người ta để đoạt kiếm phổ, cưỡng bức thu đồ đệ, thật là những hành động vô pháp vô thiên. Tại hạ vô đức vô tài, không xứng đáng làm chủ võ môn phái Hoa Sơn, chỉ vì nghĩ đến liệt tổ liệt tông của tộc phái đã gian khổ gây dựng sự nghiệp nên không nỡ để phái Hoa Sơn bị tàn hủy theo mây khói về tay môn đồ hư hỏng Nhạc Bất Quần. Tại hạ đành phải cố gắng gánh vác khó nhọc này, mong các vị bằng hữu ngày sau luôn luôn chỉ điểm đôn đốc cho.

Lão nói xong lại cung tay vái dài bốn phía. Lúc này trên ngựa đã có bảy tám người đốt đuốc lên. Mưa vẫn còn lâm râm. Ánh sáng đuốc chiếu lên mặt Phong Bất Bình, lão lộ vẻ vô cùng đắc ý. Lão nói tiếp:

- Nhạc Bất Quần tội ác tày trời không thể khoan dung, nên phải chấp hành môn quy, lập tức xử tử. Tùng sư đệ, sư đệ hãy vì bốn phái mà thanh lý môn hộ, đem vợ chồng phản đồ Nhạc Bất Quần ra giết đi.

Một hán tử khoảng năm mươi tuổi đáp dạ rồi rút trường kiếm đi đến trước mặt Nhạc Bất Quần, cười một tràng man rợ, nói:

- Họ Nhạc kia, người làm bại hoại bốn phái, hôm nay phải chịu lấy quả báo.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Được, được, phe Kiếm tông các người vì muốn tranh đoạt ngôi vị chủ võ môn mà bày ra độc kế này. Tùng Bất Diệp, hôm nay người giết ta thì sau này ở dưới âm thế còn mặt mũi nào mà nhìn liệt tổ liệt tông phái Hoa Sơn nữa?

Tùng Bất Diệp cười ha hả nói:

- Làm nhiều điều bất nghĩa tất nhiên phải chết. Chính người đã gây ra nhiều tội nghiệt, nếu ta không giết người để người phải chết do tay người ngoài thì không hay ho gì cả.

Phong Bất Bình quát:

- Tùng sư đệ, nói nhiều vô ích, hành hình đi!

Tùng Bất Diệp đáp dạ, lão cầm trường kiếm lên, khuỷu tay co lại, ánh lửa chiếu vào lưỡi kiếm bằng đồng bóng xanh lấp lánh. Nhạc phụ nhân la lên:

- Khoan đã ! Tịch tà kiếm phổ đó rốt cuộc là ở đâu? Bất trộm thì phải nắm đủ tang chứng, các người

ngậm máu phun người như vậy làm sao có thể khiến người khác khâm phục?

Tùng Bất Diệp nói:

- Hay lắm ! Bất trộm phải nắm đủ tang chứng.

Lão nói xong liền đi lại phía Nhạc phu nhân hai bước, cười hì hì rồi nói:

- Vậy thì bộ Tịch tà kiếm phổ chắc là giấu trong người của người, ta phải lục soát người người lấy ra để người khỏi phải nói chúng ta ngậm máu phun người.

Lão nói rồi đưa tay trái toan mò vào túi trước của Nhạc phu nhân. Đùi Nhạc phu nhân bị thương, lại bị điểm trúng hai huyệt đạo, trước mắt thấy bàn tay thô kệch xương xẩu của Tùng Bất Diệp đưa lên người mình mà lục soát, thật nhục nhã. Bà lớn tiếng gọi:

- Đinh sư huynh phái Tung Sơn !

Đinh Miễn không ngờ Nhạc phu nhân bỗng nhiên gọi tên mình, bèn hỏi:

- Sao?

Nhạc phu nhân nói:

- Lệnh sư huynh Tả minh chủ là minh chủ Ngũ Nhạc kiếm phái, làm mẫu mực trong võ lâm, phái Hoa Sơn cũng nương dựa dưới cờ của Tả minh chủ. Vậy mà sư huynh lại để mặc cho bọn tiểu nhân vô liêm sỉ đến làm ô nhục phụ nữ người ta, còn ra quy củ gì nữa?

Đinh Miễn đáp:

- Cái đó...

Nói xong, lão trầm ngâm không nói.

Nhạc phu nhân lại nói:

- Tên ác tặc này toàn ăn nói hồ đồ, nói cái gì là không ý đồng thẳng ít. Hai tên phản đồ phái Hoa Sơn này nếu đơn đả độc đấu thắng trượng phu ta thì chúng ta sẽ đem chúc chưởng môn hai tay nhường lại, có chết cũng không oán hận, nếu không thì khó bịt miệng được ngàn vạn anh hùng hảo hán trong võ lâm lắm.

Bà nói đến đây, bỗng nhiên phệt một tiếng, bà nhổ một ngụm nước miếng vào mặt Tùng Bất Diệp. Cự ly giữa Tùng Bất Diệp và bà rất gần, hành động lại xảy ra bất thành linh nên lão không kịp né tránh, bị nhổ trúng sống mũi giữa hai mắt. Lão lớn tiếng chửi:

- Tổ mẹ nó !

Nhạc phu nhân tức giận nói:

- Người là thứ phản đồ phe Kiếm tông, võ công thấp kém, không cần trượng phu ta ra tay. Hạng nữ lưu như ta nếu không bị người ám toán điểm huyết đạo, muốn giết người cũng dễ như trở bàn tay.

Đinh Miễn nói:

- Được lắm!

Hai dùi hắc thúc vào hông ngựa, con hắc mã xông về phía trước rồi vòng qua sau lưng Nhạc phu nhân. Hắc chuyển dây cương ngựa phục người xuống phía trước quất ra một cái. Mũi dây cương điểm trúng ba huyết đạo trên lưng Nhạc phu nhân. Bà cảm thấy toàn thân chấn động, huyết đạo liền được giải khai, tứ chi được tự do. Bà biết Đinh Miễn muốn bà tỉ võ với Tùng Bất Diệp. Cuộc chiến này không những có liên quan đến sự sinh tử của cả nhà ba người mà còn quyết định

sự thịnh suy hưng vong của phái Hoa Sơn. Nếu như bà có thể đánh bại được Tùng Bất Diệp, tuy cũng chưa chắc biến nguy hiểm thành bình yên, nhưng ít nhất cũng có cơ hội xoay chuyển cục diện; còn nếu bà thất bại thì khỏi phải nói. Bà liền lượm thanh trường kiếm đã bị đánh rơi lúc nãy lên, nâng kiếm ngang ngực, tạo thế đứng. Ngay lúc này, chân trái của bà nhún ra suýt chút nữa quy ngã. Trên đùi bà vết thương cũng không nhẹ, chỉ dùng một chút nội lực thì khó đứng vững.

Tùng Bất Diệp cười ha hả nói:

- Người vừa là phụ nữ, vừa giả bộ bị thương ở chân thì còn tí kiếm cái gì nữa? Dù có thắng người cũng chẳng hay ho gì.

Nhạc phu nhân không muốn nói nhiều với hắn, bà thét "Xem kiếm đây!" rồi choang choang, ba kiếm phóng nhanh ra, nội lực trên lưỡi kiếm nghe vù vù. Bà xuất chiêu kiếm này rất nhanh, toàn đánh vào chỗ yếu hại của đối phương. Tùng Bất Diệp thối lui hai bước, kêu lên "Hay lắm!". Nhạc phu nhân có thể thừa thế bức bách tiến tới nhưng bà không dám di động chân, chỉ đứng yên một chỗ. Tùng Bất Diệp lại giơ kiếm lên, đánh ngược lại, choảng choảng ba tiếng tóe lửa, ba chiêu kiếm này tấn công rất dữ tợn. Trường kiếm Nhạc phu nhân gạt ra, đến chiêu kiếm thứ ba bà liền chuyển thế thủ thành thế tấn công, phóng kiếm cực nhanh đâm vào bụng dưới của địch nhân.

Nhạc Bất Quần đứng một bên thấy thế tử bị thương nặng ở đùi, dùng lực chống lại cường địch, chiêu kiếm của Tùng Bất Diệp lại tinh diệu, linh động biến hóa, rõ ràng là cao hơn thế tử lão. Sau khi hai người chiết được hơn hai mươi chiêu thì Nhạc phu nhân khó bề di

chuyển hạ bàn. Phe Khí tông phái Hoa Sơn chuyên dùng nội lực để khắc chế địch, nhưng bà đang bị thương, nội tức không đều, kiếm pháp dần dần bị Tùng Bát Diệp khắc chế.

Nhạc Bát Quân nôn nóng, thấy các chiêu kiếm của thê tử càng sử càng nhanh thì lão càng lo âu: Sở trường phe Kiếm tông là ở kiếm pháp mà sư muội lại dùng chiêu kiếm tương chiến với hãn, tức là lấy sở đoản của mình mà chống lại sở trường của địch, tất phải thua.

Vấn đề mấu chốt này sao Nhạc phu nhân lại không biết, nhưng vì thương thế ở đùi của bà khá nặng, vả lại sau khi bà trúng đao lại bị điểm huyết đạo, nên không thể trị thương, bây giờ vết thương còn chảy máu chưa cầm, làm sao có thể vận khí khắc chế địch được? Lúc này bà hoàn toàn dựa vào tinh thần để chống chọi, tuy chiêu kiếm không một chút sơ hở, nhưng kinh lực giảm sút rất nhanh. Đấu hơn mười chiêu nữa, Tùng Bát Diệp đã quan sát thấy được chỗ yếu của đối phương, lòng lão vui mừng. Lão không cầu thắng vội, chỉ nghiêm mật phòng thủ môn hộ.

Lệnh Hồ Xung giương mắt nhìn hai người tỷ đấu, nhưng thấy đường kiếm tung hoành của Tùng Bát Diệp liền nhận ra lão chỉ sử chiêu thức chứ không dùng nội lực, hoàn toàn khác với cách truyền thụ của sư phụ.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Thảo nào bốn phái phân ra làm hai phe Kiếm tông và Khí tông. Cái tối thượng về võ công của hai phe quả nhiên hoàn toàn tương phản.

Lệnh Hồ Xung đưa tay lượm thanh trường kiếm ở dưới đất từ từ chống đứng dậy, lòng nghĩ: Phái ta hôm nay bị thất bại thảm hại nhưng thanh danh của

sư nương và sư muội trong sạch, quyết không thể để cho kẻ gian làm hoen ố. Xem ra sư nương không phải là địch thủ của người này, thôi thì ta giết sư nương và sư muội trước sau đó ta tự tử theo để bảo toàn thanh danh của phái Hoa Sơn.

Chợt thấy kiếm pháp của Nhạc phu nhân dần dần rối loạn. Thanh trường kiếm của bà xoay rất lẹ, phóng vù một tiếng, chính là chiêu Vô song vô đối, Ninh thị nhất kiếm. Lực đạo của chiêu kiếm này rất lợi hại, tuy bà đang bị trọng thương nhưng thế phóng ra của bà vẫn có oai lực phi thường.

Tùng Bát Diệp giật mình kinh hãi, vội nhảy về phía sau, may mà tránh được. Nếu chân Nhạc phu nhân không bị thương, thừa thế truy kích thì gã tất khó mà thoát được. Mặt bà không còn giọt máu, chống kiếm xuống đất, thở hồng hộc.

Tùng Bát Diệp cười nói:

- Thế nào ! Nhạc phu nhân, khí lực của phu nhân đã kiệt rồi, có chịu để cho ta lục soát chưa?

Lão nói vậy rồi xòe bàn tay trái ra, từng bước tiến đến gần. Nhạc phu nhân muốn nhắc kiếm lên đâm nhưng tay phải của bà như nặng ngàn cân, không nhắc lên được.

Hồi 52

Lệnh Hồ Xung đại triển Độc cô kiếm pháp

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Khoan đã !

Rồi chàng bước đến trước mặt Nhạc phu nhân gọi:

- Sư nương !

Lệnh Hồ Xung toan rút kiếm đâm chết bà để bảo vệ sự thanh bạch cho bà. Ánh mắt Nhạc phu nhân lộ vẻ vui mừng, bà gật đầu nói:

- Hảo hài tử !

Nói rồi, bà đứng không vững nữa, đành ngồi phệt xuống vũng nước bùn. Tùng Bất Diệp quát:

- Cút đi !

Lão vung kiếm nhằm đâm vào yết hầu của Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung thấy kiếm đâm tới, tự biết mình không còn chút khí lực nào, nếu đưa kiếm ra gạt đỡ

thì lập tức bị trường kiếm của lão đánh bay đi. Không còn suy nghĩ nữa, hấn nhấc kiếm lên nhằm đâm vào yết hầu của lão, đó là cách đánh "Đồng quy ư tận" (cùng chết với nhau). Chiêu kiếm này xuất ra không mau lẹ gì nhưng bộ vị lại tuyệt diệu tột đỉnh, đây chính là chiêu Phá kiếm thức trong Độc Cô cửu kiếm.

Tùng Bất Diệp giật mình kinh hãi, vạn lần không ngờ gã thiếu niên mình đánh đẩy bùn lầy lại bỗng nhiên sử ra chiêu này. Tình thế cấp bách, lão phải nằm xuống dưới đất lăn xa hơn một trượng mới tránh khỏi nhưng đã hết hồn hết vía.

Chúng nhân bàng quan thấy lão rất lúng túng, lúc nhảy người lên, đầu tóc, mặt mũi, chân tay mình mẩy toàn là nước bùn ướt sũng, có người không nhịn được bật cười, nhưng suy cho cùng, đều cảm thấy ngoài cách nằm lăn ra thì quả thật không còn diệu pháp nào có thể chiết giải chiêu này của Lệnh Hồ Xung.

Tùng Bất Diệp nghe có tiếng người cười thì lão càng xấu hổ, giận run cả người. Lão đưa kiếm nhảy xổ vào Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung đã đoán được, tự dặn mình: Ta không thể vận nội lực được, chỉ còn cách lấy kiếm pháp của thái sư thúc tổ đã truyền thụ để chiết chiêu với lão.

Độc Cô cửu kiếm Lệnh Hồ Xung luyện chưa thuần thục nên không dám mạo hiểm kháng cự cường địch, nhưng bây giờ chuyện sinh tử như sợi chỉ mảnh, nên trong đầu Lệnh Hồ Xung bỗng nhiên nhớ rõ dị thường. Bao nhiêu cách chiết giải phức tạp thần kỳ trong Phá kiếm thức trong khoảnh khắc đều hiện lên rất rõ.

Trước mắt Tùng Bất Diệp như con hổ điên liều mạng xông đến; Lệnh Hồ Xung nhìn thấy được chỗ sơ hở trong chiêu thức, mũi kiếm chênh chếch chỉ vào bụng dưới của lão. Tùng Bất Diệp yên chí mình đánh như vậy, nếu đối phương không né tránh thì phải dùng binh khí gạt đỡ, nên bụng dưới của Tùng Bất Diệp trống không, đầu cần phải phòng thủ. Nào ngờ Lệnh Hồ Xung không né tránh cũng không gạt đỡ, chỉ đưa mũi kiếm nghiêng chênh chếch, đợi bụng dưới của đối phương đâm vào kiếm. Tùng Bất Diệp nhảy lên, hai chân còn chưa đụng mặt đất, thấy được mình đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm, lão vội vung kiếm nhằm chém lên trường kiếm của Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung đã liệu đoán trước được chuyện này nên tay phải nhắc nhẹ lên, trường kiếm nhắc lên hai thước, mũi kiếm chỉ vào trước ngực Tùng Bất Diệp.

Tùng Bất Diệp chém kiếm ra, lão vốn muốn dụng vào trường kiếm của Lệnh Hồ Xung để có thể mượn thế nhảy vọt ra, nào ngờ đối phương trong lúc nghiêm trọng này chỉ kiếm thẳng lên nên chiêu kiếm của lão chém vào khoảng không. Trên không trung, thân người lão không còn cách nào xoay sở, miệng lão thét lên be be thì thân lão đã rơi thẳng xuống mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung. Phong Bất Bình vội vọt người lên đưa tay chụp lấy lưng Tùng Bất Diệp, nhưng đã chậm một bước, nghe phập một tiếng, mũi kiếm xuyên qua bả vai của Tùng Bất Diệp rồi.

Phong Bất Bình chụp lại nhưng không trúng, lão liền rút kiếm chém vào sau cổ Lệnh Hồ Xung. Dựa theo kiếm lý thì Lệnh Hồ Xung phải vội nhảy lùi về phía sau rồi mới thừa cơ hội trả chiêu, nhưng chân khí trong cơ thể Lệnh Hồ Xung nhộn nhạo, nội tức

rối loạn, một chút nội kinh cũng không vận ra được, nói gì đến việc nhảy lùi ra sau né tránh. Trong lúc cấp bách, chàng rút kiếm từ vai Tùng Bất Diệp ra, sử dụng ngay chiêu thức trong Độc Cô cửu kiếm, xoay kiếm đâm vào rốn của Phong Bất Bình. Dường như chiêu này lại là cách đánh liều mạng “Đồng quy ư tận”, nhưng cách xoay tay kiếm của Lệnh Hồ Xung có bộ vị đặc biệt, chiêu kiếm này đâm vào rốn của địch nhân trước rồi binh khí của địch nhân mới đâm đến người, diễn biến này tuy cách nhau không đầy một cái nháy mắt nhưng trong khoảng thời gian cực ngắn đó lại có sai biệt trước sau.

Trước mắt Phong Bất Bình thấy chiêu kiếm này của đối phương khó mà gạt đỡ, ngờ đâu thiếu niên này lại xoay phản kiếm, lại nhắm đâm vào bụng dưới của lão, thật hiểm ác vô cùng. Lão lập tức thối lui, hít một hơi thở, phóng ra bảy chiêu kiếm theo thế liên hoàn, từng kiếm phóng ra như gió như chớp tấn công ngay.

Lệnh Hồ Xung đã sớm coi nhẹ sự sanh tử, những suy nghĩ trong lòng hoàn toàn là những chiêu kiếm pháp mà Phong Thanh Dương đã chỉ điểm cho. Thỉnh thoảng trong đầu lại lóe lên, nghĩ đến những chiêu kiếm trên vách đá ở hậu động, liền sử dụng. Chàng vận kiếm theo ý mình để đối phó với Phong Bất Bình, trong khoảnh khắc đã chiết hơn bảy mươi chiêu. Trường kiếm của hai người vẫn chưa đụng vào nhau, thế đánh và phòng thủ toàn là những thế kiếm cực kỳ tinh vi ảo diệu. Chúng nhân bàng quan xem đến hoa cả mắt, không ai không ngấm ngấm thần phục. Mọi đều nghe được hơi thở của Lệnh Hồ Xung rất nặng, rõ ràng khí lực khó mà chống nổi, nhưng những chiêu số thần diệu trên kiếm của chàng vẫn xuất ra bất tận, biến ảo vô

phương. Mỗi chiêu kiếm Lệnh Hồ Xung phóng ra, Phong Bất Bình không có cách gì chống đỡ nổi, nên lão dùng trường kiếm chém loạn xạ, lão biết đối phương sẽ không dám đấu lực với lão mà dùng kiếm đỡ kiếm, có như vậy mới giải thoát được cảnh ngặt nghèo.

Mọi người bàng quan thấy cách đánh của Phong Bất Bình, có người không kìm được sự bất mãn. Một đạo sĩ phái Thái Sơn nói:

- Kiếm pháp của đồ nhi phe Khí tông thì cao cường còn nội công của sư thúc Kiếm tông lại mạnh mẽ. Sao lại có cảnh đảo điên này? Phe Khí tông và phe Kiếm tông của phái Hoa Sơn chẳng phải là đang chơi trò đảo ngược rồi hay sao?

Phong Bất Bình then đỏ mặt, trường kiếm của lão càng sử ra như bão táp mưa sa. Lão là đệ nhất cao thủ phe Kiếm tông của phái Hoa Sơn, kiếm thuật của lão quả là phi thường. Lệnh Hồ Xung lại không còn sức lực để di chuyển thân mình, phải cố gắng chống đỡ mới có thể đứng vững nên mất rất nhiều cơ hội tốt để có thể thủ thắng. Lần đầu tiên Lệnh Hồ Xung sử Độc Cô cửu kiếm thì đụng ngay đại địch, nên lòng không khỏi khiếp sợ, cả hai người đấu ác liệt hồi lâu vẫn khó phân thắng bại.

Sáu khi chiết hơn ba chục chiêu, Lệnh Hồ Xung phát giác nếu mình sử một chiêu kiếm loạn xạ thì đối phương khó mà chống đỡ, chân tay sẽ luống cuống, nhưng nếu dùng kiếm pháp phái Hoa Sơn của bốn môn hay dùng kiếm pháp của các phái Tung Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn khắc trên vách đá trong hậu động thì Phong Bất Bình sẽ thừa thế phản kích, phá giải các chiêu kiếm của mình. Có một lần trường

kiếm của Phong Bất Bình liên tiếp vạch ba đường hình vòng cung, suýt chút nữa chém đứt vai và tay phải của Lệnh Hồ Xung, thật nguy hiểm vô cùng. Trong lúc nguy cấp, bỗng nhiên câu nói của Phong Thanh Dương lại vang vọng bên tai:

- Kiếm pháp của người không có chiêu thức thì địch nhân không có cách nào phá giải được, vô chiêu thắng hữu chiêu là tuyệt chỉ của kiếm pháp vậy.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã đấu với Phong Bất Bình hơn hai trăm chiêu, đối với chiêu thức tinh diệu trong Độc Cô cửu kiếm chàng lĩnh ngộ càng lúc càng nhiều. Bất luận kiếm pháp của Phong Bất Bình tấn công lợi hại tàn độc đến đâu, nhưng hễ chàng liếc nhìn thì thấy được ngay cách phá giải trong chiêu thức của lão rồi thuận tay xuất kiếm, bực bách lão phải hồi kiếm về phòng thủ. Lại đấu thêm một lúc nữa, Lệnh Hồ Xung càng tăng thêm lòng tự tin, bỗng nhớ đến yếu quyết mà Phong Thanh Dương đã nói: "Lấy vô chiêu thắng hữu chiêu". Lệnh Hồ Xung thở phào, liền phóng kiếm đâm chênh chếch, chiêu kiếm này không thuộc bất kỳ chiêu thức nào, thậm chí cũng không phải là chiêu thức kiếm pháp Độc Cô cửu kiếm. Chàng xuất chiêu hoàn toàn vô lực, mũi kiếm đâm ra chênh chếch mà ngay cả chính mình cũng không biết chỉ về hướng nào.

Phong Bất Bình ngăn người ra rồi trầm nghĩ:

- Đây là chiêu thức gì mà kỳ cục vậy?

Nhất thời lão không biết phải chiết giải thế nào, đành phải múa kiếm để hộ vệ thượng bàn. Lệnh Hồ Xung xuất chiêu kiếm vốn không cố định phương pháp, thấy đối phương hộ vệ thượng bàn, mũi kiếm nhẹ run,

chàng liền nhắm vào hông của lão. Phong Bất Bình không đoán được Lệnh Hồ Xung biến chiêu kiếm đặc biệt kỳ lạ như vậy, lão kinh hãi nhảy lùi về sau ba bước. Lệnh Hồ Xung không còn nội lực để nhảy theo lão; vừa rồi đấu đã lâu, tuy không dùng đến một chút chân khí nội lực nhưng việc nhắc kiếm đâm chém cũng hao tổn nhiều khí lực, bất giác chàng đưa tay trái vuốt ngực thở hồng hộc.

Phong Bất Bình thấy Lệnh Hồ Xung không truy kích, sao lão chịu dừng tay? Lão liền đánh veo veo bốn kiếm nhắm vào ngực, bụng, lưng, vai của Lệnh Hồ Xung. Cổ tay của Lệnh Hồ Xung rung lên, chàng giơ kiếm nhằm mắt trái của lão đâm tới. Phong Bất Bình kinh hãi, lão thốt lên một tiếng rồi nhảy lùi về sau ba bước.

Đạo nhân phái Thái Sơn lại nói:

- Lạ thật, lạ thật ! Kiếm pháp của người này thật khiến cho người ta khâm phục.

Mọi người bàng quan đều có cảm nghĩ giống như vậy, họ đều biết lão nói khâm phục "kiếm pháp của người này" không phải là khen kiếm pháp của Phong Bất Bình mà là kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung.

Phong Bất Bình nghe vậy liền nghĩ: Mình là trưởng bối phe Kiếm tông, mưu đồ làm chủ môn phái Hoa Sơn, nếu kiếm pháp lại thua một tên đồ nhi phe Khí tông thì ý đồ lớn lao làm chủ môn phái Hoa Sơn cố nhiên từ nay không hy vọng nữa, cũng không còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ, đành phải vào núi ẩn cư. Lão nghĩ đến đây thì ngấm ngầm than thầm: Đến nước này mình còn ẩn giấu làm gì nữa?

Lão ngẩng mặt lên trời hú một tiếng, lao người chênh chếch về phía trước, trường kiếm đâm ngang chém thẳng, thần tốc vô bờ, chưa phóng đến năm sáu chiêu mà trong thế kiếm đã phát ra tiếng gió rít vu vu. Lão xuất chiêu càng lúc càng nhanh, tiếng gió rít càng mạnh. Bộ Cuồng phong khoái kiếm này là bộ kiếm lão sáng tác ra trong thời kỳ ẩn cư trong núi, chiêu kiếm nào cũng nhanh, tiếng gió phát ra càng lúc càng mạnh. Phong Bất Bình hoài bão chí lớn, không những lão muốn chấp chưởng phái Hoa Sơn mà còn muốn sau khi làm chủ môn nhân phái này thì tiến lên làm minh chủ Ngũ Nhạc kiếm phái, nên đã sáng tác bộ Cuồng phong khoái kiếm này với một trăm lẻ tám thức. Bản lĩnh này lão vốn không muốn mạo nhiên để lộ cho người khác thấy, hễ sử thì bị lộ ra hết, sau này nếu tỉ đấu với hạng nhất lưu cao thủ thì đối phương đã có phòng bị trước, lão khó thu được hiệu quả thủ thắng bất ngờ. Nhưng bây giờ đang ở thế cưỡi hổ, nếu lão không đánh bại được Lệnh Hồ Xung thì còn mặt mũi nào tồn tại nữa. Tóm lại là lão bị bức bách đến đường cùng đành phải thi triển ra.

Bộ Cuồng phong khoái kiếm này quả nhiên có uy lực kỳ lạ vô cùng, mũi kiếm của lão phát ra một luồng kinh khí dần dần tỏa rộng, chúng nhân bàng quan cảm thấy khí lạnh tạt vào người; gió thổi tới đến nỗi rất cả da mặt. Bất giác ai cũng chủ động thối lui về phía sau nên vòng vây xung quanh hai người đang tỉ đấu dần dần giãn rộng ra đến bốn năm trượng.

Cao thủ của các phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn và vợ chồng Nhạc Bất Quần không dám khinh thường Phong Bất Bình nữa. Bọn họ đều cảm thấy kiếm pháp của lão không những có những chiêu số

tinh kỳ ảo diệu mà khí thế của chiêu kiếm rất lợi hại, không phải chỉ dùng chiêu kiếm để thủ thắng. Trên giang hồ lão không có tiếng tăm gì mà không ngờ kiếm pháp lại tuyệt diệu như vậy.

Những người trên ngựa đang cầm đuốc bị kiếm khí thổi tạt ra phía ngoài, tiếng gió trên thanh kiếm phát ra càng lúc càng mạnh dần.

Trong mắt của mọi người bàng quan thì Lệnh Hồ Xung giống như một chiếc thuyền nhỏ trong sóng gió trăm trượng. Cuồng phong bão táp, sóng dữ cao như núi từng cơn ngất trời đập vào chiếc thuyền nhỏ; thuyền nhỏ theo cơn sóng lên xuống nhưng vẫn không bị sóng gió nhận chìm.

Phong Bất Bình tấn công càng mãnh liệt hơn, Lệnh Hồ Xung càng lĩnh hội được ý nghĩa tinh vi của kiếm học mà Phong Thanh Dương đã chỉ điểm. Mỗi khi thi đấu được một khắc thì lĩnh hội thêm được mấy phần. Kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung có vô số chiêu số, rõ ràng càng thấu đáo thì lòng tự tin càng cao, nên bây giờ Lệnh Hồ Xung không vội cầu thắng. Chàng chỉ ngưng thần quan sát vô số biến hóa trong chiêu kiếm của Phong Bất Bình.

Cuồng phong khoái kiếm thật sự cực kỳ nhanh, chỉ trong khoảnh khắc một trăm lẻ tám chiêu đã được lão sử xong, thấy vẫn chưa làm gì được Lệnh Hồ Xung thì lòng lão nóng như lửa đốt. Lão liên tục quát mắng, trường kiếm đâm xéo chém dọc tấn công rất mãnh liệt để mong Lệnh Hồ Xung xuất kiếm gạt đỡ. Lệnh Hồ Xung thấy thế kiếm của lão đánh theo kiểu liều mạng nên cũng hơi e dè, không dám kéo dài trận đấu nữa. Trường kiếm của chàng rung động, bốn kiếm

choang choang rất nhẹ, tay trái, tay phải, chân trái, chân phải của Phong Bất Bình đều bị trúng kiếm. Choảng một tiếng, trường kiếm của lão rơi xuống đất. Tay của Lệnh Hồ Xung không còn lực nên hấn phóng bốn chiêu kiếm này rất nhẹ.

Trong khoảnh khắc sắc mặt Phong Bất Bình tái xanh. Lão nói:

- Thôi rồi ! Thôi rồi !

Lão quay người cung tay nói với Đinh Miễn, Lục Bách, Dương Anh Ngạc:

- Ba vị sư huynh phái Tung Sơn, xin các vị bầm lên Tả minh chủ, nói là tại hạ vô cùng cảm kích thành ý của Tả minh chủ lão nhân gia, nhưng vì... nhưng vì tài nghệ không bằng người, không còn mặt... không còn mặt...

Lão lại cung tay rồi nhảy phốc lên ngựa chạy nhanh đi. Chạy được hơn hai mươi trượng, bỗng lão dừng lại nói lớn:

- Chàng thiếu niên kia, kiếm pháp của các hạ thật là tuyệt diệu, tại hạ phải khâm phục. Nhưng kiếm pháp này xem ra Nhạc Bất Quần cũng chưa bằng các hạ, vậy xin thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ? Vị cao nhân nào đã truyền thụ kiếm pháp này cho các hạ khiến cho Phong Bất Bình này thua mà phải tâm phục?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung, đại đệ tử môn hạ của ân sư Nhạc tiên sinh, được tiền bối tương nhượng may mà thắng được nửa chiêu, đâu có gì đáng kể.

Phong Bất Bình thở dài, tiếng thở đầy vẻ thê lương áo nào. Rồi lão biến nhanh vào bóng đêm.

Đinh Miễn, Lục Bách, Dương Anh Ngạc, cả ba liếc nhìn nhau, đều nghĩ: Lấy kiếm pháp mà luận, chắc mình cũng không bằng Phong Bất Bình, đương nhiên cũng không phải là địch thủ của Lệnh Hồ Xung, nếu cùng xông vào loạn kiếm phân thân, dĩ nhiên có thể giết hẳn chết trong tức khắc. Nhưng bây giờ có các cao thủ các phái ở đây, không thể làm như vậy được. Cả ba người tâm ý giống nhau nên đều gật đầu, Đinh Miễn lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ hiền diệt, kiếm pháp của các hạ thật cao minh khiến cho mọi người được mở rộng tầm mắt. Sau này chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Dương Anh Ngạc nói:

- Chúng ta đi thôi.

Tay trái vẫy một cái, gã nắm dây cương quay đầu ngựa, hai đùi thúc vào hông ngựa, phóng ngựa chạy thẳng, những người còn lại cũng phi ngựa chạy theo sau. Trong khoảnh khắc tất cả đều mất hút, tiếng vó ngựa nghe xa dần.

Ngoài miếu Dược vương chỉ còn lại người của phái Hoa Sơn và những tên bị mặt. Lão già bị mặt cười hai tiếng khô khan rồi nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp, kiếm thuật của thiếu hiệp thật cao minh, mọi người đều khâm phục. Công phu của Nhạc Bất Quần còn kém thua thiếu hiệp nhiều, theo lý mà nói thì chức chương môn nhân phái Hoa Sơn phải do thiếu hiệp chấp chương từ lâu mới phải.

Lão ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Đêm nay được chứng kiến kiếm pháp tinh diệu của các hạ, vốn biết khó mà rút lui. Chỉ vì bọn ta đã đắc tội với tề phái, sau này họa hoạn vô cùng, nên đành phải diệt cỏ tận gốc, mang tiếng ức hiếp thiếu hiệp thân đang bị thương, đành phải lấy số đông mà thủ thắng vậy.

Lão nói xong liền huýt một tiếng, mười bốn tên bịt mặt vây vòng quanh Lệnh Hồ Xung.

Lúc bọn Đinh Miễn bỏ đi, chúng ném đuốc xuống đất, nhất thời đuốc chưa tắt nhưng ánh đuốc chỉ soi sáng hạ bàn của mọi người còn từ thất lung trở lên thì nhìn không rõ. Bình khí của mười lăm tên bịt mặt lấp loáng, từng bước từng bước áp sát Lệnh Hồ Xung.

Vừa rồi Lệnh Hồ Xung đấu ác liệt với Phong Bất Bình, tuy chưa bị giảm sút nội lực lắm nhưng khắp người ướt đầm mồ hôi. Sở dĩ Lệnh Hồ Xung có thể thắng được cao thủ phe Kiếm tông phái Hoa Sơn là hoàn toàn dựa vào việc đã học qua Độc Cô cửu kiếm, chiêu số chiếm được trên cơ. Nhưng mười lăm tên bịt mặt sử dụng bình khí khác nhau, chiêu số không giống nhau lại đồng thời cùng một lúc tấn công đến thì làm sao có thể chiết giải với từng người một được? Nội lực của Lệnh Hồ Xung hoàn toàn không có, nên có muốn xông lên trước ba bước, nhảy ngang nửa trượng cũng không được, làm sao có thể phá vòng vây mười lăm tên cao thủ hợp kích?

Lệnh Hồ Xung thở dài, đưa mắt nhìn Nhạc Linh San, chàng biết đây là lúc sắp chết nên nhìn cô lần cuối. Chàng chỉ mong thấy thân sắc của Nhạc Linh San lộ vẻ tha thiết để lòng được an ủi một chút. Quả nhiên Lệnh Hồ Xung thấy cặp mắt sáng ngời của cô

ta đang chăm chú nhìn mình, trong ánh mắt vô cùng lo lắng, chứa đựng tình cảm thiết tha. Lệnh Hồ Xung đang vui mừng thì dưới ánh lửa lại thấy bàn tay nhỏ bé nõn nà của cô buông xuống nắm lấy bàn tay của một chàng trai, đó chính là Lâm Bình Chi. Lệnh Hồ Xung nghe ngực đau nhói chua xót, không còn chí chiến đấu nữa, chỉ muốn ném trường kiếm xuống mặc cho bọn chúng đâm chém.

Uy thế ác đấu với Phong Bất Bình vừa rồi của chàng khiến mười lăm tên bị mặt có vẻ hơi sợ. Tên nào cũng không dám phát chiêu trước, chúng cứ từng bước từng bước tiến gần lại.

Lệnh Hồ Xung từ từ xoay người, thấy mười lăm tên với ba chục con mắt, ánh mắt sáng loáng giống như những đôi mắt của mãnh thú đầy ý hung ác tàn nhẫn. Bỗng nhiên trong đầu Lệnh Hồ Xung lóe lên một ý niệm: Phá tiên thức của Độc Cô cửu kiếm chuyên phá âm khí. Bất cứ địch nhân bắn hàng ngàn hàng vạn mũi tên hoặc mấy chục người dùng các loại âm khí đồng thời phóng tới, chỉ cần sử ra chiêu này thì có thể làm cho cả trăm ngàn âm khí bị đánh rớt xuống.

Lão già bị mặt quát:

- Tất cả xông vào, loạn đao phân thân!

Lệnh Hồ Xung càng không còn rảnh để suy nghĩ nữa, chàng vung nhanh trường kiếm, sử ra chiêu Phá tiên thức trong Độc Cô cửu kiếm, mũi kiếm rung động nhấm điểm vào mắt của mười lăm tên.

Chỉ nghe những tiếng la đau đớn không ngớt kêu lên thảm thiết, tiếp theo là những tiếng loang choang, lêng kêng của các binh khí rơi xuống đất. Ba mươi con

mắt của mười lăm tên bịt mặt, trong chớp mắt đã bị thủ pháp thần tốc của Lệnh Hồ Xung đâm trúng hết.

Phá tiền thức trong Độc Cô cứu kiếm chỉ một chiêu có thể đánh trăm ngàn ám khí, ngàn vạn điểm. Nó vốn có trước có sau khác nhau nhưng thực tế xuất kiếm quá nhanh nên như cùng phát ra một lúc vậy. Chiêu kiếm này mỗi khi phóng ra đều phải trúng, chỉ cần phóng hụt một kiếm thì ám khí của địch nhân sẽ bắn trúng chính mình. Chiêu thức này của Lệnh Hồ Xung vốn chưa luyện thuần thục, nhưng đâm vào mắt của những người đến gần thì dễ hơn phá ám khí từ xa tới tấp phóng tới. Chàng phóng ra ba mươi kiếm đều trúng ba mươi con mắt.

Lệnh Hồ Xung phóng xong chiêu cuối cùng, liền từ trong đám người nhảy ra, tay trái chống vào khung cửa, sắc mặt nhợt nhạt, thân người loạng choạng, choảng một tiếng, trường kiếm trong tay hấn rơi xuống đất.

Mười lăm tên bịt mặt, tên nào cũng đưa hai tay bịt mắt lại, máu từ trong kẽ tay không ngừng rỉ ra. Có tên ngồi phệt xuống đất, có tên kêu gào, lại có tên lăn lộn trong vũng nước bùn.

Trước mắt mười lăm tên bịt mặt bỗng nhiên tối sầm lại, chúng cảm thấy đau buốt không chịu nổi, kinh hãi vô cùng, chỉ biết bịt mắt lại. Nếu chúng bình tĩnh hơn một chút, hợp nhau lại tiếp tục tấn công thì Lệnh Hồ Xung tất bị binh khí của mười lăm tên bịt mặt nát như tương. Nhưng dù cho võ công của chúng có cao thâm đến đâu mà bỗng nhiên hai mắt bị người đâm mù thì làm sao mà trấn tĩnh được? Làm sao có thể tiếp tục tấn công đối phương? Mười lăm tên này chẳng khác nào như rắn mất đầu, loạn sấm loạn tấu, không biết làm thế nào.

Lệnh Hồ Xung gặp lúc nguy cấp như ngàn cân treo sợi tóc, lại đánh được một chiêu thành công, lòng vui mừng vô hạn, nhưng thấy thảm trạng của mười lăm người này thì không cầm được, vừa sợ hãi vừa sinh lòng thương xót.

Nhạc Bất Quần vừa kinh hãi vừa vui mừng lẫn lộn. Lão lớn tiếng quát:

- Xung nhi ! Người chặt đứt gân chân chúng đi rồi từ từ tra hỏi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ... dạ...

Lệnh Hồ Xung cúi người lượm trường kiếm lên, nào ngờ vừa rồi lúc sử chiêu này, động tác liên tục khiến mất hết nội lực, toàn thân phát run, không cách nào nắm trường kiếm được. Hai chân mềm nhũn ra, chàng ngồi phệt xuống đất.

Lão già bịt mắt nói:

- Mọi người tay phải cầm binh khí, tay trái nắm dây lưng nhau đi theo ta.

Mười bốn tên bịt mắt đang lúc luống cuống, vừa nghe lão già hô hoán liền cùng nhau sờ soạng dưới đất, bất luận dụng phải binh khí gì cứ tiện tay lượm lên; có tên mò được hai cái và cũng có tên không mò được cái nào. Mỗi tên đưa tay trái nắm chặt thắt lưng đồng bọn, dắt díu nhau thành một chuỗi đi theo lão già, bước cao bước thấp, dẫm vào các vũng nước bùn trong cơn mưa to mà đi.

Ngoài Nhạc phu nhân và Lệnh Hồ Xung ra, mọi người phái Hoa Sơn ai cũng bị điểm huyết đạo, không

cử động được. Hai chân Nhạc phu nhân lại bị thương
khó mà bước đi, còn toàn thân Lệnh Hồ Xung thì
không còn chút khí lực. Hắn ngồi phệt xuống đất
giương mắt nhìn mười lăm tên bịt mặt, hoàn toàn
không còn một tí khí lực nên không còn cách nào giữ
chúng lại được.

Hồi 53

Lao Đức Nặc âm thâm theo dõi

Trong đêm tịch mịch, chỉ nghe hơi thở của bọn nam nữ đệ tử. Bỗng nhiên Nhạc Bất Quần lạnh lùng nói:

- Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ Xung đại hiệp ! Đại hiệp còn chần chờ gì nữa mà chưa giải khai huyết đạo cho ta, chẳng lẽ muốn mọi người mở miệng van xin đại hiệp hay sao?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, run run đáp:

- Sư phụ, sư phụ... sao sư phụ gọi đệ tử như vậy? Đệ tử... đệ tử lập tức giải huyết cho sư phụ.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng đứng dậy, loạng choạng đi đến trước mặt Nhạc Bất Quần hỏi:

- Sư... sư phụ, giải huyết đạo nào?

Nhạc Bất Quần tức giận vô cùng. Lão nghĩ lại trước đây ở trên núi Hoa Sơn, Lệnh Hồ Xung đã giả

bộ tự đâm mình một kiếm, nói sao cũng không chịu giết Điền Bá Quang. Bây giờ, hắn đang diễn lại màn cũ, đã thả cho mười lăm tên bịt mặt đi, lại còn cố ý dây dưa không chịu giải khai huyết đạo cho mình, sợ mình truy sát những tên ác đồ bịt mặt đó. Lão tức giận nói:

- Không cần người bạn tâm nữa.

Lão tiếp tục ngấm ngấm vận Tử hà thần công để tự phá giải các huyết đạo bị phong tỏa. Từ lúc bị địch nhân điểm huyết, lão vẫn dùng nội kinh xung kích không ngừng, nhưng kinh lực người điểm huyết thật lợi hại, mà lão lại bị điểm các huyết quan trọng như Ngọc chẩm, Dẫn trung, Cự truy, Kiên trinh, Chí đường. Kinh mạch vận hành trong các huyết quan trọng này bị cản lại nên uy lực của Tử hà thần công giảm nhiều, nhất thời không phá giải được.

Lệnh Hồ Xung muốn giải huyết cho sư phụ thật nhanh, nhưng một chút lực đạo cũng không vận được. Đã mấy lần chàng gắng sức muốn nhấc tay lên nhưng lần nào cũng bị hoa cả mắt, tai ù, suýt chút nữa bị ngất đi, đành phải nằm bên cạnh Nhạc Bất Quần, yên lặng đợi huyết đạo của lão tự giải.

Nhạc phu nhân nằm phục dưới đất. Trong lúc tức giận vừa rồi chân khí của bà bị phân rã, toàn thân mất hết sức lực, bà cũng không thể nhấc tay lên để bịt vết thương trên đùi mình.

Trời đã dần dần sáng, mưa cũng tạnh, mặt mũi mọi người dần dần thấy mờ mờ rồi thấy rõ. Đầu Nhạc Bất Quần trắng xóa, nét mặt hăm hăm sát khí. Bỗng nhiên lão hú lên một tiếng dài, huyết đạo khắp người đã giải khai hết. Lão nháy lên, hai tay hoặc vỗ hoặc đánh, hoặc điểm hoặc nắm, trong khoảnh khắc đã giải khai huyết

đạo cho mọi người. Sau đó lão dùng nội lực truyền vào người Nhạc phu nhân, giúp bà đả thông khí lực. Nhạc Linh San vội băng bó vết thương cho mẫu thân.

Bọn đệ tử hồi tưởng lại tình cảnh thoát chết đêm qua, thật là chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Bọn Cao Căn Minh, Thi Đới Tử thấy Lương Phát đầu một nơi mình một ngả đều rơi lệ, mấy tên nữ đệ tử càng khóc to hơn. Mọi người đều nói:

- May mà đại sư ca đánh bại bọn ác đồ xấu xa này, nếu không thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Cao Căn Minh thấy Lệnh Hồ Xung vẫn nằm trong vũng nước bùn, liền đến đỡ hấn dậy.

Nhạc Bất Quần lạnh lùng nói:

- Xung nhi, lai lịch mười lăm tên bịt mặt đó thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử... đệ tử không biết.

Nhạc Bất Quần nói:

- Người biết bọn chúng không? Giao tình thế nào?

Lệnh Hồ Xung sợ hãi đáp:

- Trước nay đệ tử chưa bao giờ gặp bất cứ tên nào trong bọn này.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Nếu như vậy, thì tại sao ta bảo người giữ chúng lại để tra hỏi kỹ càng, người lại không nghe, để mặc cho bọn chúng ra đi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử... đệ tử... thật sự không còn sức lực, một chút khí lực cũng không có. Bây giờ... bây giờ...

Lệnh Hồ Xung nói xong, thân người loạng choạng, hiển nhiên là hần đứng không vững. Nhạc Bất Quần hừ một tiếng rồi nói:

- Người đóng kịch khá ghê !

Lệnh Hồ Xung toát mồ hôi trán, hai chân quỵ xuống đất nói:

- Đệ tử mồ côi khổ sở từ nhỏ, được đại ân đại đức của sư phụ sư nương thu về nuôi dưỡng, xem đệ tử như con ruột. Dù đệ tử hư hỏng cũng quyết không dám trái ý chỉ của sư phụ, có ý lừa gạt sư phụ và sư nương.

Nhạc Bất Quần nói:

- Người không dám gạt ta và sư nương của người ư? Vậy kiếm pháp này của người học ở đâu ra? Chẳng lẽ là thần nhân trong giấc mộng truyền thụ cho người, hay bỗng nhiên từ trên trời rớt xuống?

Lệnh Hồ Xung khẩu đầu đáp:

- Xin sư phụ thứ tội. Vị tiên bối truyền thụ kiếm pháp bắt buộc đệ tử phải hứa bất luận thế nào cũng không được phép thổ lộ lai lịch kiếm pháp cho ai biết, với sư phụ và sư nương cũng không được bẩm cáo.

Nhạc Bất Quần cười nhạt nói:

- Dĩ nhiên rồi, võ công của người đã đạt đến trình độ này, còn coi sư phụ và sư nương vào đâu nữa? Công phu nhỏ nhoi của phái Hoa Sơn bọn ta làm sao có thể chống lại một chiêu thần kiếm của người? Lão già bịt mặt không phải là đã nói rồi sao? Chúc chưởng môn phái Hoa Sơn do người chấp chưởng từ lâu mới phải.

Lệnh Hồ Xung không dám trả lời, chỉ khấu đầu, suy nghĩ: Nếu mình không tiết lộ kiếm pháp mà Phong thái sư thúc tổ đã truyền cho thì sư phụ và sư nương quyết không lượng thứ. Nhưng bậc nam nhi hảo hán thì phải giữ chữ tín. Điền Bá Quang là một tên thái hoa dâm tặc bị Đào Cốc lục tiên hành hạ khổ sở mà vẫn quyết không tiết lộ hành tung của Phong thái sư thúc tổ. Lệnh Hồ Xung đã chịu đại ân, quyết không thể phụ lòng Phong thái sư thúc tổ được. Lòng ta đối với sư phụ sư nương có hoàng thiên chứng giám, nhất thời chịu oan ức có sao đâu?

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền nói:

- Sư phụ, sư nương, không phải đệ tử cả gan dám trái sư mệnh, thật sự là có điều khổ tâm khó nói. Sau này, đệ tử sẽ đi cầu khẩn vị tiên bối ấy, xin tiên bối cho phép đệ tử bẩm rõ lại cho sư phụ sư nương. Lúc đó, đệ tử sẽ không dám giấu giếm chút nào.

Nhạc Bất Quần nói:

- Thôi được, người đứng dậy đi!

Lệnh Hồ Xung lại khấu đầu lạy hai cái, toan đứng dậy nhưng hai đầu gối hần mềm nhũn ra ngã quỵ xuống đất. Lâm Bình Chi đang đứng bên cạnh đưa tay ra đỡ Lệnh Hồ Xung dậy.

Nhạc Bất Quần cười nhạt nói:

- Kiếm pháp của người đã cao minh mà khả năng đóng kịch càng cao minh hơn.

Lệnh Hồ Xung không dám trả lời, thầm nghĩ: Sư phụ đối đãi với ta ân trọng như núi, hôm nay hiểu lầm trách ta, sau này mọi chuyện sẽ rõ. Chuyện này

quá kỳ quặc, cũng không trách sư phụ lão nhân gia sinh lòng nghi ngờ ta.

Tuy Lệnh Hồ Xung chịu oan ức mà lòng vẫn không chút oán giận. Nhạc phu nhân ôn tồn nói:

- Nếu đêm qua không phải nhờ kiếm pháp thần diệu của Xung nhi thì toàn bộ phái Hoa Sơn đã bị tiêu diệt, hai mẹ con ta e khó tránh khỏi thảm cảnh bị lăng nhục. Dù vị tiền bối nào truyền thụ kiếm pháp cho Xung nhi, chúng ta cũng phải chịu ân đức không nhỏ đâu. Còn về lai lịch của mười lăm tên bị mất đồ thì sau này có thể hỏi ra, sao Xung nhi có giao tình với bọn chúng được? Chẳng phải bọn chúng muốn loạn đảo phân thân Xung nhi sao? Xung nhi đã đắm vào mắt bọn chúng mà.

Nhạc Bất Quần ngắc đầu xuất thần, những lời nói của Nhạc phu nhân dường như không lọt vào tai lão.

Bọn đệ tử người nhóm lửa nấu cơm, người đào huyệt chôn cất thi thể Lương Phát. Sau khi ăn cơm sáng xong, mọi người lấy quần áo khô từ trong hành lý để thay, chờ Nhạc Bất Quần ra lệnh. Tất cả đều nghĩ: Có nên lên núi Tung Sơn để lý luận phải trái với Tả minh chủ nữa hay không? Phong Bất Bình đã bại dưới kiếm của đại sư ca thì còn mặt mũi nào mà tranh giành ngôi vị chưởng môn nhân phái Hoa Sơn nữa?

Nhạc Bất Quần nói với Nhạc phu nhân:

- Sư muội, sư muội nói xem chúng ta nên đi đâu đây?

Nhạc phu nhân nói:

- Tung Sơn thì không cần phải đi nữa, mà đã đi ra rồi thì chúng ta cũng không cần phải về Hoa Sơn vội.

Bà sợ Đào Cốc lục tiên nên không dám quay về. Nhạc Bất Quần nói:

- Bây giờ không có chuyện gì, đi Tứ Hạ chơi. Ở đó cũng đẹp lắm, nên cho các đệ tử tăng thêm sự hiểu biết một chút.

Nhạc Linh San vui mừng vỗ tay nói:

- Hay quá, gia gia...

Nhưng cô liền nghĩ đến Lương Phát vừa mới chết thảm, bây giờ cô vui mừng như vậy thực là không phải nên cô chỉ vỗ tay một cái liền dừng lại. Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Nhắc đến du sơn ngoạn thủy thì người cao hứng nhất, vậy gia gia chịu theo người. San nhi, người nói chúng ta đến đâu chơi thì hay hơn nào?

Lão vừa nói vừa nhìn Lâm Bình Chi. Nhạc Linh San nói:

- Gia gia, đã nói du ngoạn thì phải chơi cho thật vui, đi càng xa càng hay, đừng đi ra mấy trăm dặm đường rồi lại quay về nhà. Chúng ta đến nhà Tiểu Lâm tử chơi đi. Hải nhi và nhị sư ca đã đi qua Phúc Châu nhưng đáng tiếc lần đó phải cải trang thành một tên a đầu xấu xí, không được đi ra ngoài nhiều nên cái gì cũng không thấy được. Long nhãn ở Phúc Kiến vừa to vừa ngọt, Phúc Kiến lại có quýt, hoa thủy tiên...

Nhạc phu nhân lắc đầu nói:

- Từ đây đến Phúc Kiến đường xa vạn dặm, chúng ta nào có nhiều tiền lộ phí? Chẳng lẽ phái Hoa Sơn

biến thành Cái bang, trên đường vừa đi vừa xin ăn ư?

Lâm Bình Chi nói:

- Sư phụ, sư nương, chúng ta đi không đầy mấy ngày nữa thì đã vào địa phận Hồ Nam. Nhà ông ngoại của đệ tử ở Lạc Dương.

Nhạc phu nhân nói:

- Ô, ông ngoại của người Kim đao vô địch Vương Nguyên Bá là người Lạc Dương.

Lâm Bình Chi đáp:

- Song thân của đệ tử mất rồi, đệ tử rất muốn đi thăm ông bà ngoại để thưa rõ lại sự tình. Sư phụ, sư nương và các vị sư ca sư tỷ nếu chịu vui lòng đến nhà ông ngoại của đệ tử ở nán lại vài ngày thì ông bà ngoại của đệ tử nhất định rất vinh hạnh. Sau đó chúng ta hãy từ từ đi du ngoạn sơn thủy đến tề xá ở Phúc Kiến. Phân cục ở Trường Sa của đệ tử đã bị phái Thanh thành ra tay cướp đoạt không ít kim ngân châu báu, nhưng vấn đề lộ phí thì... thì không cần phải lo lắng.

Nhạc phu nhân từ lúc đâm Đào Thục Tiên một kiếm, ngày nào bà cũng nơm nớp lo sợ bị Đào Cốc lục tiên nắm chặt tứ chi, toàn thân tê liệt, không cách nào nhúc nhích được. Càng nghĩ đến thảm trạng Thành Bất Ưu bị xé thành bốn mảnh, phủ tạng rơi đầy đất, không biết bà đã trải qua bao nhiêu cơn ác mộng. Tuy bà xuống núi lần này mang danh nghĩa là để lên Tung Sơn bình lý nội bộ nhưng thực ra bà muốn trốn tránh cái tai họa hiểm nghèo này. Sau khi bà thấy trượng phu chăm chú nhìn Lâm Bình Chi thì Lâm Bình Chi thỉnh mời mọi người đến tỉnh Môn (Phúc Kiến), dĩ nhiên lòng bà muốn chạy trốn càng xa càng tốt. Bình sinh, bà và trượng phu cũng

chưa từng đi xuống phương Nam, đến Phúc Kiến một chuyến cũng rất hay. Bà liền cười nói:

- Sư ca, Tiểu Lâm tử bao ăn bao ở, chúng ta đi hay không đi ăn cơm trắng của hắn?

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Ông ngoại của Lâm Bình Chi là Kim đao vô địch, oai trấn Trung Nguyên, ta có lòng cung kính đã lâu nhưng chưa có duyên gặp mặt. Miền Bồ Điền tỉnh Phúc Kiến là nơi phát tích của phái Nam Thiếu Lâm, ở đó có nhiều cao thủ võ lâm. Chúng ta đi Lạc Dương rồi đến Phúc Kiến một chuyến, nếu có thể kết giao được vài vị bằng hữu, kể ra cũng không uổng công.

Bọn đệ tử nghe sư phụ đồng ý đi Phúc Kiến đã ngoại, ai cũng vui mừng khôn xiết. Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San nhìn nhau cười, cả hai như mở cờ trong bụng.

Chỉ có một mình Lệnh Hồ Xung vẻ mặt buồn thiu, trầm nghĩ: Sao sư phụ sư nương không đi nơi khác mà cứ phải đi Lạc Dương hội kiến với ông ngoại của Lâm sư đệ, rồi lại vượt ngàn dặm đi Phúc Kiến làm khách? Họ không một lời do dự, vậy chắc là muốn hứa gả tiểu sư muội cho Lâm sư đệ rồi. Đến Lạc Dương là đi thăm nhà trưởng bối của gã, nhất định là để nói chuyện hôn nhân; còn đến Phúc Kiến thì chắc là để hoàn thành cuộc hôn nhân ở nhà họ Lâm. Ta là cô nhi không cha không mẹ không thân không thích, sao có thể so với Phước Oai tiêu cục có phân cục khắp thiên hạ của Lâm sư đệ được? Lâm sư đệ đi Lạc Dương khẩu kiến ông bà ngoại, ta đi theo làm cóc gì?

Lệnh Hồ Xung thấy bọn sư đệ sư muội hơn hớn tươi cười, quên hẳn chuyện thăm tử của Lương Phát

thì càng không vui, thậm nghĩ: Đêm nay chờ mọi người vào nhà trọ rồi, ta lên bỏ đi. Chẳng lẽ lại có thể đi theo mọi người để ăn cơm, xài tiền của Lâm sư đệ, miễn cưỡng vui cười chúc mừng Lâm sư đệ và tiểu sư muội nâng án ngang mày, bách niên giai lão ư?

Sau khi mọi người khởi hành, Lệnh Hồ Xung mới lững thững đi theo, tinh thần hần mỗi một, càng đi càng chậm, cách mọi người càng lúc càng xa. Đi đến giữa giờ Ngọ, Lệnh Hồ Xung ngồi lại trên tảng đá bên đường thở hổn hển, bỗng thấy Lao Đức Nặc chạy nhanh lại, nói:

- Đại sư ca, đại sư ca thấy trong người thế nào? Tiểu đệ chờ đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được, làm phiền sư đệ quá.

Lao Đức Nặc nói:

- Sư nương đã thuê một cỗ xe lớn ở trấn phía trước, nên tiểu đệ đến đón đại sư ca đây.

Lệnh Hồ Xung cảm động vô cùng, nghĩ:

- Tuy sư phụ hoài nghi ta, nhưng sư nương vẫn đối đãi tốt với ta.

Một lát sau, một cỗ xe lớn có con lừa kéo đến. Lệnh Hồ Xung lên xe, Lao Đức Nặc ngồi bên cạnh bầu bạn.

Tối đến mọi người vào nghỉ ở một quán trọ, Lao Đức Nặc ngủ cùng phòng với Lệnh Hồ Xung. Liên tiếp hai ngày như vậy, Lao Đức Nặc không rời Lệnh Hồ Xung một bước. Lệnh Hồ Xung thấy lão nghĩ đến nghĩa khí đồng môn, chăm sóc mình trong lúc bệnh hoạn thì rất cảm kích, thậm nghĩ:

- Lao sư đệ là người có võ nghệ mới đầu vào sư môn, tuổi tác cũng lớn hơn ta nhiều, bình thường nói chuyện với ta cũng không được mấy câu. Không ngờ bây giờ ta gặp khó khăn, Lao sư đệ lại tận tâm chăm sóc như vậy, thật là đường xa mới biết sức ngựa, ở lâu mới thấy lòng người. Bọn sư đệ khác thấy sư phụ có vẻ không vui với ta thì không ai dám chuyện trò nhiều với ta nữa.

Đêm thứ ba, Lệnh Hồ Xung nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nghe tiếng của tiểu sư đệ Dư Kỳ gọi khê ngoài cửa phòng:

- Nhị sư ca, sư phụ hỏi hôm nay đại sư ca có hành động gì khác lạ không?

Lao Đức Nặc để ngón trỏ lên miệng xùy một tiếng rồi nói khê:

- Đừng lên tiếng, đi đi!

Chỉ nghe hai câu này, lòng Lệnh Hồ Xung cảm thấy tê tái, mới biết sư phụ nghi kỵ mình vô cùng, lại phái Lao Đức Nặc ngấm ngấm giám thị mình.

Chàng nghe tiếng bước chân của Dư Kỳ rón ra rón rén đi xa dần. Lao Đức Nặc nhẹ nhẹ đến trước giường, quan sát xem Lệnh Hồ Xung ngủ thật chưa. Lệnh Hồ Xung tức giận vô cùng, muốn đứng phắt dậy trách mắng Lao Đức Nặc, nhưng lại chuyển đổi ý nghĩ: - Chuyện này đâu có liên quan gì đến nhị sư đệ? Hắn phải phụng mệnh sư phụ, làm sao có thể trái lời?

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền nén giận, giả bộ ngủ say. Lao Đức Nặc nhẹ bước ra khỏi phòng.

Lệnh Hồ Xung biết hẳn nhất định đi bẩm báo động tĩnh của mình với sư phụ, cười thầm trong bụng: Ta

không làm chuyện gì trái với lương tâm, thì các người có mười tên, một trăm tên ngày đêm giám thị ta, Lệnh Hồ Xung này quang minh lỗi lạc có cóc gì phải sợ?

Lệnh Hồ Xung tức giận làm động đến nội tức, cảm thấy khí huyết đảo lộn rất khó chịu. Chàng nằm phục xuống thở hồng hộc, một lúc lâu sau mới dần dần tỉnh lại. Chàng ngồi dậy, mang giày, trầm nghĩ: Sư phụ đã không còn coi ta là đệ tử, đề phòng ta như đề phòng kẻ trộm, ta ở lại phái Hoa Sơn này còn có ý nghĩa gì nữa, chi bằng bỏ ra đi. Sau này sư phụ hiểu ta cũng được, không hiểu ta cũng được.

Ngay lúc này, có người nói khẽ ngoài cửa sổ:

- Phục xuống đừng nhúc nhích.

Một người nói:

- Đường như đại sư ca đứng xuống đất.

Thanh âm của hai người rất nhỏ nhưng đêm khuya thanh vắng, Lệnh Hồ Xung lại thính tai nên nghe rất rõ. Chàng nhận ra tiếng hai tên sư đệ nhỏ tuổi, rõ ràng chúng đang núp ở trong vườn để phòng bị mình chạy trốn. Lệnh Hồ Xung nắm chặt hai tay đến nỗi xương cốt kêu lên răng rắc, trầm nghĩ: Nếu bây giờ bỏ đi thì rõ ràng ta là kẻ có tội giết mình. Được, ta cứ ở đây xem các người giữ trò gì?

Bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung gọi:

- Điểm tiểu nhị, điểm tiểu nhị, đem rượu đến đây.

Lệnh Hồ Xung kêu một lúc, điểm tiểu nhị mới đáp rồi đem rượu đến. Lệnh Hồ Xung uống say túy lúy không còn biết trời trăng gì hết.

Hồi 54

Vương gia vũ nhục Lệnh Hồ Xung

Sáng sớm hôm sau, Lao Đức Nặc dìu Lệnh Hồ Xung lên xe. Miệng hắn vẫn còn lẩm bẩm:

- Dem rượu đến, ta muốn uống nữa !

Mấy ngày sau, mọi người phái Hoa Sơn đến Lạc Dương, ở trọ trong một khách điểm lớn. Một mình Lâm Bình Chi đến nhà ông ngoại. Nhạc Bất Quần và mọi người đều thay quần áo, ăn mặc đẹp đẽ.

Từ hôm còn ở trong miếu Dược vương, Lệnh Hồ Xung vẫn mặc chiếc trường bào dính đầy bùn đất mà chưa thay, hôm nay vẫn dơ bẩn khắp người, mắt đỏ dần vì chưa tỉnh rượu. Nhạc Linh San cầm một bộ trường bào đi đến trước Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư ca, đại sư ca thay áo được không?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Áo của sư phụ, sao lấy cho ta mặc?

Nhạc Linh San đáp:

- Chút nữa Tiểu Lâm tử mời chúng ta đến nhà ông ngoại hần, đại sư ca nên thay áo bào của gia gia đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đến nhà ông ngoại của hần thì cần gì phải mặc áo đẹp mới được?

Lệnh Hồ Xung nói vậy rồi ngắm nhìn cô từ trên xuống dưới, thấy cô mặc áo lụa bông mơng màu xanh, quần lụa xanh nhạt, mặt thoa lớp phấn mỏng, mái tóc đen óng mượt cài một đóa hoa châu. Lệnh Hồ Xung nhớ trước đây, chỉ có ngày tết cô mới ăn mặc trang điểm như bây giờ. Lòng chàng chua xót, muốn nói vài câu hăm hực nhưng nghĩ lại: Mình là nam tử hán đại trượng phu, tại sao có thể ích kỷ nhỏ nhen như vậy !

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy bèn kìm lại không nói. Nhạc Linh San thấy cặp mắt sắc bén của Lệnh Hồ Xung nhìn mình, thẹn thùng nói:

- Đại sư ca không thích, thôi thì không cần thay áo.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta không quen mặc đồ mới, khỏi thay vậy.

Nhạc Linh San không nói với Lệnh Hồ Xung nữa, cô cầm trường bào đi ra khỏi phòng. Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nói oang oang:

- Nhạc đại chương môn đường xa đến đây, tại hạ không biết để nghênh đón, thật thất lễ.

Nhạc Bất Quần biết là Kim đao vô địch Vương Nguyên Bá thân hành đến khách điểm tương hội, lão

rất vui mừng, liếc nhìn Nhạc phu nhân mỉm cười, cả hai song song đi ra nghênh đón.

Vương Nguyên Bá tuổi đã khoảng bảy mươi mà sắc mặt vẫn hồng hào, dưới cằm chòm râu bạc dài tới ngực, dung mạo quốc thước, tay trái cầm hai chiếc nhạc lớn bằng trúc ngỗng lắc lắc kêu leng keng. Người trong võ lâm chơi nhạc là chuyện bình thường, nhưng đều là nhạc bằng sắt hoặc gang đúc thành. Trong tay Vương Nguyên Bá cầm hai chiếc nhạc ánh vàng lấp lánh, nặng gấp bội chiếc nhạc khác, rõ ràng là đồ chơi của nhà sang trọng. Lão vừa thấy Nhạc Bất Quần liền cười ha hả nói:

- Hân hạnh, hân hạnh ! Nhạc đại chương môn thanh danh lừng lẫy võ lâm, hai mươi năm nay tiểu lão không ngày nào không nghĩ tới Nhạc đại chương môn. Hôm nay Nhạc đại chương môn đại giá đến Lạc Dương thật là một đại hỷ sự cho võ lâm ở Trung Châu.

Lão nói vậy rồi nắm chặt tay phải Nhạc Bất Quần mà lắc để tỏ tình thân thiện, có vẻ rất vui mừng và chân thành.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Vợ chồng tại hạ dẫn bọn đồ nhi ra ngoài chu du thăm bằng hữu để tăng thêm kiến thức, người đầu tiên phải đến thăm là Trung Nguyên đại hiệp Kim đao vô địch Vương lão gia tử. Máy chục người bọn tại hạ là khách không mời mà đến, thật là lỗ mãng.

Vương Nguyên Bá nói:

- Bốn chữ "Kim đao vô địch" ở trước mặt Nhạc đại chương môn không được phép nhắc tới. Ai muốn nhắc đến không phải khen tiểu lão mà là chế nhạo

Vương Nguyên Bá này. Nhạc tiên sinh, Nhạc tiên sinh đã thu nạp cháu ngoại của tiểu lão, ân đồng tái tạo, phái Hoa Sơn và Kim Dao môn từ nay là người một nhà, huynh đệ hai bên không phân biệt chuyện riêng tây. Nào nào, mời tất cả đến nhà tiểu lão, không ở lại chơi một năm hay nửa năm thì không ai được rời khỏi Lạc Dương một bước. Nhạc đại tiên sinh, để tiểu lão tự mang hành lý cho Nhạc đại chương môn.

Nhạc Bất Quần vội nói:

- Chuyện này thật không dám.

Vương Nguyên Bá quay lại nói với hai người con ở phía sau:

- Bá Phấn, Trọng Cường, mau đến bái kiến Nhạc sư thúc, Nhạc sư mẫu đi.

Vương Bá Phấn và Vương Trọng Cường cùng đáp dạ rồi quỳ gối bái xuống. Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần vội quỳ xuống đáp lễ, nói:

- Chúng ta ngang hàng với nhau, hai chữ "sư thúc" thật không dám nhận. Từ Bình Chi mà tính thì chúng ta ngang hàng nhau.

Vương Bá Phấn, Vương Trọng Cường đều là những nhân vật rất có tiếng tăm trong võ lâm ở vùng Dự Ngạc, đối với Nhạc Bất Quần tuy họ có khâm phục nhưng khẩu đầu trước lão là việc họ không muốn, nhưng vì không dám trái lời của phụ thân nên phải miễn cưỡng quỳ xuống. Họ thấy vợ chồng Nhạc Bất Quần cũng khẩu đầu đáp lễ thì trong lòng rất vui. Bốn người giao bái xong cùng đứng dậy.

Nhạc Bất Quần thấy huynh đệ họ Vương tướng tá cao to, nhưng Vương Trọng Cường mập hơn Vương Bá Phấn nhiều; huyết Thái dương của cả hai nhô lên cao, trên tay nổi gân cốt, hiển nhiên trình độ nội công và ngoại công của họ đều rất cao. Nhạc Bất Quần quay sang bọn đệ tử nói:

- Tất cả đến bái kiến Vương lão gia tử và hai vị sư thúc. Võ công Kim Dao môn uy chấn Trung Nguyên, tổ sư đời trước của phái Hoa Sơn chúng ta rất tôn sùng Kim Dao môn. Từ nay về sau mọi người được Vương lão gia tử và nhị vị sư thúc chỉ điểm, nhất định sẽ tiến bộ nhiều.

Bọn đệ tử đồng thanh đáp dạ rồi lập tức quỳ xuống khắp đại đường của khách điểm.

Wương Nguyên Bá cười nói:

- Không dám nhận, không dám nhận.

Wương Bá Phấn và Vương Trọng Cường lại đáp lễ.

Lâm Bình Chi đứng bên cạnh, giới thiệu từng tên của các đệ tử phái Hoa Sơn. Vương Nguyên Bá hào phóng, đã sớm chuẩn bị cho mỗi người một món quà ra mắt là bốn mươi lượng bạc đưa cho các huynh đệ họ Vương phân phát.

Lúc Lâm Bình Chi giới thiệu đến Nhạc Linh San, Vương Nguyên Bá nhìn Nhạc Bất Quần cười hì hì rồi nói:

- Nhạc lão đệ, vị lệnh ái này của Nhạc lão đệ thật là một nhân tài, không biết đã có nơi nào chưa?

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Tiện nữ tuổi còn nhỏ, lại là người học võ công chỉ suốt ngày vung đao múa kiếm, các việc tử mĩ của

khuele nữ hiền thực không biết, nên đâu có ai muốn cưới thứ đã nha đầu như nó đâu?

Vương Nguyên Bá cười nói:

- Lão đệ khiêm tốn quá. Hồ nữ nhà tướng thì bọn đệ tử con nhà tầm thường tất nhiên không dám với cao. Nhưng đã là phận gái cũng nên học một ít việc khuele môn thì càng tốt.

Lão nói đến đây giọng càng nhỏ dần, có vẻ buồn bã. Nhạc Bất Quần biết lão đang nhớ đến con gái đã tạ thế ở Hồ Nam, lão liền không dám tỏ ra vui vẻ nữa, đáp dạ.

Vương Nguyên Bá là người cởi mở, nổi đau mất con liền thoáng qua, lão cười ha hả nói:

- Lệnh ái tài sắc vẹn toàn như vậy, tìm một thiếu niên anh hùng để tác hợp, thật không dễ đâu.

Lao Đức Nặc vào phòng điu Lệnh Hồ Xung ra. Lệnh Hồ Xung bước thấp bước cao, thấy Vương Nguyên Bá với các huynh đệ họ Vương thì không thềm khẩu đầu, chỉ bái sâu xuống rồi nói:

- Đệ tử Lệnh Hồ Xung xin bái kiến Vương lão gia tử và hai vị sư thúc.

Nhạc Bất Quần chau mày nói:

- Sao không khấu đầu?

Vương Nguyên bá đã nghe cháu ngoại bẩm báo, biết Lệnh Hồ Xung đang bị thương nên cười nói:

- Lệnh Hồ hiền diệt không được khỏe, không cần đa lễ. Nhạc lão đệ, nội công phái Hoa Sơn của Nhạc lão đệ thuộc hàng đệ nhất trong Ngũ Nhạc kiếm phái,

tửu lượng nhất định đáng nể. Ta và Nhạc lão đệ cùng uống mười bát lớn đi.

Lão nói xong liền nắm tay Nhạc Bất Quần đi ra khỏi khách điểm.

Nhạc phu nhân, Vương Bá Phấn, Vương Trọng Cường và bọn đệ tử Hoa Sơn lũ lượt đi sau.

Vừa ra khỏi cửa điểm, cả bọn đã thấy bên ngoài có xe, ngựa sớm chuẩn bị sẵn. Nữ quyến thì ngồi xe, nam khách thì cưỡi ngựa, con ngựa nào cũng có yên, dây cương lấp lánh. Từ lúc Lâm Bình Chi đi báo tin cho đến lúc Vương Nguyên Bá đến khách điểm đón khách không đầy một canh giờ, trong lúc vội vàng mà ngựa xe đã chuẩn bị chỉnh tề như vậy, chỉ riêng chuyện này cũng đủ biết thanh thế của Kim đao Vương gia ở Lạc Dương.

Đến Vương gia, thấy tòa nhà cao lớn, cổng lớn sơn màu đỏ, trên cổng có treo hai chiếc vòng bằng đồng lớn sáng bóng, tám tên hán tử cao to đứng thông tay ngoài cổng lớn đón khách. Vừa vào cổng lớn, thấy một tấm biển lớn sơn đen treo trên ngạch cửa đề bốn chữ vàng "Kiến nghĩa dũng vi", phía dưới tấm biển đề tên người tặng là tuần phủ tỉnh Hà Nam.

Tối hôm đó, Vương Nguyên Bá bày đại tiệc thiết đãi thầy trò Nhạc Bất Quần. Lão mời thêm các tráng sĩ nổi danh võ lâm ở Lạc Dương; tân khách còn có không ít các thân sĩ danh lưu, các phú thương đại gia.

Lệnh Hồ Xung là đại đệ tử phái Hoa Sơn, trong hàng tân khách, ngoài Nhạc Bất Quần ra, chàng là người đứng đầu. Mọi người thấy quần áo của chàng bê bết, vẻ mặt ủ rũ, ai cũng ngấm ngấm ái ngại. Nhưng võ lâm có rất nhiều kẻ sĩ có những hành vi đặc biệt

cổ quái, như các cao thủ hiệp sĩ trong Cái bang ai ai cũng ăn mặc rách rưới. Chúng tân khách đều nghĩ người này đã là đại đệ tử của phái Hoa Sơn, dĩ nhiên không phải tầm thường nên không ai dám xem thường Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung ngồi ở bàn tiệc thứ hai, do Vương Bá Phấn làm chủ bồi tiếp. Qua ba tuần rượu, Vương Bá Phấn thấy vẻ mặt Lệnh Hồ Xung lạnh lùng, hỏi ba câu hắn chỉ trả lời một câu, rõ ràng trong mắt hắn chẳng coi mình ra gì. Gã lại nghĩ đến lúc trong khách điểm, người này đối với cha con mình ngay cả một cái khẩu đầu cũng không, thấy món quà diện kiến bốn mươi lượng bạc hắn nhận một cách không khách khí nên gã ngấm ngấm tức giận. Bây giờ gã nói đến chuyện võ công, đem mấy vấn đề còn thắc mắc để thỉnh giáo, cạnh khỏe cho bỏ ghét.

Lệnh Hồ Xung chỉ ậm ừ không trả lời thẳng vấn đề. Lệnh Hồ Xung thực sự không phải có ác cảm gì với Vương Bá Phấn, chỉ vì thấy Vương gia hào phóng như vậy với một tên lãng tử bản hàn như mình, như là một trời một vực. Lâm Bình Chi vừa đến nhà ông ngoại liền thay trường bào bằng gấm đất Thục; tướng mạo Lâm Bình Chi vốn đã rất tuấn mỹ, mặc thêm trường bào này thì mười phần phú quý tao nhã, trông đẹp như ngọc. Lệnh Hồ Xung vừa trông thấy, bất giác tự hổ thẹn cho thân mình, nghĩ bụng: Đừng nói lúc tiểu sư muội ở trên núi đã thích hắn rồi, dù cô ta đối với mình vẫn như xưa mà cùng với mình nghèo nàn như vậy thì hay ho gì đâu?

Lệnh Hồ Xung nghĩ lui nghĩ tới, ý nghĩ cứ loanh quanh về Nhạc Linh San, nên Vương Bá Phấn nói cái gì với hắn, hắn chẳng nghe được gì ráo.

Trong vô lâm ở Trung Châu, Vương Bá Phấn được người người nể sợ kính phục. Đêm nay, gã lại dụng phải Lệnh Hồ Xung, người thanh niên này như cây đinh đâm vào mắt gã. Theo tâm tính bình thường của gã thì gã đã nổi xung từ lâu, nhưng vì một là nghĩ tới việc tỷ tỷ mới chết, hai là thấy phụ thân đối với phái Hoa Sơn rất tôn trọng nên gã dần cơn tức giận, liên tục mời rượu Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung thấy rượu đưa đến thì uống cạn, không biết đã uống hết mấy mươi bát rồi. Tửu lượng Lệnh Hồ Xung vốn rất cao, một trăm bát trở lên cũng không say, nhưng bây giờ nội lực đã mất, tửu lượng giảm rất nhiều, rượu vào do sâu, bồi tiếp nữa dễ say, lúc uống được hơn bốn chục bát thì đã say nhè. Vương Bá Phấn nghĩ thầm: Thằng nhỏ này không hiểu nhân tình thế sự, cháu của ta là sư đệ của ngươi, đáng lẽ ngươi phải gọi ta một tiếng sư thúc hoặc là thế thúc mới phải. Vậy mà một tiếng ngươi cũng không gọi, thôi thì cũng được, lại chẳng thêm đếm xỉa gì tới ta. Được, hôm nay ta sẽ phục rượu cho ngươi say để ngươi làm trò xấu trước mặt mọi người.

Gã thấy Lệnh Hồ Xung mắt nhắm mắt mở, đã say hết tám phần rồi. Vương Bá Phấn cười nói:

- Lệnh Hồ lão đệ là đại đệ tử phái Hoa Sơn, quả nhiên là thiếu niên anh hùng, võ công cao cường, tửu lượng cũng cao. Người đâu, đổi bát lớn, rót rượu cho Lệnh Hồ thiếu gia đi.

Gia nhân của Vương gia dạ vang, đến rót rượu. Trong đời Lệnh Hồ Xung được người ta rót rượu chưa bao giờ từ chối, rượu đến thì uống cạn bát. Lại uống thêm năm sáu bát lớn nữa, hơi rượu xông

lên, chàng đẩy hết bát đũa trước mặt xuống dưới đất.

Một người cùng bàn nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp say rồi, uống một bát trà nóng già rượu đi.

Vương Bá Phấn cười nói:

- Người ta là đại đệ tử chương môn phái Hoa Sơn, đâu có dễ say như vậy? Lệnh Hồ lão đệ, cạn !

Gã lại rót rượu đầy bát.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đâu... đâu có say đâu? Cạn !

Lệnh Hồ Xung bưng bát rượu lên uống ừng ực, đổ cả nửa bát rượu lên áo. Đột nhiên người hắn loạng choạng, há miệng nôn hết rượu và thức ăn ra đầy bàn. Người cùng bàn kinh hãi né tránh. Vương Bá Phấn cười nhạt. Lệnh Hồ Xung nôn ới như vậy khiến mấy trăm cặp mắt trên đại sảnh đều nhìn vào hắn.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần chau mày, nghĩ: Thành nhỏ này thật tệ, làm trò xấu trước mặt bao nhiêu quý nhân tân khách ở đây.

Lao Đức Nặc và Lâm Bình Chi cùng chạy đến dìu Lệnh Hồ Xung. Lâm Bình Chi nói:

- Đại sư ca, để tiểu đệ đỡ đại sư ca đi nghỉ.

Lệnh Hồ Xung lè nhè:

- Ta... ta đâu có say. Ta còn muốn uống nữa, đem rượu lại đây.

Lâm Bình Chi nói:

- Dạ, dạ, mau đem rượu lại.

Lệnh Hồ Xung say mềm, mắt nhắm mắt mở nói mớ:

- Người... người... Tiểu Lâm tử, sao người không đi bầu bạn với tiểu sư muội? Kéo tay ta làm gì?

Lao Đức Nặc nói khẽ:

- Đại sư ca, chúng ta đi nghỉ đi, ở đây đông người, đừng nói bậy bạ.

Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Ta nói bậy bạ cái gì? Sư phụ sai người giám thị ta, người... người tìm được bằng chứng gì không?

Lao Đức Nặc sợ Lệnh Hồ Xung say, càng nói càng không giữ mồm miệng, lão liền cùng với Lâm Bình Chi điu hai bên, kéo Lệnh Hồ Xung vào trong sương phòng.

Nhạc Bất Quần nghe Lệnh Hồ Xung nói câu: “Sư phụ sai người giám thị ta, người tìm được bằng chứng gì không?”, tuy lão đã tu dưỡng rất cao thâm cũng không kìm được vẻ biến sắc. Vương Nguyên Bá cười nói:

- Nhạc lão đệ, bọn hậu sinh uống say nói bậy, để ý hấn làm gì? Nào nào, cạn !

Nhạc Bất Quần cười gượng nói:

- Thằng nhỏ quê mùa không biết thế sự, xin Vương lão gia miễn thứ.

Buổi tiệc tan, Nhạc Bất Quần dẫn Lao Đức Nặc từ nay về sau đừng đi theo Lệnh Hồ Xung nữa, chỉ ngấm ngấm để ý thôi.

Lần này Lệnh Hồ Xung say đến trưa ngày hôm sau mới tỉnh. Hôm qua, chàng đã nói gì, một câu cũng không

nhớ được, chỉ thấy đầu đau buốt muốn vỡ ra. Chàng thấy mình ngủ trong phòng, chăn màn giường chiếu sạch sẽ. Lệnh Hồ Xung bước ra khỏi phòng, không thấy một tên sư đệ nào, hỏi người nhà mới biết tất cả đã lên giảng võ sảnh ở phía sau cùng với tử diệt, đệ tử của Kim Dao môn Vương gia nghiên cứu thảo luận võ nghệ. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Minh theo bọn chúng làm cái chó gì? Chi bằng ra ngoài đi vòng vòng còn hay hơn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền đi thẳng ra khỏi cổng.

Lạc Dương là kinh đô của các triều đại hoàng đế, dinh thự hùng vĩ, cửa hiệu sầm uất. Lệnh Hồ Xung ít học, kiến thức về lịch sử cổ đại có hạn, thấy nội thành Lạc Dương có vô số danh thắng cổ tích mà chàng chẳng biết rõ lai lịch nên xem cũng không thú vị gì. Lệnh Hồ Xung đi vào một con hẻm nhỏ, thấy bảy tám tên vô lại đang đánh bạc ở trong một túp diêm. Chàng chen vào, móc ra cái túi quà diện kiến mà Vương Nguyên Bá tặng hôm qua rồi lấy bạc ra, cùng kêu nhất gọi lục với bọn chúng. Đến chiều tối, chàng uống rượu trong túp diêm đến say khướt mới về.

Mấy ngày liền, Lệnh Hồ Xung và bọn vô lại cùng đánh bạc uống rượu. Những ngày đầu còn hên, ăn được vài lạng, đến ngày thứ tư thì bị thua thảm hại, bốn mươi mấy lạng bạc đã sạch sành sanh. mấy tên vô lại không cho đánh bạc nữa. Lệnh Hồ Xung vô cùng tức giận, cứ kêu rượu uống. Uống hết mấy hũ thì diêm tiểu nhị nói:

- Tiểu hỏa tử, tiểu hỏa tử đã thua sạch tiền rồi, tiền rượu tính sao đây?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lần này thiếu, ngày mai sẽ trả.

Điểm tiểu nhị lắc đầu nói:

- Tiểu điểm vốn ít lời ít, ngay cả bằng hữu cũng không uống chịu.

Lệnh Hồ Xung tức giận, quát:

- Người khinh tiểu gia không có tiền ư?

Điểm tiểu nhị cười nói:

- Dù người là tiểu gia hay đại lão gia, có tiền thì bán, không tiền thì không bán chịu.

Lệnh Hồ Xung xem lại mình, quần áo bê bối, không còn đồng tiền nào, ngoài thanh trường kiếm trên lưng ra thì chẳng có vật gì khác. Chàng cời kiếm ra, ném lên bàn rồi nói:

- Người đem đến tiệm cầm giùm cho ta.

Một tên vô lại muốn ăn tiền của Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Được, để ta đi cầm cho người.

Nói rồi gã cầm thanh kiếm đi. Điểm tiểu nhị đem hai hũ rượu lên. Lệnh Hồ Xung uống cạn một hũ, tên vô lại đã cầm mấy lạng bạc về, nói:

- Tất cả cầm được ba lạng bốn đồng cân tiền.

Gã đem bạc và biên lai cầm đồ đưa hết cho Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung cầm tiền cân nhắc nặng nhẹ, ngay cả ba lạng cũng không đủ; chàng cũng không nói gì, lại cùng với bọn vô lại đánh bạc. Đánh đến chiều tối, ngay cả tiền rượu, tiền cầm đồ cũng hết sạch.

Lệnh Hồ Xung quay sang tên vô lại Trần Oai Chủ đang đứng bên cạnh, nói:

- Cho ta mượn ba lạng, nếu thắng ta trả người gấp bội.

Trần Oai Chủ cười nói:

- Lỡ thua thì sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thua ư? Thì ngày mai ta sẽ trả cho người.

Trần Oai Chủ nói:

- Xem ra trong mình của người cũng chẳng có đồng nào, bị thua thì lấy cái gì mà trả? Bán vợ ư? Bán em gái ư?

Lệnh Hồ Xung tức giận, xoay tay tát cho gã một cái nảy lửa. Chàng đã say hết tám chín phần, liền thuận tay giật luôn mấy lạng bạc của gã. Trần Oai Chủ la lên:

- Trời ơi, trời ơi ! Quân ăn cướp !

Bọn vô lại vốn một bè, chúng cùng xông vào, bảy tám tên đâm đá lên đầu lên người Lệnh Hồ Xung.

Trong tay Lệnh Hồ Xung không kiếm, khí lực lại mất hết, nên bị mấy tên vô lại đè xuống đất, tay đánh chân đá, trong khoảnh khắc hần bị đánh sưng mặt sưng mày. Bỗng nghe tiếng vó ngựa, có mấy người cưỡi ngựa chạy qua, một người ngồi trên ngựa quát:

- Tránh ra, tránh ra !

Người đó vung dây cương quát bọn vô lại chạy tán loạn. Lệnh Hồ Xung nằm úp dưới đất, không bò dậy nổi.

Bỗng tiếng một người con gái la lên:

- Trời, hóa ra đây là đại sư ca sao?

Người đó chính là Nhạc Linh San. Người kia nói:

- Để tiểu đệ đi xem !

Gã chính là Lâm Bình Chi. Gã nhảy xuống ngựa, chạy ngược lại bên cạnh Lệnh Hồ Xung, kính hải nói:

- Đại sư ca, đại sư ca làm sao vậy?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu, cười đau khổ nói:

- Uống rượu say ! Đánh bạc thua !

Lâm Bình Chi vội đỡ Lệnh Hồ Xung dậy, đặt lên lưng ngựa.

Ngoài Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San ra còn có bốn kỵ mã là hai cô con gái của Vương Bá Phấn và hai người con trai của Vương Trọng Cường, biểu huynh, biểu muội của Lâm Bình Chi. Sáu người đi du ngoạn các chùa miếu trong thành Lạc Dương cho đến bây giờ mới quay về, không ngờ vào trong ngõ hẻm này lại thấy Lệnh Hồ Xung bị người ta đánh thê thảm như vậy. Bốn người đều rất ngạc nhiên, nghĩ: Phái Hoa Sơn được liệt vào Ngũ Nhạc kiếm phái, bình thường tổ phụ nhắc đến hết lời tán dương; trước đây mấy bữa đã cùng với bọn đệ tử họ mài giũa võ công, đúng là mỗi người đều có võ công phi phàm. Lệnh Hồ Xung là đại đệ tử phái Hoa Sơn, tại sao ngay cả mấy tên lưu manh vô lại cũng không đánh lại? Trước mắt thấy hắn bị đánh đến chảy máu mũi thì không phải là giả, thật là kỳ lạ?

Lệnh Hồ Xung về đến phủ Vương Nguyên Bá, an dưỡng mấy ngày mới dần dần hồi phục sức khỏe. Hai

vợ chồng Nhạc Bất Quần nghe nói Lệnh Hồ Xung đánh bạc với mấy tên vô lại bị thua sạch tiền rồi đánh lộn nên rất tức giận, không muốn đến thăm hấn.

Đến sáng ngày thứ năm, con trai của Vương Trọng Cường là Vương Gia Câu xông vào phòng hấn nói:

- Lệnh Hồ đại ca, hôm nay tiểu đệ đã rửa nhục cho đại ca rồi. Hôm đó bảy tám tên vô lại đánh đại ca, tiểu đệ đã tìm ra hết, đánh chúng một trận như tử.

Thật ra đối với chuyện này, Lệnh Hồ Xung không hề để bụng, lạnh lùng nói:

- Đâu cần phải vậy. Hôm đó ta uống rượu say, chính ta mới sai.

Vương Gia Câu nói:

- Nói vậy sao được. Đại ca là khách của nhà tiểu đệ, không thấy mặt tăng cũng phải nể Phật. Khách nhân của Kim đao Vương gia tiểu đệ sao có thể để cho người ta đánh ở trong thành Lạc Dương này được? Nếu mỗi hận này không trả thì người ta còn coi Vương gia này ra cái giống gì?

Tận đáy lòng Lệnh Hồ Xung đối với Kim đao Vương gia đã không có cảm tình, lại nghe gã nói một tiếng Kim đao Vương gia, hai tiếng cũng Kim đao Vương gia làm như Kim đao Vương gia là đại hào môn quyền thế ngất trời. Lệnh Hồ Xung nhịn không được nói:

- Đối phó với mấy tên lưu manh vô lại đó, cần chi phải dùng đến Kim đao Vương gia.

Lệnh Hồ Xung nói ra câu này liền hối hận ngay. Hấn đang định xin lỗi thì sắc mặt của Vương Gia Câu trầm xuống. Gã nói:

- Lệnh Hồ huynh, Lệnh Hồ huynh nói cái gì vậy? Hôm đó nếu không phải tiểu đệ và ca ca đánh tan mấy tên lưu manh vô lại thì hôm nay tính mạng của Lệnh Hồ huynh có còn không?

Lệnh Hồ Xung cười nhạt nói:

- Tại hạ xin đa tạ ơn cứu mạng của hai vị.

Vương Gia Câu nghe giọng điệu của Lệnh Hồ Xung, biết hắn có ý mai mỉa thì gã càng tức giận, lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ huynh là đại đệ tử của chưởng môn phái Hoa Sơn mà ngay cả mấy tên lưu manh vô lại trong thành Lạc Dương cũng không đối phó nổi. Hà hà, người ngoài biết được há không phải là Lệnh Hồ huynh chỉ có hư danh thôi ư?

Lệnh Hồ Xung đã quá chán ngán, chuyện gì cũng không bận tâm, bèn nói:

- Ta vốn ngay cả hư danh cũng không có, bốn chữ "chỉ có hư danh" cũng không đáng nói.

Bỗng nghe ngoài cửa có người nói:

- Hiền đệ, hiền đệ đang nói gì với Lệnh Hồ huynh vậy?

Tấm rèm vén lên một người đi vào. Đó là Vương Gia Thuần, con trưởng của Vương Trọng Cường.

Vương Gia Câu dùng dùng nổi giận, nói:

- Ca ca có ý tốt rửa nhục thay cho Lệnh Hồ huynh, bắt mấy tên vô lại đánh cho mỗi tên một trận bằng dây cương. Không ngờ vị Lệnh Hồ đại hiệp này lại cho tiểu đệ lảm chuyện.

Vương Gia Thuần nói:

- Hiền đệ, ngươi không biết đâu. Ta vừa nghe Nhạc sư muội nói vị Lệnh Hồ huynh này là một nhân vật phi thường. Hôm trước ở miếu Dược vương tại Thiểm Tây, với thanh trường kiếm, chỉ một chiêu đã đâm đứt mắt mười lăm cao thủ hạng nhất, kiếm thuật như thần, thiên hạ hiếm có. Ha ha!

Tiếng cười của gã đầy vẻ mỉa mai, rõ ràng gã không tin lời nói của Nhạc Linh San. Vương Gia Câu cười ha ha theo, nói:

- Xem ra mười lăm vị cao thủ hạng nhất so với bọn lưu manh trong thành Lạc Dương, vô công hãy còn kém xa một trời một vực. Ha ha!

Lệnh Hồ Xung cũng không tức giận, cười theo. Chàng ngồi trên ghế ôm đầu gối phải lắc lư qua lại.

Vương Gia Thuần vốn phụng mệnh của bá phụ và phụ thân đến thăm Lệnh Hồ Xung. Anh em Vương Bá Phấn, Vương Trọng Cường bảo gã phải lựa lời hỏi thăm, không được đắc tội với khách. Nhưng gã thấy Lệnh Hồ Xung có vẻ ngạo mạn, hoàn toàn không coi anh em gã ra gì, gã tức giận nói:

- Lệnh Hồ huynh, tiểu đệ có chuyện muốn thỉnh giáo.

Giọng nói của gã rất hậm hực. Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không dám.

Vương Gia Thuần nói:

- Nghe Bình Chi biểu đệ nói lúc cô và dượng của tiểu đệ sắp chết chỉ có một mình Lệnh Hồ huynh ở bên cạnh hai vị, có phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy!

Vương Gia Thuần nói:

- Di ngôn của cô và dương của tiểu đệ nhờ Lệnh Hồ huynh dặn lại cho Bình Chi biểu đệ phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cũng đúng.

Vương Gia Thuần nói:

- Vậy bộ Tịch tà kiếm phổ của dương tiểu đệ ở đâu?

Lệnh Hồ Xung vừa nghe liền nhảy vọt xuống đất lớn tiếng hỏi:

- Người nói cái gì?

Vương Gia Thuần đã đề phòng hấn động thủ, lùi lại một bước nói:

- Dương của tiểu đệ có bộ Tịch tà kiếm phổ đã ủy thác cho Lệnh Hồ huynh đưa lại Bình Chi biểu đệ. Sao đến hôm nay, Lệnh Hồ huynh vẫn chưa chịu đưa ra?

Lệnh Hồ Xung nghe gã vu cáo mình, tức giận đến toàn thân phát run, nói:

- Ai... ai nói có một bộ Tịch... Tịch tà kiếm phổ ủy thác... ủy thác ta đưa cho Lâm sư đệ?

Vương Gia Thuần cười nói: •

- Nếu không có chuyện đó, Lệnh Hồ huynh hà tất phải giết mình, nói năng ra vẻ lúng túng sợ sệt.

Lệnh Hồ Xung dần cơn tức giận nói:

- Hai vị Vương huynh, Lệnh Hồ Xung là khách ở

tôn phủ, huynh nói như vậy phải chăng là ý của lệnh tổ, lệnh tôn?

Vương Gia Thuần nói:

- Tiểu đệ thuận miệng nói vậy thôi, chuyện đâu có gì lớn lao? Nó chẳng liên can gì đến tổ phụ và gia gia của tiểu đệ. Nhưng Tịch tà kiếm phổ của Lâm gia ở Phúc Châu oai trấn thiên hạ, võ lâm ai cũng biết. Đột nhiên Lâm công tạ thế, Tịch tà kiếm phổ là vật báu tùy thân của dương không biết đi đâu. Chúng ta là chỗ thân tình nên muốn hỏi cho rõ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu Lâm tử bảo người hỏi phải không? Tại sao hần không đích thân đến hỏi ta?

Vương Gia Câu cười hì hì ba tiếng rồi nói:

- Bình Chi biểu đệ là sư đệ của Lệnh Hồ huynh, làm sao dám mở miệng hỏi Lệnh Hồ huynh được?

Lệnh Hồ Xung cười nhạt, nói:

- Đã có Kim đao Vương gia ở Lạc Dương hậu thuẫn nên bây giờ các người mới đến mà tra vấn ta. Vậy đi gọi Lâm Bình Chi lại đây.

Vương Gia Thuần nói:

- Các hạ là khách của Vương gia, hai chữ "tra vấn" thật không dám lớn gan nói ra. Anh em ta chỉ có tính hiếu kỳ nên hỏi một câu như vậy, Lệnh Hồ huynh chịu trả lời cũng tốt mà không trả lời thì bọn tiểu đệ cũng không dám làm gì đâu.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Ta không chịu nói, các người cũng không làm gì vậy thì huê.

Anh em họ Vương nhìn nhau, không ngờ Lệnh Hồ Xung đã chặn miệng họ lại.

Vương Gia Thuần giả bộ ho một tiếng, tìm cách khác để gợi chuyện:

- Lệnh Hồ huynh, một chiêu kiếm của Lệnh Hồ huynh đâm đui mắt của mười lăm cao thủ. Có lẽ chiêu kiếm thần kỳ này là học từ trong Tịch tà kiếm phổ phải không?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, toàn thân toát mồ hôi lạnh, hai tay không tự chủ được phát run. Chẳng tài tể nghĩ thầm: Sư phụ, sư nương và bọn sư đệ, sư muội không cảm kích ta cái ơn cứu mạng họ mà trái lại ai cũng có ý nghi kỵ ta, trước nay ta không rõ là do nguyên nhân gì?. Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy! Bọn họ đều cho rằng ta nuốt mất bộ Tịch tà kiếm phổ của Lâm Chấn Nam. Họ chưa bao giờ thấy qua Độc Cô cửu kiếm, ta lại không chịu tiết lộ việc Phong thái sư thúc tổ bí mật dạy kiếm. Họ thấy ta ở trên đỉnh núi sám hối mấy tháng bỗng nhiên kiếm thuật tiến bộ nhanh chóng, ngay cả cao thủ phe Kiếm tông Phong Bất Bình cũng địch không lại ta. Nếu không phải học được các cao chiêu trong Tịch tà kiếm phổ, thì thứ kiếm pháp này từ đâu mà ra?. Chuyện Phong thái sư thúc tổ dạy kiếm quá đột ngột không ai có thể đoán ra được, mà lúc vợ chồng Lâm Chấn Nam tạ thế thì chỉ có một mình ta ở bên cạnh cho nên ai cũng đoán rằng bộ Tịch tà kiếm phổ mà các đại cao thủ võ lâm đều dòm ngó nhất định đã rơi vào tay ta. Người ngoài đoán như

vậy cũng không có gì lấy làm lạ, nhưng sư phụ, sư nương nuôi dưỡng ta lớn khôn; sư muội mà ta coi như là ruột thịt vẫn không tin ta thì Lệnh Hồ Xung này là hạng người như thế nào? Ha ha, đôi mắt nhìn người thật nhỏ nhen.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây nét mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, bất bình.

Vương Gia Câu rất đắc ý mỉm cười nói:

- Câu này tiểu đệ đoán đúng rồi phải không? Vậy Tịch tà kiếm phổ ở đâu? Bọn tiểu đệ không muốn xem đồ vật của Lệnh Hồ huynh, nhưng vật phải trở về chủ, Lệnh Hồ huynh đem kiếm phổ trả lại cho biểu đệ được rồi.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Ta chưa từng thấy qua Tịch tà kiếm phổ. Vợ chồng Lâm tổng tiêu đầu đã bị phái Thanh Thanh và Tái Bắc minh đã Mộc Cao Phong bắt giữ, nếu trên người Tổng tiêu đầu có kiếm phổ thì đã bị bọn họ lục soát lấy rồi.

Vương Gia Thuần nói:

- Nếu nói như vậy thì Tịch tà kiếm phổ rất quý báu, cô dượng của tiểu đệ mang theo mang bên mình làm chi? Họ phải cất ở một nơi vô cùng bí mật, lúc sắp chết mới nhờ Lệnh Hồ huynh chuyển lời cho Bình Chi biểu đệ. Nào ngờ... nào ngờ... hì hì.

Vương Gia Câu nói:

- Nào ngờ Lệnh Hồ huynh lén lút tìm ra rồi nuốt luôn.

Lệnh Hồ Xung càng nghe càng tức giận. Vốn không muốn biện luận nhiều nhưng chuyện đã liên quan đến chàng quá sâu, có thể bị ô danh. Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu Lâm tổng tiêu đầu có bộ kiếm phổ thần diệu như vậy thì chính lão là người vô địch thiên hạ mới phải. Tại sao lão địch không lại mấy tên đệ tử phái Thanh Thành để bị bọn chúng giam cầm?

Vương Gia Câu nói:.

- Chuyện này... chuyện này...

Gã nhất thời bị líu lưỡi không nói được lời nào. Vương Gia Thuần bèn chữa cho em nói:

- Trong thiên hạ, việc gì cũng có thể xảy ra. Lệnh Hồ huynh đã học được Tịch tà kiếm pháp nên kiếm thuật tinh thông nhưng ngay cả đến mấy tên lưu manh vô lại cũng địch không lại, bị bọn chúng đánh te tua, vậy là sao? Ha ha, thế này gọi là chân nhân bất lộ tướng, thật đáng tiếc. Lệnh Hồ huynh, Lệnh Hồ huynh đã làm chuyện sai nát rồi, đường đường là đại đệ tử chưởng môn phái Hoa Sơn lại để cho mấy tên lưu manh thành Lạc Dương đánh đến nổi bò lăn bò lóc. Chuyện như vậy ai mà tin được. Mà đã là không tin được thì trong đó phải có điều giả dối. Lệnh Hồ huynh, tiểu đệ khuyên huynh thú thật đi thôi.

Theo tính cách bình thường của Lệnh Hồ Xung thì chàng đã sớm cãi lời rồi, nhưng chuyện này quá bất ngờ, chàng lại đang rơi vào thế bị hiềm nghi. Kim đao Vương gia hay anh em họ Vương thì không cần để tâm nhưng chàng không thể để cho sư phụ, sư nương, sư muội đem lòng nghi kỵ. Lệnh Hồ Xung nghiêm giọng nói:

- Bình sinh, Lệnh Hồ Xung chưa bao giờ thấy qua Tịch tà kiếm phổ. Di ngôn của Lâm tổng tiêu đầu ở Phúc Châu ta đã nói lại cho Lâm sư đệ biết không sót một chữ. Nếu Lệnh Hồ Xung có chuyện lừa dối thì trời đất không dung, tội đáng muôn thác.

Lệnh Hồ Xung nói xong dang tay mà đứng, vẻ mặt lăm liệt.

Vương Gia Thuần mỉm cười nói:

- Đại sự liên quan đến bí cấp võ lâm cứ thuận miệng nói ra một lời thể mà có thể khóa lấp được, chẳng lẽ Lệnh Hồ huynh xem người trong thiên hạ đều ngu dốt hết sao?

Lệnh Hồ Xung dần cơn tức giận, nói:

- Theo người thì nên làm thế nào?

Vương Gia Câu nói:

- Anh em tiểu đệ cả gan muốn lục soát người của Lệnh Hồ huynh.

Gã ngừng một lúc, cười hì hì rồi nói:

- Ngày này hôm kia, Lệnh Hồ huynh đã bị mấy tên lưu manh không chế không nhúc nhích được, chúng cũng đã lục soát người của Lệnh Hồ huynh một trận rồi.

Lệnh Hồ Xung cười nhạt, nói:

- Các người muốn lục soát người của ta, coi Lệnh Hồ Xung là tiểu tặc ư?

Vương Gia Thuần nói:

- Không dám! Lệnh Hồ huynh đã nói là chưa thấy Tịch tà kiếm phổ thì hà tất phải sợ bị lục soát. Nếu lục soát trên người không có kiếm phổ thì rửa sạch được mối hiềm nghi, chẳng phải là điều tốt sao?

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Được, người đi kêu Lâm sư đệ và Nhạc sư muội đến đây để hai người làm chứng.

Vương Gia Thuần sợ mình đi rồi, hiền đệ ở lại một mình sẽ bị Lệnh Hồ Xung thừa cơ khống chế, còn hai người cùng đi thì hẳn sẽ giấu mất Tịch tà kiếm phổ, có lục soát cũng không có. Gã bèn nói:

- Muốn lục soát thì lục soát, nếu Lệnh Hồ huynh không gian dối phải kiếm cơ thoát thác làm chi?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Ta muốn để cho bọn chúng lục soát là mong có mặt sư phụ, sư nương, sư muội để chứng minh mình trong sạch. Hai tên này có tin hay không cũng mặc, ta đâu cãi lý với chúng làm gì?. Tiểu sư muội không có ở đây, há để cho bàn tay chó má của chúng sờ soạng vào người của ta sao? Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy lắc đầu nói:

- Tư cách của hai vị e rằng chưa xứng để lục soát người của ta.

Anh em họ Vương thấy Lệnh Hồ Xung không để cho chúng lục soát thì càng tin chắc hẳn đang giấu Tịch tà kiếm phổ trong người. Một là chúng muốn khoe công trước phụ thân và bá phụ, hai là chúng đã nghe tiếng Tịch tà kiếm phổ rất lợi hại, kiếm phổ này đã do chúng tìm được thì Lâm Bình Chi không thể không cho mượn. Hôm trước, Vương Gia Câu đã thấy Lệnh Hồ Xung bị mấy tên vô lại đè xuống đất đánh đập, không có sức kháng cự, gã cho rằng kiếm pháp của hắn dù hay nhưng công phu quyền cước thì rất tầm thường. Bây giờ trong tay hắn không còn kiếm, đó là cơ hội tốt để động thủ. Gã liền nhảy mất ra hiệu cho em trai rồi nói:

- Lệnh Hồ huynh, rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, để bị mất mặt thì chẳng hay ho gì đâu.

Hai anh em gã áp sát vào Lệnh Hồ Xung. Vương Gia Câu uốn ngực xông thẳng đến. Lệnh Hồ Xung giờ tay gạt ra, Vương Gia Câu lớn tiếng quát:

- Ủi chao! Lệnh Hồ huynh đánh người ư?

Gã liền chụp lấy cổ tay của Lệnh Hồ Xung đẩy xuống. Gã nghĩ Lệnh Hồ Xung là đại đệ tử phái Hoa Sơn nên phải cẩn thận, cái chụp đẩy này đã sử đến thủ pháp cấm nã gia truyền, vận đủ mười thành công lực.

Lệnh Hồ Xung có nhiều kinh nghiệm ứng biến lúc lâm địch, thấy gã uốn ngực đi đến thì biết gã chẳng có ý tốt, liền đưa tay phải ra. Chiêu này vốn ẩn chứa nhiều chiêu số tiếp theo. Chàng để cho đối phương nắm chặt cổ tay rồi sẽ xoay cánh tay chuyển thế thủ thành thế tấn công. Nào ngờ nội lực mất hết, tuy sử đúng chiêu thức xoay cánh tay nhưng cũng không phát huy được chút khí lực nào. Rắc rắc mấy tiếng, những đốt xương tay phải của chàng tê buốt, đã bị bẻ trật khớp, đau thấu tâm can. Vương Gia Câu hạ thủ rất tàn độc. Gã vận trật khớp xương tay phải của Lệnh Hồ Xung rồi đánh thêm một đòn khiến cho khớp xương cánh tay trái của hắn bị trật luôn. Gã nói:

- Ca ca lực soát đi.

Vương Gia Thuần đưa chân ra cản trước hai chân Lệnh Hồ Xung để phòng hắn đá. Gã thò tay vào lục trước người Lệnh Hồ Xung lấy ra được các thứ linh tinh. Bỗng gã mò được một cuốn sách mỏng mỏng liền lấy ra. Cả hai cùng vui mừng reo lên:

- Đúng là Tịch tà kiếm phổ đây rồi!

Hồi 55

Ngô Lục Trúc, cầm tiêu vọng tiếng

Huỳnh đệ họ Vương vội vàng mở cuốn sách ra, thấy trang đầu tiên viết sáu chữ triện “Tiểu ngạo giang hồ chi khúc”. Huỳnh đệ họ Vương chỉ vỗ vế nghề văn, nếu sáu chữ này viết theo kiểu chữ khải thì có thể đọc được, nhưng lại theo thể triện thì một chữ cũng không biết. Chúng lại mở thêm một vài trang nữa, nhưng thấy chữ nào chữ nấy đều là kỳ văn quái tự. Hai người không biết đây là cầm tiêu khúc phổ. Chúng không còn nghi ngờ gì nữa, đồng thanh nói lớn:

- Tịch tà kiếm phổ, Tịch tà kiếm phổ!

Vương Gia Thuần nói:

- Đưa cho gia gia xem đi.

Gã cầm bộ tiêu khúc phổ đó chạy ra khỏi phòng. Vương Gia Câu đá một cước mạnh vào lưng Lệnh Hồ Xung rồi chửi:

- Đồ tiểu tặc mặt dày!

Gã lại nhổ một bãi nước bọt lên mặt Lệnh Hồ Xung. Lúc đầu, Lệnh Hồ Xung tức đến nỗi muốn bẻ ngực nhưng chàng chuyển đổi ý nghĩ: Hai tên tiểu tử này ngu dốt, tổ phụ và phụ thân hẳn chắc không đến nỗi bị ối như vậy, đợi khi họ biết đây là cầm phở tiêu phở thì phải đến bồi tội với mình mới được.

Nhưng hai cánh tay bị trật khớp khiến chàng đau buốt khôn xiết, lại nghĩ: Nội công của mình đã hoàn toàn mất hết, lại gặp phải bọn lưu manh vô lại đầu đường xó chợ không có một chút khí lực để chống lại, đã thành một phế nhân thì sống ở trên đời này để làm gì nữa?

Lệnh Hồ Xung nằm trên giường, trán toát mồ hôi hột, lòng đau như cắt. Chàng kìm không được, nước mắt từ từ chảy dài. Nhưng nghĩ huynh đệ họ Vương nhất định sẽ quay trở lại ngay, mình không thể lộ vẻ yếu nhược, chàng liền lau khô nước mắt.

Một lúc lâu, nghe tiếng bước chân, huynh đệ họ Vương bước nhanh đến. Vương Gia Thuần cười nhạt nói:

- Đi gặp tổ phụ của ta.

Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Không đi, tổ phụ ngươi không đến bồi tội với ta, ta đi gặp lão làm cái mẹ gì?

Huynh đệ họ Vương cười ha hả, Vương Gia Câu nói:

- Tổ phụ ta mà đến bồi tội tiểu tặc ngươi ư? Đừng có mà nằm mơ! Đi!

Hai gã nắm lấy vạt áo của Lệnh Hồ Xung kéo dậy, lôi ra khỏi phòng.

Lệnh Hồ Xung chửi:

- Kim đao Vương gia tự cho mình là con người hiệp nghĩa, lại cuồng vọng khinh người, thật là đê tiện bỉ ổi.

Vương Gia Thuần xoay tay đánh một chưởng, Lệnh Hồ Xung chảy máu miệng:

Lệnh Hồ Xung vẫn không ngừng chửi, bị huynh đệ họ Vương lôi đến hoa sảnh ở phía sau.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần và Vương Nguyên Bá phân chủ khách ngồi đó; Vương Bá Phấn, Vương Trọng Cường ngồi ở mé dưới Vương Nguyên Bá. Lệnh Hồ Xung vẫn lớn tiếng chửi:

- Kim đao Vương gia là thứ đê tiện vô liêm sỉ, trong võ lâm chưa bao giờ thấy ai bẩn thỉu như vậy.

Nhạc Bất Quần sa sầm nét mặt quát:

- Xung nhi, im đi!

Lệnh Hồ Xung nghe sư phụ quát mắng mới chịu im tiếng không chửi nữa nhưng vẫn tức giận trừng mắt nhìn Vương Nguyên Bá.

Vương Nguyên Bá cầm trong tay bộ cầm tiêu khúc phổ, lạnh lùng hỏi:

- Lệnh Hồ hiền đệ, bộ Tịch tà kiếm phổ này là từ đâu mà có?

Lệnh Hồ Xung ngẩng mặt lên trời cười lớn một tràng dài. Nhạc Bất Quần liền mắng:

- Xung nhi, tôn trưởng hỏi ngươi, ngươi cứ thành thực bẩm cáo, sao dám to gan vô lễ như vậy? Còn ra thể thống gì nữa?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sư phụ, sau khi đệ tử bị trọng thương, toàn thân bất lực, sư phụ nhìn hai tên tiểu tử này đối xử với đệ tử thế nào. Hừm, đây là phép đãi khách trên giang hồ sao?

Vương Trọng Cường nói:

- Nếu là khách đàng hoàng thì Vương gia chúng ta không dám đắc tội. Nhưng người đã phụ sự ủy thác của người, chiếm Tịch tà kiếm phổ này làm của riêng. Đây là hành vi của đạo tặc, Kim đao Vương gia ta ở Lạc Dương là người thanh bạch, sao có thể xem người là bằng hữu được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tổ tôn ba đời của ngươi luôn miệng nói đây là Tịch tà kiếm phổ. Vậy các người đã thấy qua Tịch tà kiếm phổ chưa? Sao biết đây là Tịch tà kiếm phổ?

Vương Trọng Cường chùng hững nói:

- Bộ sách này lục soát được trên người của người, Nhạc sư huynh lại nói đây không phải là thư phổ võ công của phái Hoa Sơn, nếu không phải Tịch tà kiếm phổ thì là cái gì?

Lệnh Hồ Xung tức đến phát cười nói:

- Người đã nói là Tịch tà kiếm phổ thì coi như nó là Tịch tà kiếm phổ cũng được. Nhưng mong rằng Kim đao Vương gia dựa theo chiêu thức này để luyện thành kiếm pháp thiên hạ vô địch, để Vương gia ở

Lạc Dương xưng là: “Đao kiếm song tuyệt” trong võ lâm. Ha ha!

Vương Nguyên Bá nói:

- Lệnh Hồ tiên diệt, tiểu tôn nhất thời đắc tội, tiên diệt hà tất để bụng làm gì. Người ta ai mà chẳng có sai lầm, biết lỗi mà có thể sửa đổi thì rất hay. Tiên diệt đã đưa kiếm phổ ra trả lại trước mặt sư phụ của tiên diệt, chúng ta còn truy cứu làm gì nữa? Mọi người từ nay về sau đừng ai nhắc đến chuyện này. Để ta sửa xương cánh tay cho tiên diệt rồi hãy nói chuyện.

Lão nói xong, bước xuống ghế đi lại hướng Lệnh Hồ Xung, đưa tay ra nắm tay phải hắn.

Lệnh Hồ Xung lùi về sau hai bước, gằn giọng nói:

- Khoan đã! Lệnh Hồ Xung ta không chịu để lão mua chuộc đâu.

Vương Nguyên Bá ngạc nhiên hỏi:

- Ta mua chuộc tiên diệt cái gì?

Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Lệnh Hồ Xung ta đâu phải là người gỗ, tay của ta các người muốn bẻ thì bẻ, muốn sửa thì sửa!

Hắn đi đến trước mặt Nhạc phu nhân gọi:

- Sư nương!

Nhạc phu nhân thở dài, đưa tay nắn lại những khớp xương bị trật trên hai cánh tay hắn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sư nương, đây rõ ràng là cuốn cầm phổ thất huyền cầm và tiêu phổ động tiêu, vậy mà nhà họ

Vương nhìn không ra, cứ một mực nói là Tịch tà kiếm phổ. Thiên hạ sao lại có chuyện nực cười đến vậy?

Nhạc phu nhân nói:

- Vương lão gia tử, tiểu phụ xem thử cuốn phổ này có được không?

Vương Nguyên Bá nói:

- Mời Nhạc phu nhân xem.

Lão đưa khúc phổ qua. Nhạc phu nhân mở ra vài trang cũng không hiểu gì cả, liền nói:

- Cầm phổ tiêu phổ thì tiểu phụ không hiểu nhưng kiếm phổ thì đã từng thấy qua. Bộ sách này lại không giống kiếm phổ. Vương lão gia tử, trong phủ có ai biết đánh đàn thổi tiêu không? Có thể mời người đó đến xem thử thì biết ngay thôi.

Vương Nguyên Bá do dự, chỉ sợ đây đúng là cầm phổ tiêu phổ thì nhà mình bị bẽ mặt, lão trầm ngâm không đáp. Vương Gia Câu là người mít đặc, gã lớn tiếng nói:

- Gia gia, Dịch sư gia ở phòng quân gia chúng ta biết thổi tiêu, đi gọi lão đến xem thử. Đây rõ ràng là Tịch tà kiếm phổ, sao có thể gọi là tiêu phổ được?

Vương Nguyên Bá nói:

- Rất nhiều loại bí cấp võ học có người vì muốn giữ riêng sợ người khác dòm lên nên cố ý đem võ công đồ phổ viết theo dạng khúc phổ. Chuyện này cũng có thể có, chẳng có gì kỳ lạ.

Nhạc phu nhân nói:

- Trong phủ đã có một vị sư gia biết thổi tiêu, vậy thì cuốn phổ này là kiếm phổ hay tiêu phổ, mời lão đến xem sẽ biết thôi.

Vương Nguyên Bá bắt đắc dĩ đành phải ra lệnh cho Vương Gia Câu đi mời Dịch sư gia đến.

Dịch sư gia là một người nhỏ con gầy ốm khoảng năm mươi tuổi, dưới cằm lơ thơ một túm râu, ăn mặc rất chỉnh tề. Vương Nguyên Bá nói:

- Dịch sư gia, mời sư gia xem dùm đây có phải là cầm phổ tiêu phổ bình thường không?

Dịch sư gia mở cầm phổ ra, xem vài trang rồi lắc đầu nói:

- Cái này... vân sinh không hiểu gì hết.

Lúc lão xem đến tiêu phổ, đôi mắt bỗng sáng lên, miệng cất giọng khe khẽ, hai ngón tay của bàn tay trái không ngừng nhịp nhẹ lên bàn theo tiết tấu. Lão khe khẽ ngâm một lúc, lại lắc đầu nói:

- Không đúng, không đúng!

Lão ngâm thêm một lúc nữa; bỗng giọng chuyển cao lên rồi đột nhiên im bặt. Lão chau mày nói:

- Trên đời này quyết không thể có chuyện như vậy. Cái này... cái này... vân sinh thực không hiểu nổi.

Vương Nguyên Bá vui mừng hỏi:

- Bộ sách này có chỗ khả nghi phải không? Nó khác hẳn với các khúc phổ bình thường khác phải không?

Dịch sư gia chỉ tiêu phổ nói:

- Cung điệu chỗ này bỗng chuyển sang âm Chủ, hoàn toàn trái với nhạc lý, ống tiêu không thổi được. Chỗ này lại chuyển qua Dốc điệu, rồi chuyển qua Vũ điệu, từ trước đến nay chưa có khúc phổ nào như vậy cả. Ống tiêu nào cũng không thể tấu được khúc nhạc như vậy.

Lệnh Hồ Xung cười nhạt nói:

- Lão không thổi được thì làm sao biết người khác cũng không thổi được.

Dịch sư gia gật đầu, nói:

- Người nói phải lắm. Nếu trên đời này quả thật có người tấu được khúc điệu này thì văn sinh khâm phục sát đất. Trừ khi... trừ khi... ở Đông thành...

Vương Nguyên Bá cắt đứt lời nói của lão hỏi:

- Người nói đây không phải là tiêu phổ bình thường ư? Trong đó có mấy chỗ mà ống tiêu không cách nào thổi lên được ư?

Dịch sư gia gật đầu đáp:

- Đúng vậy, rất khác thường. Văn sinh không thể thổi được. Trừ khi ở Đông thành...

Nhạc phụ nhân hỏi:

- Đông thành có vị cao thủ danh sư có thể thổi được khúc phổ này ư?

Dịch sư gia nói:

- Cái này... văn sinh cũng không dám bảo đảm. Nhưng Lục Trúc Ông ở Đông thành đã biết chơi huyền cầm lại biết thổi tiêu, không chừng lão có thể thổi

được. Lão thối tiêu cao minh hơn vạn sinh nhiều, có thể nói là cao minh không thể diễn tả được.

Vương Nguyên Bá nói:

- Đã không phải là tiêu phổ bình thường thì trong đó ẩn chứa điều gì đó.

Vương Bá Phấn nãy giờ yên lặng ngồi một bên bỗng nhiên nói xen vào:

- Gia gia, bộ Tứ môn lục hợp đao pháp của Bát quái đao ở Trịnh Châu không phải đã được ghi trong một bộ khúc phổ sao?

Vương Nguyên Bá ngẩn người, hiểu ra ý của con, biết con muốn đặt điều để nói trớ. Chương môn Bát quái đao ở Trịnh Châu là Mạc Tinh đã mấy đời kết thân với Kim đao Vương gia ở Lạc Dương. Trong Bát quái đao môn, không có Tứ môn lục hợp đao pháp gì cả, nhưng lão liệu đoán rằng phái Hoa Sơn chỉ chuyên sử kiếm nên không thể hiểu trong các phái khác không có một thứ đao pháp nào như vậy. Dù cho Nhạc Bát Quân hiểu biết rộng rãi cũng chưa chắc là biết hết. Lão gật đầu nói:

- Đúng vậy, mấy năm trước Mạc thân gia đã nhắc đến chuyện này. Trong khúc phổ có ghi đao pháp, kiếm pháp là chuyện bình thường, chẳng có gì lạ.

Lệnh Hồ Xung cười nhạt hỏi:

- Đã chẳng có gì lạ vậy thỉnh giáo Vương lão gia tử kiếm pháp ghi trong hai bộ khúc phổ này là kiếm pháp gì?

Vương Nguyên Bá thở dài nói:

- Cái đó... con rể của ta đã tạ thế rồi, những bí ẩn trong khúc phổ ngoài một mình lão đệ ra thì trên đời này chẳng có người thứ hai hiểu được.

Nếu Lệnh Hồ Xung muốn biện bạch thì đã nói ra lai lịch của khúc "Tiểu ngạo giang hồ", nhưng nếu nói ra thì dính líu đến nhiều chuyện lớn, không thể không kể lại chuyện Mạc Đại tiên sinh phái Hành Sơn giết Đại tung dương thủ Phí Bán ra sao. Sư phụ mà biết khúc phổ này có liên quan đến Ma giáo trưởng lão Khúc Dương thì chắc sẽ hủy đi. Vậy chàng đã nhận lời ủy thác của người mà không thực hiện được. Lệnh Hồ Xung dần cơn tức giận, nói:

- Dịch sư gia nói ở Đông thành có Lục Trúc Ông tinh thông âm luật, sao không đem khúc phổ này đi nhờ lão bình phẩm?

Vương Nguyên Bá lắc đầu nói:

- Lục Trúc Ông là người rất cổ quái, dở điên dở khùng, làm sao có thể tin lời lão nói được.

Nhạc phu nhân nói:

- Chuyện này cần phải làm cho rõ ngọn ngành, Xung nhi là đệ tử của tể phái mà Bình Chi cũng là đệ tử của tể phái; bọn tui hạ không thể thiên vị được. Ai đúng ai sai, cứ đi mời Lục Trúc Ông nhận xét cho rõ.

Bà không tiện nói Lệnh Hồ Xung tranh chấp với Kim dao Vương gia mà đổi thành sự tranh chấp giữa Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi. Bà nói tiếp:

- Dịch sư gia, cảm phiền sư gia cho người đem kiệu đi rước Lục Trúc Ông đến được chăng?

Dịch sư gia nói:

- Lão nhân gia tính tình rất cổ quái, người khác có chuyện cầu xin lão nếu lão không muốn dính đến thì dù có đến cửa quỳ lạy lão cũng chẳng thèm ngó tới. Nhưng khi lão muốn nhúng tay vào chuyện gì thì dù có đẩy ra cũng không được.

Nhạc phu nhân gật đầu nói:

- Nếu vậy, lão cũng là người trong bọn ta rồi, có thể Lục Trúc Ông là bậc tiền bối võ lâm. Sư ca, chúng ta quả là người cô lậu quả văn.

Vương Nguyên Bá cười nói:

- Lục Trúc Ông là người thợ đan lát, lão chỉ biết đan giỏ, dệt chiếu, đâu phải là người trong võ lâm? Có điều lão đánh đàn rất giỏi, thổi tiêu rất hay, lại biết hội họa. Nhiều người bỏ tiền mua các bức họa của lão nên có thể coi lão như một nghệ nhân phong nhã. Cho nên lão được địa phương rất quý trọng.

Nhạc phu nhân nói:

- Lạc Dương có nhân vật như vậy, bọn tại hạ đã đến Lạc Dương thì không thể không ra mắt. Vương lão gia tử, xin cảm phiền đại giá cùng đi với bọn tại hạ đến thăm vị nghệ nhân đó được không?

Thấy ý của Nhạc phu nhân rất kiên quyết, Vương Nguyên Bá không thể từ chối được, đành phải dẫn con cháu và vợ chồng Nhạc Bất Quần, Lệnh Hồ Xung, Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San cùng đi đến Đông thành.

Dịch sư gia đi trước dẫn đường. Qua mấy con đường, lão đến một con hẻm nhỏ, đầu ngõ hẻm có một hàng trúc phát phơ trong gió. Phong cảnh thiên nhiên thật phong nhã. Mọi người vừa đi vào ngõ hẻm đã nghe

tiếng tình tang của huyền cầm. Con hẻm là nơi mát mẻ, yên tĩnh so với ngoài thành Lạc Dương thành ra hai thế giới khác biệt. Nhạc phu nhân nói khẽ:

- Vị Lục Trúc Ông này thật biết cách hưởng thú thanh nhàn.

Giữa lúc ấy bực một tiếng, một sợi dây đàn bỗng bị đứt, tiếng đàn cũng im bật. Tiếng của một lão già nói vọng ra:

- Quý khách uống công đến chỗ hang cùng ngõ hẻm này không biết có điều chi chỉ giáo?

Dịch sư gia nói:

- Trúc Ông, có một cuốn cầm phổ tiêu phổ rất kỳ quái, muốn đến nhờ pháp nhãn của Trúc Ông lão nhân gia giám định.

Lục Trúc Ông nói:

- Có cầm phổ tiêu phổ muốn nhờ ta giám định ư? Hi hi. Các vị coi trọng gã đàn lát này quá rồi.

Dịch sư gia chưa kịp đáp thì Vương Gia Câu đã cướp lời, lớn tiếng nói:

- Có Kim đao Vương gia lão gia tử đến thăm.

Gã giờ chiều bài của tổ phụ lên, cho rằng tiếng tâm lũng lấy của tổ phụ ở thành Lạc Dương đủ để một lão già đàn lát phải lập tức chạy ra nghênh tiếp. Nào ngờ Lục Trúc Ông cười nhạt nói:

- Hừ, Kim đao hay ngân đao cũng không bằng con dao chẻ lạt của ta. Lão đàn lát này không đi thăm Vương lão gia thì Vương lão gia đi thăm lão đàn lát này làm cóc gì.

Vương Gia Câu tức giận lớn tiếng nói:

- Thừa tổ phụ, lão đàn lát này là hạng người không biết lễ phép, gặp lão làm gì? Chúng ta về thôi.

Nhạc phu nhân nói:

- Đã đến đây, ta nhờ Lục Trúc Ông xem dùm bộ cầm phổ tiêu phổ này cũng chẳng hề gì.

Vương Nguyên Bá hừ một tiếng, đưa khúc phổ cho Dịch sư gia. Dịch sư gia nhận lấy rồi đi vào bụi trúc. Chỉ nghe Lục Trúc Ông nói:

- Được, người để xuống đi.

Dịch sư gia nói:

- Xin hỏi Trúc Ông, đây là khúc phổ hay là bí quyết võ công cố ý viết theo kiểu khúc phổ?

Lục Trúc Ông nói:

- Bí quyết võ công ư? Người chế ra thì có. Đây đúng là cầm phổ rồi.

Tiếp theo, tiếng đàn vang lên rất u nhã.

Lệnh Hồ Xung nghe một lúc, nhớ được đây chính là khúc nhạc mà đêm hôm đó Lưu Chính Phong đã tấu. Người chết đi để lại khúc nhạc khiến lòng người nghe không cầm được sự buồn bã.

Tiếng đàn đang du dương bỗng cao vút lên rồi càng lúc càng cao mãi, âm thanh rất chất chứa. Bục một tiếng, dây đàn bị đứt, tiếng đàn lại vút cao thêm. Lại bục một tiếng nữa, dây đàn lại đứt thêm một sợi. Lục Trúc Ông hừ một tiếng, nói:

- Cầm phổ này rất cổ quái khiến người ta không hiểu được.

Năm ông cháu Vương Nguyên Bá đưa mắt nhìn nhau, mặt lộ vẻ đắc ý, Lục Trúc Ông nói:

- Để ta thử tiêu phổ xem sao.

Tiếp theo, tiếng tiêu từ trong bụi trúc vọng ra, ban đầu nghe du dương náo ruột, tình ý triền miên rồi về sau bỗng chuyển dần xuống thấp cơ hồ nghe không rõ nữa. Lại thổi được vài tiếng thì tiếng tiêu bỗng im bặt. Lục Trúc Ông thở dài nói:

- Dịch lão đệ, người biết thổi tiêu mà thanh trầm như vậy thì làm sao có thể thổi được. Cầm phổ tiêu phổ này không phải là của giả nhưng người soạn ra nó lại cố ý làm ra vẻ hoang đường để ghẹo người chơi nhạc. Người hãy về đi, để ta nghiên cứu tỉ mỉ lại đã.

Dịch sư gia dạ rồi đi ra khỏi bụi trúc.

Vương Trọng Cường hỏi:

- Kiểm phổ đâu rồi?

Dịch sư gia đáp:

- Kiểm phổ ư? Lục Trúc Ông muốn giữ lại nói là để nghiên cứu tỉ mỉ hơn.

Vương Trọng Cường sốt ruột nói:

- Mau lấy lại đi! Đây là kiểm phổ quý báu vô cùng, võ lâm không biết bao nhiêu người muốn tranh đoạt, sao có thể để lại cho một người không có liên quan gì đến mình giữ lại.

Dịch sư gia dạ một tiếng toan quay người đi vào bụi trúc bỗng nghe Lục Trúc Ông nói:

- Cô cô, cô cô ra đây làm gì?

Vương Nguyên Bá hỏi khê:

- Lục Trúc Ông bao nhiêu tuổi?

Dịch sư gia đáp:

- Khoảng trên bảy mươi tuổi, gần tám mươi tuổi rồi.

Mọi người đều nghĩ:

- Một lão già tám mươi tuổi lại còn có cô cô, vậy bà già này chắc ngoài trăm tuổi.

Nghe tiếng một phụ nữ đáp khê. Lục Trúc Ông nói:

- Mời cô cô xem bộ khúc phổ này có chỗ rất cổ quái.

Người phụ nữ lại ừ một tiếng, tiếng đàn vọng lên rồi bỗng dừng lại một lúc dường như là để thay sợi dây vừa bị đứt; rồi lại tình tang dạo mấy tiếng so dây mới tấu lên khúc điệu. Ban đầu, tiếng đàn tấu giống Lục Trúc Ông, về sau càng lúc càng cao, đến chỗ khó khăn vẫn đi qua dễ dàng, tay phím nhẹ nhàng không tốn một chút sức mà vẫn chuyển lên cao vút.

Lệnh Hồ Xung vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhớ lại đêm hôm ấy đã được nghe tiếng huyền cầm mà Khúc Dương đã tấu lên. Bây giờ, tiếng đàn khảng khái vút cao, có lúc ôn hòa nhã chí, tuy Lệnh Hồ Xung không rõ nhạc lý nhưng cảm thấy vị bà bà này diễn tấu khúc điệu tuy giống như Khúc Dương đã tấu nhưng phong cách lại rất khác biệt. Cung đàn của vị bà bà này hòa bình trung chính khiến người nghe cảm thụ được cái hay của âm nhạc chứ không giống như sở tấu của Khúc Dương nghe sục sôi, phấn khích như bầu máu nóng. Bà bà tấu một lúc lâu, tiếng đàn dần thông thả lại tựa hồ như đi xa mãi không ngừng giống như người ôm cây đàn đi mấy chục trượng rồi đi ngoài

máy dặm. Tiếng đàn nhỏ dần đi như một sợi tơ cơ hồ không còn nghe được nữa.

Khi tiếng đàn dường như sắp dừng lại, chợt nghe có một hai tiếng tiêu rất nhỏ nổi lên. Tiếng tiêu lướt quanh uyển chuyển dường như người thổi tiêu vừa thổi vừa đi đến gần. Rồi tiếng tiêu thanh thoát chợt bỗng chợt trầm, lúc nhẹ nhàng lúc vang dội cho đến khi thanh điệu vút lên đến chỗ cao nhất. Sau khi lướt quanh uyển chuyển mấy vòng, tiếng tiêu lại hạ xuống cung bậc trầm, tuy rất nhỏ nhưng mỗi âm tiết vẫn rõ ràng có thể nghe được. Dần dần, trong trầm âm có thể reo của châu ngọc trong trẻo dồn dập, cái thấp xuống cái trỗi dậy, phồn âm tăng giảm giống như tiếng suối chảy nước bắn tung tóe, như trăm hoa đua nở lộng lẫy mê hồn, như chim hót líu lo một xướng một họa. Dần dần, bách điệu ly tan, xuân tàn hoa rụng, mưa gió hắt hiu, cảnh vật tiêu điều, hạt mưa thánh thót như có như không. Cuối cùng mọi âm thanh đều lắng lại...

Tiếng tiêu dừng lại một hồi lâu, mọi người như vừa trong mộng mới tỉnh dậy. Tuy bọn Vương Nguyên Bá, Nhạc Bất Quần đều không hiểu âm luật cũng không tìm được lòng đắm đuối say mê.

Dịch sư gia càng như người hồn xiêu phách lạc.

Nhạc phu nhân thở dài, lòng đầy thán phục. Bà nói:

- Thật đáng khâm phục! Xung nhi, đây là khúc nhạc gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khúc này gọi là "Tiểu ngạo giang hồ" chỉ khúc. Vị bà bà này thật là thần kỳ, khó có ai tinh thông được cả cầm phổ và tiêu phổ như vậy.

Nhạc phu nhân nói:

- Khúc phổ này quả nhiên kỳ diệu, chỉ có vị bà bà cầm tiêu tuyệt kỹ mới có thể diễn tấu được. Loại âm nhạc mỹ diệu này chắc người mới nghe được lần đầu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải, ngày trước đệ tử đã được nghe qua rồi. Lần đó so với hôm nay càng đặc sắc hơn.

Nhạc phu nhân lấy làm lạ hỏi:

- Thật vậy sao? Chẳng lẽ trên thế gian này còn có người đánh đàn thổi tiêu tuyệt vời hơn vị bà bà này ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Có tuyệt vời hơn vị bà bà này không thì đệ tử không rõ. Nhưng đệ tử đã từng nghe hai người hợp tấu, một người đánh đàn, một người thổi tiêu tấu lên "Tiểu ngạo giang hồ" chỉ khúc...

Lệnh Hồ Xung chưa nói dứt câu, từ trong bụi trúc lại vọng ra mấy tiếng tình tang rồi tiếng nói của vị bà bà nghe rất nhỏ. Bà nói:

- Cầm tiêu hợp tấu, trên đời này biết tìm người đó ở đâu?

Lục Trúc Ông lớn tiếng nói:

- Dịch sư gia, đây chính là cầm phổ tiêu phổ, cô cô của ta vừa mới tấu xong, người cầm về đi thôi!

Dịch sư gia dạ một tiếng rồi đi vào bụi trúc, cầm khúc phổ đi ra. Lục Trúc Ông dặn dò:

- Trong khúc phổ này có chỗ nét nhạc rất kỳ diệu, thế gian hiếm có. Đây là vật thần kỳ, không thể để rơi

vào bọn phàm phu tục tử. Người không biết tấu thì vạn lần không nên cuồng tâm vọng tưởng mà cố học, nếu không chẳng có ích gì cho người mà còn có hại nữa đó.

Dịch sư gia đáp:

- Dạ dạ, vạn lần không dám!

Lão trao khúc phổ lại cho Vương Nguyên Bá.

Vương Nguyên Bá đã nghe rõ tiếng đàn tiếng tiêu, biết rõ đây là khúc phổ liền đưa khúc phổ lại cho Lệnh Hồ Xung, sượng sùng nói:

- Lệnh Hồ hiền đệ, ta xin lỗi vậy!

Lệnh Hồ Xung cười nhạt định nói vài câu mai mỉa nhưng thấy Nhạc phu nhân nhìn mình lắc đầu, đành nhẫn nhịn không nói nữa.

Năm người tổ tôn nhà Vương Nguyên Bá bị bẽ mặt, cúi đầu đi trước, bọn Nhạc Bất Quần cũng đi theo.

Lệnh Hồ Xung cầm khúc phổ đứng ngây người bất động.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Xung nhi, sao người không về?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử nán lại một chút rồi sẽ về sau.

Nhạc phu nhân nói:

- Người sớm quay về nghỉ ngơi. Cánh tay vừa bị trật khớp không nên cử động nhiều.

Lệnh Hồ Xung dạ.

Hồi 56

Học cung đàn, nhớ mối tình xưa

Mọi người đi rồi, con hẻm nhỏ trở lại yên tĩnh không một tiếng động; gió thổi lay cành trúc phát ra những âm thanh xào xạc. Lệnh Hồ Xung nhìn khúc phổ trong tay, nhớ lại đêm hôm đó Lưu Chính Phong và Khúc Dương cùng hợp tấu cầm tiêu. Hai người là bạn tri âm mới cùng nhau sáng tác ra bộ khúc phổ thần diệu này. Tuy vị bà bà ở trong bụi trúc gảy đàn thổi tiêu cũng rất tuyệt diệu nhưng đáng tiếc là bà ta chỉ có thể diễn tấu một mình; Lục Trúc Ông thì không thể cùng bà bà hợp tấu được. Lệnh Hồ Xung e rằng khúc cầm tiêu hợp tấu "Tiểu ngạo giang hồ" này từ nay bật tiếng không còn nghe được lần thứ hai nữa.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Lưu Chính Phong sư thúc và Khúc Dương trưởng lão, một người là cao thủ chính phái, một người là Ma giáo trưởng lão, một chính một tà thế như nước lửa, nhưng luận bàn đến âm vận thì

tâm ý tương thông nên kết thành tri giao mới cùng sáng tác ra khúc "Tiểu ngạo giang hồ" thần diệu tuyệt luân. Lúc hai người nắm tay nhau cùng qua đời lòng họ không còn gì luyến tiếc, còn hơn ta cô độc trên thế gian này, bị sự phụ hoài nghi, sự muội ruồng rẫy, còn một người sư đệ rất kính yêu ta thì lại bị giết do chính tay ta.

Bất giác lòng chàng đau xót, nước mắt rơi lã chã lên khúc phổ rồi không nên được, chàng òa khóc nức nở.

Lục Trúc Ông từ trong bụi trúc nói vọng ra:

- Vì sao bằng hữu lại khóc?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối tự thương thân thế, lại nhớ đến cái chết của hai vị tiền bối đã sáng tác ra khúc phổ này nên không nên được cảm xúc, gây phiền hà cho lão tiên sinh.

Lệnh Hồ Xung nói xong quay người toan đi. Lục Trúc Ông nói:

- Tiểu bằng hữu, ta có mấy lời muốn thỉnh giáo, mời tiểu bằng hữu vào đây nói chuyện được không?

Vừa rồi, Lệnh Hồ Xung nghe lão nói với Vương Nguyên Bá đây vẻ ngạo mạn, không ngờ đối với mình, một kẻ vô danh tiểu tốt, lại rất kính trọng, vượt ra ngoài sự tưởng tượng. Chàng nói:

- Không dám, tiền bối có điều gì muốn hỏi, văn bối sẽ phụng cáo.

Lệnh Hồ Xung bước chầm chậm vào rừng trúc.

Trước mặt có năm gian tiểu xá, bên trái hai gian, bên phải ba gian, làm toàn bằng trúc. Một lão già từ trong ngôi nhà nhỏ bước ra, cười nói:

- Tiểu bằng hữu, mời vào uống nước.

Lệnh Hồ Xung thấy Lục Trúc Ông đã già lụ khụ đầu còn lơ thơ mấy sợi tóc nhưng tay chân to lớn, tinh thần quắc thước. Chàng cúi người hành lễ, nói:

- Vãn bối Lệnh Hồ Xung xin bái kiến tiền bối.

Lục Trúc Ông cười ha hả nói:

- Lão hủ bất quá già hơn ít tuổi, không cần đa lễ xin mời vào!

Lệnh Hồ Xung theo lão đi vào trong nhà, thấy bàn ghế giường tủ làm toàn bằng trúc, trên tường treo một bức tranh thủy mặc vẽ rừng trúc, thế bút tung hoành, mặc tức lâm ly, trông rất hoành tráng. Trên bàn đặt một cây dao cầm và một ống tiêu.

Lục Trúc Ông hỗn hờ bưng bình trà ra, rót một bát trà xanh biếc rồi nói:

- Xin mời dùng trà.

Lệnh Hồ Xung hai tay đón lấy, cúi người tạ ơn. Lục Trúc Ông nói:

- Tiểu bằng hữu, không biết tiểu bằng hữu từ đâu mà có được bộ khúc phổ này? Có thể nói cho ta biết không?

Lệnh Hồ Xung ngăn người ra, nghĩ lai lịch của bộ khúc phổ này ẩn chứa rất nhiều bí mật, ngay đến sư phụ, sư nương chàng cũng không dám bẩm báo. Nhưng ngày đó Lưu Chính Phong và Khúc Dương đã giao khúc phổ này cho mình để truyền lại cho hậu thế, khỏi bị mai một. Lục Trúc Ông và cô cô của lão tinh thông âm luật đến chỗ thần diệu; cô cô của lão tấu được khúc nhạc đến chỗ lâm ly, tuy tuổi hai người đã

cao nhưng ngoài họ ra, trên đời này tìm đâu cho được người thứ ba để truyền lại khúc phổ? Mà dù trên đời này còn có người khác tinh thông âm luật đi nữa, thì tính mạng mình cũng chẳng còn bao lâu, chưa chắc có cơ duyên gặp được. Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hai vị tiên bối, một vị chuyên chơi huyền cầm, một vị chuyên thổi tiêu, kết thành tri giao mới cùng nhau sáng tác ra khúc phổ này, đáng tiếc đã gặp đại nạn nên cả hai cùng tạ thế. Lúc hai vị tiên bối lâm tử đã giao khúc phổ này lại cho đệ tử, nhờ đệ tử tìm truyền nhân để khúc phổ này không bị mai một.

Lệnh Hồ Xung ngừng một lát lại nói tiếp:

- Vừa rồi đệ tử được nghe vị cô cô của tiên bối gảy đàn thổi tiêu thật tuyệt diệu thì mừng thầm cho khúc phổ này đã tìm được chủ. Vậy xin tiên bối thu lấy khúc phổ này phụng giao cho bà bà, như vậy thì đệ tử đã không phụ sự ủy thác của người đã sáng tác ra khúc phổ mà đệ tử cũng rất mãn nguyện.

Lệnh Hồ Xung nói xong, hai tay cung kính dâng khúc phổ lên.

Lục Trúc Ông không tiện nhận lấy, bèn nói:

- Để ta thỉnh ý cô cô trước đã, xem người có chịu không đã.

Bỗng nghe tiếng của vị bà bà từ trong ngôi nhà nhỏ bên mé trái vọng ra:

- Lệnh Hồ tiên sinh cao nghĩa, khăng khải tặng khúc phổ thần diệu, chúng ta nếu từ chối thì không được còn nhận thì thật hổ thẹn. Đại danh của hai vị

tiền bối đã sáng tác ra khúc phổ này là gì, tiên sinh có thể cho chúng ta biết được không?

Âm sắc của vị bà bà này không giống như giọng nói người già. Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiền bối có lòng hỏi tới, văn bối tất phải bẩm cáo. Hai vị tiền bối sáng tác ra khúc phổ này một là Lưu Chính Phong sư thúc, một là Khúc Dương trưởng lão.

Bà bà ô lên một tiếng ra chiều rất kinh ngạc, nói:

- Thì ra là hai người đó.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiền bối có biết hai vị Lưu, Khúc này ư?

Bà bà không đáp, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lưu Chính Phong là cao thủ của phái Hành Sơn, còn Khúc Dương lại là trưởng lão của Ma giáo, hai bên có mối thù truyền kiếp, sao lại cùng nhau sáng tác ra khúc phổ này? Chuyện này thật khiến cho người ta không hiểu nổi.

Tuy Lệnh Hồ Xung chưa thấy qua khuôn mặt của bà bà, nhưng sau khi nghe bà gảy đàn thổi tiêu, chàng cảm thấy bà là một cao nhân tiền bối thanh nhã hiền hòa, quyết không lừa gạt để bán rẻ mình. Nghe bà bà nói về lai lịch của Lưu, Khúc thì rõ ràng là người võ lâm đồng đạo. Lệnh Hồ Xung liền kể lại việc Lưu Chính Phong rửa tay gác kiếm ra sao, Tả minh chủ phái Tung Sơn hạ cờ lệnh ngăn cản thế nào, Lưu Khúc bị trúng chưởng của cao thủ phái Tung Sơn thế nào, cả hai hợp tấu ngoài núi hoang, lúc lâm tử đã chân tình ủy thác cho mình tìm người hiểu biết âm luật để truyền lại khúc phổ này ra sao... Chàng lần lượt kể ra hết, chỉ

lượt bỏ vụ Mạc Đại tiên sinh đã giết chết Phí Bân. Bà bà lẳng lặng nghe không nói một lời.

Lúc chàng kể xong bà bà mới hỏi:

- Đây rõ ràng là khúc phổ, tại sao Kim đao Vương Nguyên Bá lại cho rằng là bí cấp võ công?

Lệnh Hồ Xung liền đem việc vợ chồng Lâm Chấn Nam bị phái Thanh Thành và Mộc Cao Phong gia hại cùng lời di ngôn nhờ mình truyền lại cho Lâm Bình Chi ra sao, anh em họ Vương đã nghi ngờ thế nào... Chàng chân tình kể ra hết.

Bà bà nói:

- Thì ra là vậy.

Bà dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Sao ngươi không kể rõ đầu đuôi cho sư phụ và sư nương ngươi biết để bắt đi điều nghi kỵ? Ta là người xa lạ chưa từng quen biết, sao ngươi lại kể rõ với ta không giấu giếm điều gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đệ tử không hiểu rõ tại sao. Có lẽ sau khi nghe tiền bối nhã tấu, đệ tử ngưỡng mộ phong cách của tiền bối nên không có chút nghi ngờ.

Bà bà nói:

- Vậy tại sao đối với sư phụ sư nương, ngươi lại có ý nghi ngờ?

Lệnh Hồ Xung giật mình đáp:

- Đệ tử vạn lần không dám. Nhưng... ân sư lại

đem lòng nghi ngờ đệ tử, chuyện này cũng không trách ân sư được.

Bà bà nói:

- Ta nghe người nói ngữ khí rất yếu ớt. Đang tuổi thanh xuân không ai như vậy cả. Nguyên cố vì sao? Người bị bệnh hay bị trọng thương?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử bị nội thương rất nặng.

Bà bà nói:

- Trúc hiền điệt, người dẫn vị thiếu quân này đến bên cửa sổ phòng ta để ta chẩn mạch thử coi.

Lục Trúc Ông dẫn Lệnh Hồ Xung đến bên cửa sổ tiểu xá mé trái, bảo hắn đưa tay trái vào bên trong rèm trúc. Phía trong rèm trúc lại có một tấm màn bằng vải sa mỏng. Lệnh Hồ Xung chỉ thấy thấp thoáng có bóng người, còn tướng mạo mặt mũi ra sao thì không thấy được. Chàng nghe ba đầu ngón tay mát rượi đặt lên cổ tay mình.

Bà bà chẩn mạch trong giây lát, kinh hãi ồ lên một tiếng, nói:

- Thật là cổ quái!

Một lúc sau bà nói tiếp:

- Đưa tay phải vào cho ta.

Sau khi chẩn mạch đủ hai tay cho Lệnh Hồ Xung, bà bà trầm ngâm không nói.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Tiên bối không nên lo âu cho sự sống chết của đệ tử. Đệ tử tự biết mình sống chẳng bao lâu nữa nên đã sớm không quan tâm đến tính mạng rồi.

Bà bà hỏi:

- Sao ngươi lại tự biết tính mạng mình không còn lâu dài?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử đã ngộ sát sư đệ, làm mất Tử hà bí cấp của sư môn. Đệ tử chỉ mong tìm được bí cấp trả lại cho sư phụ rồi tự sát để tạ tội với sư đệ.

Bà bà nói:

- Tử hà bí cấp ư? Đó đâu phải là vật phi thường? Vì sao ngươi lại ngộ sát sư đệ?

Lệnh Hồ Xung liền đem chuyện Đào Cốc lục tiên đã trị thương thế nào, sáu luồng chân khí giao chiến trong cơ thể ra sao, sư muội đã ăn cắp bí cấp đem đến để cho chàng tự trị thương nhưng bị cự tuyệt ra sao, sư đệ Lục Đại Hữu tự đọc bí cấp bị chàng xuống tay điểm huyết quá nặng dẫn đến cái chết thế nào... Lệnh Hồ Xung thực tình kể ra hết.

Bà bà nghe xong bèn nói:

- Không phải ngươi giết sư đệ của ngươi đâu.

Lệnh Hồ Xung giật mình hỏi:

- Không phải đệ tử giết ư?

Bà bà đáp:

- Chân khí của ngươi yếu ớt dù điểm vào huyết

Đản trung của gã thì cũng không thể giết được gã. Sự đệ của người bị người khác giết đó.

Lệnh Hồ Xung lăm lăm:

- Vậy ai đã giết Lục sư đệ?

Bà bà nói:

- Người ăn cắp bí cấp chưa chắc đã là người giết sư đệ của người, nhưng hai người này tất có liên quan với nhau.

Lệnh Hồ Xung thở một hơi dài như vừa cất được tảng đá ngàn cân đè lên tâm tư. Chàng cũng đã từng nghĩ tới chuyện chàng điểm huyết Lục Đại Hữu rất nhẹ làm sao có thể khiến gã chết được. Chỉ vì thâm tâm chàng luôn tiềm ẩn cảm giác Lục Đại Hữu dù phải hay không phải do chàng điểm chết thì cũng vì chàng mà chết. Bậc nam tử hán đại trượng phu há có thể trốn tránh tội lỗi, tìm cơ này cơ nọ để gỡ tội cho mình. Mấy ngày qua Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi thân mật khác thường, chàng đau lòng vì thất tình nên không muốn sống nữa, chỉ nghĩ tới chữ "chết". Lúc này nghe bà bà giải thích lòng chàng lập tức nảy lên sự phấn khích. Chàng tự nhủ: Báo thù! Báo thù! Phải sống để báo thù cho Lục sư đệ.

Bà bà nói:

- Người bảo trong nội thể người có sáu luồng chân khí giao nghịch nhưng ta lại thấy trong kinh mạch người có đến tám luồng. Tại sao như vậy?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả kể lại chuyện Bất Giới hòa thượng đã trị thương cho mình ra sao.

Bà bà tủm tỉm cười rồi nói:

- Tư chất các hạ thông minh, tuy mạch tức hỗn loạn nhưng không giống người bị suy kiệt. Để ta tấu một khúc đàn cho các hạ bình phẩm được chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiên bối đã chiếu cố, đệ tử xin thọ lãnh.

Bà bà ừ một tiếng, tiếng đàn lại ngân lên. Khúc điệu rất nhu hòa tựa như lời nhắn nhủ, lại giống như hạt sương mai thấm nhuần vào cánh hoa, nhẹ nhàng phát phơ như gió thoảng.

Lệnh Hồ Xung nghe được một lúc thì mí mắt trĩu xuống, lòng thấm nhủ: Không thể ngủ được! Ta đang nghe tiên bối gây đàn, nếu ngủ thì chẳng phải là rất bất kính sao?

Tuy Lệnh Hồ Xung cố sức để giữ tỉnh táo nhưng cuối cùng cũng không kháng cự lại được cơn ma ngủ. Không bao lâu mí mắt chàng nhắm lại không mở lên được nữa, người mềm ra, nằm xuống đất ngủ ngon lành. Trong giấc ngủ, chàng vẫn nghe văng vẳng tiếng đàn nhu hòa tựa hồ như một bàn tay mềm mại đang vuốt tóc mình, khiến chàng hồi tưởng lại thời ấu thơ được sư nương ôm ấp trong lòng, cảm thụ được sự trìu mến yêu thương của bà.

Qua một hồi lâu, tiếng đàn dừng lại. Lệnh Hồ Xung giật mình tỉnh giấc, vội vàng đứng dậy không giấu được vẻ xấu hổ nói:

- Đệ tử thật đáng chết, không chuyên tâm nghe khúc nhã tấu của tiên bối mà lại ngủ mất tiêu, lòng rất hoảng sợ.

Bà bà nói:

- Người không cần phải tự trách. Ta tấu khúc nhạc vừa rồi là có ý thôi miên, muốn giúp điều hòa các luồng chân khí xung đột trong nội thể của người. Người vận nội tức xem có giảm bớt được khó chịu chút nào không.

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Đa tạ tiên bối.

Lệnh Hồ Xung liền ngồi xếp bằng xuống đất, từ từ vận nội tức, cảm thấy tám luồng chân khí vẫn xung kích nhau, chỉ khác ở chỗ trước kia máu nóng trong ngực lập tức trào lên khiến muốn nôn ra còn bây giờ thì tình trạng này đã giảm bớt nhiều. Nhưng chàng chỉ vận khí được chốc lát thì đầu nhức mắt hoa, lại ngã lăn ra đất.

Lục Trúc Ông vội chạy lại đỡ dậy rồi đưa chàng vào phòng.

Bà bà nói:

- Công lực của Đào Cốc lục tiên và Bát Giới hòa thượng rất thâm hậu, họ đã truyền chân khí vào người các hạ. Tiếng đàn mỏng manh của ta chẳng những không điều hòa được mà còn khiến cho các hạ phải chịu thêm đau khổ, ta thật áy náy.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Sao tiên bối lại nói vậy? Được nghe khúc nhạc này đệ tử thấy rất có ích cho mình.

Lục Trúc Ông cầm bút nhúng vào nghiên mực viết lên giấy:

- Sao không xin truyền thụ khúc này để có ích suốt đời.

Lệnh Hồ Xung hiểu ra, vội nói:

- Đệ tử bao gan xin tiền bối truyền thụ cho khúc này để đệ tử tự điều trị thương thế.

Lục Trúc Ông hơn hờ, gật đầu lia lịa.

Bà bà không đáp ngay, một lúc sau mới nói:

- Người đánh đàn ra sao? Sao không tấu thử một khúc?

Lệnh Hồ Xung then đỏ mặt, nói:

- Đệ tử chưa bao giờ được học đàn nên chẳng biết chút gì, vậy mà muốn học theo ngón đàn cao thâm của tiền bối thì thật quá mạo muội. Xin tiền bối tha thứ cho cái tội ngông cuồng của đệ tử.

Lệnh Hồ Xung quay sang Lục Trúc Ông xá dài rồi nói:

- Đệ tử xin cáo từ.

Bà bà nói:

- Các hạ hãy khoan đi. Ta được các hạ khăng khải tặng cho khúc phổ tuyệt diệu, hổ then vì không có gì báo đáp. Các hạ bị trọng thương khó chữa cũng khiến cho ta cảm thấy áy náy. Trúc diệt, ngày mai người hãy truyền thụ cách tấu dao cầm cho Lệnh Hồ thiếu quân. Nếu Lệnh Hồ thiếu quân nhẫn nại có thể ở lại Lạc Dương lâu thì... thì đem khúc "Thanh tâm phổ thiện chú" của ta truyền lại cho Lệnh Hồ thiếu quân cũng được.

• Bà nói câu sau cùng rất nhỏ, cơ hồ như không nghe được.

Sáng hôm sau, Lệnh Hồ Xung đến học đàn ở trúc xá trong ngõ hẻm. Lục Trúc Ông lấy ra một cây dao cầm dạy âm luật cho chàng. Lão giảng:

- Nhạc luật có mười hai luật là Hoàng chung, Đại lý, Thái thốc, Giác chung, Cô tẩy, Trung lý, Nhung tân, Lâm chung, Di tắc, Nam lý, Vô xạ, Ứng chung. Những luật này có từ đời xưa. Tương truyền rằng Hoàng Đế ra lệnh cho Thái Luân làm ra nhạc luật, nghe tiếng kêu của loài chim phượng hoàng mà định ra mười hai luật đó. Dao cầm bảy dây có đủ năm âm là Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ; nhất huyền làm Hoàng chung, tam huyền làm Cung điệu, nhạc có năm điệu là Man giác, Thanh thương, Cung điệu, Man cung và Nhung tân.

Lão giải thích rất tường tận. Tuy về âm luật, Lệnh Hồ Xung không biết tí gì nhưng tư chất hần thông minh, nghe qua thì hiểu ngay. Lục Trúc Ông rất vui liền truyền thụ chỉ pháp, dạy Lệnh Hồ Xung thử tấu một tiểu khúc là “Bích tiêu ngâm”. Lệnh Hồ Xung học vài lần thì tấu được, tuy vài âm chưa chuẩn, ngón tay còn vụng về nhưng chàng tấu lên mệnh mang khoáng đạt như vòm trời quang đãng xanh biếc vạn dặm không gợn một chút mây.

Lệnh Hồ Xung tấu xong tiểu khúc, bà bà ở phòng bên tám tắc khen:

- Lệnh Hồ thiếu quân, thiếu quân học đàn thông minh như vậy thì chẳng bao lâu có thể học được khúc “Thanh tâm phổ thiện chú” rồi.

Lục Trúc Ông nói:

- Cô cô, Lệnh Hồ huynh đệ mới học nhưng đã tấu được khúc “Bích tiêu ngâm”, tình ý trong tiếng đàn còn cao hơn cả diệt nhi nữa. Tiếng đàn đúng là tiếng

lòng của Lệnh Hồ huynh đệ thể hiện tính tình phóng khoáng, có nhiều hoài bão.

Lệnh Hồ Xung khiêm tốn nói:

- Tiền bối quá khen, không biết đến bao giờ đệ tử mới có thể tấu được khúc "Tiểu ngạo giang hồ" như tiền bối.

Bà bà kinh hãi nói:

- Người... người cũng muốn tấu khúc "Tiểu ngạo giang hồ" ư?

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt nói:

- Hôm qua, đệ tử nghe tiền bối nhã tấu cầm tiêu, lòng rất ngưỡng mộ nên sinh ra si tâm vọng tưởng. Ngay cả Lục Trúc tiên bối cũng không thể tấu được thì nói chi đến đệ tử.

Bà bà không đáp, một lúc sau mới khẽ nói:

- Nếu người có thể đàn được thì hay lắm.

Bà nói rất khẽ rồi buông tiếng thở dài.

Liên tục mười hai ngày, sáng nào Lệnh Hồ Xung cũng tìm đến hẻm nhỏ học đàn trong trúc xá cho đến tối mịt mới về. Chàng ăn cơm trưa với Trúc Ông, tuy chỉ có rau dưa nhưng cảm thấy ngon hơn cá thịt ở nhà Vương Nguyên Bá, tuyệt hơn nữa là mỗi bữa ăn đều được uống rượu ngon. Tựu lượng của Lục Trúc Ông không cao nhưng rượu trữ lại toàn là mỹ tửu. Lão biết rất rộng về rượu, biết rõ lai lịch của các thứ rượu ngon trong thiên hạ, mới ném qua đã phân biệt được năm chủng cất. Lệnh Hồ Xung nghe được những điều mà mình chưa từng biết, lòng mừng rỡ vô hạn.

Có mấy hôm Lục Trúc Ông đi bán những thứ đan lát được, chàng được bà bà ở phòng bên cạnh chỉ dạy qua bức rèm trúc. Dần dần những thắc mắc trong âm nhạc mà Lệnh Hồ Xung đưa ra thỉnh giáo Lục Trúc Ông khiến lão không giải đáp được, bây giờ Lệnh Hồ Xung được học với bà bà nên hiểu ra ngay.

Nhưng Lệnh Hồ Xung vẫn chưa thấy được khuôn mặt bà bà. Nghe giọng nói dịu dàng của bà, dường như là giọng của một vị thiên kim tiểu thư của một đại gia chứ không giống một bà già ẩn cư trong hang cùng ngõ hẻm. Chàng cho rằng bà bà thấm nhuần âm luật từ thuở ấu thơ nên ngay cả giọng nói cũng rất hay, về già vẫn không thay đổi. Hôm ấy bà bà dạy cho chàng khúc "Hữu sở tư", một cổ khúc đời Hán, tiết tấu uyển chuyển. Lệnh Hồ Xung nghe mấy lần theo đó mà luyện tập. Không hiểu sao chàng nghĩ lại ngày trước khi chàng và Nhạc Linh San còn là hai đứa trẻ vô tư cùng vui chơi bên nhau, nghĩ đến chuyện cả hai luyện kiếm ở thác nước, chuyện cô đưa cơm lên ngọn núi sám hối. Tình cảm của tiểu sư muội đối với mình rất thấm thiết bỗng dưng xuất hiện gã Lâm Bình Chi thì càng ngày càng lạnh nhạt. Lòng Lệnh Hồ Xung chợt đau xót thế lương, tiếng đàn bỗng biến đổi, xuất hiện mấy âm sơn ca Phúc Kiến, bài hát mà Nhạc Linh San đã hát lúc xuống núi. Lệnh Hồ Xung giật mình, dừng tay không đàn nữa. Bà bà ôn tồn nói:

- Đây là khúc "Hữu sở tư", người tấu khá lắm, tình ý hòa hợp nhập vào khúc điệu, chắc lòng người đang nghĩ đến chuyện cũ. Nhưng tại sao bỗng nhiên xuất hiện mấy âm điệu Phúc Kiến, nghe ra giống như ly ca thật là khó hiểu? Ấy là vì nguyên cố gì?

Tính tình Lệnh Hồ Xung vốn phóng khoáng, tâm sự này chất chứa trong lòng đã lâu, mười hai ngày qua bà bà lại đối xử rất tốt. Chàng không nén được nữa bèn kể hết chuyện Nhạc Linh San thay lòng đổi dạ với mình. Lệnh Hồ Xung chân tình kể rõ ngọn ngành, xem bà bà như tổ mẫu, mẫu thân hoặc là tử tử, muội muội thân thích. Chàng kể xong, cảm thấy rất hổ thẹn bèn nói:

- Thưa bà bà, tâm sự vớ vẩn của đệ tử mà đem kể ra huyền thuyên cả nửa ngày thì thật là... thật là...

Bà bà dịu dàng nói:

- Chuyện nhân duyên không thể cưỡng cầu mà được. Cổ nhân nói rất đúng: "Có mối nhân duyên chẳng chọn người". Lệnh Hồ thiếu quân, ngày nay Lệnh Hồ thiếu quân thất vọng nhưng biết đâu ngày sau sẽ gặp được giai ngẫu khác.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử cũng không biết có thể sống được bao lâu nữa nên chuyện gia thất chắc không bao giờ có đâu.

Vị bà bà im lặng, tiếng đàn nhẹ vang lên, lại là khúc "Thanh tâm phổ thiện chú". Lệnh Hồ Xung nghe một lúc đã cảm thấy buồn ngủ. Bà bà dừng đàn, nói:

- Bây giờ ta bắt đầu truyền thụ khúc này cho người, đại khái trong vòng mười ngày thì có thể học xong. Từ nay về sau, mỗi ngày nên học tấu thì công lực không thể phục hồi lại đầy đủ nhưng ít nhiều cũng có lợi.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ.

Vị bà bà liền truyền chỉ pháp khúc phổ, Lệnh Hồ Xung dụng tâm ghi nhớ.

Hồi 57

Lục Trúc Ông hiển lộng thần oai

Cứ như vậy học được bốn ngày, đến ngày thứ năm, Lệnh Hồ Xung toan đến hẻm nhỏ học đàn thì Lao Đức Nặc vội vàng chạy đến nói:

- Đại sư ca, sư phụ dặn chúng ta ngày mai lên đường.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt nói:

- Mai đi rồi sao? Ta... ta...

Lệnh Hồ Xung định nói cầm khúc ta chưa học xong nhưng lại thôi. Lao Đức Nặc nói:

- Sư nương bảo đại sư ca thu xếp để sáng sớm mai lên đường.

Lệnh Hồ Xung gật đầu, liền đi nhanh đến tiểu xá Lục Trúc, nói với bà bà:

- Ngày mai đệ tử phải cáo từ.

Vị bà bà sửng sốt, một lúc lâu không nói. Phải một lúc lâu nữa, mới cất giọng nhẹ nhàng:

- Phải đi vội vậy ư? Người... khúc này người chưa học xong mà.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đệ tử cũng nghĩ như vậy nhưng khó làm trái mệnh sư phụ. Vả lại, bọn đệ tử là khách cũng không thể ở lâu trong nhà người ta.

Vị bà bà nói:

- Người nói cũng phải.

Bà bà liền truyền thụ chỉ pháp của khúc điệu như mấy bữa trước cho Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung và bà bà gần nhau nhiều ngày, tuy chưa bao giờ thấy mặt bà, nhưng từ trong tiếng đàn và giọng nói chàng biết bà bà rất quan tâm đến mình, chẳng khác gì một người thân. Chỉ vì tính bà lạnh lùng, ngẫu nhiên nói ra một lời thân mật liền lập tức nói sang chuyện khác, hiển nhiên là bà không muốn để mình biết rõ tâm ý bà. Trên đời này có bốn người quan tâm đến Lệnh Hồ Xung nhất là vợ chồng Nhạc Bất Quần, Nhạc Linh San và Lục Đại Hữu. Bây giờ Lục Đại Hữu đã chết, Nhạc Linh San thì đặt cả tấm lòng vào Lâm Bình Chi, còn sư phụ, sư mẫu thì có ý nghi kỵ mình. Chàng cảm thấy người thân thực sự chỉ có hai người là Lục Trúc Ông và vị bà bà này. Trong mấy ngày qua, Lệnh Hồ Xung đã mấy lần muốn thưa rõ với Lục Trúc Ông nguyện vọng muốn ở lại trong hẻm nhỏ này để học cầm tiêu và học nghề đan lát, không muốn quay về phái Hoa Sơn nữa. Nhưng hề nghĩ đến hình ảnh của Nhạc Linh San thì lại không đành. Chàng thầm nghĩ: Dù tiểu sư muội bỏ mặc, không quan tâm đến ta, nhưng mỗi ngày ta gặp cô ta được một lần, dù chỉ thấy bóng sau lưng, nghe được

giọng nói của cô ta dù chỉ một câu là đủ. Huống chi chưa chắc cô ta không quan tâm đến mình?

Trời đã xế chiều, dù rất lưu luyến Lục Trúc Ông và bà bà, Lệnh Hồ Xung đi đến dưới cửa sổ, quỳ xuống lấy mấy cái, thấy mờ mờ trong màn trúc, vị bà bà cũng quỳ xuống đáp lễ. Lại nghe bà nói:

- Tuy ta truyền cấm pháp cho thiếu quân nhưng đó là để báo đáp cái ơn mà thiếu quân đã tặng cho khúc phở. Lệnh Hồ thiếu quân sao lại hành lễ như vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hôm nay từ biệt, không biết đến ngày nào đệ tử mới nghe lại nhã tấu của tiên bối. Nếu Lệnh Hồ Xung còn sống thì nhất định sẽ đến Lạc Dương để thăm viếng bà bà và Trúc Ông.

Lòng chàng bỗng nghĩ: Hai người này tuổi đã cao, không biết còn sống được mấy năm, lần sau mình có đến Lạc Dương cũng chưa chắc gặp lại được họ. Lệnh Hồ Xung nghĩ đời người như sương như mộng, bất giác giọng trở nên nghẹn ngào.

Vị bà bà nói:

- Lệnh Hồ thiếu quân, lúc lâm biệt, ta xin có một lời khuyên nhủ.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ, tiên bối có lời giáo hối, Lệnh Hồ Xung không bao giờ dám quên.

Bà bà không nói vội. Trái qua một lúc lâu, bà mới nhẹ nhàng nói:

- Chón giang hồ phong ba hiểm ác, thiếu quân hãy đề phòng.

Lệnh Hồ Xung dạ, lòng đầy chua xót, chàng cúi người hướng về Lục Trúc Ông cáo biệt. Lại nghe tiếng đàn vang lên trong tiểu xá mé trái, đó chính là khúc "Hữu sở tư".

Ngày hôm sau, bọn Nhạc Bất Quần cùng cáo biệt cha con Vương Nguyên Bá, ngồi thuyền men theo dòng nước lên hướng Bắc. Năm ông cháu Vương Nguyên Bá tiễn họ lên thuyền, tặng rượu và thức ăn dùng đi đường rất nhiều.

Từ ngày huynh đệ Vương Gia Thuần, Vương Gia Câu bẻ trật cánh tay của mình, Lệnh Hồ Xung và tổ tôn ba đời của Vương gia không nói với nhau lời nào. Đến lúc sắp chia tay, Lệnh Hồ Xung vẫn trợn mắt thờ ơ nhìn năm người họ, dường như trước mắt chàng không hề có Kim đao Vương gia. Đối với tên đại đệ tử này, Nhạc Bất Quần rất đau đầu, biết rõ tính hấn bướng bỉnh, nếu bắt buộc hấn làm lễ cáo biệt Vương Nguyên Bá thì hấn không dám trái sự mệnh sẽ miễn cưỡng nghe theo nhưng sau chuyện này, chắc có lẽ hấn sẽ đi tìm người của Vương gia gây sự, có thể phát sinh thêm lắm điều rắc rối. Vì vậy lão từ tạ Vương Nguyên Bá thêm một lần nữa, giả bộ như không thấy thái độ vô lễ của Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng nhìn mớ rương lớn rương nhỏ, bao lớn bao nhỏ của Vương gia và những lễ vật mà Vương gia cho Nhạc Linh San. Một tên đầy tớ nữ đi đến thuyền trình lên lễ vật, nói là lão thái thái tặng cho Nhạc cô nương làm lộ phí đi đường, còn nói là đại bà bà tặng cho cô nương mặc đi đường, nhị bà

bà tặng cho cô nương đồ đạc để trong thuyền. Họ thật đã coi Nhạc Linh San như là người thân thích. Nhạc Linh San niềm nở tạ ơn, cô nói:

- Chao ôi, tiểu nữ mặc đâu nhiều như vậy, ăn đâu nhiều như vậy!

Đang lúc náo nhiệt, bỗng một lão già quần áo rách rưới chạy đến bên thuyền gọi:

- Lệnh Hồ thiếu quân!

Lệnh Hồ Xung thấy Lục Trúc Ông bất giác sững sốt. Chàng vội lên bờ cúi người hành lễ. Lục Trúc Ông nói:

- Cô cô bảo ta đem món quà này tặng cho Lệnh Hồ thiếu quân.

Lão nói xong, hai tay dâng một túi dài dài bằng vải thô màu lam hoa trắng có cái đai cũng bằng vải. Lệnh Hồ Xung khom lưng nhận rồi nói:

- Tiên bối có lòng hậu tứ, đệ tử xin nhận lãnh.

Lệnh Hồ Xung vái liền tiếp mấy cái.

Vương Gia Thuần, Vương Gia Câu thấy Lệnh Hồ Xung cung kính đối với một lão quần áo tả tơi mà đối với tổ phụ mình là Kim đao vô địch Vương gia lưng danh trên giang hồ lại trợn mắt không thèm liếc một cái thì trong lòng vô cùng tức giận. Nếu không nể mặt vợ chồng Nhạc Bất Quần và chúng sư huynh đệ, tỷ muội phái Hoa Sơn thì hai gã đã kéo Lệnh Hồ Xung ra đập cho một trận nhừ tử mới hả giận.

Sau khi Lục Trúc Ông đưa cái túi xong, lão bước lên cầu ván để trở lên bờ. Hai anh em họ Vương đưa mắt ra hiệu, chia ra trái phải chặn Lục Trúc Ông lại. Gã vai trái, gã vai phải, cả hai độn nhẹ vào người

Lục Trúc Ông thì lão già rách rưới này không bị rơi tõm xuống nước sao được? Tuy gần bờ nước cạn không làm chết lão nhưng cũng làm cho Lệnh Hồ Xung bẽ mặt. Lệnh Hồ Xung vừa thấy liền la lên:

- Cẩn thận đó!

Lệnh Hồ Xung toan chụp lấy hai gã, bỗng nghĩ lại công lực của mình đã mất hết, đừng nói chụp không được anh em họ Vương mà dù có chụp được đi nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì. Lệnh Hồ Xung chỉ ngăn người ra nhìn anh em họ Vương huých vào người Lục Trúc Ông.

Wương Nguyên Bá quát:

- Không được!

Ở Lạc Dương lão là người có gia có nghiệp, so với hạng người võ công tầm thường thì khác xa. Hai người cháu của lão là thanh niên trai tráng, nếu chúng đụng chết một ông già ốm yếu, phủ nha tra cứu ra thì thật lắm chuyện phiền phức. Nhưng vì lão đang ngồi trong khoang thuyền nói chuyện với Nhạc Bất Quần nên không kịp ra tay ngăn cản. Chỉ nghe bịch một tiếng, đầu vai của hai anh em họ Vương đã huých vào người Lục Trúc Ông. Bỗng hai bóng người bay vọt lên, ùm ùm hai tiếng, anh em họ Vương từ hai bên trái phải đã rơi tõm xuống nước. Lão già như một trái banh da căng tròn, anh em họ Vương vừa huých vào lập tức bị văng ra; còn bản thân lão vẫn bình an vô sự. Lão run run bước từng bước trên tấm ván lên bờ.

Anh em họ Vương bị rớt xuống nước, người trên thuyền nhốn nháo cả lên, mấy thủy thủ nhảy ngay xuống nước cứu hai gã. Bây giờ đang tiết xuân, sông Lạc Thủy tuy đã tan tuyết nhưng nước rất lạnh. Anh em họ Vương không biết bơi nên đã uống mấy ngụm

nước sông; chúng lạnh đến nỗi răng đánh bò cạp trông rất thâm hại. Vương Nguyên Bá kinh hãi, khi lão xem lại thì càng kinh hãi hơn bởi vì hai cánh tay của hai gã đều bị trật khớp ở khuỷu tay và bả vai giống như hôm đó hai gã đã bẻ trật khớp cánh tay của Lệnh Hồ Xung. Hai gã luôn mồm chửi rủa, bốn cánh tay xuội đơ.

Vương Trọng Cường thấy hai con bị làm nhục, lão liền vọt người lên bờ, chặn trước mặt Lục Trúc Ông. Lục Trúc Ông vẫn khom lưng cúi đầu từ từ đi về phía trước. Vương Trọng Cường quát:

- Lão là cao nhân phương nào mà đến Lạc Dương Vương gia hý lộng trò ma?

Lục Trúc Ông vờ như không nghe, tiếp tục bước về phía trước, từ từ đến trước mặt Vương Trọng Cường. Ánh mắt mọi người trên thuyền đều hướng về hai người.

Lục Trúc Ông từng bước đi về phía trước, Vương Trọng Cường dang hai tay cản giữa đường. Dần dần khoảng cách giữa hai người càng thu ngắn lại, từ một trượng còn năm thước rồi từ năm thước còn ba thước. Lục Trúc Ông vẫn bước về phía trước. Vương Trọng Cường quát:

- Đi đi!

Hai tay lão vung ra, chụp xuống lưng Lục Trúc Ông. Khi những ngón tay của lão vừa đụng đến sống lưng của Lục Trúc Ông thì đột nhiên thân hình cao to của Vương Trọng Cường bị hất lên không văng ra xa mấy trượng. Trong tiếng hô hoán kinh hãi của mọi người, lão lộn nhào nửa vòng trên không rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất. Nếu hai người từ xa lao đến đụng phải nhau, có người văng ra như vậy thì không có gì là lạ. Kỳ lạ là ở chỗ Vương Trọng Cường vẫn đứng bất động

mà Lục Trúc Ông lại đi đến gần vẫn hất lão bay lên. Ngay cả bọn cao thủ Vương Nguyên Bá, Nhạc Bất Quần cũng nhìn không rõ lão già này đã sử thủ pháp gì mà hất Vương Trọng Cường văng ra xa mấy trượng như vậy. Lúc Vương Trọng Cường rơi xuống đất, thân người vẫn bình yên, tuyệt không có chút gì lúng túng, người không biết võ công còn cho là lão tự phóng lên để phô diễn khinh công. Bọn gia đình, kiểu phu vô tay hoan hô, khen ngợi nhị lão gia võ công tuyệt vời.

Lúc đầu, Vương Nguyên Bá thấy Lục Trúc Ông vẻ mặt thần nhiên mà hất tung hai đứa cháu và bẻ bốn cánh tay của chúng trật khớp thì lòng đã vô cùng kinh ngạc. Lão tự phụ bản lĩnh của mình cũng có, nhưng lúc sử ra thì uy mãnh bá đạo, quyết không thể nhẹ nhàng tự nhiên và không thể thần tốc như lão già này được. Khi lão già hất tung con của mình lên thì lòng lão lại kinh dị lẫn sợ hãi. Lão biết con thứ của lão đã học được hết chân truyền võ công của mình, đơn đao sử rất vững vàng mãnh liệt mà công phu quyền cước và võ công tu luyện của hắn cũng không kém gì lão lúc còn trai tráng. Nhưng hai người chưa giao thủ chiêu nào mà hắn đã bị đối phương hất tung là chuyện bình sinh lão chưa bao giờ thấy. Thấy con mình bị làm nhục, lão muốn chạy đến động thủ, vội la lên:

- Trọng Cường, lại đây!

Wương Trọng Cường quay người nhảy lên thuyền, nhổ toẹt một ngụm nước miếng, tức tối chửi:

- Lão già thúi tha này chắc sử dụng yêu pháp!

Wương Nguyên Bá hỏi khê:

- Người cảm thấy thế nào? Không bị thương chứ?

Vương Trọng Cường lắc đầu. Vương Nguyên Bá nghĩ bụng bản lĩnh của mình chưa chắc đã đối phó được với lão già này, còn nếu nhờ Nhạc Bất Quần ra tay tương trợ thì có thắng cũng không về vang gì. Thôi thì không tính đến chuyện ăn thua nữa, bỏ qua cho xong. Dù sao lão già đã hạ thủ lưu tình, không làm chấn thương hài nhi thì đã giữ thể diện cho mình rồi. Thấy Lục Trúc Ông đi xa dần, trong đầu lão nghĩ ngợi lung tung không nói ra được.

Lão thầm nghĩ: Lão già này là bằng hữu của Lệnh Hồ Xung, chỉ vì hai cháu của ta bẻ trật hai tay của Lệnh Hồ Xung nên lão đến tính sổ cũng làm trật khớp tay của hai đứa cháu. Ta ở Lạc Dương xưng hùng xưng bá lẽ nào để lão già này làm đảo lộn tất cả sao?

Vương Bá Phấn đã sửa lại các khớp xương bị trật của hai đứa cháu rồi cho hai gã thiếu niên ướm như chuột lên kiệu về phủ.

Vương Nguyên Bá đưa mắt nhìn Nhạc Bất Quần nói:

- Nhạc tiên sinh, người này lai lịch thế nào? Lão phu già rồi kém mắt, không nhận ra được vị cao nhân này.

Nhạc Bất Quần nói:

- Xung nhi, lão là ai?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lão chính là Lục Trúc Ông.

Vương Nguyên Bá và Nhạc Bất Quần cùng ô lên một tiếng. Tuy hôm đó hai lão đã đến con hẻm nhỏ, nhưng chưa thấy mặt Lục Trúc Ông, chỉ có một mình Dịch sư gia mới biết được Lục Trúc Ông. Dịch sư gia

đưa bọn lão đến ngõ Lục Trúc mà không đưa đến tiểu xá nên không ai nhận ra người này.

Nhạc Bất Quần chỉ túi vải lam hỏi:

- Lão đưa tặng cho người cái gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử không biết.

Lệnh Hồ Xung mở túi ra, thấy lộ ra một cây đoản cầm. Cây đàn đã cũ, rõ ràng là một cổ vật, đuôi đàn khắc hai chữ triện "Yên ngũ", lại còn lộ một cuốn sách, trên bìa sách viết năm chữ "Thanh tâm phổ thiện chú". Ngực Lệnh Hồ Xung nóng ran, chàng la ồ lên một tiếng.

Nhạc Bất Quần chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung rồi hỏi:

- Sao vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vị tiên bối này không những cho đệ tử một cây dao cầm mà còn sao chép cả cầm phổ cho đệ tử nữa.

Lệnh Hồ Xung giở cầm phổ ra, thấy mỗi trang đều viết đầy những chữ khải nhỏ như rắc hoa, ngoài khúc điệu còn ghi rõ chỉ pháp, huyền pháp và nhiều yếu quyết gây đàn, nét mực trên giấy còn mới, rõ ràng là vị bà bà mới viết.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến vị tiên bối này đối với mình như người thân thì lòng rất cảm động, khóe mắt ngấn lệ, suýt chút nữa đã rơi nước mắt.

Vương Nguyên Bá và Nhạc Bất Quần thấy cuốn sách ghi chép cách gây đàn, trong đó có một vài quái tự giống như những quái tự trong khúc "Tiểu ngạo

giang hồ", tuy trong lòng có mối hoài nghi nhưng không biết nói thế nào.

Nhạc Bất Quần nói:

- Vị Lục Trúc Ông này là chân nhân bất lộ tướng, thì ra là một cao thủ trong võ lâm. Xung nhi, người có biết lão là người thuộc môn phái nào không?

Lão đoán rằng Lệnh Hồ Xung dù biết cũng sẽ không trả lời thật, chỉ vì võ công người này quá cao, nếu không hỏi rõ ngọn ngành, thì trong lòng vẫn bất an. Quả nhiên Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử chỉ theo vị tiền bối này học đàn, thật không biết lão giỏi võ công.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần hướng về Vương Nguyên Bá và huynh đệ Vương Bá Phấn, Vương Trọng Cường cung tay từ biệt, rồi nhổ sào kéo dây cho thuyền đi về hướng Bắc.

Thuyền đi được hơn mười trượng, bọn đệ tử bàn luận xôn xao. Có người nói Lục Trúc Ông võ công cao thâm khôn lường; có người lại nói lại nói lão ta chưa chắc có bản lĩnh gì, tại huynh đệ họ Vương không cẩn thận mới bị ngã xuống nước, Vương Trọng Cường không muốn hại lão già nghèo nên mới nhảy lên tránh đi.

Lệnh Hồ Xung ngồi ở sau khoang lái không thèm nghe bọn sư đệ sư muội bàn luận, tự mở cửa sổ ra xem, dựa theo lời chỉ dẫn trong sách, dùng ngón tay nhấn dây huyền cầm, sợ làm kinh động đến sư phụ và sư nương nên chỉ làm động tác chứ không dám tấu lên thành tiếng.

Nhạc phu nhân thấy con thuyền thuận buồm xuôi gió đi rất nhanh, nghĩ đến tướng mạo kỳ quặc của Lục

Trúc Ông, lòng bà như thủy triều lên xuống. Bà đi đến đầu thuyền thưởng ngoạn phong cảnh. Nhìn một lúc, bỗng nghe tiếng trượng phu nói nhỏ bên tai:

- Sư muội cho Lục Trúc Ông là người thuộc môn phái nào?

Đây chính là câu mà bà muốn hỏi trượng phu, tuy lão hỏi trước nhưng Nhạc phu nhân vẫn hỏi lại:

- Sư ca thấy lão là người thuộc môn phái nào?

Nhạc Bất Quần nói:

- Lão già này hành động kỳ quặc, tay bất động, chân không nhấc mà đã làm chấn động ba cha con Vương gia khiến họ bị văng ra xa mấy trượng. Có lẽ đó không phải là công phu chính phái.

Nhạc phu nhân nói:

- Nhưng lão đối với Xung nhi dường như rất tốt, cũng không muốn sinh sự với Kim đao Vương gia.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Chỉ mong chuyện này kết thúc êm đẹp, nếu không thì một đời anh danh của Vương lão gia tử chỉ e chưa chắc đã kết quả tốt đẹp.

Lão ngừng một lúc rồi nói:

- Tuy chúng ta đi đường thủy nhưng mọi người cũng nên cẩn thận là hơn.

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca nói sẽ có người lên thuyền sinh sự à?

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Chúng ta vẫn còn mịt mờ, mười lăm tên bị mặt tối hôm đó thuộc môn phái nào vẫn chưa hiểu ra. Chúng ta ở ngoài sáng mà địch nhân ở trong bóng tối, tiền đồ chưa chắc được bình an vô sự đâu.

Từ lúc lão chấp chưởng phái Hoa Sơn, chưa bao giờ lão gặp qua trắc trở trọng đại nào. Gần một tháng nay, lão cảm thấy tiền đồ lắm nỗi gian nan nhưng địch nhân là ai, có mưu đồ gì, một chút lão cũng không biết. Chính vì lão càng không biết rõ đối phương nên trong lòng càng nặng trĩu lo âu.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần căn dặn bọn đệ tử ngày đêm nghiêm mật đề phòng, nhưng vẫn không có điều gì xảy ra ngoài ý muốn. Thuyền càng rời xa Lạc Dương, mọi người càng an tâm nên việc đề phòng cũng dần dần lơ là đi.

Hồi 58

Bọn Lục tiên cũng đến phủ Khai Phong

Một hôm sắp đến phủ Khai Phong, vợ chồng Nhạc Bất Quần và bọn đệ tử bàn về nhân vật võ lâm ở đây. Nhạc Bất Quần nói:

- Phủ Khai Phong tuy là đô thị lớn nhưng võ nghệ không thịnh, các nhân vật như Hoa lão tiêu đầu, Hải lão quyền sư, Dự trùng tam anh, những người này võ công và danh vọng đều không cao lắm. Chúng ta ở Khai Phong thường ngoạn danh lam thắng cảnh, khỏi viếng thăm bằng hữu để khỏi làm kinh động người ta.

Nhạc phu nhân mỉm cười nói:

- Phủ Khai Phong có một nhân vật rất nổi tiếng, sư ca quên rồi sao?

Nhạc Bất Quần nói:

- Nhân vật rất nổi tiếng ư? Sư muội định nói là... là ai vậy?

Nhạc phu nhân cười nói:

- Cứu một người thì giết một người, giết một người thì cứu một người. Cứu người giết người phải bằng nhau, hễ lỗ vốn thì không làm. Sư ca nói đó là ai?

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ đúng là một nhân vật có tiếng tăm lớn. Nhưng tính tình lão rất kỳ cục, nếu chúng ta đi thăm, chưa chắc lão cho gặp mặt.

Nhạc phu nhân nói:

- Đúng vậy, vì nội thương của Xung nhi rất khó chữa, chúng ta vừa đến Khai Phong phải đi cầu xin vị Sát nhân danh y này mới phải.

Nhạc Linh San lấy làm lạ hỏi:

- Má má, vì sao gọi là Sát nhân danh y? Đã giết người sao còn được gọi là danh y?

Nhạc phu nhân mỉm cười nói:

- Bình lão tiên sinh là một quái... là một kỳ nhân trong võ lâm, y thuật cao minh, nổi tiếng là thầy thuốc giỏi, bất luận thương thế bệnh tật nặng cỡ nào chỉ cần lão đồng ý trị liệu thì trị khỏi. Nhưng tính nết lão rất cổ quái. Lão nói trên đời này nhiều người hay ít người, Ngọc hoàng và Diêm vương đã tính toán với nhau cả rồi. Nếu lão trị khỏi nhiều người, thì số người chết ít đi, người sống nhiều mà người chết ít thì sẽ có lỗi với Diêm vương. Sau này nếu lão chết đi, dù Diêm vương không hỏi tới thì phán quan, tiểu quỷ nhất định sẽ làm khó dễ lão, e rằng những ngày sống ở âm cung rất khó chịu.

Bọn đệ tử nghe nói đều cười rộ. Nhạc phu nhân nói tiếp:

- Vì vậy lão lập lời thề hễ cứu sống một người thì phải giết một người để bù vào. Còn nếu lão giết một người thì nhất định phải cứu sống một người để trả lại. Nghe nói trong nhà lão có treo một tấm biển ở gian đại sảnh, viết rõ: "Trị một người, giết một người. Giết một người, cứu một người. Cứu người giết người bằng nhau, lỗ vốn quyết không làm". Lão nói làm như vậy thì Ngọc hoàng sẽ không trách lão sát thương nhân mạng mà Diêm vương cũng không oán lão đã cướp sức sống của âm phủ.

Bọn đệ tử nghe Nhạc phu nhân kể chuyện đều cười rộ lên. Nhạc Linh San nói:

- Bình Nhất Chỉ đại phu lý luận hay tuyệt. Nhưng sao lão lại lấy cái tên kỳ cục như vậy? Có lẽ nào lão chỉ có một ngón tay?

Nhạc phu nhân nói:

- Hình như không phải lão chỉ có một ngón tay. Sư ca, sư ca có biết tại sao lão lấy tên như vậy không?

Nhạc Bất Quần nói:

- Bình đại phu có đủ mười ngón tay nhưng lão tự xưng "nhất chỉ" có nghĩa là muốn nói giết người hay cứu người chỉ dùng một ngón tay là đủ. Muốn giết người thì điểm huyệt người bằng một ngón tay cho người đó chết, muốn cứu người cũng chỉ dùng một ngón tay để chặn mạch.

Nhạc phu nhân nói:

- Thì ra là như vậy. Công phu điểm huyệt của lão nhất định rất lợi hại.

Nhạc Bất Quần nói:

- Ta cũng không rõ lắm, thật ra động thủ với Bình Nhất Chỉ đại phu này chỉ e không có được mấy người. Cao thủ võ lâm đều biết lão rất cao minh về y thuật; người sống trên thế gian mấy ai bảo đảm mình không có mệnh hệ nào, không chừng có ngày sẽ đến cầu xin lão, cho nên ai cũng không dám đắc tội với lão. Nhưng nếu không phải là bất đắc dĩ thì cũng không dám ngang nhiên xin lão trị bệnh.

Nhạc Linh San hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Người trong võ lâm xin lão trị bệnh hoặc trị thương đều bị lão buộc phải lập lời trọng thệ trước, sau khi khỏi bệnh hay vết thương lành thì phải nghe lời lão đi giết một người mà lão chỉ định. Đó gọi là lấy mạng đổi mạng. Nếu người lão muốn giết không có liên can gì thì không sao, còn nếu người chỉ định phải giết lại là người chí thân hoặc bằng hữu của người cần trị bệnh, thậm chí là phụ thân, huynh đệ, thê tử, hài nhi, há không phải là khó xử sao?

Bọn đệ tử đều nói:

- Bình đại phu đúng là con người tà môn.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca, nếu nói như vậy thì đại sư ca không thể đi cầu xin lão trị thương thế cho rồi.

Lệnh Hồ Xung vẫn ngồi bên cửa khoang thuyền phía sau, nghe sư phụ và sư nương thuật lại thói quen kỳ quái của Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ, nghe tiểu sư muội nói như vậy, chàng cười nhạt đáp:

- Đúng vậy, chỉ sợ sau khi lão trị lành thương thế cho ta thì bảo ta đến giết tiểu sư muội.

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn đều cười ồ.

Nhạc Linh San nói:

- Bình đại phu không thù không oán với tiểu muội, tại sao buộc đại sư ca giết tiểu muội?

Cô quay lại hỏi phụ thân:

- Gia gia, Bình đại phu là người tốt hay là người xấu?

Nhạc Bất Quần nói:

- Nghe đồn lão hành sự hỉ nộ thất thường, khi chính khi tà, không thể nói là người tốt cũng không thể coi là người xấu. Hễ tốt một chút thì là kỳ nhân, hễ xấu một chút thì là quái nhân.

Nhạc Linh San nói:

- Chỉ e rằng lời đồn trên giang hồ hơi quá sự thật. Đến phủ Khai Phong, hải nhi muốn xin báỉ kiến vị Bình đại phu này.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân cùng quát:

- Người không được làm rộn!

Nhạc Linh San thấy sắc mặt của phụ thân và mẫu thân đều vô cùng nghiêm trọng, sợ hãi hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhạc Bất Quần nói:

- Người muốn rước họa vào thân ư? Loại người này dễ gặp lắm sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Gặp một lần mà cũng rước họa vào thân ư? Hài nhi không đi cầu xin lão trị bệnh thì sợ cái gì?

Nhạc Bất Quần nghiêm nét mặt nói:

- Chúng ta đi là để du sơn ngoạn thủy chứ không phải để sinh chuyện thị phi.

Nhạc Linh San thấy phụ thân nổi nóng, không dám nói nữa nhưng đối với Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ lại đầy tính hiếu kỳ.

Giờ Thìn ngày hôm sau, thuyền đến phủ Khai Phong, nhưng vào phủ thành còn một quãng đường nữa. Nhạc Bất Quần cười nói:

- Cách đây không xa, có một nơi mà họ Nhạc chúng ta ngày trước lưng lẩy tiếng tăm, không thể không đến đó.

Nhạc Linh San vỗ tay cười:

- Hay quá, hài nhi biết rồi. Đó là Chu Tiên trấn, nơi Nhạc Bằng Cử, Nhạc gia gia đại phá quân Kim Nguyên Truật.

Phàm là người học võ, ai cũng vô cùng kính ngưỡng Nhạc Phi chống giặc Kim bảo vệ tổ quốc. Chu Tiên trấn là nơi ngày xưa Nhạc Phi đại phá giặc Kim, dĩ nhiên ai cũng muốn đi xem. Nhạc Linh San là người đầu tiên nhảy lên bờ. Cô reo lên:

- Chúng ta mau đi Chu Tiên trấn trước rồi mới vào thành Khai Phong ăn cơm sau.

Mọi người từ từ lên bờ, chỉ còn Lệnh Hồ Xung ngồi ở phía sau thuyền. Nhạc Linh San gọi:

- Đại sư ca không đi ư?

Từ khi mất nội lực, Lệnh Hồ Xung mệt mỏi, làm biếng đi lại, lòng nghĩ đợi mọi người lên bờ đi hết mình mới có cơ hội học khúc “Thanh tâm phổ thiện chú”. Chàng nhìn thấy Lâm Bình Chi đứng cạnh Nhạc Linh San ra chiều thân mật thì càng tê tái. Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta không còn nội lực, đi không nhanh.

Nhạc Linh San nói:

- Được rồi, đại sư ca ở lại thuyền nghỉ ngơi, tiểu muội vào phủ Khai Phong mua về cho mấy cân rượu ngon.

Lệnh Hồ Xung thấy cô ta và Lâm Bình Chi sánh vai nhau đi cho kịp mọi người phía trước, lòng bỗng quặn đau. Chàng cảm thấy học xong khúc “Thanh tâm phổ thiện chú” thì có thể trị khỏi được nội thương, nhưng trị được nội thương để làm gì? Học đàn để làm gì? Chàng nhìn sông Hoàng Hà cuộn cuộn chảy về phương Đông, chợt thấy kiếp người đau khổ cũng giống như dòng nước chảy dài vô tận. Ý nghĩ tác động đến nội lực, chàng bỗng nghe huyết Đan điền đau buốt.

Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi đi song song bên nhau ngắm nhìn cảnh vật chuyện trò to nhỏ, chẳng khác nào đôi bạn tâm tình. Nhạc phu nhân kéo tay áo Nhạc Bất Quần, khẽ nói:

- San nhi và Bình nhi còn trẻ, nam nữ đi chung nơi sơn dã thì không sao nhưng đến thành thị lớn thì không được. Hai chúng ta phải đi với chúng mới được.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Sư muội và ta tuổi không còn trẻ nữa, vả lại nam nữ đồng hành thì có sao đâu.

Nhạc phu nhân cười khanh khách rồi bước nhanh lên đi cạnh con gái. Bốn người hỏi thăm khách đi

đường rồi đi thẳng về hướng Chu Tiên trấn.

Gần đến thị trấn thấy bên đường có tòa miếu lớn, trên tấm biển viết bốn chữ vàng "Dương tướng quân miếu".

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia, hài nhi biết rồi. Đây là miếu của Dương Tái Hưng. Dương tướng quân chạy nhằm vào sông Tiểu Thương mới bị quân Kim bắn chết.

Nhạc Bất Quần gật đầu nói:

- Đúng vậy. Dương tướng quân vì nước quên mình khiến người đời đem lòng kính ngưỡng. Chúng ta hãy vào miếu chiêm ngưỡng di dung, quỳ lạy anh linh đi.

Bọn đệ tử còn ở đằng xa, bốn người không đợi nữa bèn đi vào miếu trước. Nhìn thần tượng Dương Tái Hưng mặt phấn, áo giáp bạc oai phong lẫm liệt, Nhạc Linh San thầm nghĩ: Dương tướng quân thật là anh tuấn. Rồi cô xoay lại liếc Lâm Bình Chi có ý ngắm ngấm so sánh.

Bỗng nghe ngoài miếu có tiếng người nói:

- Ta nói miếu Dương tướng quân nhất định để thờ Dương Tái Hưng.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần vừa nghe tiếng đều biến sắc, đặt tay vào chuôi kiếm. Lại nghe một người khác nói:

- Trong thiên hạ, tướng quân mang họ Dương rất nhiều, vì sao cứ phải là Dương Tái Hưng? Không chừng là Hậu Sơn kim đao Dương lão linh công, lại có thể là Dương lục lang, Dương thất lang thì sao?

Người khác nói:

- Tại sao không phải là Dương tứ lang?

Người trước nói:

- Dương tứ lang đầu hàng Phiên bang, không ai lập miếu thờ cả.

Người khác nói:

- Ta đứng vào hàng thứ tư, người muốn châm biếm ta đầu hàng Phiên bang phải không?

Người trước nói:

- Người đứng hàng thứ tư thì kệ người, có liên can gì với Dương tứ lang đâu?

Người khác nói:

- Còn người đứng vào hàng thứ năm mà Dương ngũ lang cạo đầu đi tu ở Ngũ Đài Sơn, tại sao người không đi làm hòa thượng luôn cho rồi?

Người trước nói:

- Nếu ta đi làm hòa thượng thì người đầu hàng Phiên bang.

Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần nghe giọng nói đầu tiên thì biết là bọn Đào Cốc quái nhân tới, liền vẫy tay ra hiệu cho con gái và Lâm Bình Chi nấp vào sau tượng thần. Vợ chồng Nhạc Bất Quần nấp ở bên trái, Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi nấp bên phải.

Bọn Đào Cốc lục tiên vẫn đứng ngoài miếu cãi nhau om sòm chứ không chịu vào bên trong xem cho rõ. Nhạc Linh San cười thầm: Có gì đâu mà cãi chày cãi cối, Dương Tái Hưng hay là Dương tứ lang thì vào trong mà xem không rõ hơn sao?

Nhạc phu nhân lắng tai nghe cuộc cãi vã bên ngoài nhận ra chỉ có tiếng năm người, còn một người kia quả nhiên đã bị bà đâm chết rồi. Chính bà và trượng phu

rời xa Hoa Sơn là để tránh mặt bọn ngũ quái này để phòng chúng lên núi báo thù. Không ngờ oan gia đối đầu trong đường hẻm, bà lại đụng họ ở đây, bây giờ tuy chưa gặp nhưng một lát nữa bọn đệ tử kéo đến thì làm sao có thể lẩn trốn được. Lòng bà rất lo âu.

Bọn ngũ quái càng tranh cãi càng quyết liệt, cuối cùng một người nói:

- Chúng ta vào coi xem rốt cuộc miếu này thờ cái thứ Bồ Tát thúì tha nào.

Năm lão ùa vào miếu. Một lão lớn tiếng reo lên:

- A ha, các người nhìn đi, đây viết rõ là “Dương công Tái Hưng chi thần” đương nhiên là thờ Dương Tái Hưng rồi.

Người vừa nói là Đào Chi Tiên. Đào Căn Tiên vò đầu nói:

- Ở đây viết là Dương Công Tái chứ đâu phải là Dương Tái Hưng. Thì ra Dương tướng quân họ Dương tên gọi là Công Tái. Ô, Dương Công Tái, Dương Công Tái, tên nghe thật hay!

Đào Chi Tiên tức giận lớn tiếng nói:

- Ở đây rõ ràng là Dương Tái Hưng, sao người dám nói bậy là Dương Công Tái?

Đào Căn Tiên nói:

- Ở đây viết rõ là Dương Công Tái chứ không phải là Dương Tái Hưng.

Đào Cán Tiên nói:

- Vậy ba chữ “Hưng chi thần” nghĩa là gì?

Đào Diệp Tiên nói:

- Chữ Hưng ở đây đọc là Hứng. Hứng là cao hứng, "Hứng chí thần" nghĩa là tinh thần rất cao hứng. Dương Công Tái là gã họ Dương, chết rồi được người thờ cúng nên tinh thần gã rất cao hứng.

Đào Cán Tiên nói:

- Đúng quá! Đúng quá!

Đào Hoa Tiên nói:

- Ta bảo ở đây thờ Dương thất lang, quả nhiên không sai. Đào Hoa Tiên ta thật là sáng suốt.

Đào Chi Tiên tức giận nói:

- Dương Tái Hưng sao gọi là Dương thất lang được?

Đào Cán Tiên cũng tức giận nói:

- Dương Công Tái sao gọi là Dương thất lang được?

Đào Hoa Tiên nói:

- Tam ca, Dương Tái Hưng đứng hàng thứ mấy?

Đào Chi Tiên lắc đầu đáp:

- Ta không biết.

Đào Hoa Tiên nói:

- Dương Tái Hưng đứng vào hàng thứ bảy nên gọi là Dương thất lang. Nhị ca, Dương Công Tái đứng vào hàng thứ mấy?

Đào Cán Tiên nói:

- Trước kia ta biết, bây giờ quên rồi.

Đào Hoa Tiên nói:

- Tiểu đệ vẫn nhớ lão cũng đứng vào hàng thứ bảy nên gọi là Dương thất lang.

Đào Căn Tiên nói:

- Nếu tượng thần này là Dương Tái Hưng thì không phải là Dương Công Tái, nếu là Dương Công Tái thì không phải là Dương Tái Hưng. Làm sao lại vừa là Dương Tái Hưng vừa là Dương Công Tái được?

Đào Diệp Tiên nói:

- Có chỗ đại ca chưa biết. Chữ "tái" nghĩa là làm sao? Tái có nghĩa là lặp lại một người nữa cho nên hóa thành hai người chứ không phải là chỉ một người. Vì vậy nên Dương Công Tái cũng là Dương Tái Hưng.

Đào Cốc tứ tiên cùng nói:

- Nói có lý lắm!

Bồng nhiên Đào Chi Tiên nói:

- Người trong tên có chữ Tái nghĩa là thêm một người nữa, vậy Dương thất lang có đến bảy người con, mọi người đều biết chuyện này.

Đào Căn Tiên nói:

- Vậy nếu trong tên có chữ Thiên thì sinh một ngàn người con, có chữ Vạn thì sinh một vạn người con à?

Đào Cốc ngũ tiên càng cãi càng đi xa vấn đề. Nhạc Linh San mấy lần muốn bật cười thành tiếng nhưng cố nén lại được. Bọn ngũ quái tranh cãi một lúc, Đào Căn Tiên bồng nói:

- Dương thất lang ới Dương thất lang, chỉ cần ngài phù hộ cho lục đệ chúng ta không chết thì lão tử khấu đầu lạy ngài mấy cái cũng không ngại gì. Ta lạy trước đây.

Lão liền quỳ xuống lạy.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn nhau, lộ vẻ vui mừng, thầm nghĩ: Lão nói vậy thì quái nhân kia tuy bị kiếm đâm nhưng vẫn còn sống.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần không hiểu lai lịch bọn Đào Cốc lục tiên ra sao cho nên cũng không muốn kết mối oan gia với họ.

Đào Chi Tiên nói:

- Nếu lục đệ chết thì sao?

Đào Cấn Tiên đáp:

- Thì ta sẽ đập nát tượng thần rồi đi tiểu lên.

Đào Hoa Tiên nói:

- Dù ngươi có đập nát tượng thần Dương thất lang lại đi tiểu vào thì có nhằm nhò gì đâu? Lục đệ thì chết rồi, ngươi quỳ lạy trước là bị thiệt thòi.

Đào Chi Tiên nói:

- Nói đúng lắm. Ta hãy khoan quỳ lạy, đi hỏi cho rõ vết thương của lục đệ trị khỏi hay không khỏi. Nếu trị khỏi thì đến đây quỳ lạy, còn trị không khỏi thì đến đây đi tiểu vào.

Đào Cấn Tiên nói:

- Nếu trị khỏi thì không cần quỳ lạy cũng trị khỏi. Nếu trị không khỏi thì có đi tiểu lên cũng trị không khỏi nên cũng không cần đi tiểu nữa.

Đào Diệp Tiên nói:

- Nếu lục đệ trị không khỏi thì mọi người không đi tiểu ư? Không đi tiểu thì chịu trương bụng lên mà chết ư?

Đào Cán Tiên òa lên khóc nói:

- Nếu lục đệ không sống nữa⁷ thì mọi người không đi tiểu thì không tiểu, trường bụng chết thì trường bụng chết.

Bọn tứ tiên đều khóc òa cả lên. Bỗng nhiên, Đào Chi Tiên cười ha hả nói:

- Nếu lục đệ không chết chúng ta bỏ công khóc một trận không phải thiệt thòi lắm sao? Đi, hãy hỏi cho rõ ràng rồi khóc cũng chưa muộn.

Đào Hoa Tiên nói:

- Câu nói này lỗi nặng về cách dùng từ. Nếu lục đệ không chết, bốn chữ “khóc cũng chưa muộn” dùng không đúng rồi.

Đào Cốc ngũ tiên vừa tranh luận vừa bước nhanh ra khỏi miếu.

Nhạc Bất Quân nói:

- Người đó sống chết thế nào là việc rất quan trọng, ta đi thám thính xem sao. Sư muội, sư muội và San nhi bảo bọn đồ đệ ở đây chờ ta về.

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca đi một mình rất nguy hiểm, không có người cứu ứng. Để tiểu muội cùng đi với sư ca.

Bà nói rồi bước ra khỏi miếu. Xưa nay, Nhạc Bất Quân mỗi lần gặp đại sự thì hai vợ chồng liền thủ. Bây giờ nghe vợ nói vậy lão biết là ngăn cản cũng không được, nên không nhiều lời với bà nữa.

Hồi 59

Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ

Hai người đi ra khỏi miếu, thấy bọn ngũ quái từ con đường nhỏ quẹo vào một thung lũng. Cả hai không dám đến gần, chỉ bám theo xa xa, may sao ngũ quái tranh cãi rất lớn nên nghe rất rõ, biết họ đi về hướng nào. Men theo con đường núi đi qua mười mấy cây liễu lớn, hai người thấy bên con suối có mấy gian nhà ngói. Tiếng tranh cãi của ngũ quái phát ra từ trong nhà. Nhạc Bất Quần nói khẽ:

- Đi vòng ra sau nhà.

Hai vợ chồng triển khai khinh công, chạy qua mé phải hơn một dặm mới vào lại. Phía sau nhà ngói là một hàng liễu, hai người nấp vào sau gốc liễu.

Bỗng nghe tiếng ngũ quái tức giận quát lớn:

- Người giết lục đệ ta rồi!

- Sao người dám mỗ ngực lục đệ ta ra?

- Phải bắt quân cầu tặc này đền mạng.

- Phải mổ ngực lão ra.

- Lục đệ ơi, đệ chết thảm như vậy bọn ta vĩnh viễn không đi tiểu nữa để trướng bụng mà chết theo lục đệ.

Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần kinh hãi thảm nghĩ: Tại sao có người mổ ngực lục đệ của chúng?

Hai người khom lưng đi đến bên cửa sổ, từ khe hở nhìn vào bên trong.

Trong nhà đốt bảy ngọn đèn sáng choang, có kê một cái giường lớn. Trên giường, một người đàn ông trần truồng nằm ngửa, ngực bị mổ ra, máu vẫn chảy, hai mắt nhắm nghiền dường như đã chết từ lâu. Nhìn nét mặt của lão thì đúng là Đào Thục Tiên mà hôm trước đã bị Nhạc phu nhân đâm một kiếm. Đào Cốc ngũ quái đứng quanh giường, chỉ vào một người lùn mập la lối om sòm. Lão lùn mập này đầu thật to, râu như râu chuột, đầu cổ lác lía lịa, điệu bộ thật buồn cười. Hai bàn tay của lão đầy máu, tay phải cầm một con dao nhỏ sáng choang, lưỡi dao dính đầy máu tươi. Lão nhìn trừng trừng Đào Cốc ngũ quái, một hồi mới trầm giọng nói:

- Các người nói thúi quá, nói hết chưa?

Đào Cốc ngũ quái cùng nói:

- Nói hết rồi, người có lời gì thúi tha thì nói ra đi.

Lão mập lùn nói:

- Tên này dở sống dở chết, ngực bị kiếm đâm, các người rịt thuốc rồi khiêng đến cầu xin ta cứu mạng. Nhưng các người đi quá chậm, miệng vết thương đã bít lại, kinh mạch đều chạy sai đường. Muốn cứu tính

mạng của hần thì được ngay nhưng kinh mạch rối loạn, sau khi sống lại mất hết võ công, nửa thân người bị tàn phế, không cách gì hành động được. Trị một người tàn phế như vậy thì có ích gì?

Đào Căn Tiên nói:

- Dù phế nhân cũng còn hơn người chết.

Lão lùn mập tức giận nói:

- Ta không trị nữa, nếu trị thì phải khỏi hẳn. Trị thành một phế nhân thì lão tử còn mặt mũi nào nữa? Không trị nữa! Các người khiêng xác chết này đi đi, lão tử không thèm trị nữa. Túc chết đi được, túc chết đi được!

Đào Căn Tiên nói:

- Người nói túc chết đi được, sao không chết đi?

Lão mập lùn trừng mắt nhìn Đào Căn Tiên lạnh lùng nói:

- Ta đã bị người làm cho túc chết đi được, sao người biết ta chưa chết?

Đào Căn Tiên nói:

- Bản lĩnh của người đã không trị khỏi lục đệ của ta, sao lại mổ ngực lục đệ ta ra?

Lão mập lùn lạnh lùng nói:

- Ngoại hiệu của ta là gì?

Đào Căn Tiên nói:

- Ngoại hiệu chó ỉa của người là Sát nhân danh y.

Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần đều lạnh xương sống, đưa mắt nhìn nhau thầm nghĩ: Thì ra lão lùn mập tướng

mạo cổ quái này là Sát nhân danh y tiếng tăm lừng lẫy, tinh thông y thuật, trên giang hồ đều nói hạng nhất là lão Bình Nhất Chỉ này, vậy quái nhân bị trọng thương được bọn chúng khiêng đến xin lão chữa trị là đúng rồi.

Bình Nhất Chỉ lạnh lùng nói:

- Ngoại hiệu của ta là Sát nhân danh y, giết thêm một người thì đâu có gì lạ?

Đào Hoa Tiên nói:

- Giết người có khó gì? Chẳng lẽ ta không biết? Nhưng người chỉ biết giết người chứ không biết chữa trị cho người thì không xứng hai chữ danh y.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Ai nói ta không biết cứu người? Ta mổ ngực tên dở sống dở chết này, nối lại kinh mạch, sau khi trị khỏi thì ngoại công nội công vẫn mạnh như lúc chưa bị thương mới là thủ đoạn của Sát nhân danh y.

Bọn ngũ quái cả mừng đồng thanh nói:

- Thì ra tiên sinh có thể cứu sống lục đệ của chúng ta, bọn ta trách oan tiên sinh rồi.

Đào Căn Tiên nói:

- Sao... sao tiên sinh chưa ra tay chữa trị? Ngực của lục đệ bị tiên sinh mổ ra rồi, máu chảy không ngớt, không chữa trị ngay thì không kịp đâu.

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Sát nhân danh y là người hay là ta?

Đào Căn Tiên nói:

- Dĩ nhiên là tiên sinh rồi.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Đã là ta sao người biết kịp hay không kịp? Vả lại sau khi ta mổ ngực hấn đã tính cách trị rồi, năm con quỷ đáng ghét các người vào la lối om sòm làm sao ta trị được? Ta đã bảo các người đi miếu Dương tướng quân chơi nửa ngày rồi sang miếu Ngưu tướng quân chơi nửa ngày, sao các người về nhanh quá vậy?

Đào Cán Tiên nói:

- Mau ra tay trị thương đi. Chính tiên sinh nói nhiều hay bọn ta nói nhiều đây?

Bình Nhất Chỉ trừng mắt nhìn chăm chăm Đào Cán Tiên rồi lớn tiếng quát:

- Dem kim chỉ ra!

Tiếng quát của lão làm bọn Đào Cốc ngũ tiên và vợ chồng Nhạc Bát Quân giật mình kinh hãi. Một phụ nữ ốm nhách, cao nghệu đi vào phòng, tay bưng cái khay bằng gỗ đặt lên bàn, không nói một lời. Mụ này khoảng bốn chục tuổi, mặt vuông tai to, mắt sâu thâm quầng, da dẻ không còn một chút huyết sắc.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Các người yêu cầu ta cứu sống tên này, quy luật của ta các người đã biết rồi chứ?

Đào Cán Tiên nói:

- Đúng vậy, bọn ta đã đồng ý và đã phát lời thề rồi. Tiên sinh muốn giết người nào thì cứ nói một tiếng, sáu huynh đệ tại hạ tuân lệnh ngay.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Vậy thì được rồi, bây giờ ta chưa nghĩ ra phải giết người nào, đợi ta nghĩ ra hãy nói với các người sau. Các người đứng hết sang một bên cho ta, không ai được nói một câu, chỉ cần phát ra nửa tiếng thì ta lập tức dừng tay. Tên này chết hay sống ta không thềm đếm xia đến nữa.

Bọn Đào Cốc lục tiên từ nhỏ ngủ cùng phòng, ăn cùng mâm, chưa bao giờ ngừng miệng một khắc, nằm ngủ mơ cũng tranh luận không thôi. Bây giờ, lão này nhìn lão kia, lão nào cũng đầy lời trong bụng muốn nói ra nhưng nghĩ đến chuyện chỉ cần nói ra một tiếng thì lục đệ mất mạng nên cố gắng nín nhịn, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở, lại sợ lỡ không cần thận phát ra tiếng đánh rầm thì khổ.

Bình Nhất Chỉ lấy một cây kim lớn xỏ một sợi chỉ thô khâu lại đường mổ trước ngực của Đào Thực Tiên. Mười ngón tay của lão vừa thô vừa ngắn giống như mười củ cải nhưng động tác lại cực kỳ tinh xảo, vung kim như bay, trong khoảnh khắc đã khâu xong vết thương dài chín tấc. Lão lấy ra trong bình sứ các loại thuốc bột, thuốc nước thoa lên vết thương, lại cạy răng Đào Thực Tiên đổ mấy thứ thuốc nước vào miệng. Sau đó lão lấy vải ướt lau vết máu trên người Đào Thực Tiên. Mụ phụ nữ cao ốm đứng một bên giúp đỡ lão đưa kim thay thuốc, động tác cũng rất thuần thục.

Bình Nhất Chỉ liếc nhìn bọn ngũ tiên thấy năm lão máy môi động lưỡi ai ai cũng sốt ruột muốn nói. Lão nói:

- Tên này chưa sống, đợi hần sống lại các người mới được nói.

Năm lão cứng miệng đơ lưỡi, lúng túng trông rất hoạt kê. Bình Nhất Chỉ hừ một tiếng rồi ngồi xuống một bên. Người phụ nữ đem các thứ kim chỉ dao kéo ra ngoài.

Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần núp ngoài cửa sổ, nín hơi ngưng thở. Trong nhà yên lặng không một tiếng động, chỉ cần ngoài cửa sổ có chút động tĩnh thì mọi người trong nhà sẽ phát giác ngay.

Qua một hồi lâu, Bình Nhất Chỉ đứng dậy đi đến cạnh Đào Thực Tiên, đưa tay đánh mạnh lên huyệt Bách hội trên đầu lão. Sáu lão cùng la hoảng lên. Trong sáu lão thì năm người là Đào Cốc ngũ tiên còn một người là Đào Thực Tiên vẫn còn nằm dài trên giường.

Đào Thực Tiên la lên một tiếng rồi ngồi dậy thóa mạ:

- Tổ mẹ nó, sao ngươi đánh vào đầu ta?

Bình Nhất Chỉ mắng:

- Tổ mẹ quân chó đẻ, lão tử không dùng chân khi dả thông huyệt Bách hội cho ngươi, ngươi có thể khôi phục nhanh như vậy sao?

Đào Thực Tiên nói:

- Tổ mẹ ngươi, lão tử khôi phục mau hay chậm có liên can gì đến ngươi?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Mẹ kiếp, ngươi khôi phục chậm há không phải là thủ đoạn của Sát nhân danh y không đủ cao minh ư? Ngươi cứ nằm ý trong nhà của ta há không đáng ghét lắm sao?

Đào Thực Tiên nói:

- Tổ mẹ nó, ngươi ghét ta thì ta đi đây, có khó gì?

Lão lồm cồm đứng dậy bước đi. Đào Cốc ngũ tiên thấy lão nói đi thì đi ngay, khỏi bệnh thần tốc như vậy nên vừa kinh hãi vừa vui mừng liền đi theo lão ra khỏi cửa.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Y thuật của Bình Nhất Chỉ quả nhiên đáng sợ mà nội lực của lão cũng thật phi thường. Lão vừa đánh vào huyết Bách hội trên đầu Đào Thực Tiên, nhất định là vận nội lực thâm hậu truyền vào người Đào Thực Tiên mới có thể khiến cho tên này lập tức tỉnh lại.

Còn đang suy nghĩ, hai người thấy bọn Đào Cốc lục tiên đã đi xa rồi, Bình Nhất Chỉ đứng dậy đi qua một gian nhà khác.

Nhạc Bất Quần ra hiệu cho Nhạc phu nhân nhẹ bước đi ra, cách nhà hơn mười trượng mới nhanh bước vọt đi.

Nhạc phu nhân nói:

- Nội công của Sát nhân danh y thật tuyệt diệu nhưng cách hành sự của lão quả thật rất tà môn.

Nhạc Bất Quần nói:

- Bọn Đào Cốc lục quái đang ở đây thì phủ Khai Phong này nhất định có lắm chuyện. Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, để khỏi gây ra phiền hà vô lý với bọn chúng.

Nhạc phu nhân hừ một tiếng. Trong đời bà, mấy tháng gần đây đã chịu nhiều ám ức, trượng phu là chủ trương môn một phái trong Ngũ Nhạc kiếm phái lại phải trốn đến nơi này nơi nọ, trời đất bao la mà dường như không có chỗ dung thân.

Hai vợ chồng không nói thêm lời nào nữa nhưng vừa thấy bọn lục quái cả hai đã muốn tránh đi. Nghĩ đến

chuyện Đào Thực Tiên cuối cùng không chết, lòng họ nhẹ nhõm như vừa buông được một tảng đá nặng ngàn cân.

Hai người về đến miếu Dương tướng quân, thấy Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi và bọn đệ tử đang đợi ở hậu điện. Nhạc Bất Quần nói:

- Về thuyền đi thôi!

Mọi người đều biết bọn Đào Cốc lục tiên đang ở đây, không dám hỏi han nữa liền lật đật về thuyền. Nhạc Bất Quần đang dặn bảo người lái thuyền bỗng nghe tiếng Đào Cốc ngũ tiên cùng la lớn:

- Lệnh Hồ Xung! Lệnh Hồ Xung, người ở đâu?

Vợ chồng Nhạc Bất Quần và bọn đệ tử phái Hoa Sơn đều tái mặt, thấy sáu người vội vã chạy đến thuyền, ngoài ngũ tiên ra còn một người là Bình Nhất Chỉ.

Đào Cốc ngũ tiên nhận ra được vợ chồng Nhạc Bất Quần liền lớn tiếng hoan hô. Năm lão vọt tới định nhảy lên thuyền. Nhạc phu nhân rút trường kiếm, vận kinh lực định đâm vào ngực Đào Căn Tiên. Nhạc Bất Quần cũng rút trường kiếm ra, choang một tiếng, lão đề lưỡi kiếm của vợ xuống, nói nhỏ:

- Không nên lỗ mãng!

Mũi thuyền hơi trầm xuống, bọn ngũ tiên đã nhảy lên thuyền.

Đào Căn Tiên lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ Xung, người trốn ở đâu? Sao không chương mặt ra?

Lệnh Hồ Xung tức giận lớn tiếng đáp:

- Ta sợ các người sao? Tại sao ta phải trốn?

Thuyền hơi lắc lư, mũi thuyền có thêm một người nữa nhảy xuống. Đó chính là Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ. Nhạc Bất Quần ngấm ngấm kinh hãi: Ta và sư muội vừa về đến thuyền thì lão lùn mập này cũng đến. Phải chăng lão đã hiểu ra chuyện hai vợ chồng ta nghe lén ngoài cửa sổ? Bọn Đào Cốc ngũ quái đã khó lòng đối phó nổi, bây giờ lại thêm một nhân vật lợi hại, e rằng tính mạng vợ chồng Nhạc Bất Quần này phải bỏ lại phủ Khai Phong rồi.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Xin hỏi vị nào là Lệnh Hồ huynh đệ?

Lời nói của lão rất khách khí. Lệnh Hồ Xung chậm chậm bước đến đầu thuyền nói:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung, không biết các hạ tôn tính đại danh là gì, có điều chỉ dạy bảo?

Bình Nhất Chỉ nhìn Lệnh Hồ Xung từ đầu xuống chân nói:

- Có người nhờ ta đến trị thương cho huynh đệ.

Lão đưa tay đặt lên cổ tay của Lệnh Hồ Xung, ngón trỏ đặt lên đúng mạch. Bỗng cặp lông mày của lão nhướng lên, phì một tiếng rồi cặp lông mày từ từ nhăn lại. Lão lại ồ lên một tiếng, ngẩng mặt nhìn trời, tay trái vò đầu không ngớt, miệng lầm bầm:

- Quái lạ, thật là quái lạ!

Một lúc lâu, lão đưa tay chần mạch tay kia của Lệnh Hồ Xung, hắt hơi một cái rồi nói:

- Thật kỳ lạ, bình sinh lão phu chưa hề gặp qua.

Đào Căn Tiên nhin không được, nói:

- Có gì đâu mà quái lạ? Tâm kinh của hần bị thương, ta đã dùng chân khí nội công trị thương cho hần từ lâu rồi.

Đào Cán Tiên nói:

- Người còn bày đặt nói Tâm kinh của hần bị thương, rõ ràng là Phế kinh của hần không ổn, nếu không được ta dùng chân khí đả thông các huyết ở Phế kinh thì làm sao hần sống được cho đến ngày nay?

Đào Chi Tiên, Đào Diệp Tiên, Đào Hoa Tiên mỗi người cũng nhao nhao lên, lão nào cũng tự khoe mình có công lớn.

Bình Nhất Chỉ đột nhiên quát lớn:

- Thúi lắm, thúi lắm!

Đào Cán Tiên tức giận nói:

- Người thúi hay là năm huynh đệ ta thúi?

Bình Nhất Chỉ, nói:

- Dĩ nhiên là các huynh đệ người thúi. Trong cơ thể của Lệnh Hồ huynh đệ có hai luồng chân khí tương đối mạnh dường như là của Bất Giới hòa thượng đã truyền vào, còn sáu luồng chân khí yếu ớt chắc là của sáu tên đại ngu ngốc các người.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần nhìn nhau thầm nghĩ Bình Nhất Chỉ quả là một thần y. Lão vừa chẩn mạch thì đã hiểu ra trong người Xung nhi có tám luồng chân khí khác nhau cũng chưa lấy làm lạ, lạ ở chỗ lão lại nói đúng được lai lịch của các luồng chân khí, biết được trong đó có hai luồng của Bất Giới hòa thượng.

Đào Cán Tiên tức giận nói:

- Tại sao chân khí của sáu người bọn ta yếu ớt còn của Bất Giới hòa thượng đầu trọc thì mạnh hơn? Rõ ràng bọn ta mạnh hơn còn lão trọc yếu hơn.

Bình Nhất Chỉ cười nhạt, nói:

- Người nói mà không biết then. Hai luồng chân khí của lão đã đè bẹp sáu luồng chân khí của các người, chẳng lẽ các người dám xưng là mạnh hơn? Tên Bất Giới hòa thượng ngu ngốc ý có võ công cao cường nhưng lại không có chút kiến thức nào. Mẹ kiếp, đồ ngu ngốc!

Đào Hoa Tiên đưa ngón tay ra, giả bộ chần mạch tay phải của Lệnh Hồ Xung, nói:

- Theo ta biết, chân khí của Đào Cốc lục tiên chúng ta đã trấn áp chân khí của Bất Giới hòa thượng khiến lão không có cách nào nhúc...

Bỗng lão thét lên một tiếng, ngón tay của lão giống như bị cắn một cái, vội rút về la:

- Ủi cha, mẹ kiếp!

Bình Nhất Chỉ cười ha hả, vô cùng đắc ý. Mọi người đều biết lão đã dùng nội công thượng thừa, mượn thân thể của Lệnh Hồ Xung truyền nội lực vào mãnh liệt làm chấn động ngón tay Đào Hoa Tiên.

Bình Nhất Chỉ cười rồi nghiêm sắc mặt nói:

- Các người ngồi trong khoang thuyền đợi ta, không được lên tiếng.

Đào Diệp Tiên nói:

- Ta là ta, người là người, tại sao bọn ta phải nghe lời người?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Các người đã lập lời thề rồi, phải giết một người cho ta, có đúng không?

Đào Chi Tiên nói:

- Đúng vậy, bọn ta chỉ hứa người đi giết một người chứ không có nói phải nghe lời người.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Nghe hay không là tùy các người nhưng nếu ta bảo các người đi giết tên Đào Thực Tiên trong bọn Đào Cốc lục tiên thì các người tính sao?

Đào Cốc ngũ tiên cùng la lớn:

- Có lý nào như vậy? Người vừa mới cứu sống hần, sao lại bảo bọn ta giết hần?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Năm người các người đã thề với ta thế nào?

Đào Căn Tiên nói:

- Bọn ta sẽ làm đúng yêu cầu của người, nếu người cứu sống được lục đệ của bọn ta, thì người bảo bọn ta đi giết một người, bất luận người đó là ai bọn ta cũng không được từ chối.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Đúng vậy, ta cứu sống lục đệ của các người chưa?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Cứu sống rồi.

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Đào Thực Tiên có phải là người không?

Đào Diệp Tiên nói:

- Đương nhiên là người, chẳng lẽ là quỷ hay sao?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Hay lắm. Ta bảo các người đi giết một người, người đó tên là Đào Thực Tiên.

Đào Cốc ngũ tiên ngơ ngác nhìn nhau, cảm thấy chuyện này ngoài sức tưởng tượng nhưng cũng khó mà chối từ được.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Nếu các người không muốn đi giết Đào Thực Tiên thì ta cũng châm chước cho. Nhưng các người có biết nghe lời ta không? Ta bảo các người vào khoang thuyền ngồi ngoan ngoãn, không ai được náo động.

Bọn Đào Cốc ngũ tiên đều tịt ngòi, lần lượt vào khoang thuyền ngồi nghiêm trang, hai tay để lên gối, không dám nói năng cũng không dám nhúc nhích trông rất hoạt kê.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bình tiên bối, vân bối nghe tiên bối trị bệnh cứu mạng cho ai đều phải y theo quy tắc, sau khi cứu xong thì người đó phải đi giết một người để bù vào cho tiên bối?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Đúng là có quy tắc này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vân bối không muốn giết người cho nên tiên bối cũng đừng trị thương cho vân bối nữa.

Bình Nhất Chỉ nghe hắn nói vậy, ồ lên một tiếng lại chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung từ đầu đến chân

một lượt giống như lão đang quan sát một vật gì cổ quái. Một lúc lâu, lão mới nói:

- Một là bệnh của huynh đệ rất nặng, ta trị không khỏi; hai là dù có trị khỏi thì sẽ có người đồng ý giết, không cần huynh đệ phải ra tay.

Từ lúc thấy Nhạ Linh San thay lòng đổi dạ, Lệnh Hồ Xung cảm thấy không còn hứng thú sống nữa, nhưng khi gặp vị danh y có thể cải tử hoàn sinh này quyết đoán bệnh của mình không có cách nào chữa trị khỏi, chàng bất giác chạnh lòng.

Vợ chồng Nhạ Bất Quần đưa mắt nhìn nhau, thâm nghĩ: Người nào mà oai phong mới được Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ đến tận nơi chẩn mạch cho bệnh nhân? Người này có giao tình gì với Xung nhi?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ, trong cơ thể của huynh đệ có tám luồng chân khí dị chủng, trực không ra mà hóa cũng không được, giáng xuống cũng không mà đề cũng không xong, thật là nan giải. Ta nhận lời ủy thác của người trị bệnh cho huynh đệ, không phải ta không tận lực mà vì bệnh của huynh đệ thực sự có liên quan đến chân khí, không thể dùng kim châm cứu, dùng thuốc men để tạo công hiệu. Ta làm nghề y xưa nay chưa bao giờ gặp qua bệnh trạng thế này. Ta không làm gì được, thật vô cùng hổ thẹn.

Lão lấy từ trong túi ra một cái lọ sứ, đổ ra mười viên thuốc màu đỏ rồi nói:

- Mười viên Trấn tâm lý khí hoàn này bao gồm nhiều dược liệu quý giá, chế luyện không phải dễ. Cứ

mười ngày, huynh đệ uống một viên thì có thể kéo dài mạng sống thêm được một trăm ngày.

Lệnh Hồ Xung đưa hai tay nhận lấy, nói:

- Đa tạ tiền bối.

Bình Nhất Chỉ quay người định lên bờ, bỗng lão lại nói:

- Trong lọ còn hai viên, ta tặng luôn cho huynh đệ.

Lệnh Hồ Xung không nhận, nói:

- Những viên thuốc này có công hiệu kỳ diệu, tiền bối hãy giữ lại để cứu người. Vãn bối sống thêm mười ngày nữa cũng chẳng ích lợi gì cho ai cả.

Bình Nhất Chỉ ngoẹo đầu nhìn Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Chẳng quan tâm đến sự sinh tử là tính cách của bậc đại trượng phu. Chẳng trách... ôi đáng tiếc! Hồ thẹn!

Lão lắc đầu mấy cái rồi vọt lên bờ, bước nhanh.

Lão đến thì đến, đi thì đi, coi chừng môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần chẳng ra gì. Nhạc Bất Quần rất tức giận, chỉ vì ngại trong khoang thuyền còn có năm tên ôn thần chết toi đang ngồi, nếu lão động thủ thì sẽ gặp những chương ngại.

Bọn ngũ tiên ngồi không nhúc nhích, mắt nhìn xuống mũi, mũi cúi xuống ngực giống như những vị lão tăng nhập định. Nếu lão bảo lái thuyền khởi hành thì phải đem năm tên ôn thần này cùng đi, còn nếu không khởi hành thì không biết năm tên này ngồi lý đến bao giờ, cũng không biết chúng có sinh sự để báo thù Nhạc phu nhân đã đâm một kiếm làm bị thương Đào Thục Tiên hay không.

Bọn Lao Đức Nặc, Nhạc Linh San đều tận mắt thấy cảnh bọn chúng xé xác Thành Bất Ưu, nghĩ lại vẫn chưa hết sợ. Mọi người nhìn nhau, không ai dám liếc bọn ngũ tiên.

Lệnh Hồ Xung đi vào khoang thuyền hỏi:

- Trời ơi, các người còn ở đây làm gì?

Đào Căn Tiên nói:

- Bọn ta ngoan ngoãn ngồi đây, chẳng làm gì hết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bọn ta sắp khởi hành, mời các vị lên bờ cho.

Đào Căn Tiên nói:

- Bình Nhất Chỉ bảo bọn ta phải ngoan ngoãn ngồi trong thuyền không được nói năng cử động, nếu không lão sẽ bắt bọn ta đi giết lục đệ. Vì vậy bọn ta phải ngoan ngoãn ngồi đây, không nói năng lộn xộn.

Lệnh Hồ Xung không nhìn được, cười nói:

- Bình đại phu đã lên bờ lâu rồi, các vị có thể nói năng hành động lộn xộn được rồi.

Đào Hoa Tiên lắc đầu nói:

- Không được! Lão nhìn thấy bọn ta nói năng hành động lộn xộn thì đại sự hư ráo.

Bỗng nghe trên bờ có tiếng người oang oang la lên:

- Năm tên người không giống người, quý không ra quý đang ở đâu?

Đào Căn Tiên nói:

- Hình như ai đang gọi bọn ta.

Đào Cán Tiên nói:

- Đâu phải gọi bọn ta. Vì sao bọn ta là người không giống người, quý không ra quý?

Người trên bờ lại gọi:

- Ở đây còn có một tên người không giống người, quý không ra quý vừa được Bình đại phu trị thương cho, các người có cần hần không? Nếu các người không cần thì ta ném hần xuống sông Hoàng Hà làm mồi cho tôm cá.

Đào Cốc ngũ tiên vừa nghe xong, hô lên một tiếng cả năm lão từ trong khoang thuyền nhảy vọt lên bờ. Chỉ thấy mục phụ nữ trung niên đã giúp Bình Nhứt Chỉ khâu vết thương đứng đó, tay trái đưa ngang ra cầm một cái cẳng. Đào Thực Tiên đang nằm trên cẳng. Gương mặt mục nhợt nhạt nhưng khí lực rất mạnh mẽ, một tay cầm cái cẳng cộng với Đào Thực Tiên nặng khoảng trăm cân mà thấy vẫn bình thường.

Đào Cán Tiên nói:

- Dương nhiên là cần, sao lại không cần được?

Đào Cán Tiên nói:

- Tại sao mục dám bảo bọn ta là người không giống người, quý không ra quý?

Đào Thực Tiên nằm trên cẳng cũng há miệng nói:

- Nhìn tướng mạo của người thì mới đúng là người không ra người, quý không ra quý.

Thì ra Đào Thực Tiên đã được Bình Nhứt Chỉ khâu lại vết mổ, uống linh đan diệu dược rồi đập một cái mạnh lên huyết Bách hội truyền chân khí vào. Lão lập tức đứng dậy ra đi. Nhưng vì mất máu quá nhiều, đi

không được bao xa thì lại ngất xỉu. Mụ phụ nữ trung niên này phải khiêng lão đi. Tuy lão bị trọng thương nhưng cái miệng vẫn không nhin được bèn tranh cãi với người phụ nữ vài câu. Mụ phụ nữ lạnh lùng nói:

- Các người có biết bình sanh Bình đại phu sợ nhất cái gì không?

Đào Cốc lục tiên cùng nói:

- Không biết. Lão sợ cái gì?

Mụ phụ nữ nói:

- Lão sợ vợ nhất!

Đào Cốc lục tiên cười ha hả cùng nói:

- Vậy lão là người chẳng sợ trời chẳng sợ đất mà lại sợ vợ. Ha ha, thật đáng buồn cười.

Mụ phụ nữ lạnh lùng nói:

- Có gì mà buồn cười? Ta chính là vợ của lão.

Đào Cốc lục tiên lập tức im bặt. Mụ phụ nữ nói:

- Ta dặn bảo điều gì, lão không dám trái lời. Ta muốn giết người nào thì lão phải sai các người đi giết.

Đào Cốc lục tiên cùng đáp:

- Dạ dạ! Không biết phu nhân muốn giết ai?

Mụ phụ nữ đưa mắt nhìn vào khoang thuyền, nhìn từ Nhạc Bất Quần tới Nhạc phu nhân rồi từ Nhạc phu nhân đến Nhạc Linh San. Lần lượt liếc qua từng tên đệ tử phái Hoa Sơn. Mỗi người bị mụ nhìn đều sợ đến rợn tóc gáy; người nào cũng biết chỉ cần con mụ xấu xí này chỉ vào ai thì bọn ngũ tiên lập tức xé xác người đó. Dù là cao thủ như Nhạc Bất Quần cũng khó tránh khỏi thủ đoạn của ngũ quái.

Ánh mắt của mù chuyển qua nhìn lên mặt bọn Đào Cốc lục tiên. Trống ngực của sáu lão đập loạn xạ. Mù hô lên một tiếng, Đào Cốc lục tiên cùng đáp:

- Dạ dạ!

Mù lại hô lên một tiếng, Đào Cốc lục tiên lại cùng đáp:

- Dạ dạ!

Mù nói:

- Ta chưa nghĩ ra người cần phải giết. Nhưng Bình đại phu nói trong thuyền này có vị Lệnh Hồ công tử mà đại phu vô cùng kính trọng. Các người phải hầu hạ công tử thật đàng hoàng cho đến ngày công tử qua đời mới thôi. Công tử sai bảo điều gì các người phải nghe theo cái đó, không được trái lời.

Đào Cốc lục tiên chau mày hỏi:

- Hầu hạ hấn cho đến chết mới thôi ư?

Bình phu nhân nói:

- Đúng vậy. Phải hầu hạ cho đến chết mới thôi, nhưng tính mạng của công tử không còn quá một trăm ngày, trong một trăm ngày này, các người phải nghe theo lời công tử sai bảo.

Đào Cốc lục tiên nghe nói Lệnh Hồ Xung sống không quá một trăm ngày nữa thì mừng rỡ nói:

- Hầu hạ hấn một trăm ngày thì đâu có khó gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bình tiên bối có hảo ý, văn bối cảm kích vô cùng. Nhưng văn bối không dám phiền lục vị Đào huynh phải chiếu cố, xin các vị lên bờ, văn bối cáo từ đây.

Vẻ mặt Bình phu nhân vẫn lạnh lùng, không hề biểu hiện một chút mừng giận nào. Mụ nói:

- Bình đại phu nói nội thương của Lệnh Hồ công tử là do sáu tên ngu ngốc này gây ra, không những làm cho công tử mất mạng mà còn khiến cho Bình đại phu không có cách gì chữa trị được, làm đại phu mất mặt vì không làm tròn lời ủy thác của người ta. Phải phạt tội thật nặng sáu tên ngu ngốc này mới được. Bình đại phu muốn chúng thực hiện đúng lời thề giết một tên trong bọn chúng nhưng bây giờ lại giảm tội, bảo chúng phải đi hầu hạ Lệnh Hồ công tử.

Mụ ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Nếu sáu tên ngu ngốc này không nghe lời Lệnh Hồ công tử mà để cho Bình đại phu biết được, đại phu sẽ lấy mạng liền một tên trong bọn chúng.

Đào Hoa Tiên nói:

- Thương thế của Lệnh Hồ Xung là do bọn ta gây ra. Bọn ta hầu hạ Lệnh Hồ Xung thì cũng rất hợp lẽ. Cái đó gọi là đại trượng phu ân oán phân minh.

Đào Chi Tiên nói:

- Là bậc nam tử hán thì vì bằng hữu mà bị chết đâm chết chém cũng không từ, huống chi chỉ chăm sóc thương thế của Lệnh Hồ huynh đệ.

Đào Thực Tiên nói:

- Thương thế của ta cũng cần người chăm sóc, ta chăm sóc Lệnh Hồ huynh đệ, Lệnh Hồ huynh đệ chăm sóc cho ta, như vậy là huê.

Đào Cán Tiên nói:

- Huống chi chỉ hầu hạ có một trăm ngày, thời gian ngắn ngủn.

Đào Cán Tiên vỗ đùi nói:

- Cổ nhân nghe bằng hữu gặp hoạn nạn, vì nghĩa vượt ngàn dặm mà đến ; bọn ta trên đường gặp chuyện bất bình thì rút đao tương trợ...

Bình phu nhân nguyền lão một cái rồi bỏ đi.

Đào Chi Tiên và Đào Cán Tiên khiêng cáng nhảy xuống thuyền. Bọn Đào Cán Tiên nhảy theo, gọi:

- Nhổ sào, nhổ sào!

Lệnh Hồ Xung thấy tình thế này phải để cả sáu lão cùng đi, bèn nói:

- Lục vị Đào huynh, các vị muốn đồng hành với ta thì cũng không sao, nhưng ta dặn các vị đối với sư phụ và sư mẫu ta phải cung kính lễ phép. Nếu các vị không nghe thì ta không cho các vị theo hầu hạ nữa.

Đào Diệp Tiên nói:

- Đào Cốc lục tiên vốn là những người quân tử văn nhã, thiên hạ đều biết. Đừng nói là sư phụ, sư mẫu của Lệnh Hồ huynh mà đến đồ tử đồ tôn của Lệnh Hồ huynh thì bọn ta cũng lễ phép kính trọng.

Lệnh Hồ Xung nghe lão tự xưng là "quân tử văn nhã" thì không nhịn được cười, nói với Nhạc Bất Quần:

- Sư phụ, sáu vị Đào huynh muốn cùng ngồi thuyền theo chúng ta về hướng Đông, ý sư phụ thế nào?

Nhạc Bất Quần nghĩ: Sáu lão này đã không làm khó dễ phái Hoa Sơn, tuy để chúng đi cùng thuyền thì không khỏi canh cánh trong lòng nhưng cũng

không đuổi chúng lên bờ được. May mà võ công của chúng tuy cao cường nhưng tâm ý lại điên điên khùng khùng, nếu dùng trí thì không hẳn là không đối phó được. Lão gật đầu nói:

- Được, bọn chúng muốn ngồi thuyền thì cũng không sao. Nhưng tính ta thích yên tĩnh, không muốn nghe bọn chúng cãi lộn huyên thuyên.

Đào Cán Tiên nói:

- Nhạc tiên sinh nói vậy là sai rồi. Người ta sinh ra ở đời có cái miệng để làm gì? Ngoài việc ăn cơm ra, cái miệng là để nói chuyện. Tại sao có đến hai cái tai? Tất nhiên là để nghe người ta nói. Tiên sinh thích yên lặng tức là đã cô phụ hảo ý của ông trời tạo cho tiên sinh một cái miệng hai cái tai rồi.

Nhạc Bất Quần biết chỉ cần nói với lão một tiếng thì năm cái miệng của năm anh em lão sẽ tham chiến ngay, không biết phải nói đến khi nào mới thôi. Đánh lộn thì đánh không lại bọn chúng mà cãi lộn cũng không thắng được bọn chúng. Lão mỉm cười nói:

- Thuyền gia, khởi hành!

Đào Diệp Tiên nói:

- Nhạc tiên sinh, tiên sinh muốn nhà thuyền nhỏ sào phải mở miệng lên tiếng, nếu tính tiên sinh thật sự muốn yên tĩnh thì chỉ nên dùng tay ra hiệu cho nhà thuyền mới phải.

Đào Cán Tiên nói:

- Nhà thuyền ở phía sau đuôi thuyền, Nhạc tiên sinh đứng trong khoang thuyền đâu có ra hiệu thì nhà thuyền cũng không thấy, chỉ uống cống mà thôi.

Đào Căn Tiên nói:

- Chẳng lẽ tiên sinh không thể bước ra sau thuyền ra hiệu được ư?

Đào Hoa Tiên nói:

- Nếu nhà thuyền không hiểu cái ra hiệu nhỏ sào của tiên sinh, hiểu lầm thành ra lật thuyền thì thiệt là hỏng bét.

Trong lúc Đào Cốc lục tiên tranh luận thì nhà thuyền đã nhổ sào khởi hành.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần không hẹn mà cùng liếc nhìn Lệnh Hồ Xung rồi liếc nhìn Đào Cốc lục tiên. Cả hai cùng nghĩ đến một chuyện:- Bình Nhứt Chỉ nói đã nhận lời ủy thác của người ta đến trị bệnh cho Xung nhi. Qua lời nói của lão thì người ủy thác này có địa vị rất cao trong võ lâm đến nỗi tuy lão coi chường môn phái Hoa Sơn không ra gì nhưng đối với đồ đệ của phái Hoa Sơn thì lão lại rất kính trọng lễ phép. Ai đã ủy thác lão trị bệnh cho Xung nhi? Lão đã chửi Bất Giới hòa thượng là "Tổ mẹ lão già ngu" thì người ủy thác không phải là Bất Giới hòa thượng rồi.

Nếu trước đây, vợ chồng Nhạc Bất Quần đã gọi Lệnh Hồ Xung đến hỏi cho tường tận thì bây giờ giữa sư đồ đã phát sinh nhiều ngăn cách, hai người đều biết đây không phải là lúc hỏi Lệnh Hồ Xung.

Nhạc phu nhân nghĩ đến Sát nhân danh y Bình Nhứt Chỉ cũng không trị được thương thế cho Lệnh Hồ Xung, nói hán chỉ còn sống khoảng một trăm ngày, lòng bà đau xót bất giác rơi lệ.

Thuận buồm xuôi gió, con thuyền đi rất nhanh, chiều hôm ấy đã đậu lại không xa phủ Khai Phong

bao nhiêu. Nhà thuyền làm cơm, mọi người định ăn, bỗng nghe trên bờ có tiếng hỏi:

- Chư vị anh hùng phái Hoa Sơn có đi trên thuyền này không?

Nhạc Bất Quần chưa kịp đáp thì Đào Chi Tiên đã lẹ miệng chen vào nói:

- Đào Cốc lục tiên và chư vị anh hùng phái Hoa Sơn đều ở trên thuyền. Có chuyện gì vậy?

Người đó vui mừng reo lên:

- Hay quá, bọn tại hạ đã chờ ở đây một ngày một đêm. Nào, đưa cả ra đây.

Mười mấy tên đại hán phân thành hai hàng từ trong rạp tranh bên bờ đi ra, mỗi người đều bưng một cái hộp gỗ sơn đỏ. Một hán tử tay không, mình mặc áo lam đi đến trước thuyền khom người nói:

- Tệ chủ nhận được tin Lệnh Hồ thiếu hiệp thân thể khiếm an nên rất lo lắng. Đáng lẽ người thân hành đến thăm nhưng vì về không kịp nên nhờ bô câu truyền thư ra lệnh bọn tiểu nhân đến kính dâng một ít lễ mọn. Xin Lệnh Hồ thiếu hiệp nhận cho.

Bọn đại hán đi đến đầu thuyền, đặt xuống hơn mười cái hộp. Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên hỏi:

- Quý chủ nhân không biết là vị nào? Ban cho nhiều như vậy, Lệnh Hồ Xung này hổ thẹn không dám nhận.

Hán tử nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp phúc Trạch thâm hậu, nhất định có ngày hồi phục sức khỏe, xin thiếu hiệp bảo trọng.

Hắn nói xong, cúi người hành lễ rồi dẫn bọn đại hán ra đi. Lệnh Hồ Xung nói:

- Không biết ai đã tặng quà cho ta, thật lạ lùng.

Đào Cốc lục tiên nhin không nổi nữa, cùng nói:

- Mở ra xem đã.

Cả năm lão tranh nhau mở nắp, thấy trong hộp đựng toàn thức ăn điểm tâm, có gà xé thơm phức làm mỗi nhậu, lại có cả nhân sâm, lộc nhung, yến sào và đủ loại dược liệu quý giá để tắm bổ. Hộp sau cùng đựng đầy những thỏi vàng, rõ ràng là để cho Lệnh Hồ Xung tiêu xài trên đường đi. Nói là "lễ mọn" nhưng giá trị số quà thực sự không nhỏ.

Đào Cốc ngũ tiên thấy kẹo mứt, trái cây liên bocc ngay cho vào miệng khen:

- Ngon lắm, ngon lắm!

Lệnh Hồ Xung xem một lượt mười mấy cái hộp, không có thư từ hay tên tuổi, cũng không có dấu hiệu riêng, nên không hiểu được người tặng lễ vật là ai. Hắn quay sang Nhạc Bất Quần nói:

- Sư phụ, đệ tử nghĩ không ra chuyện này. Người tặng lễ vật không có ác ý, cũng không phải là để đùa giỡn.

Lệnh Hồ Xung nói xong bung hộp điểm tâm mời sư phụ sư nương trước, rồi phân phát cho các sư đệ sư muội.

Nhạc Bất Quần thấy Đào Cốc lục tiên ăn bánh trái không có chút gì khác thường lão biết là không có độc dược. Lão hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Bằng hữu giang hồ của ngươi có ai ở đây?

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một lúc, lắc đầu nói:

- Không có.

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa chạy lại, tám kỵ mã chạy theo bờ sông rồi tiếng người gọi:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp phái Hoa Sơn có ở đây không?

Đào Cốc lục tiên vui mừng lớn tiếng đáp:

- Có đây, có đây! Có thứ gì ngon đem tặng hả?

Người đó nói lớn:

- Bang chủ tề bang hay tin Lệnh Hồ thiếu hiệp đến Khai Phong, lại nghe nói thiếu hiệp rất thích uống rượu nên sai bọn tiểu nhân đem mười sáu hũ rượu ngon cất đã lâu năm vượt ngàn dặm tới đây. Xin Lệnh Hồ thiếu hiệp nhận cho.

Tám kỵ mã chạy đến gần quả nhiên bên yên mỗi con ngựa đều có hai hũ rượu, trên các hũ rượu có chữ đề "Cực phẩm cống tửu", "Tam oa Lương Phần", "Thiệu Hưng trạng nguyên hồng"... Mười sáu hũ rượu dường như không giống nhau.

Lệnh Hồ Xung thấy nhiều rượu ngon mừng hơn được tặng các thứ khác, vội chạy tới đầu thuyền cung tay nói:

- Xin tha thứ cho tại hạ mắt kém, không biết quý bang là bang nào, huynh đài tôn tính đại danh là gì?

Hán tử cười nói:

- Bang chủ tề bang dặn đi dặn lại không được đề cập đến tên tề bang trước Lệnh Hồ thiếu hiệp. Bang chủ lão nhân gia nói: Một chút lễ mọn này thật quá nhỏ mà xưng tên tề bang ra thì chẳng hay ho gì.

Gã vẫy tay, các kỵ mã xuống ngựa bưng mười sáu vò rượu đặt lên đầu thuyền.

Nhạc Bất Quần ngồi trong khoang thuyền chăm chú nhìn tám tên hán tử, thấy tên nào thân thủ cũng rất mau lẹ, mỗi tay xách một hũ rượu nhẹ nhàng nhảy lên đầu thuyền như không. Tám hán tử võ công không tuyệt luân, hiển nhiên không cùng một môn phái nhưng cùng một bang hội thì đúng rồi. Tám gã đặt mười sáu hũ rượu lên đầu thuyền xong, khom lưng trước Lệnh Hồ Xung hành lễ rồi lên ngựa đi ngay.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư phụ, chuyện này thật là kỳ quái, không biết ai giỡn chơi với đệ tử đem tặng nhiều rượu thế này.

Nhạc Bất Quần nói:

- Chẳng lẽ là Diên Bá Quang? Hay là Bất Giới hòa thượng?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy, hai người này hành sự cổ quái, có lẽ là họ cũng nên. Này, Đào Cốc lục tiên, các vị có uống rượu ngon không?

Đào Cốc lục tiên cười nói:

- Uống chứ, uống chứ. Có lý nào lại không uống.

Hồi 60

Tổ Thiên Thu tử luận gạt Hồ Xung

Đào Cẩn Tiên và Đào Cẩn Tiên ôm hai hũ rượu đến, giơ tay đập bể chỗ keo niêm phong rồi rót ra bát, mùi thơm xông lên ngào ngạt. Sáu lão chẳng thèm mời Lệnh Hồ Xung, bưng bát uống ừng ực.

Lệnh Hồ Xung rót đầy một bát bưng đến trước mặt Nhạc Bất Quần, nói:

- Sư phụ, mời sư phụ nếm thử, rượu này thật ngon.

Nhạc Bất Quần hơi chau mày, ừ một tiếng. Lao Đức Nặc nói:

- Sư phụ, hãy đề phòng người có ác tâm. Rượu này không biết do ai đem tặng, làm sao biết trong rượu không có độc.

Nhạc Bất Quần gạt đầu, nói:

- Xung nhi, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Lệnh Hồ Xung vừa ngửi được mùi rượu ngon, không nhận được nữa, hần cười nói:

- Đệ tử không còn sống bao lâu, dù trong rượu có độc hay không cũng không đáng quan tâm.

Hắn nói xong bưng bát rượu lên uống cạn sạch, khen:

- Rượu ngon, rượu ngon quá!

Bỗng nghe trên bờ cũng có tiếng người khen:

- Rượu ngon, rượu ngon quá!

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn về hướng ấy, thấy dưới gốc liễu có một thư sinh áo quần lam lũ, tay phe phẩy cây quạt rách, ngẩng đầu cố sức ngửi mùi rượu từ trong thuyền phát ra, nói:

- Quả nhiên đúng là rượu ngon.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Huynh đài chưa nếm thử sao đã biết rượu ngon?

Thư sinh nói:

- Tại hạ chỉ cần ngửi mùi rượu đã biết đây là Tam oa đầu Phần tửu đã cất sáu mươi hai năm, không phải là rượu ngon sao?

Lệnh Hồ Xung đã được Lục Trúc Ông tận tâm chỉ điểm, hiểu biết về rượu cũng khá nhiều. Lệnh Hồ Xung đã biết đây là Tam oa đầu Phần tửu cất khoảng sáu mươi hai năm, nhưng để phân biệt được đúng sáu mươi hai năm là điều rất khó. Hắn liệu đoán gã thư sinh này chắc là khoa trương khoác lác, bèn cười nói:

- Nếu huynh đài không chê thì xin mời xuống đây uống mấy bát được không?

Thư sinh lắc đầu nói:

- Tôn giá và tại hạ chưa hề quen nhau, tình cờ gặp gỡ, vừa nghe hương rượu thì đã làm phiền rồi, sao còn dám uống rượu ngon nữa. Cái đó vạn lần không được.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tứ hải giai huynh đệ. Nghe huynh đài nói, tại hạ biết huynh đài là vị tiền bối trong tứ quốc, đang muốn thỉnh giáo đây. Xin mời huynh đài xuống thuyền, không nên khách khí.

Thư sinh thông thả bước xuống thuyền, xá dài rồi nói:

- Văn sinh họ Tổ. Năm xưa Tổ Định nghe tiếng gà gáy thì thức dậy múa kiếm, lão nhân gia chính là thủy tổ của văn sinh. Văn sinh có hai tên là Thiên Thu và Thiên Thu Giả, có nghĩa là bách tuệ thiên thu. Xin được thỉnh giáo tôn tính đại danh của huynh đài là gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ họ Lệnh Hồ, tên là Xung.

Tổ Thiên Thu nói:

- Cái họ đã hay mà tên lại càng hay hơn.

Gã vừa nói vừa nhảy lên ván đi lên thuyền.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười, thầm nghĩ: Ta mời người uống rượu thì cái gì cũng hay hết. Hắn rót một bát rượu mời Tổ Thiên Thu, nói:

- Mời huynh đài uống rượu.

Tổ Thiên Thu khoảng năm chục tuổi, da mặt khô vàng, hai mắt vô thần, mũi tẹt, dưới cằm lưa thưa

mấy cọng râu, quần áo đầy dầu mỡ, mười đầu ngón tay đều dơ bẩn đen đúa. Thân hình gầy gầy đét nhưng bụng rất to.

Tổ Thiên Thu thấy Lệnh Hồ Xung đưa bát rượu đến, gã không đón lấy, nói:

- Lệnh Hồ huynh có rượu ngon nhưng không có chén tốt, thật là đáng tiếc.,

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trên đường đi du ngoạn, chỉ có bát thô chén sành, mời Tổ tiên sinh dùng tạm.

Tổ Thiên Thu lắc đầu nói:

- Không được, không được. Lệnh Hồ huynh đệ dùng chén uống rượu sơ sài như vậy là chưa hiểu được cái cao siêu trong tửu đạo. Muốn uống rượu phải nghiên cứu về chén uống rượu, rượu nào thì dùng chén đó. Uống Phần tửu phải dùng chén Ngọc uyển. Đời Đường có câu thơ: "Ngọc uyển thành lai hổ phách quan" (Chén ngọc long lanh màu hổ phách) thì có thể thấy được chén ngọc có thể tăng thêm màu sắc cho rượu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy.

Tổ Thiên Thu chỉ vào một hũ rượu khác nói:

- Đây là rượu trắng Quan Ngoại, vị rượu rất ngon nhưng đáng tiếc không đủ thơm, hay nhất là dùng chén Tê giác để uống, như vậy vị rượu mới thuần khiết không chê vào đâu được. Nên nhớ rằng Ngọc uyển làm tăng thêm sắc rượu, chén Tê giác làm tăng thêm hương rượu, cổ nhân đã thử qua, không phỉnh gạt bọn ta chút nào.

Ở Lạc Dương, Lệnh Hồ Xung đã được nghe Lục Trúc Ông đàm luận giảng giải về phương pháp cất rượu, làm rượu, định hương vị, lai lịch rượu ngon trong thiên hạ, mười phần hần đã hiểu được tám chín, nhưng đối với chung uống rượu thì hần lại không biết gì. Bây giờ nghe Tổ Thiên Thu giảng giải, hần cảm thấy hiểu ra.

Tổ Thiên Thu nói tiếp:

- Nếu uống rượu Bồ đào thì đương nhiên phải dùng chén Dạ quang. Cổ nhân có câu thơ: “Bồ đào mỹ tửu Dạ quang bôi; Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi” (Bồ đào uống chén Dạ quang, Muốn say trên ngựa tiếng đàn giục đi). Nên biết rằng Bồ đào mỹ tửu có màu đỏ thắm, bọn tu mi nam tử chúng ta uống vào thì chưa đủ hào khí. Khi Bồ đào mỹ tửu được rót vào chén Dạ quang, màu rượu chẳng khác nào màu máu tươi, uống rượu cũng giống như uống máu. Nhạc Vũ Mục có bài từ viết: “Tráng chí cơ xan Hồ Lô nhục. Tiểu đàm khát ẩm Hung Nô huyết” (Hứng chí ăn luôn thịt Hồ Lô. Nói cười khan uống máu Hung Nô) há không hùng tráng sao!

Lệnh Hồ Xung gật đầu lia lịa. Hần ít đọc sách, nghe Tổ Thiên Thu dẫn chứng thơ từ, về văn nghĩa thì không rành lắm nhưng câu “Tiểu đàm khát ẩm Hung Nô huyết” đúng là hào khí ngất trời khiến lòng hần khoan khoái.

Tổ Thiên Thu chỉ một hũ rượu khác nói:

- Còn như Cao lương mỹ tửu này là loại rượu nhất. Thời vua Vũ nhà Hạ, Nghi Địch làm rượu, vua Vũ uống thấy ngon, đó chính là Cao lương tửu. Lệnh Hồ huynh, nhãn quan người đời nông cạn, chỉ biết vua Vũ

giỏi về trị thủy tạo phúc cho hậu thế nhưng không biết được vua Vũ trị thủy ra sao. Công lao lớn nhất của vua Vũ là gì, Lệnh Hồ huynh có biết không?

Cả Lệnh Hồ Xung và Đào Cốc lục tiên cùng đáp:

- Làm ra rượu!

Tổ Thiên Thu nói:

- Tuyệt diệu!

Cả tám người cùng cười ha hả.

Tổ Thiên Thu lại nói:

- Uống thứ Cao lương mỹ tửu này nên dùng chén Thanh đồng tước, thời xưa đã có dạy vậy, còn nếu uống rượu gạo thì phải cất rượu bằng gạo ngon, rượu tuy có ngon nhưng mất vị ngọt khiến rượu nhạt đi nên phải dùng bát to để uống mới thể hiện được khí phách của người uống.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ là người quê mùa hủ lậu, không hiểu tính năng của rượu và chén bát uống rượu, không ngờ lại có nhiều điều cần học hỏi như vậy.

Tổ Thiên Thu vỗ vào một hũ rượu có đề chữ "Bách thảo mỹ tửu" nói:

- Thứ Bách thảo mỹ tửu phải tìm cho đủ một trăm loại hoa thơm cỏ lạ ngâm vào trong rượu cho nên rượu mới có mùi rất thơm như ta đi chơi ngoài nội cỏ, khiến cho người chưa uống đã say. Uống Bách thảo mỹ tửu phải dùng chén Cổ đằng. Cây Cổ đằng sống trăm năm mới đẽo được thành chén, uống Bách thảo mỹ tửu trong chén Cổ đằng thì hương thơm tăng lên bội phần.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thật khó tìm được cây Cổ đằng một trăm năm.

Tổ Thiên Thu nghiêm sắc mặt nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ nói sai rồi. Bách niên mỹ tửu còn khó tìm hơn bách niên Cổ đằng. Lệnh Hồ huynh đệ nghĩ xem, cây Cổ đằng một trăm năm có thể tìm được ở vùng hoang sơn dã lĩnh nhưng bách niên mỹ tửu thì ai ai cũng muốn uống, mà uống rồi thì hết. Một chén Cổ đằng dù được uống một ngàn một vạn lần vẫn còn nguyên xi là chén Cổ đằng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng quá, tại hạ không hiểu, mong tiên sinh chỉ giáo cho.

Nhạc Bất Quần vẫn lắng tai nghe Tổ Thiên Thu nói, ngôn từ tuy khoa trương nhưng không phải là không có đạo lý. Lão thấy bọn Đào Chi Tiên, Đào Cán Tiên bung hũ Bách thảo mỹ tửu đổ ra tràn lan, không cần biết là rượu quý hiếm. Tuy Nhạc Bất Quần chưa nếm rượu nhưng nghe mùi rượu bay lên thơm ngát thì lão biết là thứ rượu hảo hạng mà bọn lục tiên đem vung vãi như vậy thật uống phí.

Tổ Thiên Thu lại nói:

- Uống rượu Thiệu Hưng trạng nguyên hồng phải dùng chén Dương chi bạch ngọc, hay nhất là chén của đời Bắc Tống, chén đời Nam Tống thì dùng tạm được nhưng đã có khí tượng suy bại, còn dùng chén đời Nguyên thì không tránh khỏi sự thô tục. Còn hũ Lê hoa tửu này thì sao? Phải dùng chén Phỉ thúy. Một tửu quán ở Hàng Châu có đề câu thơ của Bạch Lạc

Thiên trong bài Xuân vọng, rằng: “ Thanh kỳ cổ tửu sấn lê hoa” (Cờ xanh thêm sắc rượu hồng hoa lê). Lệnh Hồ huynh nghĩ xem tửu quán ở Hàng Châu bán Lê hoa tửu có treo lá cờ xanh hình giọt nước xanh biếc ánh vào Lê hoa tửu cho thêm vẻ huyền ảo. Uống Lê hoa tửu phải dùng chén Phỉ thúy là vậy. Còn uống Ngọc lộ tửu đương nhiên phải dùng chén Lưu ly. Ngọc lộ tửu sủi bọt như những hạt châu li ti, dùng chén trong suốt mà uống thì không chê vào đâu được.

Bỗng nghe giọng của một thiếu nữ nói:

- Toe toe toe là ba hoa con chích chòe!

Người vừa nói chính là Nhạc Linh San. Cô giơ ngón tay cái chọt chọt vào má mình. Nhạc Bất Quần nói:

- San nhi không được vô lễ, Tổ tiên sinh đây giảng giải rất có lý.

Nhạc Linh San nói:

- Cái gì mà có lý. Người ta uống vài bát rượu để giải sầu thì, đủ rồi chứ uống cả ngày cả đêm rồi bày đặt phải chén này, chung nọ thì đâu phải là hành vi của bậc anh hùng hảo hán?

Tổ Thiên Thu lắc đầu nói:

- Cô nương nói sai rồi, Hán Cao tổ Lưu Bang có phải là anh hùng không? Năm xưa nếu Lưu Bang không uống rượu say, rút kiếm chém bạch xà thì làm sao có thể gây dựng cơ nghiệp mấy trăm năm của nhà Hán? Phàn Khoái có phải là hảo hán không? Ngày đó trong buổi đại tiệc ở Hồng Môn, Phàn tướng quân đã lấy cái thuẫn sắt thịt sống uống rượu bằng bát to, há chẳng phải là tráng sĩ sao?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiên sinh đã biết đây là rượu ngon, rồi nói chuyện anh hùng hảo hán, sao không uống rượu đi?

Tổ Thiên Thu nói:

- Tại hạ đã nói rồi, nếu không có thứ chén phù hợp để uống thì rượu mất cả vị ngon.

Đào Cán Tiên nói:

- Người nói bô lô ba la cái gì Phỉ thúy bôi, Dạ quang bôi, đời này làm gì có các loại chén rượu này, mà dù có đi nữa thì cũng chỉ là một hai cái, đâu có ai có đủ hết các loại chén như vậy.

Tổ Thiên Thu nói:

- Con người phong nhã chuyên nghiên cứu phê bình rượu thì phải có đủ. Các vị ăn như ngựa uống như trâu thì loại chén thô bát mẻ nào mà dùng không được.

Đào Diệp Tiên hỏi:

- Người có phải là con người phong nhã chăng?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Nhiều thì không nhiều, ít thì không ít nhưng ba phần phong nhã thì có dư.

Đào Diệp Tiên cười ha hả hỏi:

- Vậy chén để uống tám loại mỹ tửu này người có được mấy cái?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Nhiều thì không nhiều, ít thì không ít, mỗi thứ rượu uống một loại chén thì có.

Đào Cốc lục tiên cùng la to:

- Đại vương da trâu, đại vương da trâu!

Đào Căn Tiên nói:

- Ta đánh cuộc với ngươi nếu ngươi có đủ tám cái chén uống rượu thì ta sẽ nuốt từng cái một vào bụng. Còn nếu không có thì sao?

Tổ Thiên Thu nói:

- Ta cũng tự nuốt từng cái chén này vào bụng.

Đào Cốc lục tiên cùng nói:

- Tuyệt diệu. Để xem hắn làm sao sống...

Bọn Đào Cốc lục tiên nói chưa hết câu thì Tổ Thiên Thu đã thò tay vào túi lấy ra một cái chén ánh sáng nhu hòa. Đó là chén Dương chi bạch ngọc. Đào Cốc lục tiên giật mình kinh hãi, không dám nói tiếp, chỉ thấy Tổ Thiên Thu lấy ra từng cái toàn là loại chén rượu gồm chén Phỉ thúy, chén Tê giác, chén Cổ đằng, chén Thanh đồng tước, chén Dạ quang, chén Lưu ly, chén Cổ tử, không thiếu thứ gì. Sau khi Tổ Thiên Thu lấy ra tám chén rượu, gã tiếp tục lấy ra nữa, chén vàng kim quang rực rỡ, chén bạc chạm khắc tinh vi, chén sành hoa văn sắc sảo. Ngoài ra còn có chén ngà, chén răng hổ, chén da trâu, chén ống trúc, chén Tử đàn, lớn nhỏ đủ đủ.

Mọi người ngây ra, ai cũng không ngờ được trong cái túi lão cùng khốn này lại chứa nhiều chén uống rượu như vậy.

Tổ Thiên Thu giương giương tự đắc nhìn Đào Căn Tiên nói:

- Sao?

Sắc mặt Đào Căn Tiên bí xị, nói:

- Ta thua rồi, thôi để ta ăn tám cái chén này vậy.

Lão cầm cái chén Cổ đằng lên, cách một tiếng, cắn thành hai mảnh, nửa mảnh bát đã ở trong miệng, lão nhai rào rạo rồi nuốt vào bụng.

Mọi người thấy lão nói ăn thì ăn, đem nửa cái chén Cổ đằng nhai nát như rồi nuốt xuống bụng thì không ai không ngạc nhiên.

Đào Căn Tiên đưa tay định lấy chiếc chén Tê giác, Tổ Thiên Thu búng ngón tay trái vào mạch môn của lão. Tay phải của Đào Căn Tiên trầm xuống, cổ tay xoay lại, Tổ Thiên Thu biến chiêu búng ngón tay vào lòng bàn tay của lão. Đào Căn Tiên ngạc nhiên rút tay về, hỏi:

- Ngươi không cho ta ăn ư?

Tổ Thiên Thu nói:

- Tại hạ phục các hạ rồi, tám cái chén rượu của tại hạ các hạ đều muốn nuốt hết vào bụng. Các hạ gan dạ như vậy mà tại hạ thì không nỡ.

Mọi người đều cười cả lên.

Lúc đầu Nhạc Linh San rất sợ Đào Cốc lục tiên, nhưng gần bọn họ đã lâu mà chưa thấy tính hung ác của bọn họ lộ ra, ngược lại hành động và nói năng đầy cốt cách rất dễ thân cận. Cô bạo gan nhìn Đào Căn Tiên hỏi:

- Đây, ăn cái chén Cổ đằng này có ngon không?

Đào Căn Tiên chắt lưỡi nói:

- Khó xơi lắm, có gì đâu mà ngon?

Tổ Thiên Thu chau mày nói:

- Các hạ nuốt cái chén Cổ đằng, làm hỏng đại sự của tại hạ. Chao ôi, không có chén Cổ đằng thì Bách thảo mỹ tửu này dùng bát gì để uống mới phải? Thôi đành dùng tạm chén gỗ vậy.

Lão nói vậy rồi lấy chiếc khăn tay từ trong người ra, cầm nửa cái chén Cổ đằng đã bị Đào Căn Tiên cắn lau một lúc, lại lấy ra cái chén Tử đàn, lau trong lau ngoài không thôi. Chiếc khăn tay vừa đen vừa ẩm, thà không lau còn hơn, lau như vậy thì càng lau càng dơ bẩn. Tổ Thiên Thu lau một hồi lâu mới đặt chén gỗ lên bàn, rồi rót từng loại rượu vào tám cái chén khác nhau. Lão thở phào một cái, nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ nhân huynh, tám chén rượu này, nhân huynh hãy lần lượt uống hết, sau đó tại hạ sẽ bồi tiếp nhân huynh uống tám chén. Chúng ta lại bình phẩm kỹ hơn, thử xem so với rượu trước đây nhân huynh thường uống, có gì khác không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hay lắm!

Lệnh Hồ Xung bưng chén gỗ uống một hơi, cảm thấy mùi vị cay đắng chui tọt vào bụng, bất giác lòng kinh hãi thầm nghĩ:

- Mùi vị rượu này sao kỳ lạ như vậy?

Tổ Thiên Thu nói:

- Những chén rượu này của tại hạ là đồ uống quý báu. Nhưng những kẻ nhất gan, thử thấy mùi rượu khác lạ, sau khi uống chén thứ nhất, thì không dám uống chén thứ hai. Từ xưa đến nay, ít ai uống được tới tám chén.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Dù trong rượu có độc nhưng tính mạng của Lệnh Hồ Xung này không còn bao lâu nữa, có bị hấn hạ độc chết thì chết thôi, hà tất ta phải chịu thua?

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền uống hai chén nữa, cảm thấy một chén rất đắng còn một chén rất chất, không phải là vị rượu ngon. Lúc Lệnh Hồ Xung đưa tay cầm chén thứ tư thì Đào Căn Tiên la lên:

- Trời ơi, không xong rồi, trong bụng của ta nóng sôi như có đốt lửa trong đó.

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Các hạ đã nuốt nửa cái chén Cổ đằng của tại hạ vào bụng, có lý do nào mà bụng không đau? Cái chén Cổ đằng này cứng như sắt, không tiêu ở trong bụng được, mau uống nhiều thuốc xổ để xổ nó ra, nếu không ra đành phải đi xin Sát nhân danh y Bình đại phu mổ bụng cắt ruột lấy ra vậy.

Lệnh Hồ Xung động tâm nghĩ: Trong tám cái chén rượu của hấn tất có điều kỳ lạ. Đào Căn Tiên ăn cái chén Cổ đằng vì Cổ đằng quá cứng không tiêu, nên chỉ bị đau bụng nhưng đâu có lý do nào lại phát sốt? Ôi, bậc đại trượng phu coi cái chết như về, độc được của hấn càng độc càng tốt.

Nhạc Linh San bỗng nói:

- Đại sư ca, đừng uống rượu này nữa, trong rượu không chừng có độc. Đại sư ca đã đâm đui mắt những người kia nên phải đề phòng người ám toán báo thù.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tổ tiên sinh là một hán tử hào hiệp, chắc sẽ không ám toán ta đâu.

Tận trong thâm tâm, Lệnh Hồ Xung muốn trong rượu có độc, hán uống vào là chết liền, thì thể nằm trước mặt Nhạc Linh San, không biết cô ta có chút thương tâm nào không? Hán liền uống hai chén nữa. Chén rượu thứ sáu vừa chua vừa mặn, lại có mùi thum thum, đừng nói hai chữ "rượu ngon" mà ngay một chữ "rượu" cũng không đúng. Lúc nuốt vào bụng, bất giác hán hơi chau mày.

Đào Cán Tiên thấy Lệnh Hồ Xung uống xong từng chén, lão không nhin được nữa cũng muốn uống thử, bèn nói:

- Hai chén này để cho ta uống đi.

Lão đưa tay ra bưng chén rượu thứ bảy. Tổ Thiên Thu vung quạt đập xuống lưng bàn tay lão, cười nói:

- Khoan đã, các hạ sẽ uống sau. Mỗi người phải uống liên tiếp tám chén mới biết rõ hương vị thật của rượu.

Đào Cán Tiên thấy thế quạt của lão đánh xuống rất mạnh, nếu trúng thì xương tay của lão sẽ gãy từng đoạn. Lão xoay tay lại, nắm lấy cây quạt của Tổ Thiên Thu quát:

- Ta muốn uống chén này, ngươi dám làm gì ta hả?

Cây quạt của Tổ Thiên Thu vốn dùng như một thứ đoản côn, lúc các ngón tay của Đào Cán Tiên chụp vào, bỗng nghe vù một tiếng, quạt xòe cánh nhắm bắn vào ngón tay cái của lão. Lúc sơ ý, suýt nữa Đào Cán Tiên bị quạt đập trúng, lão vội rút tay về, nghe ngón cái đã hơi tê. Lão la oai oái, rút tay về phía sau. Tổ Thiên Thu nói:

- Lệnh Hồ huynh, Lệnh Hồ huynh mau uống hai chén rượu này đi.

Lệnh Hồ Xung không đắn đo gì, bưng hai chén còn lại uống cạn. Hai chén này thú vị không ra thú vị, một chén nghe đau như dao cắt, còn một chén thì được khí xông lên mũi, đâu phải là rượu. So với các loại thảo dược đậm đặc khác thì được khí trong chén rượu này còn nặng hơn ba phần.

Đào Cốc lục tiên thấy nét mặt của Lệnh Hồ Xung quá dị, đều tò mò hỏi:

- Người uống tám chén rượu này thấy mùi vị thế nào?

Tổ Thiên Thu chen vào nói:

- Uống tám chén thấy ngon vô cùng. Cổ thư đã nói vậy.

Đào Cán Tiên nói:

- Nói tám bảy tám bọ, cổ thư nào?

Bỗng nhiên, không biết các lão dùng ám hiệu cổ quái gì mà bốn lão cùng một lúc xông vào, phân ra nắm chặt tứ chi của Tổ Thiên Thu. Thủ pháp nắm chân tay của Đào Cốc lục tiên đã kỳ dị lại rất nhanh, đột ngột như quỷ như ma. Dù võ công của Tổ Thiên

Thu có cao cường vẫn bị Đào Cốc tứ tiên nắm chặt tay chân nhấc bổng lên.

Bọn người phái Hoa Sơn đã thấy thảm trạng Đào Cốc tứ tiên xé xác Thành Bất Ưu, không kìm được cùng kinh hãi la hoảng lên.

Tổ Thiên Thu nghĩ rất nhanh, liền la to:

- Trong rượu có độc, có cần thuốc giải không?

Trước khi nắm chặt tay chân của Tổ Thiên Thu bọn Đào Cốc lục tiên đã uống khá nhiều rượu. Nghe hấn la bốn tiếng "Trong rượu có độc", cả bọn đều sững sốt. Tổ Thiên Thu nhân lúc bốn lão đều do dự, la lên:

- Ta đánh rắm đây!

Đào Cốc tứ tiên bỗng cảm thấy tay trơn tuột, chỉ còn tay không. Bình một tiếng, mũi thuyền đã bị thủng một lỗ to, Tổ Thiên Thu phá mũi thuyền bay ra ngoài, không biết lão biến đi đâu. Trong tay của Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên trống trơn, trong tay Đào Hoa Tiên và Đào Diệp Tiên mỗi lão cầm một chiếc vó và một chiếc giày thúi hoặc dính đầy bùn đất.

Thân pháp của bọn ngũ tiên cực nhanh, thoáng một cái cả năm lão cùng nhảy lên bờ, nhưng không thấy bóng dáng Tổ Thiên Thu đâu. Năm lão toan triển khai khinh công truy đuổi, bỗng nghe có tiếng người ở đầu đường la to:

- Tổ Thiên Thu, ngươi là đồ trứng thúi, mau trả được hoàn lại cho ta, thiếu một viên ta sẽ rút xương lột da ngươi ra.

Người đó vừa mắng chửi vừa lao đến. Đào Cốc lục tiên nghe có người chửi Tổ Thiên Thu thì rất

hợp ý mình nên đều muốn xem vị bằng hữu này là nhân vật nào. Bọn họ dừng lại không đuổi nữa, đứng nhìn người mới đến.

Chỉ thấy một trái banh thịt thở hồng hộc lần đến, càng đến gần mới thấy rõ trái banh thịt này là một người. Người này lùn tịt lại tròn vo, gọi lão là người thật cũng hơi miễn cưỡng. Hình như lão không có cổ, chỉ có cái đầu vừa to vừa đẹp đặt lên hai vai, y như từ lúc sơ sinh đã bị ai đó đánh một chùy nặng vào đầu, cái đầu lún xuống khiến toàn bộ khuôn mặt biến dạng thành ra bẹp dí. Mọi người vừa thấy lão không ai không cười thầm, đều nghĩ:

- Bình Nhất Chỉ cũng thuộc loại mập lùn nhưng so với người này lại hoàn toàn giống như bọm nhỏ gặp bọm lớn.

Chẳng qua Bình Nhất Chỉ lùn mà mập còn người này bụng và lưng đều mập, tay chân lại ngắn ngủn, dường như chỉ có cẳng tay mà không có cánh tay, chỉ có bụng trên mà không có bụng dưới.

Lão chạy đến trước thuyền, dang hai tay ra ngáng mặt lên hỏi:

- Tên giặc thúi tha Tổ Thiên Thu trốn ở đâu?

Đào Căn Tiên cười nói:

- Tên giặc thúi tha ấy chạy trốn rồi. Hắn chạy nhanh lắm, người lùn chậm rì như vậy, nhất định đuổi không kịp hắn đâu.

Lão trừng cặp mắt ti hí nhìn Đào Căn Tiên hừ một tiếng, bồng la to:

- Được hoàn của ta, được hoàn của ta!

Lão co giò như một trái banh thịt xông vào khoang thuyền đánh hơi vài cái, cầm một chén không trên bàn đưa lên mũi ngửi liền biến sắc mặt. Gương mặt của lão vốn đã vô cùng khó coi, giờ biến sắc trông càng kỳ dị khó hình dung nổi. Lão đau lòng đến cực điểm, cầm từng cái chén còn lại đánh hơi rồi nói một câu:

- Được hoàn của ta!

Lão lặp lại câu này một cách đau khổ, nên không ai dám nhìn lão nữa. Bỗng nhiên, lão ngồi phệt xuống thuyền, khóc òa lên.

Đào Cốc lục tiên càng lấy làm hiếu kỳ, vây quanh người lão đưa nhau hỏi;

- Tại sao người khóc?

- Tổ Thiên Thu ăn hiếp người phải không?

- Người đừng buồn, bọn ta tìm được tên giặc thú tha ấy sẽ xé hấn ra thành bốn mảnh cho người hả dạ.

Người đó vừa khóc vừa nói:

- Được hoàn của ta bị hấn hòa rượu uống rồi thì dù có giết tên giặc thú tha này cũng... cũng chẳng ích gì.

Lệnh Hồ Xung động tâm hỏi:

- Đó là được hoàn gì?

Người đó sa lệ nói:

- Ta bỏ ra mười hai năm, hái nào nhân sâm ngàn năm, phục linh, linh chi, hà thủ ô, lộc nhung, mật gấu, tam thất, xạ hương và các loại dược vật trân quý, chín lần sao, chín lần phơi nắng, chế ra tám viên "Tục mệnh bát hoàn cải tử hoàn sinh" mà bị tên Tổ Thiên Thu trời đánh đó ăn trộm hòa vào rượu uống mất rồi.

Lệnh Hồ Xung giật mình hỏi:

- Tám viên được hoàn của lão mùi vị giống nhau không?

Lão nói:

- Không giống. Có viên thum thum, có viên rất đắng, có viên uống vào như dao cắt, có viên cay sẽ nóng như lửa. Bất luận nội thương hay ngoại thương nặng đến đâu, chỉ cần uống Tục mệnh bát hoàn là sẽ được cải tử hoàn sinh.

Lệnh Hồ Xung vỗ đùi la to:

- Hồng rồi, hồng rồi! Tổ Thiên Thu này ăn trộm Tục mệnh bát hoàn của lão, không phải là để cho hắn uống, mà... mà...

Người đó hỏi:

- Mà sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Mà hòa vào trong rượu, lừa tại hạ uống cả vào bụng. Tại hạ không hề biết trong rượu có được hoàn trân quý, còn cho rằng lão muốn hạ độc tại hạ nữa.

Người đó tức giận chửi:

- Hạ độc, hạ độc! Hạ độc cái con bà người! Đúng là người đã uống Tục mệnh bát hoàn của ta rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tổ Thiên Thu rót tám chén rượu bảo là rượu ngon cho tại hạ uống, quả là có chén rất đắng, có chén thum thum, có chén giống như dao cắt, có chén giống như lửa đốt. Nào có thấy được hoàn gì đâu?

Người đó trừng mắt nhìn Lệnh Hồ Xung, da thịt trên gương mặt mập ú không ngừng co giật. Bỗng nhiên lão quát một tiếng lớn, nhảy xổ về phía Lệnh Hồ Xung. Đào Cốc ngũ tiên thấy thần sắc của lão tỏ vẻ chẳng lành nên đã sớm đề phòng. Lão vừa nhảy lên thì tứ tiên ra tay nhanh như chớp, túm lấy tứ chi của lão.

Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Đừng giết lão!

Nhưng thật kỳ lạ, lão bị tứ tiên kéo hai tay hai chân mà tứ chi cứ co rút giống như một con rùa. Tứ tiên lấy làm thú vị, hô lên một tiếng, kéo tứ chi của lão ra, càng kéo thì thấy càng dài, tay chân từ trong cơ thể càng giãn ra giống như bốn chân của con rùa bị kéo ra từ chiếc mai.

Lệnh Hồ Xung lại la lên:

- Đừng giết lão!

Tứ tiên nới tay một chút, lập tức tứ chi của lão co lại thành một trái banh tròn. Đào Thực Tiên nằm trên cang reo lên:

- Hay quá! Đây là công phu gì vậy?

Tứ tiên lại sử dụng lực kéo ra thì chân tay của lão dài hơn một thước. Nhạc Linh San và bọn nữ đệ tử thấy vậy không ai không tức cười. Đào Căn Tiên nói:

- Chà, bọn ta kéo chân tay của người dài ra trông người càng đẹp trai hơn.

Người đó la lớn:

- Trời ơi, không xong rồi!

Đào Cốc tứ tiên sững sờ hỏi:

- Làm sao?

Kinh lực trên tay của tứ tiên hơi nói ra một chút, tứ chi của người đó co lại thật nhanh vụt khỏi tay của bọn tứ tiên. Bình một tiếng, đáy thuyền bị lão làm thủng một lỗ to, lão nhảy xuống sông Hoàng Hà trốn biệt. Mọi người la hoảng vì nước sông chảy ào ạt vào lòng thuyền.

Nhạc Bất Quần hô to:

- Lấy hành lý ra, nhảy lên bờ đi!

Lỗ thủng ở đáy thuyền rộng bốn thước, nước sông chảy vào rất nhanh, không bao lâu đã ngập đến đầu gối. May mà thuyền đậu gần bờ, mọi người đều nhảy lên bờ kịp. Nhà thuyền nhân nhỏ, không biết làm thế nào để chữa lỗ thủng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người khỏi phải lo phiền, con thuyền này trị giá bao nhiêu lượng bạc, ta sẽ bồi thường gấp đôi cho người.

Lòng Lệnh Hồ Xung cảm thấy kỳ lạ: Ta và Tổ Thiên Thu vốn không quen biết, tại sao hắn ăn trộm được vật trân quý này đến gạt ta uống.

Chàng thử vận khí cảm thấy huyết Đan điền nóng như lửa đốt nhưng tám luồng chân khí vẫn xung đột nhau không thể quy tập lại được.

Lao Đức Nặc thuê một chiếc thuyền khác, đem các đồ vật lên thuyền. Lệnh Hồ Xung cảm mấy đỉnh bạc không biết do ai đưa tặng bồi thường cho nhà thuyền. Nhạc Bất Quần cảm thấy nơi đây có nhiều

quái nhân bất minh, chuyện cổ quái không ngừng xảy ra nên lão muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt. Nhưng vì trời đã tối, nước sông chảy xiết không tiện đi đêm, lão đành nghỉ lại trong thuyền.

Đào Cốc ngũ tiên hai lần thất bại, để Tổ Thiên Thu và quái nhân tròn như trái banh đào tẩu được thật là chuyện hiếm có trong đời bọn họ. Sáu anh em khoác lác mấy lời để tự khoe mình nhưng một lúc sau chẳng có anh nào nói cho xuôi được, đành uống mấy chén rượu giải buồn rồi đi ngủ.

Hồi 61

Hoàng Hà lão tổ là ai?

Nhạc Bất Quần nằm nghỉ trong khoang thuyền, tai nghe tiếng sóng vỗ vào bờ, luồng tư tưởng của lão cũng lên xuống như nước thủy triều. Trải qua một lúc sau, trong giấc mơ màng, lão bỗng nghe tiếng bước chân từ xa đi đến. Lão ngồi dậy nhìn qua cửa sổ khoang thuyền thấy có hai bóng người chạy thật nhanh. Một người giơ tay phải lên, cả hai dừng lại cách thuyền mấy trượng.

Nhạc Bất Quần biết nếu hai người này nói chuyện thì chỉ nói thì thầm. Lão liền vận Tử hà công để lắng nghe. Một người nói:

- Đúng là chiếc thuyền này. Ban ngày khi lão già phái Hoa Sơn hỏi thuê thuyền, ta đã làm ký hiệu trên buồm, không thể nhầm được.

Người kia nói:

- Hay lắm, chúng ta về bẩm báo cho Chư sư bá biết. Sư ca, Bách được môn của ta có bao giờ xịch

mích với phái Hoa Sơn đầu. Tại sao Chư sư bá muốn trống giông cờ mở ngăn cản họ?

Nhạc Bất Quần nghe ba chữ Bách được môn thì giật mình kinh hãi, khiến hiệu lực của Tử hà công giảm sút. Người trước nói:

—... Không phải ngăn cản... vì Chư sư bá nhận sự ủy thác của người, mắc nợ của người ta, hỏi thăm một người... chứ không phải...

Ngũ âm của người đó rất nhỏ, nói đứt đoạn nên rất khó nghe. Khi lão vận thần công thì tiếng bước chân đã xa dần, hai người đã bỏ đi rồi.

Nhạc Bất Quần trầm nghĩ: Phái Hoa Sơn ta nào có xích mích gì với Bách được môn? Chư sư bá nào? Có lẽ là chương môn của Bách được môn. Người này ngoại hiệu là Độc bất tử nhân, theo lời đồn thì bản lãnh hạ độc của lão rất cao minh. Hạ độc mà chết người thì không có gì lạ, còn hạ độc mà người trúng độc không chết, thân thể đau nhức như có trăm ngàn lưỡi dao cắt hoặc kiến bò, sống không sống được, chết chẳng chết cho, ngoài việc phải nghe lão sai khiến thì không còn con đường nào khác. Trên giang hồ, Bách được môn và Ngũ tiên giáo ở Vân Nam được tôn xưng là hai đại độc môn, tuy Bách được môn so với Ngũ tiên giáo không bằng nhưng cũng không thể coi thường. Lão họ Chư này muốn giông trống phát cờ làm khó dễ ta. Hừ, “nhận lời ủy thác của người” là nhận ủy thác của ai đây?

Nhạc Bất Quần nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ thấy có hai nguyên do: một là, Bách được môn là do bọn Phong Bất Bình phe Kiếm tông mời đến sinh sự với mình,

hai là trong mười lăm tên bị Lệnh Hồ Xung đâm đui mắt có người dưới trướng Bách được môn.

Bỗng nghe trên bờ có giọng thiếu nữ hỏi khê:

- Rốt cuộc nhà của người có Tịch tà kiếm phổ gì không?

Đó là tiếng của Nhạc Linh San. Không cần nghe người thứ hai nói lão cũng biết là Lâm Bình Chi, không hiểu cả hai lên bờ lúc nào. Nhạc Bất Quần chợt hiểu ra con gái mình và Lâm Bình Chi gần đây ngày càng thân mật, ban ngày sợ người khác cười chê nên không để lộ ra trong cử chỉ và sắc mặt, phải chờ đến canh khuya mới cùng nhau lên bờ tình tự. Chỉ vì phát hiện trên bờ có kẻ địch nên lão mới vận công nghe ngóng chứ nếu không thì vận Tử hà thần công rất dễ tổn hao nội lực. Không ngờ ngoài chuyện điều tra lai lịch của kẻ địch ra lão còn phát hiện bí mật của con gái.

Lâm Bình Chi nói:

- Tịch tà kiếm pháp là có thật, mấy lần tiểu đệ đã luyện cho sư tử xem rồi, còn kiếm phổ thì không có.

Nhạc Linh San nói:

- Vậy tại sao ngoại công và hai cửu cửu của người cứ nghi ngờ đại sư ca nuốt mất bộ kiếm phổ?

Lâm Bình Chi nói:

- Họ hoài nghi chứ tiểu đệ không hoài nghi.

Nhạc Linh San nói:

- Ui chao, người đúng là người tốt, để cho người khác nghi ngờ thay người còn chính mình thì không nghi ngờ tí nào.

Lâm Bình Chi thở dài nói:

- Nếu nhà tiểu đệ thật sự có kiếm phổ thần diệu gì đó thì Phước Oai đã không đến nỗi bị phái Thanh Thành đánh cho nhà tan cửa nát như vậy.

Nhạc Linh San nói:

- Người nói cũng đúng. Vậy ngoại công và cứu cứu của người nghi ngờ đại sư ca, sao người không biện bạch cho đại sư ca?

Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia, má má có di ngôn nhưng tiểu đệ không được tai nghe mắt thấy, có muốn biện bạch cũng không được.

Nhạc Linh San nói:

- Nói như vậy thì lòng người vẫn có chút nghi ngờ.

Lâm Bình Chi nói:

- Đừng nói như vậy, nếu đến tai đại sư ca, há không tổn thương nghĩa khí đồng đạo ư?

Nhạc Linh San cười nhạt nói:

- Chỉ có người là lảm chuyện, nghi thì nghi, không nghi thì không nghi. Nếu là ta, ta đã sớm hỏi thẳng đại sư ca rồi.

Cô ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Tính của người và gia gia giống nhau, cả hai cùng nghi ngờ đại sư ca, đoán rằng đại sư ca ngấm ngấm lấy cấp kiếm phổ của nhà người...

Lâm Bình Chi hỏi xen vào:

- Sư phụ cũng nghi ngờ ư?

Nhạc Linh San cười khúc khích nói:

- Nếu người không nghi ngờ thì tại sao dùng chữ "cũng"? Ta nói tính của người và gia gia giống nhau, bụng lúc nào cũng dò xét mà miệng không hề nói một câu.

Bỗng nhiên, trong con thuyền đậu bên cạnh thuyền phái Hoa Sơn vang ra một giọng nói chát chúa như tiếng thanh la:

- Đôi nam nữ chó má mặt dày ăn nói bậy bạ. Lệnh Hồ Xung là anh hùng hảo hán đâu có thèm thứ kiếm phổ chó ỉa gì đó của các người. Các người nói xấu sau lưng người khác, lão tử là người đầu tiên không dung tha.

Mấy câu này vang xa mấy chục trượng, không những khách trong các thuyền đều giật mình tỉnh giấc mà cả chim muông trên cây ở gần bờ đều giật mình bay lên rần rật. Tiếp theo, một bóng người to lớn từ trong thuyền nhảy vọt về phía Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San.

Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San lên bờ không mang theo kiếm vội vàng gỡ quyền cước ra chống đỡ.

Nhạc Bất Quần nghe tiếng người quát tháo, biết nội công của người này rất cao thâm, mà cách nhảy của gã càng tỏ ra ngoại công khá lợi hại. Lão thấy người đó sắp đánh vào con gái mình, vội la to:

- Xin hãy lưu tình!

Nhạc Bất Quần nhảy từ cửa sổ của thuyền lên bờ, lúc còn trên không đã thấy người to lớn đó một tay chụp Nhạc Linh San, một tay chụp Lâm Bình Chi

chạy về phía trước. Nhạc Bất Quần kinh hãi, chân phải vừa chạm đất, liền đề khí phóng theo, vung trường kiếm xuất chiêu Bạch hồng quán nhật nhằm đâm vào lưng người đó.

Thân hình người đó rất cao to, bước chân rất dài, gã bước tới một bước thì kiếm của Nhạc Bất Quần đã đâm vào khoảng không. Lão liền ra chiêu Trung bình kiếm đâm về phía trước nữa. Người cao to phóng nhanh một bước, chiêu kiếm đâm vào khoảng không. Nhạc Bất Quần la lên:

- Cẩn thận đó!

Rồi xuất chiêu Thanh phong tổng hiệp đâm ra. Mũi kiếm cách lưng gã cao to không đầy một thước thì bỗng nhiên kinh phong nổi lên, có người xông đến phóng song chỉ đâm vào hai mắt Nhạc Bất Quần. Nơi này có một dãy nhà che khuất ánh trăng. Nhạc Bất Quần nghiêng người né tránh, vung trường kiếm chênh chếch đâm ra, dù chưa thấy địch nhân lão đã trả chiêu trước. Địch nhân cúi đầu, lún người tiến về phía trước, đưa tay điểm vào huyệt Trung quán ở bụng Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần phóng cước đá ra, người đó xoay mình đâm một quyền vào lưng lão.

Nhạc Bất Quần không quay người lại mà xoay ngược tay phóng kiếm ra. Người đó né tránh, đánh một quyền vào ngực lão. Nhạc Bất Quần thấy người này dám dùng hai tay không đối phó với trường kiếm của mình, lại tấn công từng chiêu nên lão rất tức giận. Lão vung trường kiếm từ dưới lên nhắm đầu đối phương đâm tới. Người đó búng ngón tay vào trường kiếm. Trường kiếm của Nhạc Bất Quần hơi nghiêng, đối thế đâm thành thế chém. Soạt một tiếng chiếc

mũ trên đầu của người đó đã bị chém trúng rơi xuống lộ ra cái đầu trọc lóc. Té ra đó là một hòa thượng. Đầu của gã đã chảy máu, gã bị thương rồi.

Hai chân của hòa thượng nhảy lùi về sau. Nhạc Bất Quần thấy gã không chạy cùng đường với gã cao to, người đã bắt Nhạc Linh San đi thì không đuổi theo nữa. Nhạc phu nhân cầm kiếm chạy đến hỏi:

- San nhi đâu?

Nhạc Bất Quần chỉ về phía tay trái, nói:

- Đuổi theo.

Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần đuổi theo hướng người cao to, không bao lâu chạy đến một giao lộ, chẳng biết gã đi đường nào.

Nhạc phu nhân nóng lòng hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Nhạc Bất Quần nói:

- Người bắt San nhi là bằng hữu của Xung nhi, không đến nỗi... không đến nỗi hại San nhi. Chúng ta về hỏi Xung nhi thì biết thôi.

Nhạc phu nhân gật đầu nói:

- Đúng vậy, người đó lớn tiếng nói là San nhi và Bình nhi gièm pha Xung nhi, không biết là vì duyên cớ gì.

Nhạc Bất Quần nói:

- Hay là chuyện có liên quan đến Tịch tà kiếm phổ?

Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần về đến thuyền, thấy Lệnh Hồ Xung và bọn đệ tử đều đứng trên bờ, nét

mặt rất lo lắng. Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân bước vào trong thuyền toan gọi Lệnh Hồ Xung đến hỏi thì nghe trên bờ có tiếng nói từ xa:

- Có thư gởi Nhạc Bất Quần đây.

Bọn Lao Đức Nặc và mấy tên nam đệ tử trên bờ rút kiếm ra. Một lúc sau, Lao Đức Nặc đi vào khoang thuyền, nói:

- Sư phụ, tấm vải này đặt ở dưới đất, dùng đá đè lên. Người đưa thư đã đi rồi.

Lao Đức Nặc nói rồi trình tấm vải lên. Nhạc Bất Quần nhận lấy mở ra xem, thấy đây là mảnh vải xé từ vạt áo, dùng ngón tay thăm máu tươi, viết chữ nghiêng nghiêng: "Bọn ta sẽ trả đũa con gái thú tha cho ngươi trên Ngũ Bá Cương". Nhạc Bất Quần đưa mảnh vải cho Nhạc phu nhân, nói:

- Gã hòa thượng đó viết đấy.

Nhạc phu nhân vội hỏi:

- Lão lấy máu của ai viết ra vậy?

Nhạc Bất Quần nói:

- Đừng lo, ta chém hấn bị thương trên đầu.

Rồi lão hỏi nhà thuyền:

- Từ đây đi Ngũ Bá Cương bao xa?

Nhà thuyền đáp:

- Nếu sáng mai khởi hành, đi qua Đồng Ngõa Sương, Cửu Khách Tập thì đến Đông Minh Tập. Ngũ Bá Cương ở phía Đông của Đông Minh Tập, gần Hà Trạch là

nơi giáp giới hai tỉnh Sơn Đông và Hà Nam. Nếu gia
đài muốn đi thì chiều mai là đến.

Nhạc Bất Quần ừ một tiếng rồi nghĩ bụng: Đối
phương hẹn mình đến Ngũ Bá Cương, cuộc hẹn này
không thể không đi. Nhưng đi tương hội không biết
đối phương có bao nhiêu người, San nhi lại ở trong
tay bọn chúng, thì nhất định là cục diện chỉ có bại mà
không có thắng.

Nhạc Bất Quần đang chần chừ, bỗng nghe trên bờ
có tiếng người gọi:

- Tổ mẹ nó bọn dê non Đào Cốc lục quỷ, Chung
Quy gia gia ta đến bắt quỷ đây.

Đào Cốc lục tiên vừa nghe, tức giận dưng dưng.
Đào Thực Tiên nằm không nhúc nhích được nhưng
mở miệng chửi luôn, còn Đào Cốc ngũ tiên cùng nhảy
lên bờ. Người vừa nói đầu đội mũ nhọn hoắc, tay cầm
cây phướn trắng. Hắn vừa thấy năm lão nhảy lên,
liền quay người chạy, lớn tiếng nói:

- Đào Cốc lục quỷ nhát gan như chuột, quyết không
dám lại đây.

Bọn Đào Cấn Tiên cả giận, găm lên một tiếng,
nhanh bước truy đuổi. Khinh công của người này cũng
rất cao thâm, mấy người trong khoảnh khắc đã mất
hút vào trong bóng đêm.

Lúc này bọn Nhạc Bất Quần đều đã lên bờ. Nhạc
Bất Quần la lên:

- Đây là kế điệu hổ ly sơn của địch nhân, mọi
người lên thuyền.

Mọi người toan lên thuyền, thì ở bên bờ một hình người tròn tròn bỗng nhiên chạy đến nắm ngực Lệnh Hồ Xung thét lớn:

- Đi theo ta!

Đúng là người mập lùn giống như trái banh thịt. Lệnh Hồ Xung bị lão nắm chặt không còn sức để đỡ gạt chiêu.

Bỗng nghe vù một tiếng, bên góc khoang có người xông ra, phóng cước đá vào trái banh thịt, đó là Đào Chi Tiên. Thì ra lão đuổi theo hơn mười trượng, chợt nghĩ đến huynh đệ Đào Thực Tiên đang ở trên thuyền, không thể để cho tổ mẹ nó cái gì Chung Quỷ gia gia bắt được, liền chạy quay về bảo hộ. Khi thấy trái cầu thịt bắt Lệnh Hồ Xung thì liền tung người đến cứu.

Trái banh thịt liền bỏ Lệnh Hồ Xung xuống, người lão thoáng một cái đã chui tọt vào khoang thuyền, nhảy đến trước giường Đào Thực Tiên, chân phải dơ lên làm thế như muốn đạp lên ngực Đào Thực Tiên. Đào Chi Tiên kinh hãi thét lên:

- Chớ hại huynh đệ ta!

Quả cầu thịt nói:

- Lão Đầu Tử thích giết thì giết, người làm gì được ta?

Đào Chi Tiên chạy nhanh như bay chui vào khoang thuyền, ôm Đào Thực Tiên và cả cái giường vào trong tay.

Kỳ thực người cầu thịt đó chỉ muốn Đào Chi Tiên rời khỏi Lệnh Hồ Xung. Lão lại nhảy lên bờ tóm lấy Lệnh Hồ Xung vác lên vai chạy tuốt.

Đào Chi Tiên liền nhớ đến Bình Nhất Chỉ bảo năm huynh đệ phải chăm sóc Lệnh Hồ Xung, nay hẳn bị người ta bắt đi rồi, thì sau này biết trả lời thế nào? Chắc Bình đại phu bảo bọn ta giết Đào Thực Tiên cũng không chừng. Nhưng nếu bỏ mặc Đào Thực Tiên ở lại thì sợ trong lúc lão đang bị thương chưa khỏi, không có sức chống đối với địch nhân đến tập kích. Lão liền ôm ngang Đào Thực Tiên đuổi theo sau.

Nhạc Bất Quần ra hiệu cho Nhạc phu nhân nói:

- Sư muội trông nom bọn đệ tử, để ta đi xem sao.

Nhạc phu nhân gật đầu. Hai người đều biết bây giờ cường địch vây quanh, nếu hai vợ chồng cùng truy đuổi địch nhân, thì e rằng bọn nam nữ đệ tử sẽ bị thương dưới tay địch thủ.

Khinh công của gã cầu thịt vốn không bằng Đào Chi Tiên nhưng gã vác Lệnh Hồ Xung trên vai vận toàn lực chạy nhanh trong khi Đào Chi Tiên lại sợ đụng phải làm tổn hại vết thương của Đào Thực Tiên, hai tay ôm ngang người lão cố chạy nên đuổi theo không kịp. Nhạc Bất Quần triển khai khinh công dần dần đuổi kịp, chỉ nghe Đào Thực Tiên la lối om sòm bảo trái banh thịt bụng Lệnh Hồ Xung xuống, nếu không thì quyết không tha.

Tuy không nhúc nhích được nhưng miệng Đào Thực Tiên chẳng chịu ở không, liên tục tranh biện với Đào Chi Tiên:

- Đại ca, nhị ca đều không ở đây thì tam ca có đuổi kịp lão baph thịt này cũng không làm gì được lão. Mà đã không làm gì được lão thì nói câu quyết không tha với lão làm gì, chẳng qua là hù dọa cho vui mà thôi.

Đào Chi Tiên nói:

- Dù hù dọa cho vui cũng là có hù dọa để ngăn cản địch nhân, vẫn hay hơn là không hù dọa.

Đào Thục Tiên nói:

- Ta thấy trái banh thịt này chạy rất thần tốc cho nên trong mấy chữ hù dọa để ngăn cản thì chữ “ngăn cản” là sai rồi.

Đào Chi Tiên nói:

- Bây giờ thì hấn chưa chậm nhưng một lát nữa hấn sẽ chậm lại thôi.

Tay lão ôm người, miệng vẫn tranh biện, chân chạy bon bon không chậm một chút nào. Cả ba người rượt đuổi giống như một sợi dây kéo nhanh về hướng Đông Bắc. Con đường dần dần gồ ghề, chạy vắt qua núi.

Nhạc Bất Quần nghĩ bụng: Nếu trái banh thịt này mai phục cao thủ trong núi dụ ta vào bẫy rồi xông lên tấn công thì nguy hiểm biết mấy.

Lão nghĩ vậy rồi dừng bước. Trái banh thịt đã vác Lệnh Hồ Xung chạy đến gian nhà ngói bên sườn núi, nhảy qua tường vào trong. Nhạc Bất Quần quan sát bốn phía rồi mới đuổi theo.

Đào Chi Tiên ẳm Đào Thục Tiên cũng vượt tường vào trong, bỗng nghe lão la lên một tiếng, rõ ràng lão đã bị trúng kế mai phục.

Nhạc Bất Quần chạy đến bên tường, nghe Đào Thục Tiên nói:

- Tiểu đệ đã nói với tam ca rồi, bảo tam ca phải cẩn thận một chút. Tam ca xem kìa, bị người ta dùng lưới cá giăng bắt như bắt một con cá to thì còn mặt mũi nào nữa.

Đào Chi Tiên nói:

- Một là, hai con cá to chứ không phải là một con cá to. Hai là, người biểu ta phải cẩn thận một chút hồi nào?

Đào Thục Tiên nói:

- Hồi nhớ tiểu đệ cùng với tam ca đi hái trộm lựu trong vườn nhà người ta, tiểu đệ đã bảo tam ca phải cẩn thận một chút, chẳng lẽ tam ca quên rồi ư?

Đào Chi Tiên nói:

- Đó là chuyện hơn mấy chục năm về trước, có liên can gì đến chuyện bây giờ đâu?

Đào Thục Tiên nói:

- Đương nhiên là có liên can. Lần đó tam ca không cẩn thận té xuống bị người ta bắt được đánh cho một trận. Lần này tam ca lại không cẩn thận cũng bị người ta bắt được.

Đào Chi Tiên nói:

- Vậy có sao đâu, nhiều lắm là đại ca, nhị ca cùng đến đây, bắt cả nhà tên này ra giết sạch.

Lão trái banh thịt lạnh lòng nói:

- Đào Cốc nhị quý các người chết đến gáy rồi mà còn đòi giết người. Không được nói chuyện nữa, để tai của ta sạch sẽ một chút coi.

Chỉ nghe Đào Thực Tiên và Đào Chi Tiên ú ớ mấy tiếng rồi im bặt. Rõ ràng là trái banh thịt đã nhét vật gì đó vào miệng hai người khiến cho họ không mở miệng được.

Nhạc Bát Quân nghiêng tai lắng nghe hồi lâu mà không thấy động tĩnh gì liền vòng ra phía sau tường, thấy ngoài tường có một cây táo lớn. Lão nhẹ nhàng nhảy lên nhìn vào phía trong, thấy một ngôi nhà ngói đỏ cách vòng rào tường khoảng một trượng. Nhạc Bát Quân nghĩ: Đào Chi Tiên nhảy vào bên trong liền bị lưới bắt lại, có lẽ trên khoảng cách trống một trượng này có bố trí cơ quan mai phục.

Lão ẩn mình trên cành cây lá xum xuê, vận Tử hà thần công, định thần lắng nghe. Trái banh thịt để Lệnh Hồ Xung ngồi trên ghế, trầm giọng hỏi:

- Lão tặc Tổ Thiên Thu có liên quan gì với người?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tổ Thiên Thu ư? Hôm nay tại hạ mới gặp lần đầu, có liên quan gì đâu.

Trái banh thịt tức giận nói:

- Đến nước này mà người còn chối ư? Người đã lọt vào tay ta, ta phải làm cho người chết thê thảm mới được.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Linh đan diệu dược của các hạ bị tại hạ vô tình uống rồi, dĩ nhiên các hạ phải tức giận. Nhưng được hoàn của các hạ thật sự không công hiệu gì hết, tại hạ uống vào cũng như không.

Trái banh thịt tức giận nói:

- Sao mà công hiệu nhanh như vậy được? Người ta thường nói bệnh đến như núi đổ mà bệnh đi thì chậm từng chút một. Được lực của linh dược này sau mười ngày nữa mới thấy hiệu nghiệm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy chúng ta phải đợi đến mười ngày nữa để thấy tình hình ra sao.

Trái banh thịt nói:

- Thấy bà mẹ cái đồ thúi tha. Người ăn trộm Tục mệnh bát hoàn của ta. Lão Đầu Tử phải lập tức giết người mới hả.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Các hạ muốn lập tức giết tại hạ, mạng của tại hạ không còn nữa, có thể thấy Tục mệnh bát hoàn của các hạ có chút công hiệu gì để kéo dài mạng sống đâu?

Trái banh thịt nói:

- Ta giết người, không có liên quan gì đến Tục mệnh bát hoàn.

Lệnh Hồ Xung thở dài:

- Các hạ muốn giết tại hạ, thì cứ động thủ. Dù sao tại hạ toàn thân vô lực, không thể kháng cự được chút nào.

Trái banh thịt nói:

- Hừ, người muốn chết thoải mái thì đâu có dễ như vậy! Trước tiên ta phải hỏi cho rõ ràng. Tổ mẹ nó, Tổ Thiên Thu là lão bằng hữu mấy chục năm của Lão Đầu Tử ta, lần này lại dám bán bằng hữu, nhất

định là có nguyên nhân khác. Phái Hoa Sơn người trong mắt Hoàng Hà Lão Tổ không đáng nửa đồng xu, đương nhiên lão không phải là vì người là đệ tử phái Hoa Sơn nên mới ăn cắp Tục mệnh bát hoàn của ta cho người. Thật là kỳ quặc, thật là kỳ quặc!

Lão vừa lăm bắm vừa dậm chân, vô cùng tức giận.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngoại hiệu của các hạ thì ra gọi là Hoàng Hà Lão Tổ, tại hạ thật thất kính.

Trái banh thịt nói:

- Nói tầm bậy tầm bạ! Một mình ta làm sao gọi được là Hoàng Hà Lão Tổ?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao một người thì không làm Hoàng Hà Lão Tổ được?

Trái banh thịt nói:

- Hoàng Hà Lão Tổ là một người họ Lão một người họ Tổ, là hai người. Có vậy mà cũng không hiểu, thật là ngu xuẩn. Ta là Lão Gia Lão Đầu Tử, hần là Tổ Tông Tổ Thiên Thu. Hai người bọn ta ở ven bờ sông Hoàng Hà nên hợp xưng là Hoàng Hà Lão Tổ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao một người gọi là Lão Gia, một người gọi là Tổ Tông?

Trái banh thịt nói:

- Người thật là cô lậu quả văn, không biết trên đời này có người họ Lão, có người họ Tổ. Ta họ Lão,

tên là một chữ Gia, tự là Đầu Tử, người ta không gọi là Lão Gia thì gọi ta là Lão Đầu Tử...

Lệnh Hồ Xung nhin không được bật cười hỏi:

- Vậy Tổ Thiên Thu, thì họ Tổ tên Tông ư?

Lão Đầu Tử nói:

- Đúng vậy.

Lão ngừng một lúc, thấy kỳ lạ hỏi:

- Người không biết tên của Tổ Thiên Thu thì có lẽ người và lão thật không có liên hệ gì. Chao ôi, không đúng, người có phải là con của Tổ Thiên Thu không?

Lệnh Hồ Xung càng tức cười hỏi:

- Tại sao lại là con của lão? Lão họ Tổ, tại hạ họ Lệnh Hồ, sao gộp lại làm một được?

Lão Đầu Tử lẩm bẩm:

- Thật kỳ lạ. Ta phí biết bao tâm huyết, trộm cắp lừa gạt cướp đoạt, mới chế thành Tục mệnh bát hoàn này, cốt để trị bệnh cho đứa con gái yêu quý của ta. Người đã không phải là con của Tổ Thiên Thu sao hần lại lấy cắp hoàn được của ta cho người uống?

Lệnh Hồ Xung mới hiểu ra, nói:

- Thì ra những hoàn được này của Lão tiên sinh, là dùng để trị bệnh cho lệnh ái, lại bị tại hạ lỡ uống rồi, thật là vô cùng ái ngại. Không biết lệnh ái bị bệnh gì? Sao không mời Sát nhân danh y Bình đại phu tìm cách chữa trị?

Lão Đầu Tử phì liên mấy tiếng nói:

- Có bệnh khó trị, thì phải thỉnh giáo Bình Nhất Chỉ. Lão Đầu Tử này ở Khai Phong há không biết sao? Hắn có qui tắc hề trị khỏi một người thì phải giết một người để thưởng mạng. Ta sợ hắn không chịu trị bệnh cho con gái ta nên trước hết ta giết năm người nhà của vợ hắn, hắn mới cảm thấy xấu hổ, không thể không tận tâm chẩn đoán cho con gái ta. Hắn chẩn ra lúc con ta còn trong bụng mẹ đã có căn bệnh quái dị này, hắn mới kê cho ta toa thuốc Tục mệnh bát hoàn. Nếu không có hắn, ta làm sao hiểu được cách chế luyện được liệu?

Lệnh Hồ Xung càng nghe càng lấy làm lạ, hỏi;

- Tiền bối đã mời Bình đại phu trị bệnh cho lệnh ái, vì sao lại giết cả nhà nhạc gia của lão?

Lão Đầu Tử nói: .

- Người ngu hết chỗ nói, không biết một tí gì. Cừu gia của Bình Nhất Chỉ vốn không nhiều, mấy năm nay bị bệnh nhân của hắn giết sạch. Bình sinh, người mà Bình Nhất Chỉ ghét nhất là nhạc mẫu của hắn, chỉ vì hắn sợ vợ nên không thể ra tay giết nhạc mẫu, lại ngại phải người đi giết thay hắn. Lão Đầu Tử với hắn là hàng xóm, mọi người trong võ lâm là một giuộc, sao không hiểu được tâm ý của hắn? Cho nên ta ra tay lập công. Sau khi ta giết cả nhà nhạc mẫu của hắn, Bình Nhất Chỉ vô cùng khoan khoái, mới tận tâm chẩn trị cho con gái ta.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra là như vậy. Kỳ thực được hoàn của tiền bối tuy linh diệu nhưng với bệnh của tại hạ thì không

hiệu nghiệm. Không biết bệnh tình của lệnh ái thế nào? Bây giờ tìm được vật chế lại còn kịp không?

Lão Đầu Tử tức giận nói:

- Con gái của ta sống nhiều lắm là một năm hay nửa năm, làm gì còn kịp đi tìm linh đơn diệu dược nữa. Không còn cách nào khác ngoài cách lấy ngựa chết chữa cho ngựa sống.

Lão lấy ra mấy sợi dây thừng, cột tay chân Lệnh Hồ Xung vào ghế, xé rách áo hần ra để lộ cơ thịt trước ngực. Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiên bối muốn làm gì?

Lão Đầu Tử cười hung dữ nói:

- Đừng nóng lòng, chút nữa sẽ biết.

Lão ôm cả Lệnh Hồ Xung và cái ghế đi qua hai gian phòng, vén màn đi vào một gian phòng bên trong.

Lệnh Hồ Xung vừa vào phòng thì cảm thấy ngột ngạt, nóng sôi. Các khe cửa của gian phòng đều dán giấy kín mít không cho gió vào, giữa phòng để hai lò lửa lớn, trên giường trướng rủ màn che, nồng nặc mùi thuốc.

Lão Đầu Tử đặt ghế xuống trước giường, vén màn lên dịu dàng hỏi:

- Hảo hài nhi Bất Tử hôm nay cảm thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung cảm thấy kỳ lạ thâm nghĩ: Cái gì? Con gái của Lão Đầu Tử phương danh là Bất Tử. Sao lại gọi là Lão Bất Tử? A đúng rồi, lão nói con gái khi còn trong bụng mẹ đã mắc phải chứng bệnh cổ quái, sợ con gái chết nên mới đặt cho cô ta cái tên Bất Tử nghĩa là đến già vẫn không chết, một cách nói đại cát

đại lợi. Cô ta thuộc hàng chữ Bất, cùng bậc với sư phụ của mình! Chàng càng nghĩ càng cảm thấy tức cười.

Chỉ thấy một gương mặt trái soan nhợt nhạt nằm trên gối không còn chút huyết sắc, mái tóc dài khoảng ba thước xõa trên chân gối, màu tóc vàng vàng. Cô nương này khoảng mười bảy mười tám tuổi, hai mắt nhắm nghiền, lông mày rất dài. Cô gọi khẽ:

- Gia gia!

Nhưng cô không mở mắt ra. Lão Đầu Tử nói:

- Bất nhi, Tục mệnh bát hoàn cho con đã được gia gia chế luyện xong, hôm nay có thể uống. Khi Bất nhi uống xong, hết bệnh có thể ngồi dậy đi chơi.

Thiếu nữ ừ một tiếng, dường như không quan tâm.

Lệnh Hồ Xung thấy bệnh tình của thiếu nữ rất nặng, lòng vô cùng áy náy, thầm nghĩ: Lão Đầu Tử thương con quá, không biết làm thế nào đành phải nói gạt cô như vậy. Lão Đầu Tử đỡ con gái dậy, nói:

- Bất nhi ngồi dậy một chút để uống, tìm được thuốc này không dễ đâu, đừng có làm nũng nữa.

Thiếu nữ từ từ ngồi dậy. Lão Đầu Tử lấy hai cái gối kê sau lưng cô. Cô mở mắt thấy Lệnh Hồ Xung, vô cùng ngạc nhiên nhìn chăm chăm hắn, hỏi:

- Gia gia, gã... gã là ai vậy?

Lão Đầu Tử mỉm cười nói:

- Gã ư? Gã không phải là người, gã là thuốc.

Thiếu nữ không hiểu, hỏi tiếp:

- Gã là thuốc ư?

Lão Đầu Tử nói:

- Đúng vậy, gã là thuốc. Được tính Tục mệnh bát hoàn quá mạnh, hài nhi uống không hợp nên phải đưa cho tên này uống trước rồi lấy máu của hắn cho hài nhi uống mới ổn.

Thiếu nữ nói:

- Lấy máu của hắn ư? Hắn rất đau đớn, không.. không được đâu.

Lão Đầu Tử nói:

- Tên này là đồ si ngốc không biết đau đớn đâu.

Thiếu nữ ừ một tiếng rồi nhắm mắt lại. Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa tức giận, định mở miệng chửi nhưng rồi nghĩ lại: Ta đã uống linh dược cứu mạng của cô nương này, tuy không cố ý nhưng đã làm hỏng đại sự, hại đến tính mạng cô. Huống chi ta cũng không muốn sống nữa, lấy máu của ta để cứu mạng cho cô cũng là một cách chuộc lỗi, có sao đâu. Hắn cười đau khổ, không nói thêm lời nào.

Lão Đầu Tử đứng bên cạnh Lệnh Hồ Xung, chỉ đợi chàng mở miệng mắng chửi thì điểm vào Á huyệt ngay, nào ngờ Lệnh Hồ Xung lại thần nhiên, mọi chuyện gác bỏ ngoài tai. Lão nào biết được sau khi Nhạc Linh San thay lòng đổi dạ, tâm hồn Lệnh Hồ Xung tan nát, tối nay nghe tiếng của gã đại hán trách mắng Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi, lại tận mắt nhìn thấy Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi hẹn nhau dưới gốc cây tâm tình thì chàng càng cảm thấy đời sống rất vô vị. Đối với chàng, chuyện sống chết chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Lão Đầu Tử hỏi:

- Ta định đâm vào tim ngươi, lấy máu nóng để trị bệnh cho con gái ta, ngươi có sợ không?

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng nói:

- Có gì đâu mà sợ.

Lão Đầu Tử nghiêng mắt nhìn, quả nhiên thấy mặt chàng không chút sợ hãi, liền nói:

- Đâm vào tim ngươi lấy máu ra thì tính mạng của ngươi không còn, ta nói như vậy để ngươi đừng trách là ta chưa báo cho ngươi biết trước.

Lệnh Hồ Xung cười nhạt nói:

- Cuối cùng ai ai cũng phải chết, chết sớm vài năm hay chết muộn vài năm đâu có gì khác nhau? Máu của tại hạ có thể cứu được tính mạng cô nương thì hay lắm, còn hơn là tại hạ chết một cách yên lành mà chẳng có lợi ích gì cho ai.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Nếu Nhạc Linh San biết được tin mình chết chỉ e không có chút thương xót, không chừng còn mắng là đáng kiếp. Bất giác chàng cảm thấy tự thương xót cho mình.

Lão Đầu Tử giơ ngón tay cái lên khen:

- Hảo hán không sợ chết, bình sinh Lão Đầu Tử này chưa bao giờ thấy qua. Đáng tiếc nếu con gái ta không uống máu của ngươi thì không thể sống được, nếu không ta đã tha cho ngươi rồi.

Lão xuống nhà bếp bưng lên một chậu nước sôi đang bốc hơi ngùn ngụt. Tay phải cầm con dao nhọn, tay trái cầm khăn nhúng vào nước sôi rồi lau vùng da ngực của Lệnh Hồ Xung.

Bỗng nghe tiếng Tổ Thiên Thu ở bên ngoài gọi:

- Lão Đầu Tử mau mở cửa. Ta có vài thứ trân quý tặng cho Bất Tử cô nương.

Lão Đầu Tử chau mày, cầm cây dao bên tay phải rạch một cái cắt chiếc khăn thành hai mảnh, nhét một nửa vào miệng Lệnh Hồ Xung rồi hỏi:

- Thứ gì mà trân quý?

Lão để dao và chậu nước xuống đi ra mở cửa. Tổ Thiên Thu bước vào nhà nói:

- Lão Đầu Tử, chuyện này ngươi phải cảm ơn ta rồi. Lúc quá cấp bách tìm không được người, ta đành lấy Tục mệnh bát hoàn của ngươi gạt cho hắn uống. Nếu ngươi biết được thì cũng sẽ đem những viên linh đơn diệu dược này tặng cho hắn nhưng chưa chắc hắn chịu uống.

Lão Đầu Tử tức giận nói:

- Nói tâm bậy tâm bạ...

Tổ Thiên Thu kê sát miệng vào tai lão nói nhỏ vài câu. Lão Đầu Tử nhảy dựng lên, lớn tiếng hỏi:

- Có chuyện đó sao? người... người không gạt ta chứ?

Tổ Thiên Thu nói:

- Ta gạt ngươi làm gì? Ta đã thám thính bao nhiêu lần, đúng y như vậy. Lão Đầu Tử, mấy chục năm chúng ta có mối tri kỷ thâm giao, ta làm chuyện này hợp với ý ngươi chứ?

Lão Đầu Tử dậm chân nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Đáng chết, đáng chết!

Tổ Thiên Thu lấy làm lạ hỏi:

- Sao lại đúng vậy, sao lại đáng chết?

Lão Đầu Tử nói:

- Người làm đúng, còn ta đáng chết.

Tổ Thiên Thu càng lấy làm lạ, hỏi:

- Tại sao người đáng chết?

Lão Đầu Tử nắm tay Tổ Thiên Thu đi thẳng vào phòng con gái, hướng về Lệnh Hồ Xung, khấu đầu lạy nói:

- Lệnh Hồ công tử, Lệnh Hồ gia gia! Tiểu nhân bị mờ heo lấp kín đầu óc sáng suốt, đã đắc tội với Lệnh Hồ công tử. May mà trời còn thương tình khiến Tổ Thiên Thu kịp thời đến đây, nếu tiểu nhân phóng đao giết Lệnh Hồ công tử thì có đem cái thân mạng của Lão Đầu Tử nấu thành cao cũng không chuộc được tội lỗi này.

Hồi 62

Lấy máu mình cứu tiểu cô nương

Miệng Lệnh Hồ Xung bị nhét nửa cái khăn, ú ớ không nói ra tiếng. Tổ Thiên Thu vội rút nửa cái khăn trong miệng chàng ra rồi hỏi:

- Lệnh Hồ công tử, tại sao công tử đến đây?

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Mời Lão tiên bối mau đứng dậy, tại hạ không dám nhận đại lễ này.

Lão Đầu Tử nói:

- Tiểu lão nhi không biết Lệnh Hồ công tử và đại ân nhân của tiểu lão nhi có mối giao tình nên trót mạo phạm. Ôi, thật đáng chết, đáng chết! Dù tiểu lão có một trăm đứa con gái sắp chết cũng không dám lấy nửa giọt máu của Lệnh Hồ công tử để cứu mấy cái mạng chó má của chúng.

Tổ Thiên Thu trợn mắt hỏi:

- Lão Đầu Tử, người đem Lệnh Hồ công tử trói vào đây để làm gì?

Lão Đầu Tử đáp:

- Trời ơi, tóm lại là ta đã làm chuyện đại nghịch, vô đạo, người hỏi bớt đi một câu có được không?

Tổ Thiên Thu lại hỏi:

- Chậu nước sôi và con dao nhọn đặt ở đây để làm gì?

Chỉ nghe bốp bốp mấy tiếng, Lão Đầu Tử đã giơ tay vả mạnh vào hai má mình. Mặt của lão vốn mập như trái dưa, khi bị vả mạnh thì sưng vù lên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhiều chuyện thế này khiến văn bối không hiểu gì cả. Mong hai vị tiền bối giải thích cho.

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu vội mở dây trói cho Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Chúng ta vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn thiếu nữ trên giường hỏi:

- Bệnh tình của lệnh ái không biết có chuyển biến gì không?

Lão Đầu Tử đáp:

- Không có chuyển biến gì đâu, nhưng dù có chuyển biến thì vụ này... vụ này cũng là...

Lão lấp bắp không biết nói thế nào, mời Lệnh Hồ Xung và Tổ Thiên Thu lên sảnh. Lão rót ba bát rượu rồi lấy một đĩa thịt heo to làm đồ nhắm, nâng lên cung kính mời Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung uống

một ngụm, cảm thấy vị rượu nhạt nhẽo chẳng khác rượu thường nhưng so với tám chén rượu mà Tổ Thiên Thu mời còn ngon hơn gấp mười lần. Lão Đầu Tử nói:

- Lệnh Hồ công tử, tiểu lão hồ đồ nên đắc tội với công tử. Ôi, vụ này... thật là...

Mặt lão tràn đầy vẻ hoảng sợ, không biết nói sao để có thể diễn tả được sự hối hận.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lệnh Hồ công tử đại nhân đại lượng không trách người đâu. Vả lại nếu Tục mệnh bát hoàn của người có chút hiệu nghiệm, bổ ích cho thân thể của Lệnh Hồ công tử thì người đã có công lao rồi.

Lão Đầu Tử nói:

- Vụ này... không dám nhận công lao đâu. Tổ hiền đệ, đây là công lớn của hiền đệ.

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Ta đã lấy tám viên dược hoàn của người, chỉ e rằng đã hại Bát Tử diệt nữ, một ít nhân sâm này đem đến để tẩm bổ cho diệt nữ.

Lão khom người lấy chiếc giỏ trúc, mở nắp ra, đổ ra một mớ nhân sâm có củ to củ nhỏ, không mười thì cũng tám cân.

Lão Đầu Tử nói:

- Ở đâu mà nhiều nhân sâm quá vậy?

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Dĩ nhiên là "mượn" trong các tiệm thuốc.

Lão Đầu Tử cười ha hả nói:

- Lưu Bị mượn Kinh Châu không biết ngày nào trả lại.

Lệnh Hồ Xung thấy Lão Đầu Tử tuy tỏ ra vui mừng nhưng vẫn không giấu được vẻ âu sầu trên đôi mắt bèn nói:

- Lão tiên sinh, Tổ tiên sinh! Hai vị muốn trị bệnh cho văn bối, tuy là hảo ý, nhưng một vị thì lừa gạt trước, một vị thì bắt trời sau đó, không tránh khỏi con mắt của tại hạ đâu.

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu vừa nghe liền đứng dậy xá lia lia, cùng nói:

- Lệnh Hồ công tử, bọn lão hủ tội đáng chết vạn lần. Bất luận công tử trách phạt thế nào, hai lão tử đều nhận hết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được, tại hạ có chuyện không hiểu, xin nói thẳng ra. Xin hỏi hai vị, hai vị nể mặt ai mà kính trọng tại hạ như vậy?

Hai lão liếc nhìn nhau. Lão Đầu Tử nói:

- Chuyện này... chuyện này... chuyện này ư?

Tổ Thiên Thu nói:

- Đương nhiên công tử gia biết rồi. Tên của vị đó, công tử có giận thì lão hủ cũng không dám nhắc đến.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Quả thực tại hạ không biết.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm tự nghĩ: Là Phong thái sư thúc tổ ư? Là Bất Giới hòa thượng? Là Điền Bá

Quang? Là Lục Trúc Ông? Đường như đều không phải. Tuy Phong thái sư thúc tổ có bản lĩnh nhưng Phong thái sư thúc tổ ẩn cư không lộ mặt, không cho mình tiết lộ hành tung, làm sao thái sư thúc tổ lại xuống núi để làm những chuyện như vậy?

Tổ Thiên Thu nói:

- Công tử gia, công tử gia hỏi chuyện này, Tổ mỗ và Lão huynh cả hai quyết không dám trả lời, dù công tử gia có giết hai lão hủ, hai lão hủ cũng không thể nói ra được. Lòng công tử gia tất nhiên đã biết, hà tất còn muốn bọn lão hủ nói ra miệng làm gì.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói với giọng kiên quyết rõ ràng có bức vấn thể nào họ cũng không chịu nói, bèn nói:

- Được, hai vị không nói ra thì cơn giận trong lòng tại hạ không thể tiêu tan được. Lão tiên sinh, vừa rồi Lão tiên sinh trối tại hạ vào ghế còn hù dọa cho tại hạ hồn xiêu phách lạc, bây giờ tại hạ cũng muốn trối hai vị lại. Không chừng tại hạ chưa nguôi giận, phải lấy dao nhọn khoét lấy tim gan của hai vị ra mới hả dạ.

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu đưa mắt nhìn nhau, cùng nói:

- Công tử gia muốn trối tất nhiên chúng ta không dám phản kháng.

Lão Đầu Tử bung hai cái ghế rồi lấy mấy sợi dây thừng đến. Hai lão dùng dây tự cột chặt hai chân mình vào ghế, sau đó đưa hai tay ra sau lưng rồi nói:

- Xin công tử trối lại.

Cả hai đều nghĩ: Vị thiếu niên này chưa chắc muốn trối bộn ta cho hả giận, chắc y muốn giốn chơi thôi.

Nào ngờ Lệnh Hồ Xung lấy dây trối chặt hai tay của hai người ra sau lưng, giờ cây dao nhọn của Lão Đầu Tử lên rồi nói:

- Nội lực của tại hạ đã mất không thể dùng ngón tay điểm huyết được, lại sợ hai vị vận sức giãy giụa nên tạm dùng chuỗi dao này phong tỏa huyết đạo của hai vị.

Chàng nói xong, xoay mũi dao lại, dùng chuỗi dao điểm vào các huyết Hoàn khiêu, Thiên trụ, Thiếu hải của hai người. Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu ngơ ngác nhìn nhau, rất lấy làm lạ, không giấu được vẻ lo sợ, không biết Lệnh Hồ Xung có dụng ý gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai vị ở đây đợi một lúc.

Nói xong, đi ra khỏi sảnh.

Lệnh Hồ Xung cầm cây dao nhọn đến ngoài phòng thiếu nữ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Lão... à quên, cô nương thấy trong người thế nào?

Chàng định gọi cô là “Lão cô nương”, nhưng nghĩ thiếu nữ này còn nhỏ tuổi, tuy cô họ Lão thật nhưng gọi là “Lão cô nương” thì không ổn lắm, còn nếu gọi là “Lão Bát Tử cô nương” thì lại hoạt kê hết sức tưởng tượng. Thiếu nữ chỉ ậm ừ, không trả lời. Lệnh Hồ Xung vén màn đi vào phòng thấy cô vẫn ngồi tựa vào cái gối, nửa mê nửa tỉnh, cặp mắt hé mở. Chàng tiến gần, thấy da mặt cô trong suốt, dưới làn da trắng muốt lộ ra những sợi gân xanh tựa hồ có thể thấy máu chảy trong huyết quản của cô. Căn phòng yên

tĩnh không một tiếng động, đến gió cũng không lọt vào được, chàng tưởng chừng như máu trong cơ thể cô cũng đang ngưng kết lại thành từng giọt. Hơi thở của cô yếu dần, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Cô gái này đáng lẽ đã sống nhưng ta đã uống hết đờn dược làm hại đến cô ta. Dù sao ta cũng sắp chết, sống nhiều thêm hay sống ít đi mấy ngày có khác gì đâu?

Chàng lấy một cái bát sứ đặt lên ghế, tay phải cầm dao cắt mạnh vào cổ tay trái một đường ngang, máu tươi phun ra chảy vào trong bát. Lệnh Hồ Xung thấy chậu nước nóng mà Lão Đầu Tử bung đến hầy còn bốc khói liền đặt con dao xuống, tay phải vốc nước nóng rưới lên vết thương để máu trong vết thương không bị ngưng kết lại. Trong chốc lát máu tươi đã chảy được gần đầy bát.

Thiếu nữ đang lúc mơ mơ màng màng chợt nghe mùi máu tanh. Cô mở mắt ra thấy máu trên cổ tay của Lệnh Hồ Xung đang chảy, kinh hãi lớn tiếng kêu lên.

Lệnh Hồ Xung thấy máu trong bát gần đầy liền bung đến để gần bên miệng cô nhỏ nhẹ nói:

- Mau uống đi, trong máu có linh dược, có thể trị được bệnh cho cô.

Cô gái nói:

- Ta... ta sợ... ta không uống đâu.

Sau khi bị chảy mất một bát máu, Lệnh Hồ Xung cảm thấy đầu óc choáng váng, tứ chi bủn rủn. Chàng nghĩ bụng cô này sợ hãi không chịu uống, máu ta chẳng lẽ bị chảy uống ư.

Tay trái Lệnh Hồ Xung chụp lấy con dao nhọn quát:

- Nếu không nghe lời ta sẽ giết ngươi.

Nói rồi đưa mũi dao vào cổ họng cô.

Cô gái sợ quá phải há miệng uống từng hớp máu tươi cho tới khi hết cả bát. Mấy lần cô buồn nôn muốn ói nhưng thấy mũi dao của Lệnh Hồ Xung thì không dám nôn ra.

Lệnh Hồ Xung thấy cô uống được một bát, vết thương trên cổ tay mình cũng đã đông máu lại. Chàng nghĩ: - Ta đã uống Tục mệnh bát hoàn của Lão Đầu Tử, máu ta đưa thuốc vào cơ thể của cô này e chưa được một phần mười. Ta phải ép cô ta uống vài bát nữa cho đến lúc ta không còn cử động được mới thôi.

Lệnh Hồ Xung liền cắt mạch ở cổ tay phải, máu tươi chảy ra được hơn nửa bát, lại đưa cho cô gái uống.

Cô gái chau mày năn nỉ:

- Ngươi... ngươi đừng ép ta, ta không muốn uống nữa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không muốn cũng phải uống. Uống mau!

Cô gái miễn cưỡng uống vài hớp, thở hổn hển nói:

- Ngươi... tại sao ngươi làm vậy? Ngươi làm vậy là hại đến bản thân mình.

Lệnh Hồ Xung cười nhạo nhỏ nói:

- Ta bị hao tổn thì không sao, chỉ mong cho ngươi được khỏi bệnh.

Đào Chi Tiên và Đào Thực Tiên bị Lão Đầu Tử chụp trong lưới, càng cựa quậy thì càng bị tằm lưới.

siết lại đến nỗi tay chân của hai lão muốn nhúc nhích cũng không được. Tuy hai người không nhúc nhích nhưng tai mắt vẫn linh mẫn, miệng lưỡi vẫn ba hoa xích thố. Khi Lệnh Hồ Xung trối Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu lại, Đào Chi Tiên đoán thế nào chàng cũng giết hai người; Đào Thục Tiên đoán chàng sẽ đến cởi lưới cho hai huynh đệ lão. Nào ngờ hai lão tranh luận mãi mà chẳng ai đoán trúng, Lệnh Hồ Xung lại đi vào phòng của cô gái.

Khuê phòng của cô kín mít không một kẽ hở, hai người ở trong phòng nói chuyện chỉ truyền ra ngoài loáng thoáng vài câu. Đào Chi Tiên, Đào Thục Tiên, Nhạc Bất Quần, Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu nội lực đều rất cao thâm nhưng Lệnh Hồ Xung làm gì trong phòng cô gái, năm lão phải tùy ý suy diễn. Bỗng nghe cô nương la thất thanh, sắc mặt của năm lão đều thay đổi.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Lệnh Hồ Xung là một nam nhân, đi vào phòng khuê nữ của người ta để làm gì?

Đào Thục Tiên nói:

- Tam ca hãy nghe! Cô nương sợ quá, nói: "Ta... ta sợ!", Lệnh Hồ Xung nói: "Nếu người không nghe lời, ta sẽ giết người". Hắn nói: "Người không nghe" là muốn cô nghe theo cái gì?

Đào Chi Tiên nói:

- Chắc là có chuyện không hay. Dĩ nhiên hắn áp bức cô gái phải làm vợ hắn!

Đào Thục Tiên nói:

- Ha ha, thật buồn cười! Lão lùn như trái dưa, mập như trái banh thì con gái lão cũng lùn như trái dưa, mập như trái banh. Tại sao Lệnh Hồ Xung muốn bắt cô làm vợ?

Đào Chi Tiên nói:

- Củ cải rau xanh, mỗi người một sở thích. Không chừng tay Lệnh Hồ Xung đặc biệt thích phụ nữ béo mập, vừa thấy phụ nữ béo mập thì hồn đã bay đến chín tầng mây xanh.

Đào Thực Tiên nói:

- Trời ơi! Tam ca nghe kìa! Cô gái béo mập năn nỉ xin tha, nói cái gì "Người đừng ép ta, ta thật không muốn...".

Đào Chi Tiên nói:

- Đúng vậy, tiểu tử Lệnh Hồ Xung cực kỳ bá đạo ngang ngược. Hắn nói: "Không được cũng phải được. Mau!"

Đào Thực Tiên nói:

- Lệnh Hồ Xung bảo cô ta mau là mau cái gì?

Đào Chi Tiên nói:

- Người là trai tân chưa lấy vợ, dĩ nhiên người không hiểu.

Đào Thực Tiên nói:

- Chẳng lẽ tam ca lấy vợ rồi ư? Nói vậy mà không biết xấu hổ.

Đào Chi Tiên nói:

- Người biết rõ ta chưa lấy vợ, sao còn hỏi?

Đào Thực Tiên lớn tiếng nói:

- Này Lão Đầu Tử, Lệnh Hồ Xung đang bức ép con gái ngươi làm vợ, sao ngươi thấy chết mà không cứu?

Đào Chi Tiên nói:

- Ngươi đa sự làm gì, sao ngươi biết cô nương béo mập sắp chết, nói cái gì thấy chết không cứu? Tên cô ta là Lão Bất Tử, cô ta chết làm sao được.

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu bị trói chặt vào ghế, lại bị phong tỏa huyết đạo, nghe tiếng Lão cô nương kinh hãi van xin trong phòng, hai người ngo ngắc nhìn nhau không biết làm thế nào. Lòng hai lão vốn đã nghi ngờ lại nghe Đào Cốc nhị tiên lớn tiếng tranh luận ngoài sân thì càng nghi ngờ thêm nữa.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lão huynh, chuyện này không thể không ngăn cản. Không ngờ Lệnh Hồ công tử lại hiếu sắc như vậy, chỉ sợ xảy ra đại họa...

Lão Đầu Tử nói:

- Thôi rồi đứa con Bất Tử của ta. Vậy là xong rồi, lại... lại mang tội lỗi với người ta.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lão huynh nghe kìa. Cô nương Bất Tử của lão huynh có tình ý với Lệnh Hồ Xung. Cô nói: "Người làm như vậy là tự hại mình". Lệnh Hồ Xung nói gì lão huynh có nghe không?

Lão Đầu Tử nói:

- Lệnh Hồ Xung nói: "Thân ta tổn thương thì không sao, ta chỉ muốn người khỏi bệnh". Tổ mẹ nó hai đứa nhỏ này.

Tổ Thiên Thu cười ha hả nói:

- Lão huynh, xin chúc mừng!

Lão Đầu Tử tức giận nói:

- Chúc mừng cái bà nội ngươi!

Tổ Thiên Thu nói:

- Lão huynh giận làm gì? Ta chúc mừng lão huynh có một con rể quý.

Lão Đầu Tử quát lớn:

- Đừng ăn nói hồ đồ! Chuyện này mà lọt ra ngoài thì ta và ngươi còn tính mạng không?

Lúc lão nói câu này giọng đầy vẻ sợ hãi. Tổ Thiên Thu nói:

- Phải, phải!

Giọng của Tổ Thiên Thu run run.

Nhạc Bát Quân nằm trên cây ngoài bức tường, cách ngôi nhà khá xa, tuy đã vận Tử hà thần công cũng chỉ nghe câu được câu mất. Lúc đầu lão nghe Lệnh Hồ Xung ép buộc cô gái, đã muốn xông vào phòng ngăn cản. Nhưng lão chuyển ý nghĩ. Cả Lệnh Hồ Xung và mấy tên này đều bí hiểm khác thường không biết có mưu đồ gì, tốt hơn hết là không nên lỗ mắng, cứ lặng yên quan sát động tĩnh. Lão tiếp tục vận công lắng nghe.

Đào Cốc nhị tiên và Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu nói chuyện huyền thuyên, lão đều nghe rõ. Lão chỉ biết Lệnh Hồ Xung thừa lúc người ta gặp nguy khốn, giở trò phi lễ với cô gái. Sau đó nghe Tổ Thiên Thu

và Lão Đầu Tử đối đáp, lão nghĩ Lệnh Hồ Xung tính tình phong lưu, cô gái có lẽ cũng giống như cha là một cô nương xấu xí mập như trái banh, nên sau khi thất thân, đem lòng luyện ái Lệnh Hồ Xung cũng không có gì là lạ. Bất giác lão lắc đầu.

Bỗng nghe tiếng cô gái la thất thanh:

- Đứng... đứng... nhiều máu quá, ta nản nỉ người...

Bên ngoài bức tường lại có tiếng người khác nói lớn:

- Lão Đầu Tử, Đào Cốc tứ quý bị ta dụ đi rồi.

Vèo một tiếng người đó đã nhảy vào, đẩy cửa vào nhà. Đó chính là hán tử cầm cây phướn trắng dẫn dụ bọn tứ tiên.

Lão thấy Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu bị cột trên ghế, giật mình kinh hãi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lão xoay tay phải đã cầm một cây trùy thủ sáng loáng, vung lên mấy cái, cắt đứt dây thừng trói chân tay hai người.

Trong phòng, cô nương lại kinh hãi la thét lên:

- Người... người... van xin người... đừng làm như vậy nữa.

Hán tử nghe cô la khẩn cấp, kinh hãi nói:

- Là Lão Bát Tử cô nương!

Rồi lão xông thẳng vào phòng.

Lão Đầu Tử kéo cánh tay lão lại, quát:

- Không được vào!

Hán tử sững sốt đứng lại.

Chỉ nghe Đào Chi Tiên ở ngoài sân nói:

- Ta nghĩ rằng lão tròn như trái dưa có được Lệnh Hồ Xung làm con rể như vậy chắc sẽ vui mừng lắm lắm.

Đào Thực Tiên nói:

- Lệnh Hồ Xung sắp chết; có con rể sống đỡ chết đỡ thì có gì mà vui mừng?

Đào Chi Tiên nói:

- Con gái của lão cũng sắp chết rồi, thành ra một cặp vợ chồng sống đỡ chết đỡ.

Đào Thực Tiên hỏi:

- Người nào chết? Người nào sống?

Đào Chi Tiên đáp:

- Còn phải hỏi. Tất nhiên là Lệnh Hồ Xung chết, còn cô gái tên gọi là Lão Bất Tử thì làm sao mà chết được?

Đào Thực Tiên nói:

- Cũng chưa chắc đâu. Chẳng lẽ tên gọi là gì thì con người đúng như vậy sao? Nếu trong thiên hạ ai cũng đặt tên là Lão Bất Tử thì đều già mà không chết cả ư? Chúng ta luyện võ để làm gì?

Trong khi hai anh em lão đang tranh luận bỗng nghe bình một tiếng trong phòng, hình như có vật gì ngã xuống đất. Lão cô nương la lên, tuy giọng yếu ớt nhưng đầy vẻ kinh hoàng:

- Gia gia, gia gia mau vào đây!

Lão Đầu Tử nghe con gái kêu, vội lao vào phòng, thấy Lệnh Hồ Xung nằm dưới đất, chiếc bát sứ úp lên ngực, người dính đầy máu. Lão cô nương ngồi tựa trên giường miệng cũng dính đầy máu. Tổ Thiên Thu và hán tử đến sau chầm chầm nhìn Lệnh Hồ Xung rồi nhìn Lão cô nương lòng đầy nghi vấn.

Cô gái nói:

- Gia gia, hấn... hấn cắt quá nhiều máu, ép hài nhi uống hết hai bát... Hấn... hấn còn muốn cắt...

Lão Đầu Tử vô cùng kinh hãi cúi xuống đỡ Lệnh Hồ Xung, thấy gân ở hai cổ tay hấn đều bị cắt, máu vẫn chảy không ngừng. Lão xông ra khỏi phòng lấy Kim thương được, hốt hoảng đến nổi ở trong nhà mình mà vẫn va trán vào cánh cửa sừng vù.

Đào Chi Tiên nghe tiếng va đụng thì cho rằng lão ẩu đả với Lệnh Hồ Xung nên la lên:

- Này, Lão Đầu Tử! Lệnh Hồ Xung là hảo bằng hữu của Đào Cốc lục tiên, người không được đánh hấn. Nếu người giết hấn thì Đào Cốc lục tiên sẽ xé cái thân mập của người thành từng sợi mới hả.

Đào Thực Tiên nói:

- Sai rồi! Sai rồi!

Đào Chi Tiên hỏi:

- Sao lại sai?

Đào Thực Tiên nói:

- Nếu thân lão ốm tong teo thì mới có thể xé thành từng sợi, nhưng thân lão béo mập thì xé thành từng cục chứ làm sao thành sợi được?

Lão Đầu Tử lấy Kim thương được thoa lên vết thương nơi cổ tay Lệnh Hồ Xung rồi nắn mấy huyết đạo trước ngực cho hắn. Lệnh Hồ Xung dần dần tỉnh lại. Lão Đầu Tử cảm kích vô cùng, run run nói:

- Lệnh Hồ công tử, Lệnh Hồ công tử... vụ này khiến cho bọn lão hủ dù tan xương nát thịt cũng... cũng...

Tổ Thiên Thu nói:

- Lệnh Hồ công tử, vừa rồi Lão Đầu Tử trời Lệnh Hồ công tử hoàn toàn là do hiểu lầm, sao công tử lại tin thật. Vụ này há không khiến cho lão không còn đất dung thân?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Nội thương của tại hạ không thể dùng linh đơn diệu dược mà trị được. Hảo ý của Tổ tiên bối lấy Tục mệnh bát hoàn của Lão tiên bối cho tại hạ uống thật là... nhưng muốn bệnh tình của cô nương này có thể khỏi được...

Chàng nói đến đây, vì mất máu quá nhiều nên lại ngất đi.

Lão Đầu Tử ẵm Lệnh Hồ Xung bước ra khỏi phòng con gái, đặt chàng nằm trên giường ở phòng mình, buồn rầu hỏi:

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Tổ Thiên Thu nói:

- Lệnh Hồ công tử mất máu quá nhiều, chỉ e tính mạng lâm nguy trong chốc lát. Ba chúng ta thử dùng nội công tu luyện được truyền vào cho công tử xem thử thế nào.

Lão Đầu Tử nói:

- Nên làm như vậy.

Lão đỡ nhẹ Lệnh Hồ Xung dậy, đặt lòng bàn tay phải vào huyệt Đại trụy sau lưng Lệnh Hồ Xung. Lão vừa vận khí thì toàn thân chấn động, chỉ nghe mấy tiếng răng rắc, cái ghế lão ngồi đã bị gãy sụn.

Đào Chi Tiên cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Nội thương của Lệnh Hồ Xung là do sáu huynh đệ ta dùng nội lực trị cho hắn mà ra, lão lùn như trái dưa lại học theo kiểu đó thì làm cho Lệnh Hồ Xung bị thương nặng hơn rồi. Bị thương rồi bị thương, rồi bị thương nữa không ngớt.

Đào Thực Tiên nói:

- Tam ca nghe kia, tiếng răng rắc kia nhất định là do lão lùn như trái dưa bị nội lực của Lệnh Hồ Xung làm chấn động đổ vỡ vật gì rồi. Mà nội lực của Lệnh Hồ Xung là nội lực của chúng ta. Lão lùn như trái dưa lần đầu tiên mới được ném mùi đau khổ của Đào Cốc lục tiên. Tuyệt diệu, thật là tuyệt diệu!

Lão Đầu Tử thở dài nói:

- Nếu Lệnh Hồ công tử bị trọng thương, Lão Đầu Tử này đành phải tự sát thôi.

Bỗng nhiên hán tử lớn tiếng hỏi:

- Vị nào trên cây táo ở ngoài tường, có phải là Nhạc tiên sinh chương môn phái Hoa Sơn không?

Nhạc Bất Quần giật mình kinh hãi, thầm nghĩ: Thì ta mình đã bị hắn nhìn thấy.

Hán tử lại gọi:

- Nhạc tiên sinh là khách từ xa đến, sao không vào đây tương kiến?

Nhạc Bát Quân rất lúng túng cảm thấy đi vào thì không ổn nhưng cũng không thể ngồi hoài trên cây. Hán tử lại nói:

- Lệnh cao đồ, Lệnh Hồ công tử bị ngắt rồi, mời Nhạc tiên sinh vào đây xem sao.

Nhạc Bát Quân dang hắng một tiếng, tung mình nhảy vọt qua sân rộng hơn một trượng, bước vào hành lang. Lão Đầu Tử từ trong phòng đi ra, cung tay nói:

- Xin mời Nhạc tiên sinh vào.

Nhạc Bát Quân nói:

- Tại hạ lo lắng cho sự an nguy của tiểu đồ nên đến đây, thật là lỗ mãng.

Lão Đầu Tử nói:

- Trong vụ này, tại hạ mới là người đáng chết. Ôi, nếu... nếu...

Đào Chi Tiên lớn tiếng nói:

- Người không nên lo lắng, Lệnh Hồ Xung không chết được đâu.

Lão Đầu Tử vui mừng hỏi:

- Sao các hạ biết Lệnh Hồ công tử không chết?

Đào Chi Tiên đáp:

- Tuổi của hán nhỏ hơn ngươi và ta nhiều, có phải không?

Lão Đầu Tử nói:

- Đúng, vậy thì sao?

Đào Chi Tiên hỏi:

- Người lớn tuổi chết trước hay người nhỏ tuổi chết trước? Tất nhiên người lớn tuổi chết trước. Người chưa chết, ta chưa chết thì Lệnh Hồ Xung làm sao mà chết được?

Lão Đầu Tử tưởng lão có ý kiến gì hay ho nào ngờ lão lại nói vớ vẩn, nên chỉ cười gượng.

Đào Thục Tiên nói:

- Ta có một ý kiến cực kỳ thông minh. Tất cả chúng ta đồng tâm hợp lực đổi tên Lệnh Hồ Xung thành Lệnh Hồ Bát Tử...

Nhạc Bất Quần vào phòng, thấy Lệnh Hồ Xung hôn mê, thầm nghĩ: Nếu ta không hiển lộ Tử hà thần công ra, có thể bọn này sẽ xem thường phái Hoa Sơn.

Lão quay mặt vào phía trong, ngấm ngấm vận Tử hà thần công, lúc mặt lão hiện rõ sắc biến không ai nhìn hết, rồi đưa tay đặt lên huyệt Đại trụy sau lưng Lệnh Hồ Xung. Lão đã biết tình trạng các luồng chân khí vận hành trong cơ thể Lệnh Hồ Xung nên không dùng toàn lực, chỉ đưa một ít nội lực từ từ truyền vào. Khi thấy chân khí trong cơ thể Lệnh Hồ Xung phản kích, lão nhắc bàn tay ra khoảng nửa tấc, ngừng lại một chút rồi lại đặt bàn tay vào. Quả nhiên, chẳng bao lâu Lệnh Hồ Xung đã dần dần tỉnh lại, gọi:

- Sư phụ, sư phụ... lão nhân gia đã đến.

Bọn Lão Đầu Tử ba người thấy Nhạc Bất Quần không phí một chút hơi sức mà làm Lệnh Hồ Xung tỉnh lại đều khâm phục vô cùng.

Nhạc Bất Quần trầm nghĩ: Đây là chỗ thị phi không nên ở lại, không biết phu nhân và bọn đệ tử trên thuyền thế nào.

Lão cung tay nói:

- Các vị đối đãi với sư đồ tại hạ cung kính như vậy, tại hạ xấu hổ không dám nhận. Xin cáo từ.

Lão Đầu Tử nói:

- Dạ, dạ! Lệnh Hồ công tử chưa khỏe hẳn, bọn lão hủ phải tiếp đãi cho tốt mới phải. Tiểu lão nhi thật quá thất lễ, xin miễn thứ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Không nên khách sáo.

Dưới ánh đèn mờ Nhạc Bất Quần nhìn thấy đôi mắt của hán tử sáng quắc, lão động tâm cung tay hỏi:

- Tôn tính đại danh vị bằng hữu này là gì?

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Thì ra Nhạc tiên sinh không nhận ra Dạ miêu tử Vô Kế Khả Thi Kế Vô Thi của chúng ta.

Nhạc Bất Quần kinh hãi nghĩ: Dạ miêu tử Kế Vô Thi ư? Nghe nói người này được trời cho khác thường, nhân lực tinh tường, hành sự khi thiện khi ác, nửa chính nửa tà. Tuy tên gọi là Kế Vô Thi nhưng kỳ thực lại rất quỷ kế đa đoan, là một nhân vật rất lợi hại. Lão lại cùng ở đây với bọn Lão Đầu Tử.

Nhạc Bất Quần cung tay nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh Kế sư phó từ lâu, như sấm dậy bên tai, hôm nay may mắn được tương kiến.

Kế Vô Thi mỉm cười nói:

- Hôm nay chúng ta gặp nhau ở đây, ngày mai còn gặp nhau trên Ngũ Bá Cương nữa.

Nhạc Bất Quần lại kinh hãi, tuy cảm thấy lần đầu gặp nhau không tiện hỏi cho tường tận nhưng con gái bị bắt cóc nên lão rất quan tâm. Lão bèn hỏi:

- Tại hạ không biết đã có chỗ nào đắc tội với các vị bằng hữu vô lâm ở đây, chắc là đi qua quý địa chưa đến bái kiến, thất lễ vô cùng. Tiểu nữ và tiểu đồ họ Lâm không biết bị bằng hữu nào bắt mang đi, Kế tiên sinh có thể chỉ giáo một hai điều chăng?

Kế Vô Thi mỉm cười nói:

- Thật không? Chuyện này tại hạ cũng chưa biết rõ.

Nhạc Bất Quần hỏi Kế Vô Thi việc con gái bị bắt là đã quá hạ thấp thân phận chương môn nhân của mình, lại nghe hắn không chịu nói thẳng ra biết hay không. Lão vừa tức giận vừa lo lắng. Không thèm hỏi thêm nữa, lạnh lùng nói:

- Nửa đêm đến quấy nhiễu, tiểu nhân rất lấy làm áy náy vậy xin cáo từ.

Lão diu Lệnh Hồ Xung, toan ôm đi.

Lão Đâu Tử chui đầu vào giữa thầy trò Nhạc Bất Quần ôm lấy Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Lệnh Hồ công tử do tại hạ mời đến, đương nhiên tại hạ phải cung kính đưa về.

Lão Đầu Tử nói xong cầm chiếc chần mỏng đắp lên người Lệnh Hồ Xung, ôm chàng bước ra khỏi cửa.

Hồi 63

Bọn Lục Tiên đối thù thành bạn

Đào Chi Tiên la lên:

- Ê, hai con cá to bọn nhà ta mà để lại đây thì thành cái gì?

Lão Đầu Tử trầm ngâm nói:

- Chuyện này...

Lão nghĩ trời hổ thì dễ nhưng thả hổ thì khó, nếu thả hai huynh đệ hần ra, thì Đào Cốc lục tiên trước sau cũng đến sinh sự trả thù, thật khó mà chống cự nổi. Nếu tạm giữ trong tay hai người này, thì bốn lão kia phải úy kỵ.

Lệnh Hồ Xung biết tâm ý của lão bèn nói:

- Lão tiền bối tha cho họ đi. Đào Cốc nhị tiên, sau này các vị đừng tìm hai vị Lão Tổ này sinh sự, mọi người đối thù thành bạn được không?

Đào Chi Tiên nói:

- Hai đứa ta đơn độc, cũng không cách nào tìm bọn họ sinh sự được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy nếu Đào Cốc lục tiên cùng hợp lại thì sao?

Đào Thực Tiên đáp:

- Không tìm bọn họ sinh sự thì được rồi nhưng bảo “đổi thù thành bạn”, có giết ta cũng không thể được.

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu hừ lên một tiếng, thâm nghĩ: Chẳng qua bọn ta nể mặt Lệnh Hồ công tử mới không tính toán với các người, chẳng lẽ bọn ta lại sợ Đào Cốc lục tiên hay sao?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao vậy?

Đào Thực Tiên nói:

- Đào Cốc lục tiên và Hoàng Hà Lão Tổ bọn họ vốn không thù không oán. Căn bản là không phải địch nhân, đã không phải địch nhân thì làm sao mà “đổi thù” được? Cho nên, muốn kết bạn cũng không sao, nhưng muốn “đổi thù thành bạn” thì bất luận thế nào cũng không đổi được.

Mọi người nghe vậy đều cười lên ha hả.

Tổ Thiên Thu cúi người xuống, mở tấm lưới cá ra. Lưới cá này được đan bằng dây tầm tơ và thuần kim tơ, bền chắc dị thường, bảo đao lợi kiếm cũng không thể chặt đứt. Người nào bị mắc vào lưới mà không có ai giải cứu càng cựa quậy thì càng bị siết chặt.

Đào Chi Tiên đứng dậy kéo quần xuống tiểu lên ngay lưới cá. Tổ Thiên Thu giật mình hỏi:

- Người... người làm trò gì vậy?

Đào Chi Tiên nói:

- Không đi tiểu lên tấm lưới thúì tha này thì lão tử khó mà tiêu được sự tức giận trong lòng.

Bảy người về đến chỗ thuyền đậu. Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn Lao Đức Nặc và Cao Căn Minh chống kiếm giữ ở đầu thuyền, biết mọi người đều bình an vô sự. Lão Đầu Tử bế Lệnh Hồ Xung vào khoang thuyền, cung kính vái dài sát đất, nói:

- Công tử gia nghĩa thấu trời xanh, lão hủ cảm kích vô cùng. Lão hủ tạm thời cáo từ, không lâu sẽ có ngày gặp lại.

Lệnh Hồ Xung nửa mê nửa tỉnh muốn ngất đi, không biết lão nói cái gì, hần chỉ ừ hử lấy lệ.

Nhạc phu nhân và bọn đệ tử thấy trái banh thịt này đối với Lệnh Hồ Xung lúc trước thì ngông nghênh về sau lại cung kính, không ai không lấy làm lạ. Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu sợ bọn Đào Căn Tiên quay lại nên không dám chần chừ, liền hướng về Nhạc Bất Quần thi lễ rồi cáo từ.

Đào Chi Tiên vẫy Tổ Thiên Thu nói:

- Tổ huynh, khoan đi đã.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Cái gì nữa?

Đào Chi Tiên đáp:

- Còn cái này.

Lão khuyu đầu gối thấp người xuống, để khí lên vai, dùng hết sức đụng mạnh vào bụng Tổ Thiên Thu.

Chuyện này ngoài sức tưởng tượng mà thể dụng của lão rất nhanh, Tổ Thiên Thu không kịp né tránh, đành phải vận nội kinh đẩy huyết Đan điền cho bụng cứng như sắt đá. Chỉ nghe lừng keng, lụp bụp, tiếng của mấy chục loại chén cùng vang lên. Đào Chi Tiên nhảy lùi về sau mấy trượng rồi cười ha hả.

Tổ Thiên Thu la lên:

- Trời ơi!

Lão mò tay vào túi lấy ra vô số mảnh vụn, hoặc sứ hoặc ngọc, hoặc trúc hoặc gỗ. Chiếc túi của lão đựng hơn hai mươi cái chén rượu quý giá, bị va đụng như vậy nên tất cả đều bể ráo. Lão vừa tiếc của, vừa tức giận, giơ tay ném mạnh mấy chục mảnh chén vụn vào Đào Chi Tiên.

Đào Chi Tiên đã đề phòng trước nên né tránh, nói:

- Lệnh Hồ Xung bảo bọn ta phải “đổi thù thành bạn”, lời hấn nói không thể không nghe. Cho nên chúng ta phải làm kẻ thù trước rồi sau đó mới làm bạn bè sau.

Tổ Thiên Thu cực nhọc mấy chục năm mới sưu tầm được bộ chén uống rượu này, bị Đào Chi Tiên đụng mạnh bể nát hết không giận sao được? Lão muốn ra tay đánh nhưng nghe Đào Chi Tiên nói như vậy liền dừng lại cười khò khan mấy tiếng rồi nói:

- Đúng vậy, đổi thù thành bạn, đổi thù thành bạn!

Lão cùng với Lão Đầu Tử, Kế Vô Thi quay người ra đi.

Lệnh Hồ Xung nửa mê nửa tỉnh nhưng vẫn lo lắng cho sự an nguy của Nhạc Linh San. Chàng nói:

- Đào Chi Tiên, hãy bảo họ dừng... dừng lại Nhạc sư muội của tị hạ.

Đào Chi Tiên liền lớn tiếng gọi:

- Này! Lão Đầu Tử, Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu, các bằng hữu nghe đây: Lệnh Hồ Xung bảo các người dừng làm tổn hại cô sư muội bảo bối của hắn.

Bọn Kế Vô Thi đã đi xa rồi, nghe nói vậy liền dừng lại. Lão Đầu Tử quay người lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ công tử có lệnh, bọn ta xin tuân theo.

Ba người bàn bạc một lúc rồi mới ra đi.

Nhạc Bất Quần thuật lại cho Nhạc phu nhân nghe những điều lão chứng kiến được tại nhà Lão Đầu Tử. Bỗng nghe trên bờ có tiếng la lối om sòm, bốn người bọn Đào Cấn Tiên đã quay về.

Đào Cốc tứ tiên thở hồng hộc nói tên cầm cây phướn trắng đã bị bốn huynh đệ lão bắt được, xé thành bốn mảnh. Đào Thục Tiên cười ha hả nói:

- Lợi hại, lợi hại! Bốn vị ca ca thật là lợi hại!

Đào Chi Tiên nói:

- Các người đem tên đó xé ra bốn mảnh mà có biết hắn tên gì không?

Đào Cấn Tiên hỏi:

- Hắn chết thì đã chết rồi, còn hỏi tên hắn làm gì? Chẳng lẽ người biết sao?

Đào Chi Tiên nói:

- Đương nhiên là ta biết. Hắn họ Kế tên là Vô Thi, ngoại hiệu là Dạ miêu tử.

Đào Diệp Tiên vỗ tay nói:

- Cái họ đã hay mà cái tên cũng hay tuyệt. Thì ra hần đã đoán trước, biết sau này có ngày bị Đào Cốc lục tiên bắt được, nhất định không có kế nào thực hiện được, không tránh khỏi bị xé thành bốn mảnh cho nên mới đặt tên như vậy.

Đào Thực Tiên nói:

- Tên Dạ miêu tử Kế Vô Thi công phu thật xuất chúng, thế gian hiếm có.

Đào Căn Tiên nói:

- Đúng vậy, công phu của hần thật tuyệt, nếu không gặp phải Đào Cốc lục tiên thì khinh công của hần trong võ lâm cũng có thể coi là số một.

Đào Thực Tiên:

- Khinh công của hần thì khỏi nói, nhưng tuyệt hơn cả là sau khi bị xé thành bốn mảnh, hần lại có thể tự ráp lại, hoàn hồn, nói năng hành động như bình thường. Vừa rồi hần còn đến đây nói chuyện một lúc nữa.

Bọn Đào Căn Tiên biết mình đã bị lộ tẩy, bốn lão cũng không lấy làm xấu hổ, sắc mặt giả bộ làm ra vẻ kinh dị. Đào Hoa Tiên nói:

- Thì ra Kế Vô Thi còn có môn công phu kỳ lạ như vậy, không ai có thể làm được, như nước biển không thể đo được. Khâm phục, khâm phục!

Đào Căn Tiên nói:

- Chuyện người bị xé thành bốn mảnh rồi tự động ráp lại, trong khoảnh khắc hành động lại như bình

thường gọi là môn Hóa linh vi chính đại pháp. Công phu này thất truyền đã lâu, không ngờ Kế Vô Thi lại học được, đúng là kỳ nhân trong võ lâm. Lần sau gặp được có thể kết giao bằng hữu với hắn.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân nhìn nhau buồn rầu, vì ái nữ bị bắt mất, ngay cả kẻ đối đầu là ai cũng không biết mặt. Không ngờ phái Hoa Sơn danh trấn võ lâm lại bị đảo lộn, mọi thứ trôi theo nước sông Hoàng Hà, nhưng sợ bọn đệ tử xao xuyến nên hai vợ chồng không để lộ vẻ u buồn ra mặt. Hai vợ chồng cũng không bàn bạc nhiều chuyện nguy nan, chỉ thầm lo lắng. Trong khoang thuyền chỉ còn tiếng của bọn Đào Cốc lục tiên cãi vã thiên hô bách sát.

Qua hơn một canh giờ, khi trời gần sáng bỗng nghe trên bờ có tiếng bước chân, có người khiêng hai cỗ kiệu đến. Tên kiệu phu đứng trước lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ công tử dặn không được làm Nhạc cô nương kinh hãi. Chủ nhân có điều mạo muội, xin công tử tha thứ cho.

Mấy tên kiệu phu đặt kiệu xuống, cúi mình hành lễ rồi quay người đi.

Có tiếng Nhạc Linh San gọi trong kiệu:

- Gia gia, má má!

Hai vợ chồng Nhạc Bất Quần vừa kinh hãi vừa vui mừng, nhảy lên bờ vén màn kiệu ra, quả thấy ái nữ ngồi chính tề trong kiệu, hai chân bị điểm huyệt đi không được. Người ngồi trong cái kiệu thứ hai chính là Lâm Bình Chi. Nhạc Bất Quần đưa tay vỗ lên các huyệt Hoàn khiêu, Tích trung, Ủy trung, giải hết các huyệt đạo cho cô rồi hỏi:

- Người to lớn ấy là ai?

Nhạc Linh San nói:

- Người này vừa cao vừa to, hấn... hấn.. hấn...

Miệng cô méo xẹo như muốn khóc òa lên. Nhạc phu nhân nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, đi vào khoang thuyền hỏi khẽ:

- Hải nhi bị họ ăn hiếp phải không?

Nhạc Linh San nghe mẩu thân hỏi liền khóc òa lên. Nhạc phu nhân kinh hãi trầm nghĩ:

- Bọn người này toàn là tà đạo, San nhi rơi vào tay chúng đã mấy giờ, không biết có bị làm nhục không?

Bà vội hỏi:

- Nói cho má má nghe đi.

Nhạc Linh San chỉ khóc mãi.

Nhạc phu nhân càng kinh hoàng. Trong thuyền người đông, bà không tiện hỏi nữa, đặt con gái nằm trên giường, kéo chăn đắp cho cô.

Bỗng Nhạc Linh San khóc òa rồi nói:

- Má má, người to lớn đó chửi hải nhi.

Nhạc phu nhân nghe qua như trút được gánh nặng. Bà mỉm cười nói:

- Mới bị người ta chửi vài câu mà đã đau lòng như vậy.

Nhạc Linh San khóc nói:

- Hấn vung chưởng lên làm như muốn đánh hải nhi, dọa hải nhi.

Nhạc phu nhân cười nói:

- Được rồi! Lần sau gặp lại, chúng ta sẽ chửi lại hần, dọa lại hần.

Nhạc Linh San nói:

- Hải nhi đâu có nói xấu đại sư ca, Tiểu Lâm tử càng không nói. Nhưng người cao to đó cường hung bá đạo, hần nói bình sinh hần ghét nhất là nghe ai nói xấu Lệnh Hồ Xung. Hải nhi nói hải nhi cũng rất ghét. Hần nói hần đã ghét thì sẽ mổ người đó ra ăn thịt. Má má, hần nói đến đây thì nhe bộ răng trắng toát ra dọa hải nhi, hu hu hu...

Nhạc phu nhân nói:

- Người này thật xấu. Xung nhi, người cao to đó là ai?

Thần trí Lệnh Hồ Xung vẫn chưa tỉnh táo, hần mơ màng nói:

- Người cao to ư? Đệ tử... đệ tử...

Lâm Bình Chi đã được sư phụ giải khai huyết đạo, đi vào khoang thuyền nói xen vào:

- Sư nương, người cao to đó và lão hòa thượng đều ăn thịt người thật chứ không phải hăm dọa đâu.

Nhạc phu nhân kinh hãi hỏi:

- Cả hai đều ăn thịt người ư? Sao ngươi biết?

Lâm Bình Chi đáp:

- Lão hòa thượng hỏi đệ tử chuyện Tịch tà kiếm phổ, hỏi một lúc thì lấy trong túi ra một cục gì đó ăn rất ngon lành, còn đưa đến miệng đệ tử hỏi đệ tử có

muốn ăn thử cho biết mùi không. Thì ra đó là một bàn tay người.

Nhạc Linh San kinh hãi la to:

- Sao ngươi không nói trước?

Lâm Bình Chi nói:

- Tiểu đệ sợ sư tử kinh hãi nên không dám nói.

Nhạc Bất Quần bỗng nói:

- Ta nghĩ ra rồi, đây là Mạc Bắc song hùng. Người cao to nước da rất trắng. Còn hòa thượng nước da lại rất đen phải không?

Nhạc Linh San đáp:

- Đúng vậy! Gia gia, gia gia biết họ ư?

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Ta không biết họ nhưng ta nghe nói ở Mạc Bắc, phía Bắc Trường thành, có hai tên cường đạo gọi là Bạch Hùng và Hắc Hùng. Nếu người tự đem hàng hóa đi thì Mạc Bắc song hùng chỉ cướp tài vật, nếu có tiêu cực bảo tiêu thì song hùng thường đem bọn bảo tiêu giết thịt nấu ăn, còn cho rằng người có luyện võ thì thịt săn chắc, ăn mới ngon miệng.

Nhạc Linh San hét lên một tiếng. Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca, sư ca thật thà quá, cái gì săn chắc ăn càng ngon miệng. Lời như vậy mà cũng nói được, không sợ người ta nôn ói.

Nhạc Bất Quần mỉm cười, nói:

- Ta chưa bao giờ nghe nói Mạc Bắc song hùng vượt qua Vạn lý trường thành, sao lần này chúng đến Hoàng Hà? Xung nhi, vì sao người quen được Mạc Bắc song hùng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Mạc Bắc song hùng ư?

Lệnh Hồ Xung không nghe rõ lời của sư phụ trước đó, chỉ nghĩ hai tiếng “song hùng” thì cho chữ “hùng” là trong “anh hùng”, chứ không biết “hùng” là con gấu. Chàng ngẩng ra một lúc, nói:

- Đệ tử không biết!

Nhạc Linh San bồng hỏi:

- Tiểu Lâm tử, hòa thượng đó biểu người ăn bàn tay, người đã ăn chưa?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tiểu đệ không ăn.

Nhạc Linh San nói:

- Người không ăn thì thôi, nếu người cần một miếng thì từ nay về sau ta không nhìn người nữa.

Đào Cán Tiên ở ngoài khoang thuyền nói vào:

- Thiên hạ đệ nhất mỹ vị không có gì ngon bằng thịt người. Nhất định Tiểu Lâm tử đã lên ăn rồi, nhưng không chịu thừa nhận mà thôi.

Đào Diệp Tiên nói:

- Nếu hấn chưa ăn thì tại sao không nói trước, đến bây giờ liều mạng chối cãi?

Sau khi Lâm Bình Chi gặp đại biến, gã ăn nói và hành sự rất thận trọng. Nghe hai lão nói như vậy, gã ngần người ra, không đối đáp lại.

Đào Hoa Tiên nói:

- Đúng vậy, hắn không nói tức là mặc nhiên thừa nhận. Nhạc cô nương, cái loại người ăn thịt người mà không dám nhận là thiếu trung thực, làm sao có thể lấy làm chồng được?

Đào Căn Tiên nói:

- Sau này cô thành hôn với hắn, nhất định hắn sẽ dan díu với một phụ nữ khác, nếu có người hỏi tới hắn sẽ chối ráo, không thừa nhận đâu.

Đào Diệp Tiên nói:

- Có một chuyện vô cùng nguy hiểm nữa là hắn đã dám ăn thịt người, lúc hắn và cô nương ngủ chung giường đến nửa đêm bỗng ngón tay cô đau dữ dội, lại nghe tiếng nhai sào sạo, kiểm tra lại thì cô biết chuyện gì không? Tiểu Lâm tử đang nhai ngón tay của cô đó.

Đào Thục Tiên nói:

- Nhạc cô nương, con người tính luôn chân tay cũng chỉ có hai mươi ngón. Hôm nay Tiểu Lâm tử ăn vài ngón; ngày mai, hắn ăn vài ngón nữa thì chẳng bao lâu mười ngón tay và mười ngón chân của cô cụt nhẵn hết.

Từ khi Đào Cốc lục tiên và Lệnh Hồ Xung kết giao trên đỉnh Hoa Sơn thì sáu lão đã là hảo bằng hữu của chàng. Tuy sáu lão có tính thích tranh luận nhưng bọn họ không phải là không hiểu biết. Tình trạng giữa Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, sáu huynh đệ lão đã sớm

hiểu ra điều đó. Bây giờ bọn lão nắm được điểm yếu của Lâm Bình Chi nên không ngần ngại moi ra để ly gián.

Nhạc Linh San giờ hai ngón tay bịt lỗ tai lại, la lớn:

- Các người nói tầm bậy tầm bạ, ta không muốn nghe nữa!

Đào Căn Tiên nói:

- Nhạc cô nương, Nhạc cô nương muốn làm vợ Tiểu Lâm tử cũng không sao, nhưng có một môn công phu cô nương không thể không học. Công phu này hệ trọng đến cả đời cô, nếu bỏ qua cơ hội thì về sau cô có hối cũng không kịp.

Nhạc Linh San nghe lão nói trịnh trọng như vậy bèn hỏi:

- Công phu gì mà hay vậy?

Đào Căn Tiên nói:

- Dạ miêu tử Kế Vô Thi có môn Hóa linh vi chỉnh đại pháp. Nếu tai, mũi, ngón tay, ngón chân của cô bị Tiểu Lâm tử ăn trụi hết vào bụng, chỉ cần cô học môn công phu này thì không sợ. Cứ mổ bụng Tiểu Lâm tử, lấy ra rồi dùng Hóa linh vi chỉnh đại pháp để ghép lại như cũ.

Hồi 64

Phép tiếp máu của Ngũ tiên giáo

Trong khi Đào Cốc lục tiên nói ba hoa xích đế thì thuyền đã mở dây nhổ neo, xuôi dòng Hoàng Hà ra đi. Trời đã gần sáng, sương mù còn bao phủ mặt sông, nước chảy cuộn cuộn về phương trời vô tận khiến lòng người cảm thấy khoan khoái. Qua nửa canh giờ, mặt trời nhô lên, rọi những tia nắng vàng nhảy múa trên mặt sông. Bỗng có một chiếc thuyền nhỏ giương buồm chạy ngược lại thuyền của phái Hoa Sơn. Bấy giờ đang tiết Đông phong, con thuyền nhỏ giương buồm màu xanh căng đầy gió lướt trên mặt sông mà đi. Trên cánh buồm xanh vẽ hình một bàn chân màu trắng, lúc chạy đến gần mới thấy rõ hình bàn chân nhỏ nhắn xinh đẹp, rõ ràng là bàn chân của một thiếu nữ.

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn bàn luận xôn xao:

- Sao trên cánh buồm lại vẽ một bàn chân? Chuyện này thật là cổ quái!

Đào Căn Tiên nói:

- Chắc là thuyền của Mạc Bắc song hùng. Trời ơi, Nhạc phu nhân và Nhạc cô nương, hai vị là phụ nữ nên phải cẩn thận, người đi thuyền này rõ ràng muốn ăn ngón chân phụ nữ.

Nhạc Linh San hít một hơi dài, lòng không khỏi khiếp sợ.

Không bao lâu chiếc thuyền nhỏ chạy gần đến. Trong thuyền có tiếng hát ngân nga vọng ra. Tiếng hát rất mềm mại, khúc ý cổ quái không hiểu được từ nào nhưng âm điệu êm dịu nồng nàn. Nó không giống như hát mà giống như lời thở than, như tiếng rên rỉ ai oán. Tiếng hát chuyển điệu lại nghe giống như hợp âm của đôi nam nữ hoan lạc vô hạn, phóng túng vô ngần. Bọn thanh niên nam nữ phái Hoa Sơn lắng nghe, bất giác mặt đỏ lên vì thẹn thùng.

Nhạc phu nhân mắng:

- Trò yêu quý gì đây?

Bỗng trong con thuyền nhỏ có tiếng cô gái dịu dàng hỏi:

- Lệnh Hồ công tử phái Hoa Sơn có ở trên thuyền không?

Nhạc phu nhân dặn khê:

- Xung nhi, mặc kệ cô ta.

Cô gái lại hỏi:

- Bọn tại hạ muốn chiêm ngưỡng tướng mạo của Lệnh Hồ công tử, có được không?

Giọng nói của cô mềm mại uyển chuyển mê đắm lòng người.

Từ khoang thuyền nhỏ, một cô gái bước ra đứng ở đầu thuyền, mình mặc bộ xiêm áo màu lam in hoa trắng, từ ngực đến đầu gối quần một tấm vải hoa màu sắc rực rỡ. Hai tai đeo một đôi bông vàng rất to cỡ miệng chén uống rượu, ánh vàng chói lọi.

Cô gái khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nước da hơi vàng, cặp mắt rất to đen lay láy, lưng thắt dây đai nhiều màu gió thổi bay về phía trước, hai chân để trần. Cô gái này dáng vẻ rất đẹp nhưng so với dáng người thì giọng nói còn quý phái hơn. Cô mỉm cười. Nhìn cách ăn mặc của cô, người ta biết ngay không phải là thiếu nữ Hán tộc.

Trong khoảnh khắc, thuyền phái Hoa Sơn thuận dòng nước mà đi, gần đụng vào con thuyền nhỏ. Con thuyền nhỏ bỗng quay đầu lại, hạ buồm xuống, chạy song song với thuyền phái Hoa Sơn.

Bỗng nhiên, Nhạc Bất Quần nghĩ ra một điều liên hồi:

- Cô nương có phải là thuộc hạ của Lam giáo chủ Ngũ tiên giáo ở Vân Nam không?

Cô gái cười khanh khách, dịu dàng nói:

- Tiên sinh tinh mắt quá nhưng chỉ đoán đúng một nửa. Tiểu nữ là Vân Nam Ngũ tiên giáo chứ không phải là thuộc hạ của Lam giáo chủ.

Nhạc Bất Quần đứng ở đầu thuyền cung tay nói:

- Tại hạ là Nhạc Bất Quần xin thỉnh giáo quý tính

của cô nương. Cô nương chiếu cố bọn tại hạ trên sông có điều chi dạy bảo?

Cô gái cười nói:

- Con gái người Miêu không hiểu được lời nói nhỏ nhả của tiên sinh, xin tiên sinh nói lại một lần nữa.

Nhạc Bất Quần nói:

- Xin hỏi cô nương họ gì?

Cô gái cười nói:

- Tiên sinh đã biết họ của tiểu nữ rồi, sao còn hỏi tiểu nữ nữa?

Nhạc Bất Quần nói:

- Tại hạ không biết nên mới hỏi chứ.

Cô gái cười nói:

- Tiên sinh đã lớn tuổi, râu cũng đã dài, rõ ràng là biết tiểu nữ họ gì, sao còn hỏi hoài?

Cô nói mấy câu này rất vô lễ, nhưng cô vừa nói vừa cười, vẻ mặt rất thân thiện, không có ý thù nghịch.

Nhạc Bất Quần nói:

- Cô nương khéo nói giỡn.

Cô gái cười nói:

- Nhạc chương môn, chương môn họ gì?

Nhạc Bất Quần nói:

- Cô nương biết tại hạ họ Nhạc sao còn có ý hỏi?

Nhạc phu nhân nghe cô gái ấy nói có vẻ đùa giỡn, bà khẽ nhắc chồng:

- Mặc kệ cô ta.

Nhạc Bất Quần đưa tay trái ra phía sau lưng xua tay ra hiệu có ý bảo Nhạc phu nhân đừng nói nhiều.

Đào Cấn Tiên nói:

- Nhạc tiên sinh xua tay là có ý gì? Hừm, Nhạc phu nhân bảo tiên sinh mặc kệ cô gái nhưng tiên sinh thấy cô gái vừa xinh đẹp vừa lẳng lơ nên cóc nghe lời vợ, trò chuyện với cô ta hoài.

Cô gái cười nói:

- Đa tạ. Lão khen tiểu nữ vừa xinh đẹp lại vừa lẳng cái gì. Thực ra con gái người Miêu đầu có xinh đẹp bằng các tiểu thư, các phu nhân người Hán.

Dường như cô không hiểu hai chữ "lẳng lơ" có ngụ ý chê bai, cứ nghe người ta khen mình xinh đẹp về mặt liền vô cùng rạng rỡ. Cô hỏi Nhạc Bất Quần:

- Tiên sinh biết tiểu nữ họ gì rồi, sao còn có ý hỏi?

Đào Cấn Tiên nói:

- Nhạc tiên sinh không nghe lời vợ thì sẽ ra sao?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Hậu quả chắc là không hay rồi.

Đào Cấn Tiên nói:

- Nhạc tiên sinh được người ta xưng là Quân tử kiêu, thì ra không phải là quân tử thật. Đã biết người ta họ gì mà cứ hỏi riết, chẳng biết tìm chuyện gì nói mà cứ đối đáp với người đẹp.

Nghe Đào Cốc lục tiên mai mỉa, Nhạc Bất Quần rất lúng túng. Lão nghĩ nếu không bịt miệng được

mấy tên này thì chắc là chúng còn phun ra nhiều lời khó nghe, bọn nam nữ đệ tử mà nghe được thì chẳng ra thể thống gì nữa. Lão cung tay nói với cô gái:

- Tại hạ kính lời lên Lam giáo chủ, xin nói giúp là Nhạc Bất Quần phái Hoa Sơn vấn an Lam giáo chủ lão nhân gia.

Cô gái trừng đôi mắt to, hai con ngươi dao động, kinh ngạc hỏi:

- Tại sao tiên sinh gọi tiểu nữ là lão nhân gia? Chẳng lẽ tiểu nữ già lắm sao?

Nhạc Bất Quần kinh hãi lắp bắp:

- Cô nương... cô nương... cô nương... là Ngũ tiên giáo Lam giáo chủ...

Lão biết Ngũ tiên giáo là một giáo phái tàn độc, hai chữ "Ngũ tiên" chỉ là mỹ xưng, người trong giang hồ gọi sau lưng họ là Ngũ độc giáo. Hơn một trăm năm trước, giáo phái này có tên là Ngũ độc giáo, giáo tổ sáng lập là những người Miêu Cương ở dải sông Tương miền Quý Châu, Vân Nam. Về sau có một ít người Hán gia nhập giáo phái, thấy hai chữ "Ngũ độc" không hay nên mới đổi là "Ngũ tiên".

Ngũ tiên giáo giỏi về sử dụng khí độc, thuốc mê và thuốc độc, cùng với Bách dược môn có thể sánh ngang hàng. Trong Ngũ tiên giáo, giáo đồ người Miêu chiếm đa số, cách đánh độc không bằng Bách dược môn nhưng những điều kỳ diệu cổ quái của họ thì khó mà lường được.

Người giang hồ đồn rằng khi Bách dược môn đánh độc, tuy người trúng độc không biết đâu mà đề phòng

nhưng suy xét kỹ càng cũng có thể tìm ra cách giải. Nhưng sau khi trúng độc của Ngũ tiên giáo thì chính người hạ độc có ra sức giải đi nữa cũng khiến cho người bị trúng độc khó sống được. Chuyện kỳ bí quái dị của họ không thể lấy lẽ thường mà đo.

Cô gái cười nói:

- Tiểu nữ là Lam Phượng Hoàng, tiên sinh đã biết rồi mà. Tiểu nữ nói cho tiên sinh biết tiểu nữ là Ngũ tiên giáo chứ không phải là thuộc hạ của Lam giáo chủ. Trong Ngũ tiên giáo trừ Lam Phượng Hoàng ra thì ai cũng là thuộc hạ của Lam Phượng Hoàng cả.

Cô nói xong cười khanh khách. Đào Cốc lục tiên cũng vỗ tay hòa theo cười nói:

- Nhạc tiên sinh ngu quá, rõ ràng người ta nói với lão rồi mà lão còn bày đặt hỏi lời thôi.

Nhạc Bất Quần chỉ biết giáo chủ của Ngũ tiên giáo họ Lam, nghe cô ta nói lão mới biết Lam giáo chủ tên là Lam Phượng Hoàng. Nhìn cách ăn mặc hoa hòe sắc sỡ của cô thì giống như một con phượng hoàng thật. Phụ nữ người Hán thường giấu tên họ cho đến khi kết thân đính hôn. Khi nhà chồng làm lễ vấn danh mới cho biết tên. Người học võ không câu nệ như vậy nhưng cũng không có ai tùy tiện nói ra tên mình. Cô gái người Miêu này lại đứng trên sông giữa đám đông tự xưng tên mà không có chút thẹn thùng. Lời cô nói đĩnh đạc và giọng rất quyến rũ.

Nhạc Bất Quần cung tay nói:

- Thì ra là Lam giáo chủ giá lâm. Nhạc mỗ quá thất lễ, không biết giáo chủ có điều chi chỉ giáo?

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Tiểu nữ mù chữ, không có kiến thức thì chỉ giáo tiên sinh cái gì? Trừ phi là tiên sinh dạy tiểu nữ học. Nhìn tiên sinh ăn mặc như vậy giống như một nhà nho, tiên sinh muốn dạy tiểu nữ đọc sách phải không? Tiểu nữ dốt nát, tâm tính không lanh lẹ như người Hán nên không thể học được.

Nhạc Bất Quần nghĩ bụng: Không biết cô ta giả ngu hay là không biết hai chữ "chỉ giáo". Nhưng nhìn mặt thì không có vẻ gì là làm bộ.

Lão liên hỏi:

- Lam giáo chủ, giáo chủ có chuyện gì?

Lam Phượng Hoàng cười hỏi:

- Lệnh Hồ Xung là sư đệ hay là đồ đệ của tiên sinh?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Hắn là đệ tử của tại hạ.

Lam Phượng Hoàng hỏi:

- Tiểu nữ muốn xin gặp có được không?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tiểu đồ đang bệnh, thần trí không được tỉnh táo, trên sông nước không tiện bái kiến giáo chủ.

Lam Phượng Hoàng trừng đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên hỏi:

- Bái kiến ư? Tiểu nữ đâu muốn hắn bái kiến tiểu nữ, hắn lại không phải là thuộc hạ của Ngưu tiên giáo

thì cần gì phải báỉ kiến tiểu nữ? Vả lại hấn là bằng... là hảo bằng hữu của người ta, dù có muốn báỉ kiến tiểu nữ, tiểu nữ cũng không dám nhận. Nghe nói hấn cắt lấy máu mình cho con gái của Lão Đầu Tử uống để cứu tính mệnh của cô. Phụ nữ người Miêu rất khâm phục người có tình có nghĩa như vậy nên rất muốn được gặp.

Nhạc Bất Quần trầm ngâm nói:

- Vụ này... vụ này...

Lam Phượng Hoàng nói:

- Tiểu nữ biết hấn đang bị thương, hấn lại cho quá nhiều máu, không cần gọi hấn ra đây, để tiểu nữ tự qua được rồi.

Nhạc Bất Quần vội nói:

- Không dám làm phiền giáo chủ đại giá.

Lam Phượng Hoàng cười khanh khách nói:

- Cái gì mà đại giá với tiểu giá?

Cô nhẹ nhàng nhảy qua đầu thuyền phái Hoa Sơn.

Nhạc Bất Quần thấy thân pháp nhẹ nhàng, không biết võ công của cô ta tuyệt diệu thế nào. Lão liền thối lui, nép mình vào cửa khoang thuyền, lòng lấy làm khó nghĩ. Lão biết rõ Ngũ tiên giáo rất lắm chuyện, nếu đấu với bọn tà giáo này thì không thể dựa vào võ công thực lực được, vì vậy lão đối với Lam Phượng Hoàng vô cùng khách sáo. Lão lại nghĩ tối hôm qua, hai tên môn hạ Bách được môn nói bọn chúng theo dõi phái Hoa Sơn vì nhận lời ủy thác của người. Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, có lẽ là chúng nhận được sự ủy thác của Ngũ độc giáo. Tại sao Ngũ

độc giáo lại làm khó dễ phái Hoa Sơn? Ngũ độc giáo là một giáo phái lớn trên giang hồ, giáo chủ thân hành đến đáng lẽ không nên ngăn cản, nhưng cứ để cho người mang vô số độc vật quái dị đi vào thuyền thì không thể an tâm được. Lão muốn cản lối, gọi:

- Xung nhi! Lam giáo chủ muốn gặp người, mau ra nghênh tiếp.

Lão nghĩ gọi Lệnh Hồ Xung ra đầu thuyền tương kiến là ổn thỏa nhất. Nhưng Lệnh Hồ Xung bị mất máu quá nhiều, thần trí vẫn chưa hồi phục, tuy nghe sư phụ lớn tiếng gọi, chỉ khẽ đáp dạ dạ, nhúc nhích vài cái nhưng không ngồi dậy được.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Nghe nói hần bị thương rất nặng làm sao ra được? Trên sông gió lớn, hần dễ bị cảm lạnh như chơi. Để tiểu nữ vào thăm.

Cô cất bước đi về cửa khoang thuyền. Cô đi đến gần Nhạc Bất Quần mấy thước, Nhạc Bất Quần đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt đành phải nép người qua một bên để cô vào.

Trong khoang thuyền, bọn Đào Cốc ngũ tiên đang ngồi xếp bằng, Đào Thục Tiên nằm dài trên giường. Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Các vị là Đào Cốc lục tiên phải không? Tiểu nữ là giáo chủ Ngũ tiên giáo, các vị là lục tiên. Chúng ta đều là tiên, tức là người một nhà.

Đào Càn Tiên nói:

- Không dám một nhà đâu. Bọn ta là tiên thật, còn người là tiên giả.

Đào Cán Tiên nói:

- Dù ngươi là tiên thật đi nữa nhưng bọn ta là lục tiên vẫn nhiều hơn ngươi một tiên.

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Muốn nhiều hơn các vị một tiên thì cũng dễ.

Đào Diệp Tiên nói:

- Sao có thể nhiều hơn một tiên được. Giáo phái của ngươi đổi tên thành Thất tiên giáo ư?

Lam Phượng Hoàng nói:

- Bọn tiểu nữ chỉ có ngũ tiên, không có thất tiên. Nhưng làm cho Đào Cốc lục tiên các vị biến thành tứ tiên, không phải sẽ nhiều hơn các vị một tiên sao?

Đào Hoa Tiên tức giận nói:

- Làm cho Đào Cốc lục tiên biến thành tứ tiên nghĩa là ngươi muốn giết hai người trong bọn ta ư?

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Giết cũng được mà không giết cũng được. Nghe nói các vị là bằng hữu của Lệnh Hồ Xung nên không giết các vị được, nhưng xin các vị đừng ba hoa nói là nhiều hơn Ngũ tiên giáo của tiểu nữ một tiên.

Đào Cán Tiên la lên:

- Bọn ta cứ ba hoa, ngươi dám làm gì nào?

Trong nháy mắt, Cấn Tiên, Cán Tiên, Diệp Tiên, Hoa Tiên cùng lúc túm chặt tay chân Lam Phượng Hoàng. Vừa toan nhấc lên, bốn lão cùng la hoảng, buông tay chân Lam Phượng Hoàng ra. Mỗi lão đều

mở bàn tay mình ra, ngẩn ngơ nhìn mấy con trùng độc nằm trong tay, mặt lộ vẻ sợ hãi dị thường.

Nhạc Bất Quần vừa trông thấy, toàn thân đã nổi gai ốc, lưng toát mồ hôi lạnh. Trong tay của Đào Căn Tiên và Đào Cán Tiên mỗi người có một con rết to màu lục, trong tay của Đào Diệp Tiên và Đào Hoa Tiên mỗi người có một con nhện vằn sặc sỡ. Cả bốn con trùng độc mình đầy lông dài khiến ai thấy cũng phát nôn. Bốn con trùng độc chỉ mới cựa quậy chứ chưa cắn Đào Cốc tứ tiên. Bởi vì chúng làm như sắp cắn nhưng chưa cắn nên mới làm cho bọn tứ tiên không dám nhúc nhích.

Lam Phượng Hoàng phát tay, thu bốn con trùng độc về, thoáng một cái không thấy đâu nữa, không biết cô ta cất giấu vào đâu. Cô không lý luận với Đào Cốc lục tiên nữa, lại đi về phía trước. Đào Cốc lục tiên sợ đến nổi hồn xiêu phách tán không dám lăm mồm nữa.

Lệnh Hồ Xung và bọn nam đệ tử phái Hoa Sơn ở khoang giữa. Lúc này khoang giữa và khoang sau có tấm ván ngăn đôi, Nhạc phu nhân và bọn nữ đệ tử đều ở khoang sau.

Lam Phượng Hoàng đưa mắt nhìn mặt mọi người một lượt rồi đi đến trước giường Lệnh Hồ Xung gọi khẽ:

- Lệnh Hồ công tử, Lệnh Hồ công tử!

Giọng cô rất mềm mại, khiến ai nghe cũng cảm thấy xao xuyến tựa hồ như người cô ta gọi là mình, không kìm được muốn lên tiếng ứng đáp. Nghe cô gọi hai tiếng này, bọn nam đệ tử mặt đỏ tía tai, toàn thân phát run.

Lệnh Hồ Xung từ từ mở mắt hỏi khê:

- Cô... cô là ai?

Lam Phượng Hoàng dịu dàng nói:

- Ta là bằng hữu của hảo bằng hữu của công tử, nên cũng là bằng hữu của công tử.

Lệnh Hồ Xung ừ lên một tiếng rồi nhắm mắt lại. Lam Phượng Hoàng nói:

- Lệnh Hồ công tử, tuy Lệnh Hồ công tử bị mất máu nhiều, nhưng đừng sợ, không sao đâu.

Lệnh Hồ Xung hôn mê li bì không trả lời. Lam Phượng Hoàng đưa tay vào trong chăn, kéo tay Lệnh Hồ Xung ra, sờ vào mạch. Cô chau mày, bỗng thò đầu ra ngoài khoang, huyết một tiếng rồi nói mấy câu xí xà xí xồ, mọi người trong thuyền không ai hiểu gì cả.

Không bao lâu, bốn cô gái người Miêu đi vào, các cô đều khoảng mười tám mười chín tuổi, mặc áo màu lam in hình hoa lê, lưng thắt dây thêu hoa, trong tay cầm một hộp trúc khoảng tám tấc vuông.

Nhạc Bất Quần hơi chau mày, lòng nghĩ môn hạ Ngũ tiên giáo cầm vật gì, chắc chẳng phải hay ho. Một mình Lam Phượng Hoàng trên người đã giấu đầy rết và nhện, bốn cô gái người Miêu này ngang nhiên bung hộp vào thuyền, chỉ sợ thiên hạ sắp đại loạn. Nhưng đối phương chưa lộ ra ý nên không tiện ra tay ngăn cản.

Bốn cô gái người Miêu đến trước Lam Phượng Hoàng nói khê vài câu. Lam Phượng Hoàng gạt đầu, bốn cô gái liền mở nắp hộp ra. Trong lòng mọi người đều vô cùng hiếu kỳ, muốn coi trong hộp đựng những

thứ cổ quái gì, chỉ có Nhạc Bất Quần vừa rồi thấy trùng độc đầy lông trong tay Đào Cốc tứ tiên, lão nghĩ vật trong mấy cái hộp này tốt nhất là suốt đời đừng bao giờ thấy chúng.

Trong khoảnh khắc, chuyện kỳ lạ sẽ xảy ra.

Bốn cô gái Miêu tự xắn tay áo lên để lộ cánh tay trắng như tuyết, tiếp theo lại xắn ống quần lên trên đầu gối. Bọn nam đệ tử phái Hoa Sơn thấy vậy đều trợn mắt há miệng, tim đập thình thịch.

Nhạc Bất Quần la thảm:

- Chao ôi, hồng rồi! Bọn nữ tà giáo này sắp triển khai tà thuật, dùng sắc dục để lôi kéo bọn đệ tử môn hạ của ta. Giọng nói của Lam Phượng Hoàng này đã tà dâm như vậy, lại thi triển yêu pháp, mà bọn đệ tử thì không đủ sức chống nổi.

Nhạc Bất Quần đặt tay lên chuôi kiếm, lòng nghĩ nếu bọn giáo đồ Ngũ tiên giáo này cởi áo lộ thể, thi triển tà pháp, thì đành phải xuất kiếm đối phó.

Sau khi bốn cô gái người Miêu xắn quần áo xong, Lam Phượng Hoàng cũng từ từ xắn tay áo ống quần lên.

Nhạc Bất Quần đưa mắt ra hiệu, lệnh cho bọn đệ tử lui ra ngoài khoang, để tránh khỏi bị tà thuật mê hoặc, nhưng chỉ có Lao Đức Nặc và Thi Đới Tử đi ra ngoài, còn những người khác hoặc đứng bất động, hoặc lùi mấy bước rồi lại bước lên. Nhạc Bất Quần ngưng khí ở huyệt Đan điền, vận Tử hà thần công, trên mặt nổi đầy sắc tía.

Lão nghĩ: Ngũ độc giáo chiếm cứ đất Vân Nam đã hai trăm năm, ác danh quyết không phải là ngẫu

nhiên mà có, chắc có tà pháp vô cùng lợi hại, tàn bạo. Bây giờ, ả giáo chủ lại đích thân thi triển tà pháp thì càng không phải là chuyện bình thường. Nếu ta không dùng thần công để bảo hộ thần trí, sợ suốt một chút là sẽ mắc vào bẫy của ả. Những cô gái Miêu này để lộ thân thể mà không biết xấu hổ. Nếu ta trúng tà độc mà táng mạng cũng không sao, chỉ sợ thần trí mê lú làm chuyện xấu xa thì phái Hoa Sơn và thanh danh Quân tử kiếm của ta bị quét đi hết, muôn kiếp cũng không phục hồi được.

Mỗi cô gái Miêu lấy từ trong hộp trúc ra một vật ngọc nguậy, quả là trùng độc. Bốn cô đem trùng độc đặt lên cánh tay, bấp chân của mình. Trùng độc liền bám chặt vào. Nhạc Bất Quần định thần nhìn kỹ, thì ra không phải là trùng độc mà là những con đĩa thường thấy trong ruộng, nhưng chúng lớn hơn những con đĩa bình thường. Bốn cô gái đem từng con đĩa đặt lên tay chân. Lam Phượng Hoàng cũng lấy mấy con đĩa đặt lên tay chân của mình, không bao lâu tay chân của năm người đĩa đã đeo đầy ít ra cũng hơn hai trăm con.

Mọi người thấy vậy đều ngây ra, không biết năm cô chơi trò cổ quái gì. Nhạc phu nhân ở khoang sau nghe mọi người ở khoang giữa, người này la "a" người kia la "ồ" đầy vẻ lạ lùng. Bà khẽ đẩy tấm ván ra, thấy năm cô gái Miêu làm vậy bất giác cũng hoảng lên.

Lam Phượng Hoàng mỉm cười nói:

- Đừng sợ, nó không cắn bà đâu. Bà... bà là vợ của Nhạc tiên sinh phải không? Kiếm pháp của bà rất tuyệt phải không?

Nhạc phu nhân cười gượng, không đáp. Cô ta hỏi bà có phải là vợ Nhạc tiên sinh không, lời lẽ quá thô tục, rồi lại hỏi kiếm pháp của bà rất tuyệt phải không. Nếu lời này là của một người có ác ý thì cũng phải lựa lời nói khiêm tốn hơn. Nhưng Lam Phượng Hoàng rõ ràng không hiểu nhiều về phong tục người Hán. Nếu bà trả lời kiếm pháp của mình rất tuyệt thì không tránh khỏi tự đại, còn nếu nói kiếm pháp của mình rất dở thì không chừng cô ta tin thực mà coi thường mình. Bà nghĩ tốt hơn hết là không trả lời.

Lam Phượng Hoàng không hỏi nữa, chỉ ngồi im. Nhạc Bất Quần toàn tâm phòng bị, chỉ đợi năm cô gái người Miêu có hành động khác lạ là lão phải chế ngự Lam Phượng Hoàng trước rồi mới tính sau. Khoang thuyền hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng thở mạnh của bốn nam đệ tử phái Hoa Sơn.

Một lúc sau, những con đĩa trên chân tay năm cô gái Miêu dần dần phình to, ẩn hiện sắc đỏ. Nhạc Bất Quần biết hễ đĩa gặp da người liền bám chặt vào để hút máu, nếu hút chưa no thì chưa chịu nhả ra. Lúc đĩa hút máu, người bị hút máu không cảm thấy gì hết, chỉ nghe hơi tê ngứa. Nông dân cày cấy trong ruộng lúa thường bị đĩa đeo vào chân, hút đi không ít máu mà vẫn không biết. Lão trầm ngâm: Bốn yêu nữ này dùng đĩa hút máu có dụng ý gì. Có lẽ bọn Ngũ tiên giáo sắp sử dụng tà pháp nên mới dùng đến máu tươi của mình. Lúc những con đĩa này hút no máu thì bọn chúng sẽ thi triển tà pháp.

Lam Phượng Hoàng nhẹ nhàng kéo tấm chăn đắp người Lệnh Hồ Xung, bắt một con đĩa đã hút no máu đặt vào huyết quản trên cổ chàng.

Nhạc phu nhân sợ cô làm tổn thương Lệnh Hồ Xung, vội nói:

- Người làm cái gì vậy?

Bà rút trường kiếm ra, lao vào khoang giữa.

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Đừng vội, đợi một chút.

Nhạc phu nhân đứng lại chống kiếm, mắt không rời Lam Phượng Hoàng và Lệnh Hồ Xung. Con đĩa trên cổ Lệnh Hồ Xung cắn chặt vào huyết quản của chàng, lại hút máu nữa. Lam Phượng Hoàng lấy cái bình sứ trong túi ra, mở nắp, thò ngón tay út vào bình khều ra một ít phấn trắng rắc lên mình con đĩa.

Bốn cô gái Miêu cởi áo khoác Lệnh Hồ Xung, xắn luôn áo ngực và quần của chàng lên rồi bắt từng con đĩa trên người mình đặt lên bụng, ngực, tay, chân và các mạch máu của Lệnh Hồ Xung. Trong khoảnh khắc, hơn hai trăm con đĩa đã bám lên người. Lam Phượng Hoàng liên tục lấy phấn rắc lên mình các con đĩa.

Thật kỳ lạ những con đĩa này bám vào người của năm cô gái Miêu, càng hút máu thì càng phình ra bây giờ lại dần dần teo lại.

Nhạc Bất Quần hiểu ra, thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Thì ra cô ta làm phép truyền máu dùng đĩa làm trung gian, hút máu tươi trên người họ truyền vào mạch máu của Xung nhi. Loại phấn trắng kia không biết được chế ra từ vật gì lại có thể bắt các con đĩa phải nhả máu ra. Thật là kỳ lạ!

Nhạc Bất Quần hiểu rõ mọi điều, từ từ buông lỏng các ngón tay đang nắm chặt chuôi kiếm. Nhạc phu nhân

cũng tra kiếm vào vỏ, nét mặt căng thẳng đã lộ ra vẻ vui mừng. Khoang thuyền vẫn yên lặng. Ngay cả Đào Cốc lục tiên cũng há hốc miệng ra nhìn năm cô gái Miêu với vẻ vô cùng kinh dị. Sáu cái miệng há ra không ngậm lại được, họ quên mất chuyện tranh luận với nhau.

Bỗng nghe tách một tiếng, một con đĩa đã nhả sạch máu trong bụng, rớt xuống ván thuyền, ngo nguậy mấy cái rồi chết ngay. Một cô gái Miêu nhặt lên ném qua cửa sổ xuống sông. Thời gian chưa đầy một bữa ăn, những con đĩa đã bị ném sạch. Gương mặt của Lệnh Hồ Xung bây giờ đã có chút huyết sắc. Hơn hai trăm con đĩa đã đem máu truyền vào nội thể chàng, lượng máu ước khoảng một bát lớn, tuy không đủ bù lại lượng máu đã mất nhưng cũng giúp cho chàng chuyển nguy thành an.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân liếc nhìn nhau, thầm nghĩ: Cô gái Miêu này có địa vị cao nhất trong một giáo phái, không tiếc đem máu tươi của mình truyền vào cơ thể Xung nhi. Cô ta và Xung nhi không hề quen biết chắc không phải vì có tình ý với hắn. Cô ta tự xưng là bằng hữu của hảo bằng hữu của Xung nhi, không hiểu Xung nhi đã kết giao với bằng hữu nào có lai lịch lớn như vậy?

Lam Phượng Hoàng thấy sắc mặt Lệnh Hồ Xung hồng hào một chút, cô lại chần mạch ở cổ tay chàng, thấy mạch đập mạnh hơn. Lòng rất vui mừng, cô dịu dàng hỏi:

- Lệnh Hồ công tử, công tử cảm thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung tuy không hiểu hết tất cả những gì vừa xảy ra nhưng cũng biết cô gái này đã trị bệnh cho mình. Chàng cảm thấy tinh thần đã khá hơn, nói:

- Đa tạ cô nương. Tại hạ... tại hạ đỡ nhiều rồi.

Lam Phượng Hoàng hỏi:

- Lệnh Hồ công tử thấy ta có già không? Có phải là già lắm rồi không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ai nói cô nương già? Cô nương đâu có già. Nếu cô nương không giận tại hạ sẽ gọi cô nương là muội tử.

Lam Phượng Hoàng vui mừng, mặt tươi như đóa hoa xuân mới nở, càng tăng thêm vẻ kiều diễm. Cô mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ công tử quả là người tốt. Thảo nào người đã coi thường hết cả nam tử thiên hạ mà đối với công tử lại yêu quý đến thế. Cho nên... ôi...

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Nếu muội tử nói tại hạ là người tốt sao không gọi tại hạ một tiếng Lệnh Hồ đại ca?

Má Lam Phượng Hoàng ứng hồng. Cô gọi:

- Lệnh Hồ đại ca!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hảo muội muội, muội tử thật ngoan!

Tính tình của Lệnh Hồ Xung vốn cởi mở, không câu nệ tiểu tiết, khác xa với Nhạc Bất Quần luôn luôn tự xưng là quân tử. Thần trí chàng vừa tỉnh táo thì biết ngay Lam Phượng Hoàng thích người khác khen mình trẻ đẹp. Khi nghe cô ta hỏi thẳng như vậy, tuy thấy tuổi cô ta lớn hơn mình nhưng vẫn mở miệng gọi cô ta là muội tử. Lệnh Hồ Xung nghĩ cô ta đã tận tâm cứu mình

thì cũng nên khen vài câu để cô ta vừa lòng. Quả nhiên Lam Phượng Hoàng nghe xong thì vô cùng sung sướng.

Nhạc Bát Quân và Nhạc phu nhân không khỏi chau mày, đều nghĩ: Tiểu tử Lệnh Hồ Xung tính tình phóng đảng, thiết hết thuốc trị. Bình Nhất Chỉ nói tính mạng của hắn còn không quá trăm ngày, bây giờ ngay cả trăm ngày cũng không có, một chân đã bước vào quan tài, vừa tỉnh được một chút thì đã đùa giỡn với cô gái tà ma này ngay.

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Đại ca, đại ca muốn ăn cái gì? Để tiểu muội đi lấy một ít điểm tâm cho đại ca ăn được không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta không muốn ăn, chỉ muốn uống rượu thôi.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Việc này rất dễ. Bọn tiểu muội có Ngũ bảo hoa mật tửu tự cất, mời đại ca nếm xem.

Rồi cô nói một tràng tiếng xí xa xí xô của người Miêu. Hai cô gái Miêu tuân mệnh đi ra, lấy trong chiếc thuyền nhỏ tám bình rượu mang đến, mở nắp rót rượu ra bát, hương thơm ngào ngạt bay khắp khoang thuyền.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hảo muội muội, rượu này của muội muội mùi thơm thật nặng, đúng là loại rượu dành cho phụ nữ uống.

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Nếu mùi thơm không nặng thì không được, làm sao khử được mùi tanh của rắn độc?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Trong rượu có vị tanh của rắn độc ư?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Đúng vậy. Rượu này muối muối gọi là Ngũ bảo hoa mật tửu, dĩ nhiên phải dùng đến Ngũ bảo.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ngũ bảo là gì?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Ngũ bảo là năm thứ bảo bối trong giáo phái của bọn tiểu muối, đại ca xem đi.

Cô lấy hai cái bát không rót rượu trong bình ra, nghe mấy tiếng tách tách, có mấy con gì nho nhỏ theo rượu rót xuống bát. Mấy tên đệ tử phái Hoa Sơn thấy vậy đều kinh hãi la lên.

Lam Phượng Hoàng bưng bát rượu đến trước Lệnh Hồ Xung. Chàng thấy màu rượu trong suốt như nước suối, trong rượu lại có năm con trùng độc nhỏ. Đó là một con rắn, một con rết, một con nhện, một con cóc và một con bò cạp. Lệnh Hồ Xung giật bắn người, hỏi:

- Tại sao trong rượu có... có mấy con trùng độc này?

Lam Phượng Hoàng hứ một cái hỏi:

- Đây là Ngũ bảo, sao... sao gọi là trùng độc? Lệnh Hồ đại ca có dám uống không?

Lệnh Hồ Xung cười gượng nói:

- Cái... Ngũ bảo khiến ta hơi sợ.

Lam Phượng Hoàng bưng bát rượu uống một hớp, cười nói:

- Theo tục lệ người Miêu, nếu mời uống rượu ăn thịt mà bằng hữu không uống không ăn thì không phải là bằng hữu nữa.

Lệnh Hồ Xung đỡ bát rượu, uống ừng ực, cả năm con trùng độc cũng nuốt luôn. Tuy chàng to gan nhưng cũng không dám nhai để biết mùi vị của trùng độc thế nào.

Lam Phượng Hoàng cả mừng đưa tay ôm cổ Lệnh Hồ Xung hôn lên má hai cái, son trên môi cô in lên má chàng hai dấu đỏ chót. Cô cười nói:

- Đúng là hảo ca ca!

Lệnh Hồ Xung vừa cười thì chợt thấy ánh mắt nghiêm khắc của sư phụ. Chàng giật mình, thầm nghĩ: Hồng rồi, hồng rồi! Ta to gan ngông cuồng ngay trước mắt sư phụ sư nương, chắc sẽ bị sư phụ mắng cho một trận, còn tiểu sư muội thì càng coi mình không ra chi nữa.

Lam Phượng Hoàng lại mở nắp bình rượu, rót một bát có cả năm con trùng độc, bưng đến trước Nhạc Bất Quần cười, nói:

- Nhạc tiên sinh, tiểu nữ mời Nhạc tiên sinh uống rượu.

Nhạc Bất Quần thấy rượu ngấm toàn là trùng độc như bò cạp, rắn, rết, lão đã muốn nôn. Lão lại ngửi thấy trong mùi hương hoa nồng nặc có cả mùi tanh của rắn thì kìm không được lại muốn nôn ra nữa. Lão đưa tay trái ra đẩy bát rượu trên tay Lam Phượng Hoàng đi. Không ngờ Lam Phượng Hoàng lại không rút tay về, lão thấy ngón tay mình sắp đụng vào tay cô ta sợ quá nên vội rút về. Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Tại sao sư phụ lại không to gan bằng đồ nhi? Các vị bằng hữu phái Hoa Sơn, vị nào dám uống bát rượu này? Uống vào rất bổ.

Trong thuyền im phăng phắc. Lam Phượng Hoàng bưng bát rượu không thấy ai nhận uống cả, thở dài nói:

- Ngoài Lệnh Hồ Xung ra, phái Hoa Sơn không còn một anh hùng hảo hán thứ hai nào cả.

Bỗng nghe một người lớn tiếng nói:

- Để ta uống cho.

Đó là Lâm Bình Chi. Gã bước tới định đưa tay bưng lấy bát rượu.

Lam Phượng Hoàng giương cặp lông mày, cười nói:

- Thì ra...

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu Lâm tử, nếu người uống bát rượu con khỉ đó mà không chết vì trúng độc thì cũng đừng hòng ta nhìn mặt người.

Lam Phượng Hoàng bưng bát rượu đến trước Lâm Bình Chi cười nói:

- Người uống đi!

Lâm Bình Chi rút rè nói:

- Ta... ta không uống nữa.

Lam Phượng Hoàng cười một tràng dài. Lâm Bình Chi đỏ mặt nói:

- Ta không uống rượu này không phải vì sợ chết.

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Ta biết chứ. Người sợ cô nương mỹ miều kia không nhìn mặt người nữa. Người không phải là con quỷ nhất gan, mà là hán tử đa tình. Ha ha...

Lam Phượng Hoàng đến trước Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại ca, hậu hội hữu kỳ.

Rồi cô đặt bát rượu lên bàn, phát tay áo một cái. Bốn cô gái Miêu bưng sáu bình rượu còn lại theo cô đi ra khỏi khoang thuyền trở về thuyền nhỏ.

Bỗng nghe tiếng hát du dương ngọt ngào, thuyền nhỏ xuôi dòng về hướng Đông nhẹ lướt, vượt lên đầu thuyền phái Hoa Sơn rồi xa dần.

(Xem tiếp tập 4)

MỤC LỤC

Hồi 41	
<i>Diễn Bá Quang thua tài xuống núi</i>	5
Hồi 42	
<i>Bọn khí đồ quấy nhiễu Hoa Sơn</i>	29
Hồi 43	
<i>Chúng ta là Đào Cốc Lục Tiên</i>	43
Hồi 44	
<i>Lục tiên trừng trị Thành Bất Ưu</i>	63
Hồi 45	
<i>Sáu anh trị bệnh kiểu “sờ voi”</i>	85
Hồi 46	
<i>Phái Hoa Sơn bỏ núi chạy lấy người</i>	109

Hồi 47	
<i>Quyết tâm không học Tử Hà công</i>	133
Hồi 48	
<i>Tưởng sắp chết nắm tay kết bạn</i>	145
Hồi 49	
<i>Bất giới trị bệnh cho rể quý !</i>	159
Hồi 50	
<i>Nhạc Bất Quân nghi ngờ đệ tử</i>	187
Hồi 51	
<i>Trong miếu hoang, phái Hoa Sơn bị nhục</i>	199
Hồi 52	
<i>Lệnh Hồ Xung đại triển Độc cô kiếm pháp</i>	229
Hồi 53	
<i>Lao Đức Nặc âm thầm theo dõi</i>	245
Hồi 54	
<i>Vương gia vũ nhục Lệnh Hồ Xung</i>	257
Hồi 55	
<i>Ngô Lục Trúc, cầm tiêu vọng tiếng</i>	283

Hồi 56

Học cùng đàn, nhớ mối tình xưa 301

Hồi 57

Lục Trúc Ông hiển lộng thần oai 317

Hồi 58

Bọn Lục tiên cũng đến phủ Khai Phong 331

Hồi 59

Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ 347

Hồi 60

Tổ Thiên Thu tửu luận gạt Hồ Xung 345

Hồi 61

Hoàng Hà lão tổ là ai? 373

Hồi 62

Lấy máu mình cứu tiểu cô nương 395

Hồi 63

Bọn Lục Tiên đối thù thành bạn 441

Hồi 64

Phép tiếp máu của Ngũ tiên giáo 455

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường Tộ – Hà Nội
ĐT: 8.294685 – Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LỮU

Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

Biên tập
BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày

AZ Design

Sửa bản in

PHÒNG TỔNG HỢP

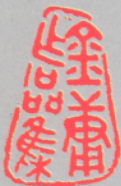
**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Tiểu ngạo giang hồ - Tập 3

KIM DUNG

In 2000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 1257 do Cục xuất bản cấp ngày 31/8/2004 và giấy trích ngang KHXB số 260/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 21/9/2004.
In xong và nộp lưu chiểu quý I - 2005.

笑傲江湖

Tieu Ngao Giang Ho

8

Giá: 175.000 Đ
(giá trọn bộ 8 tập)